

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

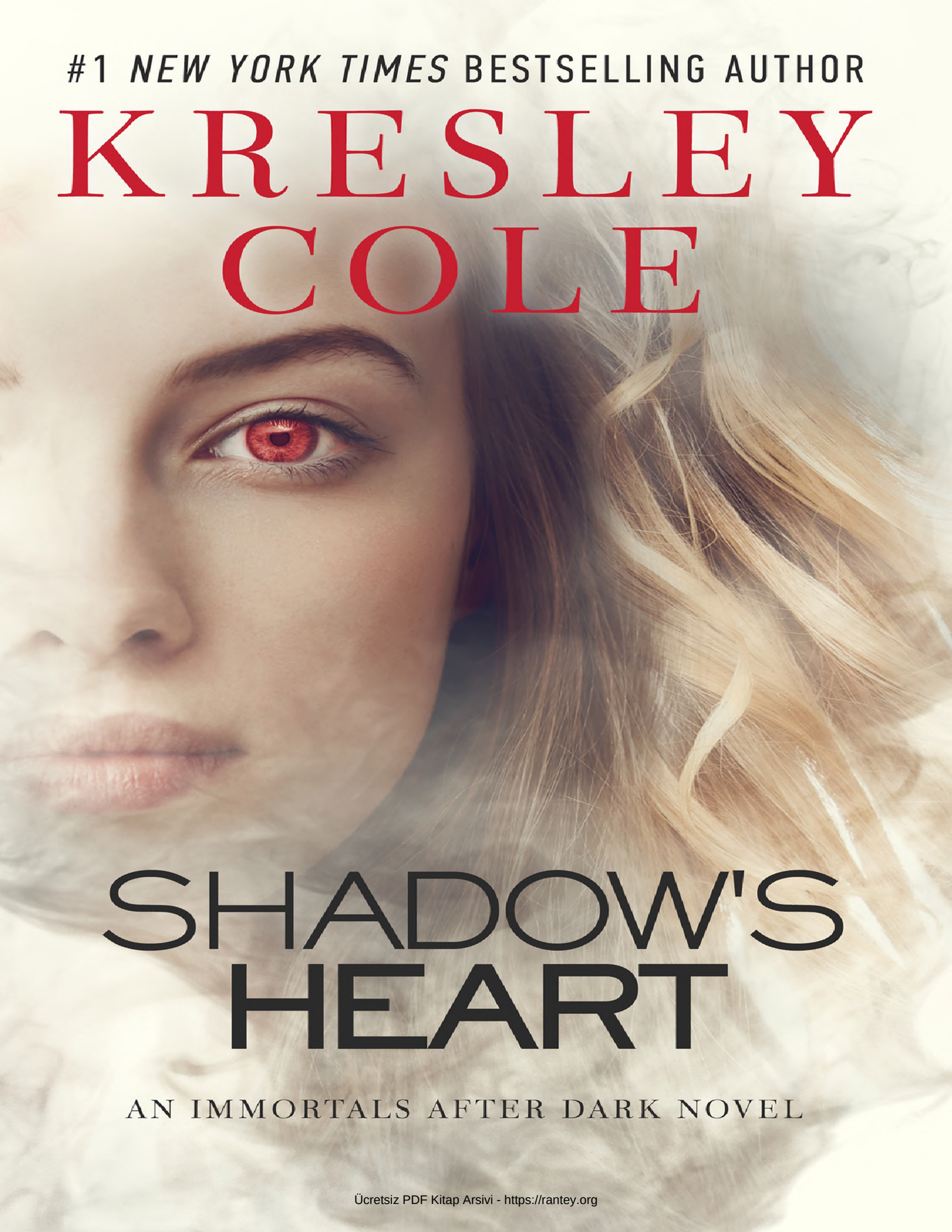
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

KRESLEY
COLE

SHADOW'S
HEART

AN IMMORTALS AFTER DARK NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

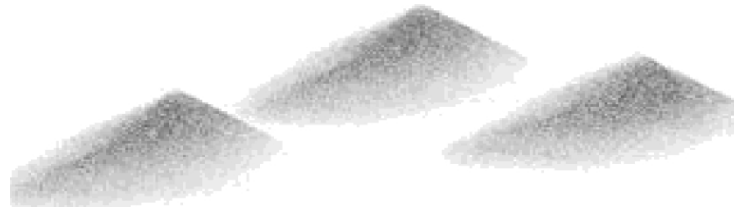
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KRESLEY COLE

SHADOW S HEART

VALKYR!EPRESS

N York - Dacia - Somelan - New Orleans

Cofiefis

[The Living Book of Lore ... kitabından](#)
[alınmıştır. Aranıyor!](#)

[Ödül:](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)

[Yazar Hakkında Kresley](#)
[Cole'un Kitapları Bülten](#)

Valkyrie Yayınları
228 Park Ave S #11599
New York, NY 10003

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 by Kresley Cole
ISBN 979-8-9893762-4-7
ISBN 979-8-9893762-5-4
ISBN 979-8-9893762-3-0 (e-kitap)
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır.

I hope
you enjoy!
All my warmest wishes,
Kresley Cole

;) . .

ALINTILAR YAŞAYAN İLİM KİTABI . . .

The Lore

" . . ve insan olmayan bu duyarlı yaratıklar insanla gizlice bir arada yaşayacaklardır."

- Çoğu ölümsüzdür ve yaralanmalardan sonra yenilenebilir, sadece mistik ateş veya baş kesme ile öldürülebilir.

Sorceri Sept'i

"Daima başkalarının güçlerine göz diyor, daha fazlasını ele geçirmek için düello ediyor ya da daha karanlık bir şekilde başkalarının büyüünü çalıyor."

- Ruhları olarak kabul edilen doğuştan gelen veya kökten gelen bir güçle doğarlar. Bunu kaybederlerse, *Inferi* adı verilen kendi türlerinin kölesi olurlar.

Vampirler

- Bazıları doğrudan etinden kan içerek kurbanlarının anılarını toplayabilir. Çok fazla ısırarak veya bir varlığı ölene kadar içmek, bir vampirin *kan tutkusu* olarak bilinen bir durum olan kırmızı gözlü ve çılgın hale gelmesine neden olabilir.
- Işınlanabilir, *izleme* olarak da bilinir.
- Üç vampir grubu vardır: Forbearer Ordusu (dönüştürülmüş insanlar), Horde (kırmızı gözlü et yiyenler) ve Dacianlar (uzun zamandır efsanevi oldukları düşünülüyor). . . .

Daçyalılar

"Engin zekâları ve taştan kalpleri olduğu fısıldanan efsane vampirleri, İlim'i tarafsız gözlerle gözlemler. Kadim Ev yükselene kadar bitmeyen çekişmelerle lanetlenmişlerdir."

- Diğer vampirlerden daha güçlü ve hızlı, ezoterik yeteneklere sahip.
- Dacia'nın kapalı krallığı Kan ve Sis Diyarı, içi oyulmuş bir dağ silsilesinin içinde gizlidir.
- Daciano kraliyet ailesi geleneksel olarak her biri krallığa karşı kutsal bir görevi olan beş haneden oluşuyordu.

Primordial

"Tüm ölümsüzlerin en kudretlisi."

- Bir türün ilk doğanı veya hayatta kalan en yaşlısı.

Mörir

"Kıyamet getirenler ..."

- Orion the Undoing tarafından yönetilen bir ilkeller ittifakı.
- Lore'u fethetmek için ölümlüler diyarına yolculuk ettiler.

Katılım

"Ve öyle bir zaman gelecek ki, Lore'daki tüm ölümsüz varlıklar savaşmak ve birbirlerini yok etmek zorunda kalacaklar."

- Sürekli büyüyen bir ölümsüzler nüfusu için mistik bir denge ve kontrol sistemi.
- Her beş yüz yılda bir gerçekleşir. Ya da şu anda.

İntikam, güneşin kavurduğu bir çölde yolculuk gibidir. O yanan kum tepelerinde ne yaptığınızı bilmezseniz, sizi bütünüyle yutarlar.

-ADHAM "SILT" HAREA,
SORCERİ KUM KRALI

Bana az şey anlatırken çok şey anlatıyorsun.

-KOSMINA "MINA" DACIANO,
DACIA PRENSESİ, KAN VE SİS DİYARI

Wafied!

ÖLÜ YA DA DIRİ

SILT HAREA

KATIL, YAMYAM, YEMİNİNİ BOZAN, KARANLIK AYINLERİN DAVETÇİSİ VE KANUN

KAÇAĞI

SON GÖRÜLDÜĞÜNDE: KAYIP YILLAR UÇAĞI

ÖDÜL: KIRK EJDERHA ALTIN SIKKESİ

GAOLERS TARAFINDAN SUNULMUŞTUR

Rewaad:

KAYIP!

İSİM: PRENSES KOSMINA DACIANO TÜR:
VAMPIR

SAÇ: UZUN, AÇIK SARI
GÖZLER: MAVİ
BOY: 5'5"

SON GÖRÜLDÜĞÜ YER: NEW ORLEANS NEHIR KIYISI, AVCI AYININ BATIŞI

ÖDÜL: FATHOMLESS

ESKİ DÜŞMAN KRAL LOTHAIRE TARAFINDAN TEKLİF EDİLDİ

Ofe

New Orleans dışında

Mina bir keresinde satirlerin açık seçik resimlerine gizlice göz atmış ve anatomilerinin abartılı *olması gerektiği* sonucuna varmıştı.

Öyle değil!

Bu yaratıklar ormanda gülen perileri kovalarken, sarkık penisleri gösterişli bastonlar gibi sallanıyordu.

Mina mahcup bir şekilde nefesini tuttuğunda, kamufle edici sisinin içinde duran Kral Lothaire'e döndü. "Amca, bu çok müstehcen!" Öfkeyle kızardı.

"Hiç tam gaz giden bir orman leşi görmediniz mi?" Onlara eğlenerek baktı, gözlerinin ateş kırmızısı soluk teni ve açık sarı saçlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. "Lore onlarla dolup taşıyor."

"Hayır, yapmadım. En azından gerçek hayatta," diye ekledi yalan söylemekten kaçınmak için aceleyle. Dacia'nın vampir krallığında bir avuç başka Lorean türü de yaşıyordu ama bir *orman lech'i* yoktu. "Bunların çoğunu kitap dışında hiç görmedim."

Lothaire onu bu ormanın kenarına ilk ışınladığında, gözlerini gökyüzüne dikmişti. "Yıldızlar," diye fısıldamıştı huşu içinde.

Hayatı boyunca Dacia'nın mağara tavanı -taş gökyüzü- onları görmesini engellemişti. Ayrıca ilk kez ormanla ve bir esintiyle karşılaşmıştı. Yüzünü okşarken, tanıdık olmayan kokular duyularıyla alay etmiş ve ağaç dalları dans etmişti, küçük yeşil yelkenleri rüzgârı yakalamıştı.

Her şey hayal ettiği gibi harikaydı.

Şey, satir penisleri hariç.

"Daha önce krallık dışına gizlice çıkmamış olmanıza şaşırdım," dedi Lothaire, ses tonundan sanki *herkes* çıkmış gibi bir hava vardı.

O hariç herkes. "Bir kere bile." Ne kadar arzulamış olursa olsun. "O kadar korunaklısın ki, suç işlemekten başka bir şey değil." Mina'nın tüm ailesi *korunaklı* olmayı *güvenli* olmakla eş tuttu. "Utangaç olman şaşırtıcı mı? Ağabeyin ve amcaların seni potansiyel bir ölüm makinesine dönüştürdüler - eğitim bahçesinde neredeyse yenilmezsin- tek bir küfür ya da satir ereksiyonu karşısında bayılıyorsun."

O da aynı fikirdeydi. Kılıç kullanma becerisi onun gizli gururu olsa da, utangaçlığı o kadar da gizli olmayan utancıydı.

Daha fazla su perisi, neredeyse sisin içinden geçerek koşuşturuyordu. Bu bulutun içinde o ve Lothaire hava kadar belirsiz, görünmez ve sesleri işitilmezdi.

Yarı giyinik periler ağaçların arasına karışarak şehvetli satirlerden saklandılar. Mina derslerinde bu dişi ölümsüzler hakkında bir şeyler okumuştı. Ayrım gözetmeksizin sevgili edindikleri ve sadece şenlik, ... ve seks partileri için yaşadıkları söylenirdi!

Mina daha da kızardı, vücudundaki kan deposu yanmaya başladı. "Amca, beni nereye götürüyorsun? Görevim nedir?" Aylardır, perilerle ilgili önemli bir görev için onu ölümlüler âlemine göndereceğini ima ediyordu.

Dacian güvenliği risk altında mıydı? Belki de içlerinden biri Lothaire'in etkisiz hale getirilmesini istediği sırları ele geçirmişti.

"New Orleans'ın dışında, Zevk Ağacı'nın yakınındayız. Bu doğaüstü devasa ağaçta bir sürü Dryad-ağaç perisi yaşıyor. Onları gözlemleyecek ve onlardan bir şeyler öğreneceksiniz."

"Öğrenmek mi? Perilerden mi, amca?" Lothaire uzaktan akrabasıydı ama ona akrabalıktan dolayı amca diyor ve onu *düzensiz* sevgili olarak görüyordu. "Utangaç bir dışının şoku seni eğlendireceği için mi buradayım?" diye sormaya cesaret etti.

"Muhtemelen." Gözleri gecenin içinde tam kanlı bir Horde vampirinki gibi parlıyordu. Daçya yasaları etten içmeyi yasaklasa da, Lothaire Horde'lar arasında yaşamış ve böyle bir tabudan zevk almıştı. Gözleri kıpkırmızı olana ve delirmenin eşiğine gelene kadar kurbanlarının anılarını toplamıştı. "Ben seni çağırana kadar görev yerini terk etme. Bu kralınızın bir emridir," dedi, sesi kesin bir şekilde çınlıyordu.

"Ama her gün geriye doğru iz süremezsem, nasıl kan bulacağım?" Dacia'da, herkesin doyasıya içmesi için pınarlar fişkırıyordu.

"Loa the Commercenary ile ayarlamalar yaptım. Mağazası Fransız Mahallesi yakınlarında, ölümlülerin neşeli seslerini ve sarhoş edici maddelerin kokusunu takip ederek yerini bulabilirsiniz. Yoldan geçebilecek susamış Daçyalılar için arka verandasına bir sürahi koymayı kabul etti."

Sokak kedisi gibi mi? Aşağılanma! Mina'nın uzun zamandır hayalini kurduğu ölümlüler dünyasına ilk yolculuğu, duygusuz Lothaire için sadece bir şakaydı. Dacia'nın yeni naibi karanlık sürprizlerle doluydu.

"Krallığa sadece acil bir durum ortaya çıkarsa dönün," dedi. "Kendini bu şekilde rezil etmek istemiyorsan ve hala başın beladaysa, yardım için Loa'ya git."

"Belki de bu planı yeniden düşünmeliyiz. Ne de olsa Mirceo gitmemi yasakladı." Ağabeyi ona, "*Sözlerimi unutma Kosmina Daciano, yüzyıllar boyunca bu krallıktan ayrılmayacaksın*" demişti. Bir Daçya prensinin nefes kesen özgüveniyle konuşmuştu.

Yine de uzaklarda, Mirceo gibi bir çapkınla yuva kurmaya isteksiz olduğunu kanıtlayan Caspion adında bir ölüm iblisi olan eşinin peşindeydi. Kardeşi haftalarca uzakta kalabilecek olsa da, her ihtimale karşı işleri yoluna koymak için ona bir mektup yazmıştı. Ama gerçek değişmemişti. "Gittiğimi öğrenirse çok öfkelenir."

"Yani?"

Evet.

Ne kadar basit bir kelime. Mina endişelerini dile , Lothaire de onları iki küçük harf ve tavırla geçiştirmişti.

Sonra kaşlarını çatı. "Neden beni buraya sürüklediniz?" Hiç tekneye binmemişti ama denizcilikle ilgili referansları severdi. "Bu senin için neden önemli?"

"Çünkü sosyal açıdan o kadar beceriksizsin ki seni mahkememde görmek bana acı veriyor."

Sözleri kadının içinde yankılanırken, kanlı gözyaşları tehdit ediyordu. "Ah."

Lothaire gibi doğuştan bir vampir *rána* olmadan yalan söyleyemezdi. boğazını yakıyordu; hiç rahatsızlık göstermemişti.

Ona acı çektiyorum. Gururu kendi acısıyla sızlıyordu çünkü onun ne demek istediğini anlayabiliyordu.

Mina'nın kendine güveni sürekli çelişiyordu, öyle ki sarsılmaz bir *beceriksizlik* içine yerleşmişti. Ve tüm bunlara rağmen

Ağabeyi ve amcalarının verdiği savaş ve okul eğitimlerinin hiçbiri onun vampir bir kadın olarak yetişmesine yardımcı olmamıştı.

"Anlıyorum." Acısını bastırdı ve milyonuncu kez neden eğitim bahçesinde hiç cesur olmadığını, sadece başka her yerde cesur olduğunu merak etti. "Rahatsızlığınız için özür dilerim." *Başkalarına da aynı şeyi hissettiriyor muyum? Dacian tebaası arkamdan gülüyor mu?*

Lothaire ekledi, "Ayrıca seni gönderiyorum çünkü kalbinin nereye düştüğünü gördüm. Karasevdanız kabul edilemez."

Nefes nefese kaldı. "Biliyor musun?" Aşık olduğu adama İdeal diyordu çünkü o adam onun için mükemmel olacaktı. Ya da neredeyse öyle.

Geniş omuzlar. Kabarık sarı saçlar. Açık mavi gözler.

Lothaire kaşlarını kaldırdı. "Elbette biliyorum. Dacialılar keskin gözlemcilerdir, değil mi? Kristoff ne zaman sana doğru baksa yüzün kızarıyor ve kekeliyorsun."

"Bunu neredeyse herkese yapıyorum, özellikle de benimle akraba olmayanlara!" Mezar Gezgini Kristoff, Lothaire'in üvey kardeşiydi ama Mina'yla kan bağı yoktu.

"O sana göre değil. Nix zaten Gelini'ni önceden haber verdi ve sen onun kalbini attırmadın."

Henüz. Ve Nix her türlü konuda yalan söyledi.

"Ayrıca, Kristoff muhtemelen yakında ölecek." Mina, Lothaire'in politik nedenlerle onu öldürmeyi tartıştığını biliyordu. Şimdilik Lothaire'in kraliçesi eşini kontrol altında tutuyordu. "Perilerle işin bittiğinde daha akıllı ve cesaretli olacaksın ve onun senin için yeterince iyi olduğunu düşünmeyeceksin."

Şüpheli! "Amca, lütfen! Başka bir görev bana daha uygun olur. *Herhangi bir* misyonu."

Adam onu görmezden gelerek ormanın derinliklerine doğru ilerledi ve kızın da onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Uzakta, gövdesi boyunca pencereleri ve balkonları olan, havada yüzlerce metre yükselen dev bir meşe ağacı gördü. İpli fenerler devasa dalları aydınlatıyordu. Loreanlar ağaca doluşmuştu.

Kalabalığın sesi yükseldikçe, Mina'nın eli alışkanlıkla kılıcını buldu. Bu silah kendisine annesinden miras kalmıştı.

"Ah-ah. Nişan yok. Sadece gözlem." Lothaire ona baktı. "Neden bu fırsat için kendini ? Sisin seni koruyacak.

Saldırganlardan ve vampir vebasından korunacaksın ve ihtiyaç duyduğun her an kanın olacak. Bunu mahvetmeye *çalışmak* zorunda kalacaksın."

"Dil, amca!" Sesi yalvarır gibiydi. "Peki ya güneş?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ah. O. Çok genç olmana rağmen, sisin seni koruyacaktır."

Yapmalı mıydı? Vampling olduğundan beri sisi ile antrenman yapıyordu ama bunu sonsuza kadar sürdüremezdi.

"İyi bir iş çıkar, İlmî öğren ve belki de krallığı açtığımda seni Daçya'nın bu yabancılar diyarındaki ilk büyükelçisi ilan ederim."

Bu ne büyük bir onur ! "Gerçekten ciddi misin?" "Hayır."

"Mirceo ve amcalarım senin zalim olduğuna inanıyor. Yanlış anlaşıldığını söyleyerek seni savundum." Gözlerini ona dikti. "Kim haklıydı?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Hepiniz öyleydiniz."

Hareket dikkatini çekti. Üçlü bir satır, üçlü bir meşe ağacına sürtünmeye başlamıştı. "Bu, bu ağaç zinası!"

"Yaratıcı küçük sapıklar değil mi?" Sanki büyülenmiş gibi kıkırdadı. "Her zaman bir Lore-gy için hazırlar. Kelime oyunu niyetine."

Sonra su perilerinin ağaçlarla bütünleştiğini, satirlerin onlarla bu şekilde çiftleşmesine izin vermek için gövdelerin yüzeyinin hemen altında kaybolduğunu fark etti.

Böyle bir yer bana göre değil. Mina kızarmış bir şaşkınlıkla bakakaldı, kalbi hızla çarpıyordu. Konuşmasını toparladıktan sonra, "Dacia'yı terk etmekte acele ettim. Mantık, bu diyarda sadece kötü bir sonuç elde edeceğimi söylüyor."

Elbette Lothaire onun gürleyen kalbini duydu. Onu terk etmeden hemen önce şöyle dedi: "Bu dünyadan korkuyor musun? Sen bir Daciano'sun kızım. Bütün dünyalar senden korkmalı."

Ve sonra yalnız kaldı.

Su perileri ve satirler dallardan meşe palamutlarını sallayan bir kreşendo ile biterken, *güzel bir duygu diye düşündü.*

Rezil olan Mina aceleyle Zevk Ağacı'na doğru ilerledi ve oradaki manzarayı görünce gözleri daha da büyüdü. Türlerden oluşan bir hayvanat bahçesi sefahat içindeydi.

Evet, güzel bir duygu, Lothaire. Ama Mina utancından bayılırsa koruyucu sisini nasıl koruyabilir?

İlk sentorunu "tam gaz" gördüğünde bu düşünceye kapılmıştı ve satir uzantıları uzak bir anıya dönüşmüştü. . . .

İki

Poly, Kayıp Yılların Uçağı (Belki)

Silt'in normalde yumuşak cariyelerle dolu olan yatağı soğuk ve sertti. Ve kolları acıyordu.

Belli belirsiz iki ses duydu. Erkekler mi? İninde mi? Mümkün değil.

Uyanmak istedi. Uyanamadı. Başı dönüyordu. Bu yüzden içten içe omuz silkti ve bir kez *daha* afyonun kucağında gevşedi -yüzüp *git Silt-* vaha hayaline geri döndü.

Güneşin önünde kum dalgaları yükseliyor, masmavi bir su havuzuna altın bir fon . Bu sadece bir rüya değil, bir hatıraydı. Ve binlerce yıllık yaşamı boyunca, o cennet gibi ana geri dönmek için yanıp tutuşmuştu.

Yine de burada, hem gururu hem de sürgünü olan piramidal bir kale olan ininde kapana kısılmıştı. Gaolers'ın bir kaçağı olarak buradan asla ayrılamazdı.

Dışarıda bir kum fırtınası kasıp kavururken, kalesini koruyan canavarlar dış duvarlar boyunca sürünüp gizleniyordu. Silt'in yatak odasının içinde, etrafında bir düzine cariyeye uyurken, dev akrep Sequara ocağın yanında kıvrılıp yatıyordu. Ateşin ışığı Silt'in intikam ganimetlerinden oluşan raflarda parıldıyordu: çalıntı taçlardan kutsal hazinelere kadar her şey. Çok sevdiği *ejderhanın nefesi* olan afyonun dumanı havada ağır ağır *asılı duruyordu*.

Eviyle ilgili tüm bu ayrıntıların doğru olduğunu varsaydı. Duyuları o kadar körelmişti ki çevresinin farkında değildi. Bu yatak hariç. *Soğuk muydu? Sert miydi?*

Hayır, yüzer.

Yüzmenin dışındaki her şey acı getirirdi. Daha önce, gerçeklikten uzaklaştığında, cariyelerinin onunla tartıştığını belli belirsiz duymamış mıydı?

"Bir trolü etkisiz hale getirecek kadar sigara içti." Kolayca.

"Sert kalamamasına şaşmamalı." Yüzü şaşkınlık içinde bile kızarmıştı.

"Sanki bizden kaçmak için içiyor." Daha doğru bir ifade hiç söylenmemişti. *"Oh iyi. Çok üzücü."*

Kahkahalar etrafı çınlatıyordu.

Gerçek metresi olan intikam, ona uyanmasını ve bu dişilerle ilgilenmesini, hepsini kum fırtınasının içine atmasını emretmişti.

Cezalandırılmamış bir hakaret yok. Hiçbir hakaret karşılıksız kalmadı. Binlerce yıllık yaşamı boyunca öylesine vahşice intikam almıştı ki, insanlar onu bir intikam tanrısı olarak görüyordu.

İntikam ve kum iç içe geçmişti, çöller onun ne kadar acımasız ve ölümcül olduğunu simgeliyordu.

Yine de şimdi yatağın üzerinde çıplak bir şekilde yayılmış, tanrılığı uzak bir anı olarak kalmıştı. Belki de alışkanlığından vazgeçmenin zamanı gelmişti.

Duman fısıldadı, *Sen bana aitsin.*

O yaptı. Daha önce, ereksiyonu azaldığında, bunu özlememişti-

Havada bir tehdit ürperdi. O erkek sesleri bir kez daha yüzen perdeyi deldi. Gardiyanlar Poli'ye giremese de -nedenini bilmiyordu- girebilen avcılar için ödül koymuşlardı ve o kırk parça paha biçilmez ejderha altınına değerdi.

Biri almaya mı geldi?

İmkansız. Silt'in fiziksel ve mistik sınırları yarım bin yıldan fazla bir süredir davetsiz misafirleri piramidinden uzak tutmuştu. Gaolers'ın ödülünü almak için çok sayıda avcı gelmişti ve hepsi canlı canlı yenmişti.

Artık inkâr etmek yok; Silt yatağında değildi. Soğuk ve kirli bir sokak gibi hissettiren bir yerde yatıyordu. Kalkmak için mücadele etti ve sonunda dik oturmayı başardı. Başı dönüyordu. "Neredeyim ben?" Biri ona pantolonunu mu giydirmişti?

Gözlerini açtı, görüşü bulanıklaşmıştı. "Neler oluyor?" Adrenalin yükseldi ve görüşünü netleştirdi. Karşısında iki erkek duruyordu; siyah saçlı, berrak gözlü bir vampir ve boynuzlu, sarışın bir iblis. "Siz de kimsiniz?" *Ne oluyor lan? Kelepçeli miyim?*

Özür diler gibi görünen vampir, "Ben Mirceo Daciano. Eşim ve ben seni ödül için yakaladık. Darılmaca gücenmece yok." Bu iki avcı Silt'in tüm savunma önlemlerini aşarak onu kaçırmıştı!

Daciano mu? Bu Mirceo bir Dacian olmalı, süper bir vampir. Bir efsane olması gerekiyordu.

Silt'in nefesleri yoğunlaştığında, bakışları kâbuslarının geldiğini görmek için etrafa daldı. Gaolers. Mahşerin çürümüş atlıları gibiydiler.

Dördü de yüzlerini kafatasına benzeyecek şekilde dövme yaptırmıştı ama bin yıl boyunca yenilenmeleri yavaşlamış, derileri kemikten sıyrılmış, gözbebekleri büzüşerek yok olmuştu.

Bu sessiz infazcılar kanun kaçaklarını geri dönüşü olmayan bir boyuta : *Nightside*. Cehenneme teslim edilmesinden korktuğu onca çağdan sonra.

Olmak üzereydi.

"Olamaz. Hayır!" Silt her zaman cebinde taşıdığı acil durum kumunu çağırarak prangalarına vurdu ama prangalar zaten zayıflamış olan büyücülüğünü etkisiz hale getirdi. "Bunun için ikinizi de öldüreceğim! Değer verdiğiniz her şeyi yok edeceğim ve sevdiğiniz herkesi öldüreceğim." Dudaklarını dişlerinden geriye çekerek tısladı, "Damarlarınızdaki kanı kumla değiştireceğim!" İntikam, uykudan sonra pullarını geren bir ejderha gibi içinde uyandı, *her şeyi* yerle bir etmeye hazırды.

"Kendime not" -vampir şakağına vurdu- "Kum Adam'a dikkat et."

Gardiyanlardan biri iblisin ayaklarının dibine şingırdayan bir para çantası bıraktı. İşlem tamamlandı. Silt'i cehenneme teslim etmekten başka bir şey kalmamıştı.

Gaoler'ın elini sallamasıyla Silt'in bilinci karardı ama buna karşı koydu. Mirceo'nun bakışlarını son bir kez yakaladı ve "*Sen ölü bir adamsın*" diye mırıldandı.

Тпаее

*New Orleans'ın dışında
Avcının Ayı Arifesi*

Etrafı sisle çevrili olan Mina, son bir kez daha Zevk Ağacı'nın yakınındaki ormanda dolaştı. Haftalar süren gözlemden sonra görevi tamamlanmıştı. Lothaire, Mina'nın bu geceki ayın batışında saraya rapor vermesi için Loa'ya bir mesaj bırakmıştı.

Zamanın geldiğine o da katılıyordu. Ağaç'ta yapması gereken her şeyi gözlemlemiş, tek bir bayılma nöbeti bile geçirmemişti (gerçi başlangıçta biraz zorlanmıştı). Ağabeyi de onu eve sürüklemek için buraya gelmemişti. Hâlâ Caspion'u kazanmaya çalışıyor olmalıydı.

Ay ışığı mızraklarının etrafında dolanırken Mina, Daya'da yazdığı ve Mirceo'yu yaklaşan macerasından haberdar ettiği mektubu hatırladı: *Ötekilerin dünyasını, doğal güzelliklerinin ihtişamını ve insanların asaletini görmek için sabırsızlanıyorum.*

Sekse, sekse ve daha fazla sekse tanık olmuştu. Yine de başlangıçtaki heyecanı körelmişti. Her sahne aynı yönlere doğru bulanıklaşıyordu.

Uyarılma. Sürtünme. Sonuç.

Yawn.

Vahşi eğlence bile onu sıkıyordu. Bu gecenin bir noktasında, çok sayıda parti müdavimi büyük meşenin bir tarafına doluşmuş ve ağaç yerinden oynamış, kökleri yerden kalkmıştı.

Mina da yer değiştirmişti.

O ağacın aksine, Mina onu onarmak için gelen sarhoş cadılar meclisine güvenemezdi. Periler, bu diyar ve kendisi hakkında bildiğini sandığı her şey alt üst olmuştu.

Lothaire bir konuda haklıydı: Bu kadınları -kendilerinden ve dünyalarından sorumlu cesur ölümsüzleri- gözlemlemek onu değiştirmiş, ona *ilham vermişti*.

Ya sınırları belirleyebilseydi ve kendi hayatının gidişatını yönlendirebilseydi? Ailesine macera aramak için krallığı tekrar terk etmek istediğini ihtimalini düşününce bile yüzü kızardı.

Beceriksizliğinin ortaya çıktığı Dacia Kalesi'ndeki sade hayatına dönmeye hazır değildi. Bazen utangaçlığının bu kadar çok yetenekli ve güçlü aile üyesinin gölgesinde yaşamakla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Bir vampir olan Mina güneşin altında bir an geçirmeye hasret mi kalmıştı?

Ağaçların arasındaki bir açıklıktan kahkaha sesleri geliyordu. Sonra iç çekişler. Genelde o orman açıklığı sessizdi. Su perilerinin oranın fey halkına ait olduğunu ve yasak bölge olduğunu fısıldadıklarını duymuştu.

Sisinin içinde kozaya dönüşen Mina seslere doğru süzülürken, bir fey erkeği ve dişisi olan bir çift çıplak aşığa rastladı. Esnemeye değer bir sefahat içinde değillerdi.

Tam tersi.

Rüya gibi bir sahnenin ortaya çıkışını izledi; ay ışığıyla yıkanan bir komünyon. Onları şefkatli okşamaları ve hayran bakışlarıyla baş başa bırakmalıydı. Yine de kendini geri çekemedi, bir uçuruma tırmandığını ve şimdi hiç deneyimlemediği bir manzarayla ödüllendirileceğini hissetti.

Hisleri doğruydu. Mırıldandığı sözlerle, bu iki varlık sanki *simya* yoluyla bir oldu. Zihni bu aydınlanmayı kabul etmek için açıldı. Kanlı gözyaşları aktı ve sonunda anladı.

Her şeyi.

Bu alemde ilahiyat vardı. *Ve buna sevişme deniyor. . . .*

Çift ayinlerini bitirdikten sonra soluklandılar ve birbirlerini daha fazla okşadılar. Sonra giyinip el ele uzaklaştılar, aralarındaki bağ sanki parıldıyor gibiydi.

Mina, "*Simya*," diye nefes aldı ve onlar gecenin içinde kaybolurken arkalarından baktı. Bir sis akıntısının esintiye teslim oluşunu izlemek gibi-

Sis. Onunki gitmişti. O kadar büyülenmişti ki kamuflajının izini kaybetmişti.

Konsantre olmak için bir nefes aldı ve kendini soyut olarak hayal etti. Formu solmadan ve sis ondan dışarı doğru uzanmadan önce, pençeler üst koluna saplandı!

"Sen bir dişisin!" bağırdı kırmızı gözlü bir vampir yanında, tükürükler saçarak. "Seni sisin içinden çıkarken gördüm."

"Beni hemen çözün." Hiç tereddüt etmemesi, bu rakibine söyleyeceklerini engelledi. O bir Horde vampiriydi ve gözlerine bakılırsa, başkalarını içip öldürmekten kana susamış olma yolunda ilerliyordu.

"Asla!" İfadesi çılgına dönmüş bir halde, onun isteklerini umursamadan reddetti. "Benimle geliyorsun."

Adamın pençesinden kurtulmaya çalıştı ama adamın tutuşu kırılmazdı. Bir Dacian olabilirdi ama gençti ve kana susamışlık onu güçlü kılıyordu. Elini kılıcına götürürken, "Hayır, değilim," dedi.

"Dişi bir vampir! Ne büyük bir ödülün sen. Horde sana asla unutamayacağın bir karşılama yapacak." Onu "karşılama" için takip etmeye başladığında, Mina'nın kılıcı parladı.

Kaşlarını çattı. Kafası kopan boynundan kayıp yere yuvarlanırken kaşları daha da çatıldı. Vücudu yere yığıldı, pençeleri koluna saplandı. Beş yara gömleğini ve derisini kesti.

Kesik kafaya "Hayır dedim." dedi.

Cesur sözler, ama yine de içi boş hissediyordu. Bu onun ilk cinayeti idi. Başka seçeneği olmamasına ve böyle bir senaryo için eğitim almış olmasına rağmen, hiçbir mantıklı savaşçı öldürmekten hoşlanmazdı.

Daha fazla tehdit olup olmadığını araştırırken, sisini tekrar üretmeye çalıştı. Bir zerre bile görünmedi. Belki de haftalardır ona bel bağladığı için yeteneğini tüketmişti. Daha fazla vampir gelecek miydi?

Farkına vardı. Dacia'nın en kırılmaz yasasını çiğnemişti: *Sonsuza kadar gözlemlemek, asla karışmamak*. Suçunu mahkeme önünde itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Görev yerini saatlerce terk etmemesi gerekse de, bu koşullar altında buraya veda etti ve ardından eve ışınlandı.

Bir santim bile kımıldamadı. *Ne?*

Eve ulaşmak için bir girişim daha. Hiçbir şey olmadı. Yine de ormanda iz sürdüğünde kayboldu ve her zamanki gibi ortaya çıktı.

Yani Dacia'nın, krallığı güvende ve gizli tutan mistik sınırı onu reddediyordu. O ve kardeşi krallığın kalbi olarak görülüyordu; hangi nedenle evi onun dönüşünü reddedecekti?

Yaralı koluna bakarken şüpheye kapıldı. Kırmızı gözlü bir vampir onu pençelemişti. Şimdi sisi işe yaramıyordu ve Dacia'nın sınırı onu reddediyordu.

..

Birçok Horde erkeği bu hastalığın sessiz taşıyıcılarıydı, hastalıktan etkilenmezken onu dişilere yayıyorlardı. Dacia'nın güvenliği dışında hiç dişi vampir bulunmamasının bir sebebi vardı.

Yeni yaralarına baktı. Yenilenmiyorlardı, hatta daha kötü görünüyorlardı. *Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, bende ... veba var.* Boğazındaki yumruyu geçip yutkundu.

Şok içinde, Mirceo gitmeden önce onunla yaptığı son konuşmalardan birini hatırladı:

"Abi, Dacia'da yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyorum." "Orada hızla ölmenin aksine mi?"

Ne kadar çabuk? Onu bu konuda uyarmıştı. Lothaire bile bundan bahsetmişti. Felaketler bundan daha vahim olamazdı.

Dacia'ya bir mesaj göndermesi gerekiyordu. Loa yardım edebilirdi! Evet, ailesinin de yardımıyla Mina içinde bulunduğu durumu nasıl düzeltebileceğini bulabilirdi. Tüccar'ın mağazasına ışınlandı. Mina'nın gururunu bir kenara bırakıp soğuk kanlı bir şekilde yutkunduğu birkaç zaman boyunca mağaza gece boyunca açık kalmıştı.

Geldiğinde ışıkları kapalı, panjurları çekili bulmuş. *Neler oluyor?* Bakışlarını etrafta gezdirdi. Nereye gitmeli? Ne yapmalı?

Mina arkadaşsızdı, ailesinden koparılmıştı ve hastalıkla lanetlenmişti. Kolu daha çok acıyordu ve vücudu ısınmıştı.

Dacia'nın kütüphanesindeki belirsiz bir metinde veba hakkında bir şeyler okumuştı. Yazar, hastalığın kendi başına ölümcül olmasa da, dişilerin diğerlerini içmek için kırmızı gözlü ve çılgınca büyüdüğünü tahmin etmişti. Horde, "kana susamış" hale geldiklerinde, kendi eşleri ve yavrularından tüm ölümlü karakollarına kadar gördükleri her şeyi öldürdüklerinde onları ortadan kaldırmak zorunda kalmıştı.

Doyumsuz ve duyarsız. Mantıklı bir Dacian'dan olabildiğince uzak. *Ölmeyi tercih ederim.*

Şaşkınlıkla kehribar rengi avcı ayına baktı. Bu gecedен önce hiç dolunay görmemişti. Gördüğü manzara onu büyülemişti; küre, doğuma hazırlanan bir dişi gibi güçle doluydu.

Şimdi o ayaklarının üzerinde sallanırken ve gökyüzü dönüp dururken kayıtsız görünüyordu. . .

Eli kılıcını buldu ve gökyüzü durdu. Mina da güçlü ve yetenekliydi. Loa'yı bulacak, sonra da Dacia'ya dönecekti. Bir şekilde bir tedavi keşfedecekti. Sadece cesur ve mantıklı bir kadın böyle bir kaderin üstesinden gelebilirdi.

Omuzlarını dikleştirerek, müttefikini bulmak için New Orleans sokaklarına doğru yola koyuldu.

Turistlerin uğrak yerlerinin ve tavernaların önünden geçerken hızını yavaşlatmak için kendini zorladı. Uzak bir fey atası ona bol miktarda hız ve sivri kulaklar bahşetmişti ama Mina'nın ortama uyum sağlaması gerekiyordu. Ölümlüler Fransız Mahallesi'ni doldurmuştu; hatta bazıları ayıktı.

Aklı başında olan birkaç kişi durdu ve ona baktı: kılıçlı, kolu kesik ve kanlı bir kadın. Kapalı bir giyim mağazasına geldiğinde vitrindeki mallara bakmak için durakladı ve hızlıca yoldan sapmaya karar verdi.

İçeriye doğru ilerleyerek teklifleri inceledi. Her tişörtün üzerinde kaşları kaldıran mesaj vardı, bu yüzden en az rahatsız edici olan uzun kollu versiyonu giydi ve yoluna devam etti. . . .

Saatlerce Loa'yı ya da dost görünümlü bir Lorean'ı ararken, ay gökyüzünde yay çizerek onu takip etti.

Bakışlarını tetikte tutan Mina, irfan zengini şehirde karşılaştığı diğer ölümsüzlerin yanından hızla geçti. Çoğu iblisti -bazı iblis hükümdarlıkları iyiydi ama çoğu değildi. *En iyisi karşılaşma riskine girmemektir.*

Bir köşeyi daha döndüğünde uzun boylu, kaslı dört erkeğin sokakta ona doğru ilerlediğini gördü. Melodik bir şarkı söylüyorlardı, aksanları gürleyen bir çapaktı. Onu bir ara sokakta keşif yaparken gördüklerinde hepsi donakaldı.

Yüzünde yara izi olan biri mırıldandı: "Av peşinde bir sülük, biz konuşurken gözleri kırmızıdan maviye dönüyor."

Titreyen kırmızı mı? Veba sadece birkaç saat içinde ortaya çıkmasını mı işaretliyordu? Daha bu yıl tamamen ölümsüz olmuştu, yüzyılların Lorean gücünü biriktirmemişti.

Bir diğeri, "Kadın ya da değil, o gözler gitmen gerektiği anlamına geliyor. Yazık; gömleğinizin hayranıyım."

Göğsündeki yazılara baktı ve "İçinde küfür olmayan tek yazı buydu" diye homurdandı.

Pençeleri ve dişleri uzadı, gözleri buz mavisine döndü. Kurtadamlar! Horde vampirlerinin doğuştan düşmanları olan bu yaratıklar, Efsane'deki en güçlü hissedebilen yaratıklardı.

Kendisi de bir Horde düşmanı olarak onların görevine katılıyordu. "Ben bir Horde vampiri değilim," dedi yeni rakiplerine çınlayan bir sesle, antrenman sahası cesareti tüm gücüyle.

Aralarında alfa olduğu varsayılan yaralı Lykae, "Dolunay gecesi bizim bölgemizde insan mı avlıyorsun? Ölmek mi istiyorsun, genç kız? Bunu yerine getirebiliriz."

"Ben avlanmıyorum. Yani, bir bakıma öyleyim. Birini arıyorum." Yaklaştıklarında kılıcını sallamayı düşündü ama kurtların katledilmesine karşı çıkmaya karar verdi. "Size zarar vermek istemiyorum beyler."

Bir kahkaha paylaştılar.

"Öyle mi?" dedi lider. "Sizin türünüzle böyle bir deneyimimiz olmadı. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyin. Şimdi, beyler!"

Pençelerini açmış tek bir kişi gibi fırladılar; onları geride bırakmak için Mahalle boyunca iz sürerek kavrayışlarından kaçtı. Hayal kırıklığına uğramış ulumalar kilometrelerce öteden geliyordu ama gecenin geri kalanında bu labirent gibi sokaklarda onu arayacaklarını biliyordu.

Devam et, Mina. Adımları onu su kenarına kadar götürdü. Çalkalanan Mississippi boyunca, su perileri gibi kokan üç dişi buldu. "Sen oradaki!" Mina seslendi. "Siz Loreanlar mısınız?"

Wary başını sallar.

Biri sordu, "Sen vampir misin? Yüzyıllardır dişi bir vampir görmemiştin."

"Öyleyim," dedi Mina utanmadan, gerçi bu periler düşman değildi. Belki de kız kardeşlerini gözlemleyerek geçirdiği zaman onu gerçekten cesaretlendirmişti. Ya da belki de tüm dünya, herkesin bir rakip olduğu büyük bir antrenman sahasına dönüşmüştü. Kolu ağrıyordu, bu da başka bir olasılığa işaret ediyordu: vebanın kuduzluğu onu çoktan etkilemişti. "Loa'nın nerede olabileceğini biliyor musun?"

"Evet, Üç Numaralı Mezarlık'ta bir Valkyrie ile buluşacak. Bir Numara."

"Yol tarif edebilir misiniz?"

"Sadece şimşek ve yarasa kokusunu takip et. . ." Su perisinin sözleri kesildi. Sonra bir konuşma patlamasıyla haykırdı: "Aman Tanrım, gözlerin kıpkırmızı oldu, az önce boynuma mı baktın?"

"Aslında hayır, ben başkalarından içmem."

Hep bir ağızdan, "Kana susamışlık!" diye bağıldılar. Nehre doğru kaçarak onunla bütünleştiler.

"Seni asla incitmem-" *Rána* boğazını haşlarken Mina'nın elleri boynuna doğru uçtu. Onlara zarar *vereceği* için mi? Nefes nefese, "Asla ... bilinçli olarak ... sizi incitmek istemem," dedi. Sonunda yanma hafifledi ama inançsızlık onu sardı.

Bu oluyor. Etkilenmişim. Eğer yardım alamazsa, bir canavara dönüşecekti. Odaklan, Mina. Yeni ipucunu takip et.

Kaybedecek zamanı olmadığı için kokuları sıraladı ve yoğun bir şimşek izine odaklandı. Kilometrelerce takip ettikçe sokaklar daha da karanlıklaştı, ölümlülerin sayısı azaldı.

Bir tür doğaüstü güç etrafını sararken, uğursuz bir basınç bölgenin üzerine çöktü. Bir vampir olmasına rağmen, tipik olarak gecenin avcısı, kendini kesinlikle *avlanmış* hissediyordu. Ensesindeki küçük tüyler diken diken olurken ve nefesleri duman pıfları halinde yoğunlaşırken elini kılıcının kabzasına dayadı.

Sarhoş bir insan kusmak için yakındaki bir elektrik direğinde durakladı. Kusmuk fışkırdı, sonra havada asılı kalana kadar yavaşladı. Etrafında zaman durdu.

Zaman dondurma mı? Bunlar hakkında okumuştun! Kılıcını çekti, sivri kulakları seğiriyordu.

Dört hayalet erkek, ürkütücü atların üzerinde, ondan yirmi adım kadar uzakta cisimleşti. Yırtık pırtık siyah pelerinler giymiş, çürümekte olan orakçıları andırıyorlardı. Göz çukurları boştu ama ona doğru bakıyorlardı.

Birinin başı eğildi. Kadının gizlediği pençeli kola mı "bakıyordu"?

Anlayış. *Bu yaratıklar benim için geldiler, musibete uğramış bir vampir için.* Belki de Horde kendi dişilerini öldürmemiştir. Belki de bu Azrailler öldürmüştür.

Mina iz sürmenin onlardan kaçmasına yardımcı olmayacağını hissetti. Artık kaçmak yok. Kılıcını kaldırdı ve onlara adil bir uyarı verdi: "Yolunuza devam edin beyler, yoksa size zarar vermek zorunda kalacağım."

Biri çürümüş elini salladı.

Kılıcı ve kını ortadan kayboldu. Hâlâ kendini savunabilirdi, hayatı boyunca bunun için eğitim almıştı. "Beni savaşmadan alamayacaksınız!" Saldırı pozunu aldı, bu kötü adamların üzerine cehennemi yağdırmaya hazırlanıyordu.

Azrail'in eli bir kez daha sallandı; Mina'nın vücudu vuruş pozisyonundan gevşekliğe geçti. Yüzü yerle buluştu ve düşünceleri yok oldu.

Eoua

Nightside

Cehennemi daha da kötüleştirebilecek tek şey? Yoksunluk. Silt'i sert ve hızlı bir şekilde vurdu.

Gaolers onu Nightside'a gitmeye zorlamış ve ateş ovalarıyla çevrili bir dağ mağarasına atmıştı. Kelepçelerini çıkarmışlar, sonra da ortadan kaybolmuşlardı. Silt'in yiyeceği, suyu, hatta botları bile yoktu. Cehenneme sadece bir çift pantolonla teslim edilmişti. Midesindekileri zar zor bastırarak kasıldı.

Burada ilk uyandığında, mağaranın girişine kadar topallayarak gelmiş ve şaşkınlık içinde manzarayı incelemişti. Bu yükseklik, aşağıda her yöne yayılan bir taşkın yatağının manzarasını sunuyordu. Uzaktaki bir yanardağ lav nehirleri püskürtüyordu.

Siyah bir kubbeden ibaret olan gökyüzünü ne yıldızlar ne de ay aydınlatıyordu. Silt'in bakışları ufku tararken, *her şeyin canı cehenneme* deme dürtüsü onu şaşırtmıştı.

Ama intikam ona savaşmak için bir sebep veriyordu. Buradan kurtulacak ve o avcılara bunu ödetecekti. Bu ıstırabın her saniyesi onların, özellikle de Dacianlıların ayaklarına serilebilirdi.

Silt o "efsanevi" vampirler hakkında duyduğu her şeyi hatırlamaya çalıştı. Büyüyle korunan gizli bir dağ silsilesinin içinde yaşıyorlardı. Horde vampirlerinden daha güçlü ve hızlı olan bu vampirlerin soğuk kalpleriyle soğuk zekâlara taptıkları söylenirdi.

Alışılmadık bir Dacian yeteneği, avcıların Silt'in bariyerlerini nasıl aştıklarını açıklayabilirdi. Ama Sequara'ya ne yapmışlardı? Akrep, Silt'i korumak için canını verebilirdi.

Onu öldürmüş olmalılar.

Gözleri kapandı, başı mağara duvarına yaslandı. Yüzyıllar önce bir pazarda, elli kilodan fazla büyümeyeceği sözüyle satın almıştı Stingerling'i. Üç bin pound sonra . . .

Onu el üstünde tutmuştu. Şimdi o gitmişti.

Silt onun ve kendisinin intikamını alacaktı. Ama nasıl? Şaşırtıcı bir şekilde, büyücülüğü bu âleme bağlı değildi ama burada hiç kum birikintisi hissetmedi. Elindeki tek şey cebindeki bir avuç dolusuydu. O taneciklerle bağlantı kurmaya çalıştığında, zayıflamış büyüsü püskürdü-

Nefesleri tekrar yoğunlaştı. Gaolers geri dönüyordu! Nefretle kaynayarak saldırmak için gerildi ama olduğu yerde donup kaldı. . . .

Hareketleri eski haline döndüğünde ve nefesleri rahatladığında, mağaranın zemininde karşısında baygın bir kadın yatıyordu. Gaolers içeri girmiş, onu bırakmış ve Silt hiçbir şey görmeden oradan ayrılmıştı.

Onlardan nefret ediyorum! İktidarsız öfke, bir uyuşturucunun gücüyle içine pompalandı.

Dişlerini sıkarak yeni mahkûmu değerlendirdi. Kadının uzun sarı saçları dağınıktı, yüz hatları güzeldi. Gözlerinin altında koyu halkalar olmasına rağmen, solgun ve kansız bir şekilde çekiciydi. Sivri kulakları onun bir fey olduğuna işaret ediyordu ama ayrık dudaklarının arasından görünen sivri dişler vampir olduğunu gösteriyordu.

Hafızasında hiç dişi bir tane görmemişti. Bu türe karşı hiçbir zaman düşmanlık hissetmemişti, ama şimdi . . .

Kızgınlık kaynıyordu.

Onu buraya hangi suçun getirdiğini kolayca tahmin edebilirdi. Burası ve Gaoler'lar hakkında yaptığı araştırma, yakaladıklarının çoğunun insan avlayan ölümsüzler olduğunu ortaya çıkarmıştı.

İnledi ve sırt üstü yuvarlandı. Bol bir pantolon, sağlam botlar ve üzerinde şu yazıların olduğu bir tişört giymişti: *Bourbon Caddesi'nde Sütyensiz Bebekler!*

Arkasında durabileceği bir toparlanma çılgılığı. Tipik bir erkekti; kadına olan kızgınlığı bir nebze azaldı ve merakı araştırmaya itti. Titreyen vücudu bu kadar iddialı bir planı yeniden düşünmesine neden oldu.

Bu kemik kıran titremeleri ve mide bulantısını sadece yüzlerce yıl önce ejderha nefesini bırakma girişimi sırasında yaşamıştı. Bu yüzden saatlerce geçmesi gereken bir süre boyunca onun uyanmasını bekledi. Bakışlarını onun yüzünden hiç ayırmadan, gözleri parlayarak açıldığında onu izliyordu.

Kendine özgü irisleri menekşeden kırmızımsı mora dönüştü. Kızarmış gözler. Bir yırtıcı.

"Kimsin sen?" Tüm uyanıklığıyla ayağa fırladı. "Neredeyim I?"

Bu haldeyken bile, kızın güzel bir olduğunu fark etti. dar beli ve biçimli kalçaları vardı. Pantolonunun dökümlü kumaşı uzun, biçimli bacaklarına yapışuyordu. "Ben Silt Harea, Kum Kralı, eşi benzeri olmayan bir büyücüüm." Üçte ikisi doğruydu.

Bakışları adamın dövmeli göğsüne kaydı ve yanakları kızardı. "Ne kadar süre baygın kaldım büyücü?"

Kadının buyurgan tonu onu rahatsız etti ve aksanı ona tam olarak çıkaramadığı bir şeyi hatırlattı. "Saatler. Yüzyıllar. Kim bilir? Zamanın artık bir önemi yok." Titremesini kontrol etmeye çalıştı ama ürperti onu sarstı.

Nightside. Aslında buradaydı. *Cehennemde*.

"Nightside nedir?"

Yüksek sesle konuşmuş olmalı. Beyni dehşetle irkilerek "Ölümsüz hapishane" diye mırıldandı.

" zaman bir hapishane, değil mi? Amcam kısa bir süre birinden kaçtı. Gerçi bunu insanlar yönetti."

"Ölümsüzler zapt edilmeli." *Ama ben değil.*

"Ben değil," dedi, onun düşüncelerini yankılayarak. Dikkatini mağaranın açıklığına çevirdi. "Bu yerde güneş ne zaman doğacak?"

". *Ölülerin ışığa ihtiyacı yoktur.*

"Yani Nightside adını doğal olarak alıyor. En azından bu var."

Ejderhanın nefesi bedenini terk ettikçe terlemeye başladı; nefesi dışarı çıkarken içindeki masaları ters yüz ediyordu. "Işınlanabilir misin, vampir?"

Başını salladı ve bir saç teli alnına düştü. Onu sivri bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Az önce denedim. Takip cihazım burada çalışmıyor."

Elbette kaçamazdı. Bu hapishane diyarı böylesine kolay bir kaçışa karşı mistik bir şekilde korunuyor olmalıydı. Nightside'da kaçış *yoktu*. Silt'in bugünden bu kadar korkmasının nedeni de buydu.

"Beni buraya zorlayan o iğrenç varlıklar neydi?" diye sordu.

"Gaolers, yarı tanrı uygulayıcıları. Bu fantazmalar İlim kanunlarını çiğneyen herkesi hapseder. Seninki gibi gözlerle buraya nasıl geldiğin çok açık." Morumsu irisleri kızarıklık başlamadan önce mavi miydi? "Suçunuz yüzünüze damgalanmış."

"Öyle mi?"

Kana susamışlık. Eğer bir vampir çok fazla kurbanının kanını , zihni yumuşar ve gözleri kızarırdı. Zamanla tüm yetilerini kaybederler.

Silt bu yaratığın avını sürüklediğini hayal etmeye çalıştı. *Onu* sürükleyerek Aşağı. Tiksintisinin beklerken, "Kaç yaşındasın?" diye sordu. "Yirmi iki."

"Çok genç." *Bu hassas küçük sülük çok meşgulmüş.*

"Peki ya senin yaşın, büyücü?"

"Bin yıl." Poly'nin kayıp yıllarını da hesaba katarsak, asırlardır hayattaydı.

"Buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun? Seni zorladılar mı?

Geçit mi? Başka birini gördünüz mü?"

Kadının aksanı bilinçaltında bir anıyı canlandırdı ama o anıyı zorlandı. "İki ödül avcısı beni yakaladı ve Gaolers' teslim etti." Terini silmek için ön kolunu alnında gezdirdi. "O dördü beni buraya getirdi."

Adam kusmuğunu yutarken, kadın araştırmasını mağaranın geri kalanına çevirdi ve var olmayan bir geçit aradı. "O zaman bir geçit olmalı."

Onlar için. Silt'in araştırması Nightside'in sadece Gaolers'ın erişebildiği mühürlü bir boyut olduğunu gösteriyordu. Çağlar boyunca, kaçan herhangi bir ölümsüz hakkında bilgi için yüksek ödüller ilan etmişti. Sıfır alıcı.

Duvarları inceledi, her köşeyi kokladı. Vampir, Loreanların yırtıcı sınıfından biriydi; genç yaşına rağmen duyuları onunkileri geride bırakacaktı. Gittikçe artan bir sabırsızlıkla çıkıntılı kayaları çekiştirdi. "Gaoler'lar zamanı durduruyor, değil mi? Eğer böyle bir güce sahiplerse, onlarla nasıl savaşılabılır?"

". "

Ona küçümseyici bir el hareketi yaptı. "Senin tarafından değil tabii ki."

Sülük! Onu lanetlemek için dudaklarını araladı ama sadece tekrar kustu.

Mağaranın girişine doğru yöneldiğinde, ufuktaki manzara karşısında omuzlarının çökmesini bekledi. Bunun yerine onları düzeltti. Yüzünü kaldırarak havayı içine çekti. Sonra bir bakışla ona geri döndü

tiksinti. "Sorceri'nin kendini bundan daha iyi koruduğunu sanırdım. Yine de pis kokuyu inkar etmek mümkün değil."

"Neyin kokusu?" Kendini kokladı. *Daha kötü kokuyordu.*

Gözlerini kısarak kelimeyi telaffuz etti: "Çözülme."

İnkâr etmedi, edebilse bile etmezdi. Tüm kötü alışkanlıklarının arasında, her gece unutkanlığa ulaşmıştı. Ömür boyu.

"Sağlam bir koku elde etmişsiniz: şarap, kadınlar ve uyuşturucu, genel çürümenin ipuçlarıyla birlikte."

"Ve sen, insan yiyici, kana susamış gibi kokuyorsun, yani tencere dibin kara, seninki kara." Bir yalan daha. Kadının narin kokusu kadınla karışık bir buğuydu ve beynini afyon gibi uyuşturuyordu.

"Seni bir çöp gibi geride bırakmadan önce açıklamak istediğin başka yeteneklerin var mı?"

Herkesin hep unuttuğu ikincil bir Sorceri gücüne sahibim. "Peki nereye gideceksin?"

"Bu mağaranın arkasında hiçbir koku almıyorum. Burası diyarın sınırı olmalı. Bu yüzden ilerleyip şu uzaktaki yanardağın ötesini araştıracağım."

"Taşkın yatağını nasıl geçeceksiniz? Yüzlerce kilometre uzunluğunda lav nehri olmalı." Daha önce, bazılarının soğuyup açık yollar bıraktığını, ama sonra başka bir nehrin aktığını izlemişti. Sürekli değişen labirent herhangi bir yanlış adımı yakıp kül edecekti. "Diri diri yanacaksın."

"Eğer çok şanslıysam hayır. Ve çok hızlı."

"O yanardağ diğer taraftan da lav püskürtüyor olabilir." "Muhtemelen.

Ama başka ne seçenek var? Bu kasvetli mağarada teslim olmak kavga bile etmeden?"

Hepsinin canı cehenneme. Binlerce yıldır, yorgunluk bir pınarı zehirleyen tuzlu su gibi içine sızarken varlığına katlanmıştı. *Neden katlanmıştı?*

Bakışlarını kısmıştı. "Seni bekleyen kimse yok mu büyücü?"

Cariyeleri sadece altınla ilgileniyor, madenden cevher çıkaran madenciler gibi ondan altın çıkarıyorlardı. "Sana kaçmanın imkansız olduğunu söylemiştim."

"Bunun için yeni tanıştığım hasta Lorean'ın sözüne mi inanmalıyım? Unutma, amcam kısa süre önce *içinden çıkılmaz* bir hapishaneden kaçtı. İhtimalleri severim, büyücü."

vardı, bunu ona verebilirdi. "Adın ne senin?" "Ben Prenses Kosmina."

Kraliyet. Hoşnutsuzluğu derinleşti. Asırlar boyunca güçlülerin avı olmuştu. "Hangi krallığın?"

"Dacia."

Kurmaya çalıştığı bağlantı zihninde bir elektrik çarpması gibi patladı. O bir Dacia prensesiydi; Mirceo'nun soyadı da Daciano'ydu. Aksanları da birbirine benziyordu. "Mirceo'yla bir akrabalığın var mı?" diye sordu, sadık yoldaşı İntikam onu ayağa kaldırıp mide bulantısını bastırmasına yardım ederken.

Kaşlarını çattı. "O benim kardeşim."

Kardeşi. Silt'in öldürmeye yemin ettiği erkekle kan bağı olan biri Nightside'da onunla birlikte kapana kısılmıştı. Saf ölümsüzler bu tesadüfe kafa yormuş olabilirdi ama geri kalanlar karanlık oyuncuların sürekli kargaşa yarattığını biliyordu. Özellikle de bir Katılım sırasında.

"Onu tanıyor musun?" diye

sordu. Silt yavaşça başını salladı.

"O zaman bana burada ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorsun. Tabii önce ben kaçmazsam."

Silt'in ailesi ona karşı sevgi beslemese de, bazı aileler bağlılık duyarlar ve birbirlerini kurtarmak için her şeyi göze alırlar. Sonuçlar çarptı. Bu Dacialılar onun ya da Gaolers'ın bilmediği yeteneklere sahip olmalıydı. Belki de Mirceo için Nightside'a bir saldırı mümkündü. *Ben de o şerefsizin kız kardeşiyle birlikte bekliyor olacağım, en büyük koz.*

Her zaman olduğu gibi, İntikam onun için oradaydı.

Vampir başını Silt'e doğru eğdi. "Mirceo ile arkadaş değilsin.

Tam tersi."

Yalan söylemeliydi. Yalanlar dilinden kolayca dökülürdü ve vampirler yalan söylemeyi beceremedikleri için bunları nadiren beklerdi. Ama acıdan yarı baygın bir halde, "Seni buraya getiren benim," diye homurdandı.

Elve

"Sen neden bahsediyorsun?" Mina garip büyücüye sordu. Onun -belli ki bir tür geri çekilmenin pençesinde olan bir mahkûmun -Onu yakalamak için Gaolers'la birlikte çalışmıştı. Bu da onun deli olduğu anlamına geliyordu.

Mantıklı. Sorceri'lerin genellikle paranoyak ve hayalperest olduklarını okumuştı. Amcası Trehan'ın yeni büyücü gelini Bettina bile kendi türü hakkındaki söylentilerin büyük ölçüde doğru olduğunu kabul etmişti.

"Bana karşı bir tür büyü mü kullandın?" Mina bunu sordu. Normalde tanımadığı bir erkekle konuşamazdı, hele ki yarı giyinik biriyle, ama o bir düşmandı. Adamın kas yığını yapısını ve geniş göğsündeki tuhaf dövmeleri avludaki birini ölçer gibi cesurca taradı.

Neredeyse bir metre boyundaydı, uzun, karışık siyah saçları vardı ve çökmüş yanaklarında sadece yol kiri olabilirdi. Bileğini kaba yontulmuş metal bir kelepçe çevreliyordu. Bitkin görünüşü zerre kadar çekiciliği gölgeliyordu. Adamın gözlerinin kehribar rengi olduğunu düşündü. Gözleri kan çanağına döndüğü için bunu söylemek zordu.

Kızarmış gözlerden bahseden biriyim.

"Seni bana büyü mü getirdi? Yoksa kader mi?" Gülüşü acımasız bir sestti. "Fark etmez. Benim istediğim oldu. Cezalandırılmak için sunuldu ve ben de haracı kabul ediyorum!"

"Açıkla kendini."

"Burada olmamın sebebi Mirceo Daciano. O ve bir suç ortağı kaleme girdi ve beni altın karşılığında Gaolers'a teslim etti."

Suç ortağı mı? Büyücü, Mirceo'nun kaderinde olan ve ödül avcılığı yapan Caspion'dan bahsediyor olmalıydı. Her zaman eğlenceye hazır olan kardeşi iblisle birlikte bir ava çıkmış mıydı?

"Ve sonra birdenbire Nightside'a geldiniz-Mirceo'nun kana susamış kız kardeşi."

Bu erkek onun başkalarından içtiğini varsaymıştı. Tipik paranoyak büyücü. Çenesini kaldırdı. "Weakhold."

"Ne?"

"Kardeşim seni 'kalenden' bir tüy gibi koparıp aldıysa, bu bana o kadar da *güçlü* gelmiyor. Muhtemelen sarhoş olman da yardımcı olmamıştır. Seni yakaladığı için altın almasına sevindim" -düşünen bir bakışla çenesine vurdu- "ama bunu hak ettiğini göremiyorum."

Yüzü nefret maskesine dönüşen Silt daha da yaklaştı. "Bundan zevk alacağım. Mirceo Daciano'yu öldüreceğime dair Lore'a yemin ediyorum. Ve sen de onu cezbetmek için kullanacağım yemsin."

Dudakları aralandı. "Deli adam! Anlamadığın güçlerle oynuyorsun. Bu bozulamaz bir yemin." Kardeşi bu hastalıklı büyücüyle boy ölçüşemeyecek kadar güçlü olsa da, İrfan'a edilen bir yemin Silt'i odaklanma ve ölümcüllüğün doğaüstü boyutlarına taşıyabilirdi. Ve bitirene kadar asla duramazdı.

Bu da Mina'nın bu büyücüyü yok edip tehdidi ortadan kaldırına kadar rahat etmeyeceği anlamına geliyordu. Kılıcına uzandı ama sadece havayı kavradı.

Silt onu duymuyor gibiydi. "İşte buradasın, pençelerimdesin. Burada, cehennemde, işkence etmem için. İntikamımı aldıktan sonra, belki de pek çok kişiyi yediğin gibi seni de yerim."

Çılgınca! Avuç içleri bilinmeyen güçlerle parladığında, saldırganlık onu teşvik etti, *Saldır!* Mantık kaçmayı emrediyordu. Aradaki farkı bölüşmeye karar verdi. "Gel ve beni al, Silt."

Ona doğru hamle yaptı. Mina sola doğru koştu, bir bulanıklık kadar hızlıydı.

Adam iri cüssesiyle dengesizce döndüğünde, kadın sağa doğru sıçradı. Adam onu yakalamak için sıçradı-

Mağara duvarına doğru sıçradı. İvme kazanmak için havalanarak havada döndü ve her iki botuyla da adamın dizine vurdu.

Çatlak!

"Ahh! Sülük!"

Adam onu yakalamak için çabalarken kadın hızla uzaklaştı. "Çok kolay, büyücü." Gözleri bağlı bir ayıyı bombalayan bir şahin gibi.

Avuç içleri ışık saçarak kadının zafer duygusunu azalttı. Bir Sorceri kralı, kendi türünün alfası olduğu anlamına geliyordu. Onun yeteneklerinin boyutunu anlayana kadar muhtemelen kaçmalıydı.

Etrafında dönerek mağaradan dışarı fırladı. Tek yapması gereken, gördüğü lav alanına ulaşmaktı. Yaşına rağmen, Silt o alev labirentinde onun hızına asla yetişemezdi, hele ki bu durumdayken.

Çıplak ayaklarıyla onun peşinden topallayarak, "Seni yakalayacağım!" diye bağırdı.

"Umarım öyle değildir!" diye bağırdı. Kömürleşmiş kayaların çevrelediği dolambaçlı bir patikadan aşağı koşarak hızla aralarına mesafe koydu. Labirente her bir mil yaklaştıkça sıcaklık artıyor, rüzgâr buruk bir sıcaklık taşıyordu.

Engabeli arazide hızla ilerlerken Mina dört hedef belirledi.

Büyücünün yakın tehdidinden kaç. Buradan kaç. Bir tedavi bulun. Fırsatını bulduğunuzda Silt Harea'yı öldürün. Burada dengesini sağladıktan sonra saldıracak ve onun uzun canını alacaktı.

Kardeşi için her şeyi yapardı. Mirceo zaman zaman kibirli olsa da, aynı zamanda kararlı ve sevgi doluydu. Dacia Kalesi'nin tehlikeli koridorlarında güvende tutmak için her şeyini feda ederek büyütmişti. Şimdi o da nihayet bu iyiliğe karşılık verebilirdi.

Mina koşarken zihni geçmişe, Castellan kanadındaki bir geceye döndü, o dört yaşındayken ve kardeşi on altı yaşındayken. . .

Mirceo, "Tatlı rüyalar, Mina" diyerek onu sıcak yatağına yatırdı.

Ama onu durdurmak için elini tuttu. "Bekle. Ağabey, neden bizim ailemiz yok?"

Gülümsemeye çalıştı ama gri gözlerine ulaşamadı. "Nedenini biliyorsun. Sadece bir yıl önce annemizi kaybettiler." Mina'nın yatağının kenarına oturdu ve saçlarını kulağının arkasına doğru düzeltti. "Castellan Hanesi'nin son üyeleri biziz."

"Ama anne babamız ölümsüzdü ve hastalanma tehlikeleri yoktu. Onları ne öldürmüş olabilir?" Hizmetkârların, geniş kraliyet ailesinin diğer üyelerinin onları öldürdüğünü ve geriye iki yetim bıraktıklarını fısıldadıklarını duymuştu; bir zamanların kudretli hanedanının genç veliahtı ve çiçeği burnunda prenses.

Mirceo üzüntüsünü gizlemeye çalışırken kaşları birbirine yaklaştı. Sesi sertleşerek, "Büyüdüğünüzde ailelerimiz hakkında daha çok konuşacağız," dedi.

Daha yaşlı. "Yetişkinliğe kadar yaşayacak mıyız?" Hizmetkârlar bu olasılığa karşı spekülasyon yapmışlardı.

"Elbette yapacağız!" Mirceo onun bakışlarını kendi bakışlarıyla sabitleyerek sınırsız sevgisini ilettili. "Seni güvende tutacağım. Küçük kardeşim, sana her zaman göz kulak olacağım."

Uykuya dalmadan önce, Mina ona son bir soru sormuştu ve bu soru onu açıkça şaşırtmıştı, cevapsız bıraktığı bir soru...

Uçsuz bucaksız lav alanının kenarına ulaştığında hatırladıkları kayboldu. Karanlıkta yanardağ ve nehirleri, damarları yanan bir canavarı andırıyordu; bu yerde hayatta kalmak için önce kalbine, sonra da ötesine ulaşmalıydı.

Hangi yol daha az ölümcül görünüyordu? Rüzgârlar lavın bir kısmını soğutarak kararmış bir kabuk oluşturmuştu, yani tıkanmış bir yol hâlâ açılabilirdi. Ama her kabuk ne kadar ? Bir kayaya bastı ve kaya parçalanarak boru şeklindeki merkezi ortaya çıkardı.

Sisini tekrar denedi ama bir tutam bile üretemedi. Yeteneklerine en çok ihtiyaç duyduğu anda, veba sisini boğmuş ve bu hapishane onun izini sürmesini engellemişti.

Büyücü topallayarak görüş alanına girdi ve hızıyla onu şaşırttı. Terleyen canavar onun peşinden koşmuş olmalıydı. "Orada öldürüleceksin."

"Üzerimde yemek yemenden iyidir. Yanarak ölmeyi tercih ederim."

"Bilmiyorum, anlamlı bir şey üzerinde çalışmış olabiliriz."

Ahh. Adam ayaklarının üzerinde kıpırdandığında, "Zavallı büyücü, kardeşim sana botlarını alma fırsatı vermedi mi? Şimdiden sıcaklığı hissediyor olmalısın."

Kan çanağına dönmüş bakışlarında öfke parlıyordu. "Ben sıcak kumları ayaklarım çıplak geçecek şekilde yetiştirildim. Bu yanmayı hissetmek istediğim anlamına gelmiyor. O alana girmeyin."

"Yemini korumak mı?" Yemini, onu gözünün önünden ayırmamasını gerektiriyordu. Adamın ettiği yeminin türü hakkında korku hikâyeleri duymuştu. Bunu tersine çevirmenin ya da karşı koymanın hiçbir yolu yoktu. Böyle bir yemin yüzünden Lothaire neredeyse kraliçesinin ruhunu yok edecekti.

Büyücü dedi ki, "Bu diyar hakkında çok şey biliyorum. Eğer bu alevleri geçmeyi başarırsan, ölümsüzlerle karşılaşacaksın. Lejyonlar halinde burada yaşıyorlar. Bensiz hiç umudunuz yok." Avuçları tekrar titredi. "Seni bir süreliğine hayatta tutabilirim."

"Şimdi kaçıyorum, ama her zaman kaçmayacağım. Yeminin ölü bir adam olduğun anlamına geliyor. yaver giderse, bu alevlere düşüşünü izleyeceğim."

Daha fazla oyalanmak yok. Ondandır labirente doğru döndü. *Odaklan. Sakin ol. Sebep.*

Bu sadece başka bir dünya ve başka bir maceraydı. Bu meydan okumayı o seçmemişti ama yine de üstesinden gelecekti.

Alevli bir eldivenin içine sıçradı ve kendine hatırlattı: *Tüm dünyalar benden korkmalı.*

Vampir ondan o kadar hızlı uzaklaştı ki, fey kanı taşıyor olmalıydı. Kulakları açıklıyor.

Silt daha karar vermeden önce inatla lav akıntıları arasında ilerliyordu. Her adımda acı çekiyordu ve bu sadece sıcaktan ya da dizindeki yeni yaradan kaynaklanmıyordu. Geri çekilme bir kum fırtınası şiddetiyle yoğunlaştı.

Ter alnından damlayarak gözlerini yaktı. Duman ve sülfürle yoğun havayı solurken tuzun tadını aldı. Taşlar ayak tabanlarını parçalıyor, kan isin içinde onu takip ediyordu.

Bu hale nasıl gelmişti? *Hasta bir insan gibi tökezleyerek.* İronik. Uzun zamandır dumanı arıyordu; şimdi duman bulutları gözlerini ve ciğerlerini yakıyordu.

Ama intikam ihtiyacı onu kızın peşinden gitmeye itti. Silt çağlar boyunca intikam peşinde koşmuştu. Bir kez zarar gören, karşılığında zarar görürdü. Bir kez kandırılan, bir kez daha kandırılırdı. Aşağıya doğru yayılan bu acı zinciri demir gibi bir kesinlikle devam ediyordu.

Asla bir ailesi olmayacağını kabul ettikten sonra, zincir ona soyunu hatırlatmaya başlamıştı ve buna saygı duyuyordu. Mirceo Daciano ve kız kardeşi yeni halkalar olmak için lanetlenmişlerdi.

Şimdilik vampirin hızına yetişemeyen Silt, vampir istikrarlı bir şekilde ilerlerken onu görüş alanında tuttu. Onun aksine, kırmızı akıntılardan kaçarken bir odaklanma çalışmasıydı. Ne zaman lav onu köşeye sıkıştırırsa, kollarını pompalıyor, o akıllara durgunluk veren hızından daha fazlasını topluyor ve alevlerin üzerinden atlıyordu.

Silt sık sık hayati tehlikeyle karşı karşıya kalsa da, bunları hep görmezden gelmişti. Şimdi onu izlerken içini endişe kaplıyordu. Daha önce afyonu bırakmayı sadece bir kez denemiş olmasına şaşmamalıydı. Elleri titriyor, kalbi çarpıyordu. Bakışlarını vampirden ayıramıyordu.

Sanki gerginliğinin kaynağı oymuş gibi.

Konsantre ol, Silt. Bir yükselti boyunca sendeledi; kabuk bir ayağının altında çatladı. Baldırına kadar lavlara batmadan hemen önce bir çığlık attı ve sıçradı

İleri. Daha sağlam bir zemine geri döndüğünde gözlerini kısarak bir kez daha ona kilitlendi.

Bu şimdiye kadar yaptığı en aptalca şeydi, en başta Efsane'nin yasalarını çiğnemek dışında. Ölümlülerin tapınması için kendini bir ilah gibi göstermek cezayı garantilemişti. *Tanrılıktan ne kadar uzağa düşmüşüm. . .*

Vampir aniden başını sağa doğru salladı ve bir şeye odaklandı.

Kilometrelerce ötede, lavlar diğer üç mahkûmu kuşatmıştı. Alevler botlarını yalayıp geçerken kollarını sallayıp yardım çığlıkları atıyorlardı. Kılıkları ölümlüden hayvana ve tekrar ölümlüye dönüşüyordu. Şekil değiştirenler. Muhtemelen buraya gelebilmek için insanları avlamışlardı.

Kosmina yavaşladı, yüzünde bir is lekesi vardı. Üçlüye karşı sempatik mi görünüyordu? Büyük ihtimalle onların kanını hayal ediyordu. Bu yaşta, saatler süren bu efordan sonra susamış olmalıydı.

"Yemeğiniz iyi pişmek üzere!" diye seslendi.

Ona kin dolu bir bakış fırlattı. Bir süre sonra yoluna devam etti. Şekil değiştirenlerin çığlıkları onu takip ettiğinde, sertleşti ama yavaşlamadı. . .

Silt, saatler sürmüş olması gereken bir süre boyunca ilerlemek için çabaladı. Ter onu kaplamıştı, gücü azaldıkça vücudu toksin döküyordu. Şanslı molalar ve kıl payı kurtuluşlar acıyla karışıyordu.

Sonunda yüksek bir yere çıkan tek bir patika görünmüştü. *Kuma şükürler olsun!* Önünde, prenses kurtuluşlarına yaklaşıyordu ve o da çok geride değildi.

Ancak o sırada yakındaki yanardağdan fışkıran bir lav püskürmesi önlerini kesti. Kadın onun yönüne doğru geri koşmak zorunda kalacaktı ve adam onun tek yolunu kapatmıştı.

Kadın dönüp yüzünü ona döndüğünde Silt kollarını açtı ve "Büyücüye gel," diye alay etti.

Altı

kötü adam beni yakaladığını sanıyor. Alevler arasındaki yol Mina'nın onu atlatması için çok dardı, bu yüzden mantık tam teşekküllü bir saldırıyı gerektiriyordu.

Her halükarda indirilmesi gerekiyordu ve lavlar onun işini yapmamıştı. Onu.

Hazır ol, şeytan. İşte geliyorum. Son saatlerde, veba tutmaya devam etti. Kolundaki yara kötüleşmiş, saldırganlığı artmıştı.

Yavaşlamadı, sadece hızlandı. Kaşlarını çatarak kızın gözlerine baktığına göre, gözleri daha da kızarmış olmalıydı. *Kork benden. Tüm dünyalar korkmalı.* Ve bu onun hastalığından önceydi.

Sanki onun yanından geçecekmiş gibi tekrar çalım attı-

Son saniyede, beklenmedik bir güçle ona doğru hamle yaptı ve onu geriye doğru uçurdu.

Ciğerlerinden hava fışkırdı, yüzünde şaşkınlık vardı. Eğitim devreye girdi ve alnını burnuna yaslamak için başını aşağıya doğru savurdu.

Çatlak!

"Lanet sülük!" Adam kadının omuzlarını tuttu, onu lavların içine atacakmış gibi görünüyordu. O da onun omuzlarını tuttu. *Ben nereye gidersen, sen de oraya gidersin.*

Pozisyonları -ona sarılmış, her biri diğerine tutunmuş- aynı anda farkına varmış gibiydi. Adamın gözleri kısıldı; kadıninkiler büyüdü.

Sonra dikkati sert boyun kaslarının arasına yerleşmiş olan şahdamarına yöneldi. Bir yemek zili temposuyla nabız gibi atıyordu. Mina'nın daha önce hiç ihtiyaç duymadığı dişleri bu çağrıya cevap vermek için ilk kez keskinleşti.

Adam onun altında kaskatı kesildiğinde, kadın bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. "Sen deli misin o zaman?" Yüzünde şaşkın bir hayranlık ifadesi vardı, kalp atışları kızın zihninde tekrar eden bir gök gürültüsü gibiydi.

"Belki de öyleyimdir!" Cazibesini görebiliyordu. Lothaire'in hiç kaygısı yoktu; Mina'nın ise tüm kaygıları vardı. *Onlardan kurtuldum.*

Lavlar onun ve büyücünün etrafını sarmıştı. Aralarında ter, çarpan kalpler ve nabız gibi atan şahdamarları vardı. Cehennemdeydiler, alevleri tarafından öpülmek üzereydiler ve belki de ikisi de buraya aitti.

"Şu haline bak," diye homurdandı. "Kanımı o kadar çok istiyorsun ki tadını bile alabiliyorsun. "

Daçyalılar başkalarından içmez!

Ancak bu artık doğru değildi.

Dilini bir dişin üzerinde gezdirdi, keskin ve yumuşak olan bu yeni zıtlığın tadını çıkardı. *Şimdiden bir canavara mı dönüşüyorum?*

"Beni ısırmaya çalış, sülük, bak bakalım nereye ."

Sesindeki zalimlik onu gerçeğe döndürdü. Dişlerini ona geçirdi ve dizini bacaklarının arasından geçirdi. Adamın acı dolu sesi iniltiyle karışık bir öksürüktü.

Sanki az önce onu etkisiz hale getirmemiş gibi, onu sırt üstü çevirdi ve kollarını sıkıştırdı. Kadın çırpındı ama onu sarsamadı.

Kızın boynuna baktığı gibi o da kızın dudaklarına baktı. Açlıkla. Onu öpmek üzere miydi? Lav yaklaştı! Etrafındaki tehditlere rağmen -ona rağmen- hain bedeni onunkinin altında hareketsiz kaldı.

Gözleri buğulandı, aşağı eğildi ...

Yanan saçın kokusunu aldı ve onun saçı olduğunu fark etti. "Dur! İkimizi de öldürteceksin!"

Başını sertçe salladı, sonra bakışlarını etraflarında gezdirdi. "Benimle geliyorsun." Mina'nın bileklerini elinde tutarak ayağa kalktı ve Mina'yı kendi bileklerine doğru sürükledi.

Hızla akan bir lav akıntısı geldikleri yolu kapatmıştı. Onu da yanına çekerek, başka bir alternatif bulmak için etraflarında döndü. Etraflarını bir ölümsüzün bile üzerinden atlayamayacağı kadar geniş ateş havuzları çevreliyordu.

Tuzağa düştüm.

Silt hayatı boyunca ölümünü sayısız ışık altında hayal etmişti. Ama taşaklarına dizini dayamış yırtıcı bir prenses için yarı sert bir şekilde yanarak öldüğünü hiç hayal etmemişti. "Sana bunu geçemeyeceğimizi söylemiştim, insan yiyen." Sürpriz değildi; boku yemişlerdi.

Vampiri serbest bıraktığında, bakışları daldı. "O zaman bir şeyler yap, ey büyük Kum Kralı. Büyücülüğünü kullan! Kum ateşi söndürür."

Sadece bir cep dolusu değil! "Bu diyarda hiç kum yok. Kül, mermer ve obsidyen topluyorum, bana yardımcı olacak hiçbir şey yok." Güçlerinin zirvesindeyken, kayayı taneciklerine ayırabilirdi. Ama şimdi değil.

Silt'in hiçbir teçhizatı, uçuş ya da havalanma gücü yoktu. Ancak . . .

Gözlerindeki teri silip cebinden kumu çıkardı ve büyüsünü çağırdı. Avuçlarından püsküren bir ışık çıktı, bu da gücünün ne kadar az kaldığının bir göstergesiydi. Çoğu ölümsüz yaşlandıkça güçlenirdi ama onun yetenekleri kullanılmamaktan ve doğal olmayan iştahından dolayı azalmıştı.

Lavlar ayaklarına doğru fırladı ve derisini yaktı. Yakınlardaki bir başka kaya barajı yıkıldı ve daha fazla lav onlara doğru koşmaya başladı.

"Büyücü, her ne planlıyorsan, *şimdi* başla." *Bunu yap ya da öl, Silt.*

Çok basit.

Omuzlarını dikleştirdi ve tanelerle bağlantı kurmak için bir deneme daha yaptı. Avuç içleri bir ton parladı. *Yeterince iyiydi!* Çenesini sıkarak iki elini de ileri doğru itti. Kum havaya karıştı, sonra seyrek bir platform şekline geldi.

Onu tutmak için yeterli olur mu? Belki de. Onu da mı? Şüpheli.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Bunun bir parti numarası mı yoksa bir kaçış mı olması gerekiyor? Kafam karıştı."

" kapatacak mısın?" Hayatta kalmak intikam almaya karşı çıkıyordu. İntikam kazandı ve vampiri yakalayıp kumun üzerine fırlattı, boştaki kolu dengesini sağlamak için dönüyordu Başarısızlığa bir kalp atışı kala, platform onları zorlukla destekliyordu. Hemen altında, az önce durdukları yerde lav kabarcıkları vardı.

Mırıldandı, "Bu fikir mantıklı. İşe yaramasını sağla."

Söylemesi kolay. Bir zamanlar bütün çöllerin yerini değiştirmişti. Şimdi ise bir avuç kumu kontrol etmekte zorlanıyordu.

Sonra vampire baktı.

Zaman çok önemli bir andı -vaha hayali bilincine bir balyoz gibi inmişti. Bakışlarını onun üzerinde tutarak gücünü harekete geçirdi.

Platform sarsıntılar içinde ileri atıldı. Altındaki alevler kumları ısıtarak kesik ayaklarını dağladı. Bir çığlık attı.

"Odaklan," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Neredeyse geldik."

Bakışlarını bir cankurtaran halatı gibi tutarak onları yükseltilmiş bir kaya platosuna doğru ilerletti. Son bir büyü patlamasıyla onları güvenli bir yere götürdü - tam da kumunun çöktüğü sırada. Kadını kendisine doğru tutarak dizlerinin üzerine çöktü ve havayı içine çekti.

Tanrılar adına, başardı! Hiçbir şey başaramadan o kadar uzun süre geçirmişti ki tatmini unutmıştu. İçindeki hedonist bu duygudan daha fazlasını arzuluyordu. Silt kaşlarını çattı. Bir zamanlar tahrik edilmiş miydi?

Yüzyıllar süren unutulmuşluktan sonra, kim ya da ne olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Vampir, yanakları kızarmış bir halde ona temkinli bir bakış fırlattı. Küçük sülük kana susamış olduğu kadar güzeldi de. Meraklı gözleri bile görünüşünü bozamıyordu. Yanında, titreyen vücudu kıvrımlar ve vaatlerle doluydu.

Uyarılmışlığının yoğunluğu onu şok etti. Daha önce olduğu gibi, dudakları onu çağırıyordu.

Yine de gümbürtüler duyuldu, dizlerini titreten sarsıntılar.

Adam bir an için elini gevşetti. Bu da kadının sıçrayarak uzaklaşması için gereken tek şeydi; tam o sırada altından bir gayzer fişkırdı.

Sevef

Dacia

Lothaire önündeki dört boyutlu satranç tahtalarından birinde bir taşı hareket ettirdiğinde, Kristoff yaklaşan kaybını hissetti.

Tekrar.

"Aylardır her gece çalışıyoruz," dedi. "Bunu daha ne kadar sürdüreceğiz?" Lothaire'in elinde ihtiyacı olan bilgi vardı ama Kristoff onu art arda üç oyunda yenene kadar vermeyecekti.

"Seni yenmekten sıkılana kadar." Lothaire'in kırmızı bakışları villanın balkonundaki lamba ışığında parlıyordu.

Kristoff her zaman bir aile özlemi çekmişti; üvey kardeşinden geriye çok şey kalmıştı. Taşlara baktı, onları görmekten nefret ediyordu. İkisinin oynadığı her gece, Lothaire tekrar tekrar "Şah Mat" demekten zevk alıyordu.

Eğer Kristoff gün içinde uyumayı başarabilirse, rüyasında kayıplarını görüyor, bu kelime kafasında patlıyordu.

Yine de. Bir şey ona bu gecenin farklı olacağını söylüyordu. Aylardır ilk kez kaderin çağrısını hissetmişti. Kader onu gizli bir krallıkta bulabilir miydi?

Yoksa sonunda ben mi kazanacağım?

Belki de sınırına ulaşacak ve çok daha güçlü olan Lothaire'e saldıracaktı. O zaman Kristoff ölmüş olacaktı - kaderin nihai çağrısı.

Lothaire kristal kadehten kanlı kadehini yudumladı. "Ama sonra, kolay kolay sıkılmam." Başkalarının hayatlarıyla oynamak onu eğlendiriyordu.

Kristoff, "Sen gerçekten bir orospu çocuğusun," dedi.

"Dikkatli ol kardeşim. Kimse anneme, büyük Prenses Ivana'ya sürük diyemez. Bir uyarı alacaksın."

Daçya tahtının varisi olan Ivana, kalbini Lothaire ve Kristoff'un babası, Vampir Sürüsü'nün kralı Stefanovich'e kaptırdıktan sonra bu diyarı geride bırakmıştı. Lothaire'in erken çocukluğu, sonunda öldüreceği Stefanovich'in ve bu suikasttan sonra tahtı çalacak olan amcaları Demestriu'nun gölgesinde geçmişti. *Böyle bir aileyle ...* "Peki ya dikkatli olmazsam, o zaman ne olacak? Sonunda beni idam mı edeceksin?" Sadece satrançta kaybetmiyordu; bu oyunlara karşı sabrı da tükeniyordu. İlk başta Kristoff, Lothaire'in çözmekten zevk aldığı karmaşık bulmacalarda yaptığı gibi onu manipüle etmeye çalışmıştı ama üvey kardeşi esrarengiz bir şekilde zekiydi.

"Şato manzaralı villanızı istediğiniz zaman terk etmekte özgür olduğunuzu unutmayın." Başlangıçta Kristoff'u kaçırmış olsa da, Lothaire o zamandan beri özgürlük teklif etmişti.

Ama Kristoff giderse, Dacia'nın mistik sınırı onun gibi bir yabancının geri dönmesini engelleyecekti. "Sana erişimimi asla kaybetmeyeceğimi biliyorsun."

Bir kâhin, Valkyrie'lerin yarı-Fury, yarı-Valkyrie kraliçesi Furie'nin Kristoff'un Gelini olduğunu ortaya çıkarmıştı. Ama Lothaire, Demestriu'nun kraliyet emri üzerine, yarım yüzyıldan uzun bir süre önce onu okyanusun dibine zincirlemişti.

O yeri sadece Demestriu ve Lothaire biliyordu; Demestriu o zamandan beri kayıptı. "Bana Furie'nin nerede olduğunu söyle, sonra da kayıp yeğenini kurtarmak için yola çıkabilirsin." Acı verici derecede utangaç kılıç ustası Kosmina, Kristoff'a karşı her zaman nazik olmuştu.

Lothaire bunu elinin tersiyle itti. "O daha çok uzaktan kuzenim sayılır. Bana sadece amca diyor çünkü bana tapıyor." İç çekti. "Giderek daha fazla Lorean aptalca bunu yapıyor."

"Ailenizin bir üyesi tehlikede." New Orleans'ta kırmızı gözlü bir kadın vampir olduğuna dair söylentiler ve Gaolers'ın onu kaçırdığına dair şüpheler bu diyara kadar ulaşmıştı. "Her şeye gücünüz yetiyormuş gibi davranıyorsunuz ama yine de bir arama yapmayacak mısınız?"

Lothaire görkemli bir şekilde, "Onun için bir ödül koydum. Ve , gerçekten ödeyeceğim. Bu hiçbir şey sayılmaz mı? Her halükarda, diğer tüm amcaları onu arıyor. Ve Mirspion onu bulmak için adım adım ilerliyor." Mirceo ve

Caspion mu? "Gaoler'lara karşı yaptıkları saldırılar *yavan* değil, fikirleri *sağlam* değil. Onu kurtarabilirler."

Kristoff yeni çiftin maceralarını duymuştu. İlk kez böyle bir aile bağı kurmayı dilemiyordu. Tereddüt etti, sonra kalesini yerleştirdi.

Lothaire kıkırdadı. "Gelinini böyle hareketlerle kurtaramazsın."

Kristoff'un pençeleri kan damlayana kadar avuçlarını ısırdı. Onun kaderi Gelin, onun uyuyan vampir kalbini uyandıracak olan kişi, şu anda bir yerlerde boğulmuştu. Altmış yıl boyunca ölmüştü ama ölümsüzlüğü onu yeniden diriltmişti.

Lothaire'e saldırma dürtüsü içini yakıyordu ama ölümsüzler her geçen yıl daha da güçleniyordu. Kristoff üvey kardeşinin yaşının üçte biri kadar bile değildi. Eğer kendini kaybederse, hem o hem de Furie sonsuza dek yok olacaktı.

"Kanının kokusunu alıyorum." Lothaire'in eğlencesi derinleşti. "Zihinsel olarak yetersiz değilsin. Sadece konsantre olamıyorsun. Seninle oynamak sportmence bile değil. Neyse ki ben sportmen değilim." Bir taşı hareket ettirdi, stratejisi anlaşılmazdı.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz? Bir kardeşi memnuniyetle karşılardım."

"Her birimiz diğerinin önünde bir engeliz. Ben asla mücadeleden vazgeçmeyeceğim.

babamızın tacı, sen de öyle. Horde ikimizi de istemiyor olsa bile."

Lothaire gayrimeşruydu ve Kristoff gözleri açık Forbearer ordusunun doğrudan etten kan almasını yasaklamıştı. Vampirik Susuzluğu kutsal saymıyordu, bu yüzden Horde onu kabul etmeyi reddetti.

Lothaire tahtaları düşündü ve dalgın bir şekilde, "Daçya ordusunu onlara boyun eğdirmek için kullandığımda isteklerinin bir önemi kalmayacak," dedi.

"Bu efsanevi yer senin için yeterli değil mi?" Lothaire'in annesi öldürüldükten sonra -ki bunun ayrıntıları belirsizdi- bu büyük krallık taç için ölümcül entrikalara sürüklenmişti. Üç bin yıl sonra, geriye kalan Daçya kraliyet ailesi bu kan davalarını yönetmesi ve bastırması için Lothaire'i aramıştı. "Açgözlülüğünüze hizmet etmek için benim tacıma da mı sahip olmalısınız?"

"Hayır, değil ve evet, yapmalıyım." "O zaman beni neden hayatta tutuyorsun?"

"Düşmanlarımı her zaman öldürebilirim ama onları asla geri getiremem," dedi Lothaire, sesi aldatıcı bir şekilde makul geliyordu. "Ve sen beni ilgilendiriyorsun. Bir orduya ihtiyacınız vardı, bu yüzden bir ordu yarattınız, ölen askerleri vampire dönüştürmek için ölümlü savaş alanlarını takip ettiniz." Kristoff bu şekilde

takma adı Gravewalker. "Daha az etkileyici numaralar görmüştüm." Lothaire'in iltifata en çok yaklaştığı cümleydi.

"Ben vampirlerden oluşan bir ordu kurdum, sen de anılardan oluşan bir ordu kurdun."

Lothaire başını eğdi. Bilgi arayışında büyücülerden savaşçılara kadar herkesi içmiş, deneyimlerini depolamıştı. "Ama sende bir katilin içgüdüsü yok. Muhtemelen iyi de olmuş, çünkü babamız gibi acımasız bir despota dönüştüğünü görebiliyorum. Bu yüzden seni Furie'den uzak tutmak benim için en iyisi, üstün bir katil içgüdüsüne sahip bir savaşçı. Eğer onu evcilleştirebilirsen -tartışmasız- o senin en büyük varlığın olacaktır. Tıpkı Lizvetta'nın benim olduğu gibi." Kraliçesi Elizabeth eski bir ölümlüydü ve bir dilek yüzüğüyle vampire dönüştürülmüştü.

Kendisi de bir insan tarafından yetiştirilmiş olan Kristoff ona düşküncü. İlk gerçek buluşmalarında Kristoff'un sırtını sıvazlamış ve şöyle demişti: "Hey sen, biz çok iyi arkadaş olacağız, biraz bekle. Ve bana Ellie de! Bu ahmak dışında herkes öyle der." Başparmağını, büyülenmiş gibi görünen Lothaire'e doğru kaldırdı.

Nazik yeni vampir, Lothaire üzerindeki tüm etkisini ona yardım etmek için kullanacağına söz vermişti. "Ellie'yi *evcilleştirdiğini* mi ima ediyorsun?"

"Benim ruhlı kraliçem? Tanrı . Böyle bir gücü evcilleştirmek mümkün değil. Şu anda bile anlaşmazlık içindeyiz ve beni yıpratmasından korkuyorum. "

Belki de Ellie'nin çabaları sonuç veriyordu! "Çocuklardan bahsediyor."

Kristoff hayal kırıklığını gizleyerek, "Bu çok mu kötü olurdu?" diye sordu.

"Onun güvenliği konusunda endişeliyim. O yeni vampir oldu, alışılmadık yollarla dönüştürüldü. olabileceğini bilemeyiz."

Lothaire gerçek bir muammaydı. Kristoff onu tam da Lore'daki en bencil narsist olarak gördüğünde, farklı bir yönünü ortaya çıkarıyordu.

"Lizvetta'yı miyavlayan bir veletle paylaşmak istemiyorum. Onun tüm dikkati ve odağı *benim üzerimde* olmalı. Herkesin odağı öyle olmalı."

Kristoff nefes verdi. Hayır. Sadece bencil bir narsist. Bir hamle daha yaptı ve bu da Lothaire'in gözlerini devirmesine neden oldu.

"*Açıkçası* en iyi seçeneğiniz yeni defterimi imzalamak." Lothaire, zor durumdaki Loreanlara bir bedel karşılığında yardım etmesiyle ünlüydü. Onları, istediği her şeyi yapacaklarına dair yemin ettirerek defterini imzalamaya zorlardı.

"Benden talep edeceğiniz ilk şey tacımı bırakmak olacak!"

"Evet ama açgözlülüğün tacı ve kızı almanı gerektiriyor. Ne yazık ki satranç yeteneğin bu isteklerini desteklemiyor."

Horde tacı Kristoff'un doğuştan hakkıydı. Furie de onun hakkıydı. "Ruhumu sana satmamı bekliyorsun."

"Anlıyorum. Ve eğer eşin için bu fedakârlığı yaparsan, belki de aylar önce sadece bir imza karşılığında sana yardım etmeyi teklif ettiğimi ona söylemekten kaçınırım. O zamandan beri kaç kez öldü ve dirildi? Onun Öfke kanı intikamla beslenir. Söyle bana küçük kardeşim, her dirilişinde sence havayı mı hayal ediyor? Yoksa *ateşi* mi?" Lothaire kraliçesini oynattı. "Ah, işte yine kan kokusu."

"Senden daha fazla nefret edemezdim."

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, bazı yönlerden birbirimize benziyoruz."

Kristoff sandalyesinde arkasına yaslandı. "Birbirimize *hiç* benzemiyoruz." ". Bir gün göreceksin. Şimdi oyuna dönelim."

Öfkesini bastırarak Lothaire'in hamlesine karşılık verdi. Onlar hamlelerini yaparken villanın bir yerinde bir dede saati tik tak ediyordu. Krallığın dışında, kan pınarları fokurduyordu. Bir köpek havladı. Bir bebek uykusundan ağlayarak uyandı.

Konsantre ol, Kristoff. Potansiyel bir oyuna rastlamıştı. Sonunda kazanacak mıydı? Daha fazla hamle yaptılar. "Seni yeneceğim."

"Belki." Lothaire kraliçesini yeniden konumlandırdı. "Ama bu gece değil."

Şah mat." Şu kelime.

Kristoff'un gözleri doldu. Kör bir öfkeyle Lothaire'e saldırmadan önce ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. *Bu gece. Şimdiye kadar başarmıştım.* Kaderin çağrısı cinayetti.

Masanın üzerinden atlamak için gerildi-

"Şu ikinize bakın," dedi bir kadın balkona doğru yürürken. "Kardeşçe sevginin tam resmi."

Kristoff kendini kontrol etmek için nefesini tuttu çünkü Her Şeyi Bilen Nix, Lothaire'in mistik bir şekilde korunan krallığına elini kolunu sallayarak girmişti.

Yaşayan en yaşlı Valkyrie ve en güçlü kahin, çırpınan bir sopa ve daha büyük bir çanta taşıyordu. taze kan kaplamıştı. Yalınayaktı ve karmakarışık saçlarının ucu dışarı çıkıyordu. Lothaire ve Kristoff'a sevgiyle bakarken, kehribar rengi gözleri duygularla ve biraz da delilikle gümüş rengi titreşiyordu.

Lothaire onun görünüşü karşısında kaşlarını kaldırdı. "Şimdi neyin içine girdin, Phenix?"

"*Havoc*," diye nefes aldı, "neşeli bir gülümseme ve bir Garfield peluşuyla işlenmiş. Yaklaşan LoreWar this Accession için her şey." Çabayla homurdanarak çantasını kaldırdı ve kocaman bir kalbe benzeyen şeyi satranç masasının üzerine bıraktı. *Güm*. "Bunun havalanması gerekiyor." Kalp küçük alevlerle parladı ve lamba ışığında yanardöner göründü.

Ağırlığı masayı çökerttiğinde omuz silktili ve seslendi: "Bertil, o organı unutmana izin verme. Tüm dünyaların kaderi ona bağlı."

Bertil çılgılık attı ve ardından sıırsıklam olmuş tişörtünden kan emmeye başladı. Üzerinde şöyle yazıyordu: *Tam Tutulma*.

"Kalbi nereden buldun, Valkyrie?" Lothaire sanki yeni bir aksesuarı soruyormuş gibi sordu. "Bana bir ejderhanınki gibi göründü."

"Arabalı sinemadaki bir kavga sırasında onu çaldık. Müttefiklerimizin desteğiyle düşmanımız Møriør'a kesin bir darbe indirdim. Herkes etkili bir lider olamayacak kadar kaçık olduğumu söylüyor. Herkes yaşımin geçtiğini söylüyor, ama ben bunu gösterdim - aman tanrım, Lothaire, dev bir kalbin bu balkonda ne işi var? İğrenç! Bu bir sağlık kuralı ihlali değil mi? Onu çöpe atmalısın."

Lothaire ona şaşırtıcı bir şefkatle baktı. "Seni temizleyip dinlendireceğiz, Phenix," diye mırıldandı. "Uyku vakti gelmiş olmalı."

"Uyku zamanı mı? Kimin vakti var? Zaman nedir? Tek gözlü büyücü hiçbir kahini beklemmez. Zaman için zamanım yok."

Kristoff, "Kız kardeşin Furie kesinlikle bu işin dışında," diye homurdandı. Bu Valkyrie onun nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Oysa Nix bir keresinde Kristoff'a onu bulup kurtarması gerektiğini söylemişti.

Demestriu beklenmedik bir suikastçı tarafından ortadan kaldırıldığına göre, Kristoff'un elindeki tek ipucu bu çılgın Valkyrie ya da onun kadar çılgın üvey kardeşiydi.

Kaşlarını çatarak Kristoff'a baktı, bakışları uzaklaşmıştı. "Furie'yi bir dakika önce gördüğüme eminim. Kesinlikle."

Onu ızgara yapmak için dudaklarını araladığında Lothaire, "Şimdi olmaz MezarYürüyen," diye tersledi.

Nix gözlerini kırıştırarak şimdiki zamana geri döndü. "Fazla kalamam. Sadece hızlı bir teslimat için buradayım" -arka cebinden büyücülük kokan deri ciltli bir günlük çıkardı- "çalıntı mallar."

Elcmı

Nightside

Büyücü bir su fıskiyesinin üzerinde havaya fırladığında Mina ağzı açık kaldı. Tam da yangın alanından sağ kurtulduklarına ve büyücünün gözlerindeki muzaffer parıltının tuhaf bir şekilde tahrik edici olduğuna hayret ediyordu ki *gayzer* patladı.

Sert taşa çarptığında, çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi; ciğerlerinden afyon dumanı çıktığına yemin etti.

Buharlı su tükürdü. Deri pantolonundan daha fazlası aktı ve saçlarından süzülerek kabarmış derisinin üzerine döküldü.

Bir kahkaha attı. "O kadar kötü kokuyordun ki *Nightside* bile istisna yaptı!" *Gayzer* onu o ahlaksız kokudan arındırmıştı ve artık uyuşturucudan terlemiyordu. Onun doğuştan gelen kokusunun bir parçasını algıladı ve bu ... güzeldi.

Yüzündeki alçalan ifade onu yine güldürdü. Kendini bir kayaya yaslamak için manevra yaparken, rüzgârın sert esintileri tepeyi yalayıp geçti ve yıpranmış tenindeki nemi alıp götürdü.

Bir süre iş göremezdi ama kılıcsız kellesini almasına yetecek kadar değil. Yazık. Bu da kaçışına konsantre olması gerektiği anlamına geliyordu.

Mina için zaman tükeniyordu. Adamın şahdamarını ısırma isteğini hatırladı; bu açıkça vebanın işiydi. Davranışlarını etkilemeye, mantığını aşındırmaya başlamıştı bile.

Ve tek endişesi bu da değildi. *Mirceo*, *Lothaire*'in *Dacia*'dan gönderip kaybettiğini öğrendiğinde, çok daha güçlü olan *Mirceo*'ya saldırabilirdi.

Kral. O zaman Lothaire, amcası Viktor'a yaptığını Mirceo'ya da yapma şansına sahip olacaktı: onu tanınmayacak hale getirecekti.

Mirceo bir şekilde soğukkanlılığını korur ve onun nerede olduğunu fark ederse, bir insan yığınının önünde görünerek bir Gaoler yakalamasına neden olabilirdi. Ya da daha kötüsü, düşünceleri tehlikeli bir alternatifte, dilekleri yerine getiren bir yüzüğe yönelebilirdi. Bir bedel karşılığında.

O dilekçeyi kullanacak biri varsa o da Mina'dır. *Nightside'dan kurtulmalı ve kardeşimi kendinden kurtarmalıyım.*

Önündeki görevi düşünerek bölgeyi inceledi. Yüksek çıkıntılar ve yanmış kaya yığınları etraflarını sarmıştı ve tek bir çıkışı vardı, doğal bir patika.

Rahatsız edici bir koku uzaktan ona ulaştığında bakışları yukarıya kaydı. Ölümsüz ama ölü bir şey. Ölümsüz.

Nightside'in riskleri gerçek, diye düşündü, yanan şekil değiştirenlerin çığlıkları zihninde yankılanıyordu. Yine de devam etmek zorundaydı. "Getirdiğin için teşekkürler büyücü ama yollarımız burada ayrılıyor."

"Hayatını kurtardıktan sonra bile mi?"

"Sen olmasaydın burada olamayacağımı söylemiştin."

Sanki sözlerini hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaştı. Sonra şöyle dedi: "Zaten ölümsüzlerin kokusunu alıyorsun, değil mi? Nightside onların diyarı. Ghoular, wendigolar ve hortlaklar buradan çıkmıştır." Çalışmalarında her bir tür hakkında okumuştı. "Hepsiyle karşılaşacaksın. En azından *ben* seni bir süreliğine hayatta tutar ve onlardan korurum."

"Güçlerine tanık oldum. Beni kum havuzunda bile koruyamazsın. Şimdilik hoşça kal, Silt Harea."

"Seni bulacağım. Bu iş bitti sayılır."

"Umarım o zamana kadar elime bir silah geçmez."

Kadın hızla uzaklaşırken, adam bağırdı, "Senin için geliyorum, küçük sülük!" O da bağırdı, "Şansımı seviyorum, büyücü!"

Yolda yükseldikçe yağmur yağmaya başladı. Tatlı su mu? Talihi dönüyordu! Ne de olsa, amcası Trehan'la yaptığı çalışmalar sırasında, sürekli güneş altında asit yağan başka diyarları okumuştı.

Dacialı amcalarının onun ortadan kaybolduğu haberini nasıl karşılayacaklarını merak ederek adımlarını hızlandırdı. Siyah saçları ve uzun boylarıyla birbirlerine benzeseler de kişilikleri birbirinden çok farklıydı.

Trehan metodik ama acımasızdı, kitapları seven bir silah ustasıydı. Küstah Viktor ise savaş için yanıp tutuşan bir askeri dehaydı.

gizli bir krallığa asla gelmez. Peki ya Stelian, Dacia'nın taş sınırlarının nöbetçisi? Gizli derinliklerini gizlemek için her zamanki kanlı ölüm şişesini yudumladı.

Mirceo onu yetiştirirken, bu erkekler de onun bugünkü kişiliğini şekillendirmişti. Kaybolduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklarını biliyordu: *Beni bulmak için tüm dünyaları yerle bir edeceklerdi.* Her an burada belirebilirler. . . .

Bir uçuşuma ulaştığında iyimserliği kayboldu. Altında yanmış orman ve sürüklenen sisten oluşan kıyamet manzarası uzanıyordu. Taşlaşmış ağaçlar külden çıkıntı yapıyordu, daha yeşil bir zamanın bükülmüş kalıntıları.

Başka bir menfezden çıkan lavlar bataklık bir ormanı kaplamış olmalıydı. Ağaçların güneş olmadan nasıl büyüdüğünü bilmiyordu ama o zaman da her düzlem ölümlüler âleminin kurallarına bağlı değildi.

Kemirilmiş kemikler, bir av alanının kanıtı olarak bölgeyi süslüyordu. Yağmurun altında gözüne bir hareket çarptı, uzaktaki gövdelerin etrafında dolanan figürler.

Wendigolar. Tel tel saçları ve hançer gibi pençeleri olan bitkin vücutları vardı. Sivri dişleri ve turuncu-kırmızı gözleri uzun yüzlerine hâkimdi.

Kızaran gözleri onlarınki gibi miydi? Bir uyarı mıydı?

Daha fazla hareket. Yarım düzine ölümsüz tutsak küllerin arasından koşarak o canavarları geride bırakmaya çalışıyordu.

Mina, bulunduğu noktadan bir wendigonun sis kümesinin üzerinde onlarca metre havaya sıçrayarak, geldiğini hiç görmemiş olan bir erkeğin üzerine indiğini gördü. Adamın çığlıkları çınladı.

Gulyabanilerde olduğu gibi, bir wendigonun tek bir ısırığı ya da çizdiği bir Lorean'lı dönüştürebilirdi. Tür değişiminin katalizörü her zaman ölüm olduğu için, bu ölümsüz bulaşmanın bir ölümsüzü bile öldürebileceği anlamına geliyordu.

Gulyabaniler başkalarına hastalık bulaştırmak için kontrol edilemez bir ihtiyaçla hareket ederken, wendigolar sadece başka varlıkları yemek ister, kıtlık zamanlarında yemek için cesetleri ortaya çıkarırdı.

Ceset yiyenlerden oluşan bir sürü, ölen erkeğin üzerine çullandı. Muhtemelen dirilmeyecekti; wendigolar genellikle bir kurbanın vücudundan dirilmeye yetecek kadarını bırakmazdı.

Bir çığlık daha; altı ölümsüzden ikisi düşmüştü. Kalanlara yardım etmek istiyordu ama silahı yoktu. Ayrıca, Çılgın Büyücü Silt kadar kötü olabilirlerdi ve buraya hapsedilmelerinin bir sebebi vardı.

Soğuk mantık, soğuk kalp, Mina.

Son dördü arbedede mücadele ederken, hızını kullanarak etraflarından dolaşıp önlerine geçti ve Lorean ölülerinin dikkatlerini dağıtmasına izin verdi.

"Dişi bir vampir arıyorum," dedi Silt bir wendigo avlanma alanının ortasında kıvrılmış bir aslan şekil değiştirene.

"Ne dilediğine dikkat et," dedi erkek zayıf bir sesle. Sesi neden boğuk çıkmıştı?

"Onu gördünüz mü?" Silt silah almak için taktiksel bir sapma yaptığında onun izini kaybetmişti. Bir zamanlar yetenekli bir avcı olmasına rağmen, yağmur bu küllü bataklıkta onun izlerini silmişti. "Cevap ver bana."

"Git kendi kuyruğunu em."

Silt bir anda, yeni derme çatma kılıçlarından birini erkeğin çenesinin altına dayadı. "Bana karşı gelme." Kılıcı daha sert bastırdı, ateş alanına geri dönüp silah olarak iki kristal parçası koparmak için zaman ayırdığına memnundu.

"Bir vampir gördün mü?"

"Bunu o yaptı!" Şekil değiştiren ağzını açtı ve eksik olan üst sıra dişlerini ve azı dişlerini gösterdi. "O sülük beni yere yıktı, yüzüme tekme attı ve kemerimi çaldı!"

"Görünüşe göre senin de taşaklarını koparmış?" Silt'in dudakları kıvrıldı, gerçi ona karşı pek de iyi durumda değildi. Burnunu kırmış, taşaklarını patlatmış ve dizini çatlatmıştı. "Düştüğünde seni içti mi?" Ya bu yaratığın kanından faydalanacaktı ya da wendigolar. Silt ısıruk izlerini aradı ama erkeğin kürkü boynunu gizliyordu.

"Hayır, beslemedi. Sadece beni kovdu, sebep yokken!" Kan almak için, ve o bunu es mi geçti? "Nereye gitti?"

"Ondan sonra başı döndü. Sanırım uzaktaki şu tepeye doğru yöneldi. Hepimiz oraya gidiyoruz."

"Nereden?"

"Mağaradan. Herkes aynı mağarada başlar."

Şüphelendiğim gibi.

Şekil değiştiren yarı baygın bir halde, "Gardiyanlar beni rüyalarımda uyardı ... ama insan eti beni çağırıyor," dedi. Gözbebekleri daha büyük yarıklara dönüştü. "Ölümlüler

çok yumuşak. Onları yemeden duramıyorum."

Silt ona yumruk atarak bayılttı, bu alanda ölüm fermanı sayılırdı. Şekil değiştirenin botlarını almak için yere eğildi ve botların ayağına uymasına şaşırdı. Sonra deri ceketini erkeğin gevşek bedeninden sıyırdı. Kesim çok dardı ama esneyebilirdi. Şekil değiştirenin gömleğinden şeritler kopararak kılıçlarının uçlarına sap olarak düğümlendi.

Hazırlandıktan sonra tam ilerlemeye başlamıştı ki arkasında wendigoları hissetti. Döndüğünde açlıktan yanan gözlerle karşılaştı. İğrenç yüzlerinde kan damgası vardı.

Fırsatçı besleyiciler önce kolay eti alırdı. Silahlarını kaldıran Silt, şekil değiştirenden uzaklaştı.

Wendigolar, onun gibi bir yırtıcıyı bile şaşırtacak bir vahşilikle baygın erkeğin üzerine atladılar.

Sürü beslenme çılgınlığına başladığında, Silt çamurun içinden hızla uzaklaştı.

Şekil değiştiren cehennem için tam zamanında uyandı, çığlıkları ıssız manzaraya taşındı.

Sonra uzaktan daha fazla uluma sesi duyuldu. Yorgun bedenindeki acıyı görmezden gelen Silt, koşmaya başladı.

Başka bir sürü avın kokusunu almış, ondan uzaklaşıyordu. Onun bahsi:
Dişi bir vampiri avlıyorlar.

NİFE

Hedeflerinde ben varım.

Diğer ölümsüzler hızla düşmüş ve bir sonraki hedef olarak Mina'yı bırakmışlardı.

Sürü sürekli peşindeyken çamurda ilerledi. O hızlıydı ama wendigolar emici çamurda kolaylıkla ilerliyordu. Ne kadar yakındaydılar? Aralıklarla yağan yağmur duyularını engelliyordu.

Eğer bu yerde ölürse, Mirceo onun olamadığı için kendini suçlayacak, onun kararlı koruyucusu olarak geçirdiği onca yılı unutacaktı.

Ve eğer Silt buradan kaçarsa, yaşadığı sürece Mirceo için bir tehdit olacaktı. O büyücüyü öldürmeden önce ölmeyi reddetti.

Ayaklarının altından kilometreler geçerken, düşünceleri Kristoff'a döndü. Şansı varken neden onunla konuşamamıştı? Onun villasına değerli bir şişe kan kurbağası götürdüğünü hatırladı. Hediyeği teşekkür ederek kabul etmiş ve dalgınca, "Bu gece iyi görünüyorsun prenses," demişti. Prenses kekeleyerek bir cevap vermiş, neredeyse bayılacak gibi olmuş, sonra da kaçmıştı.

Şimdi cesur Kristoff'un onu kurtarmak için bu diyara saldırdığını ve onu kollarına aldığı hayal ediyordu. O kadar çok tehlikeyle karşılaşmıştı ki utangaçlığa ayıracak vakti yoktu. Kekelemek yerine onun omuzlarını kavrayacak ve ona, "Öp beni, MezarYürüyen," diye emredecekti.

Hayalini yarıda kesen uluma sesleri ... *önünden* mi geliyordu?

Kısa bir süre geri çekildi.

İleriden daha fazla wendigo yaklaştı. Bu yaratıklar onun etrafını mı sarmıştı? Yağmur tabakalarının arasından en az yirmi tanesi görünüyordu. Yaklaştıkça tıslıyor ve dişlerini gösteriyorlardı.

Silahını hazırladı -aslan değıştiricinin kemeri büyük bir kayaya bağlanmıştı- ve mücadeleye girdi. Sapanını savurarak birinin şakağına bir darbe indirdi ve tatmin edici bir *çatırtı* duyuldu. Beyin maddesi ve kahverengi kan sızdı.

Yıllarca aldığı eğitimin hareketlerine rehberlik etmesi gerekirken, veba onun içinde bir ateş gibiydi ve saldırganlığını artırıyordu.

Hızını kullanarak pençelerini savurdu ve bir darbe daha indirdi. Bir tane daha. Kısa süre sonra beş wendigo yerde seğıriyordu. Ama sonra kemer birinin boğıazına dolandı. Sapanını bırakıp yaratığın omuzlarına atladı ve kafasını kurtarıırken pençelerden kaçtı. Başı kesilmiş ceset uzun süre öylece durdu. . . .

Omzundaki tünekten, Silt'in iki silahını çekmiş halde kendisine doğru koştuğunu gördü. Onunla göz göze geldi. Wendigo'nun cesedini yere savururken, kanlı kafasını büyücüye doğru savurdu.

Dört wendigo aynı anda üzerine atılarak dikkatini dağıttı; yaratıkları yere serdi ve başı yüzüne çarptı.

"Lanet , sülük!" Ön kolunu yanağıının üzerinde gezdirdi. "Sana yardım etmek için buradayım." İntikam onun için bu kadar önemli miydi? *Aptal*.

Ona ulaşmak için daha fazla wendigonun arasından geçti. Taşıdığı silahlar obsidyeni andıran, ancak çok daha güçlü olduğu belli olan kristal uzunluğundaydı. Ayrıca bot ve ceket de tedarik etmişti.

Ona doğru yaklaşmakta olan wendigo'lar ona dönerek nefes alması ve büyücünün becerisine isteksizce hayranlık duyması için bir an verdi. İki tanesi ona saldırdığında, soluna doğru bir çalım attı ve kılıcını sağına doğru savurdu. Tek bir vuruşla ikisinin de kafasını kesti!

Önceki hasta büyücüden dünyalar kadar farklı görünüyordu. Saçlarını bir deri şeridiyle arkadan bağlamış, artık yol kirinden arınmış olan yüzünün tamamını ortaya çıkarmıştı. Rengi geri dönmüştü, bu da onun için derin bronzlaşmış bir ten demekti.

Belirgin çene çizgisi. Aquiline burun. Artık sefaletten incelmış olmayan dudakları bir heykeltıraşın özeniyle yontulmuş gibiydi. Gözleri berraklaşmış, altın rengi irisleri canlanmıştı.

Mirceo'nun gösterdiği beceri arttıkça, Mirceo için duyduğu endişe de artıyordu. Bu ölümsüz erkek -binlerce yıllık gücü ve hızıyla- gerçek bir tehditti.

Başka bir wendigo ona doğru sıçrayarak bakışını kırdı, bu yüzden kendi hızını kullanarak onu düşürdü ve kafasını da kopardı. Elinde bir tane olduğu sürece... Silt bir diğेरinin pençelerinden kaçmak için dönerken onu ona doğru fırlattı.

Kafa omzuna çarptı. Dudakları dişlerinden geri çekildi. "Vazgeçecek misin?"

"Hayır!" Ancak o sırada düzinelerce wendigo daha diğerlerinin ulumalarına kulak vererek yaklaştı. Hedefi Silt'ten böğüren sürüye kaydı. Tek bir büyücü ve silahsız bir vampir bu kadarıyla savaşıamazdı. "Bana silahlarınızdan birini verin!"

Güldü. "Siktir git, sülük."

Onun kullandığı dil karşısında nefesi kesildi. "Ben ciddiylim!

Hayatım boyunca eğitim aldım." "Yirmi yılın boyunca mı? Sadece arkamda kal."

Yüzünün birkaç santim ötesinde bir pençe ısılık çaldı. Yaratığın bacağına tekmeleyerek uyluk kemiğini atlattı. "Bu tehdit geçene kadar seni bir daha hedef almayacağım."

Onun doğruluğunu yargılıyormuş gibi görünerek -sanki yalan söyleyebilirmiş gibi- sonunda, "Umarım söylediğin kadar iyisindir," dedi. Kristal bıçaklardan birini ona fırlattı.

Ağırılığı bir hamlede test ederken amcası Viktor'un sözlerini hatırladı: *Kılıç kullanmak Mina için o kadar rahatlatıcıydı ki, bir kalkan da olabilirdi. İğrenç wendigolar üzerlerine ullansa da güldü. "Ah, büyücü, söylediğimden çok daha iyiyim."*

Sanki ona bir anlam verememiş gibi kaşlarını çattı.

Kahkahası azaldı, odaklanmak için nefes aldı ve başladı. En yakındakini hızlı bir vuruşla yere serdi, sonra bir tane daha. Bir üçüncüyle. Kısa bir sükûnet sırasında büyücüye bir bakış attı.

Bir çift ona saldırdığında, kılıcının aşağı savruluşuyla birini ikiye böldü, sonra yukarı savruluşuyla diğerini parçaladı.

Mina düşmanlarını indirmeye devam etti ama dikkati sürekli büyücüye kayıyordu. Acınası bir büyücü olarak gördüğü erkek aslında bir savaşçıydı. Yeni trenkotunun kenarları arasında derisi parlıyor, kasları daha da şişiyordu. Dövmeleri büyüleyici bir yoğunlukla hareket ediyordu.

Bir çekim hissetti.

Şimdi mi? *Onun* için mi? Veba ılgınlığı kök salıyor olmalı!

Odaklan, Mina. Başka bir wendigonun başını kestiğinde, kafası Silt'e doğru takla attı. Silahının yassısıyla onu uçurdu, sonra da ona ters ters baktı.

"O kazara oldu!"

O ve büyücü dövüşmeye devam ettiler. Kadının silahı kemiğe vurdu; onunki kemiğe vurdu, *ınladı, çınladı*. Dövüş uyumu.

Dört büyük wendigo etrafını sardı. Pençe darbelerinin altından eğildi ve hızını yaratıkların kafasını karıştırmak için kullandı. Silahı şaşkınlıklarını sonsuza dek giderdi.

Silt dev bir bedenın gövdesini ikiye böldüğünde, bakışları onunkini buldu ve aralarında farkındalık kaynadı - birbirlerinden etkilenen bir çift ölümsüz.

Kısa süre sonra sadece iki ceset yiyici kaldı. "Bu şerefe nail olmak ister misin?" Silt düşmanlarını paylaşarak kibar bir jestle sordu.

"Memnun oldum." Sırtarak wendigoların arasında hızla ilerledi, kılıcını savurarak dönmeye başladı. Vücutları çökerken kafaları da yuvarlandı.

Hızını hiç kesmeden büyücüye saldırmak için ileri atıldı. "Ne oluyor be?"

Kötü bir güçle engelledi. Sonra ikinci kez.

Çıkmaza girdiler. Nefes nefese birbirlerinin etrafında döndüler.

"Az önce hayatını kurtardım -tekrar- ve sen bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Tehdit geçti, ben de eski hedefimi yeniden ele geçirdim. Ayrıca, sen sadece yemini kurtardın. *Bir süre daha hayatta kalmak istemiyorum.*"

Dudakları kıvrıldı ve bunu inkâr etmedi. "Bıçak konusundaki yeteneklerini abartmamışsın."

"İma etmedin," dedi Mina, şakacılığıyla gurur duyarak.

"Ama kılıcımı geri isteyeceğim." Kendini daha iyi hissediyor olmalıydı; yavaş bir bakışla kızın vücudunu değerlendirdi.

Bir erkeğin bakışlarındaki ilgi parıltısı onu utandırmalıydı. Eski beceriksizliğinin kabardığını hissetti. Öfke, veba ve savaşın sıcaklığı onu bastırmasına yardım etti. "Gerçekten mi? Gel de al."

"Gözlerin daha da kırmızı. Sen de en az saldırdığın şekil değiştiren kadar insan yiyen birisin."

"Önce o saldırdı," diyerek açıklamaya başladı. Ama bu büyücünün onun bir terör olduğunu varsaymasına izin vermek mantıklıydı. "Ve böylece ödedi."

Arkalarından, bu seferkini gölgede bırakacak sayıda uluma sesleri yükselmeye başlayınca Silt, "Biz onların bölgesinde olduğumuz sürece bu sürü daha da büyüyecek," dedi.

Birkaç düzine mil bir yükselti tespit etmişti. Bu çamurun dışında daha yüksek bir yer ona avantaj sağlayacaktı. "Sen ve ben buna daha sonra devam edeceğiz." Etrafında döndü ve koşmaya başladı.

Ama büyücü hemen peşindeydi.

TEF

"Öldürücü bakışlarını kendine sakla," dedi Silt vampire, vıcık vıcık toprakta ilerlerken. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Bakışları derinleştirdi ama hiç yavaşlamadı. "Şimdi planın ne?" "Mirceo'nun bir şekilde buraya gelmesi ihtimaline karşı yanında olduğumdan emin ol.

Evimin savunmasını aşmak için kullandığı gizli güçleri kullanarak bunu gerçekten yapabilir. İblis arkadaşının bunu kendi başına başarabileceğinden şüpheliyim." Çok sayıda iblis denemiş ve aptallıklarının bedelini ödemişti.

"Ve sonra ne zaman

Mirceo gelirse saldıracağım."

Dudakları inceldi, "İçinde bulunduğun durum için onu mu suçluyorsun? Neden Gaolers'ı suçlamıyorsun? Ya da bu mantık silsilesiyle, Lore'un kanunlarını çiğnediğin için kendini suçla!"

Gaolers, Silt'i büyücülüğünü insanların önünde kullanmaması konusunda uyarmıştı. Ama yetenekleri elinden alınıp köleleştirildikten, sonra da çocuk ve genç bir adamken avlandıktan sonra güç arzusu onu ele geçirmişti. "Bozulmuş kanunlardan bahseden tek kişi sensin, insan yiyen," diye işaret etti. "Ve tabii ki kardeşini suçluyorum. İtibarım sayesinde bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Mirceo bunu baltaladı. Onun kellesini uçurana kadar, buradan Öteki Âlemlere kadar her ölümsüz beni açık hedef olarak görecek. İlim böyle işler."

"Beni şaşırtıyorsun. Usta bir kılıç ustası olan Mirceo'yu kolayca yenebileceğine inanıyor gibisin ama başka hiçbir düşmanı yenemiyorsun."

Silt çamur sıçratarak bir su birikintisinden hızla geçti. "Onu da yenebileceğimi düşünüyor olmalısın."

"Senin bu yemininin, aksi takdirde kararlılıktan yoksun bir adamın kararlılığını güçlendireceğini biliyorum." Saldırmak için ona baktı, gözünü bile kırpmadan boğazını kesebilirdi. "Ve sen öldükten sonra bir çatışma ihtimali sıfır olacak."

"bakalım, sülük. Bunu ilginç hale getir."

"Geldiğimi görmeyeceksin." Bakışları adamın boynuna mı inmişti?

Bu çorak arazide attığı her adımda açlığı daha da artıyordu. Susuzluğu bir gelgit dalgası gibi kabarıyor olmalıydı. "En son ne zaman içtin?"

Büyük bir kayanın üzerinden atladı. "Neden umursuyorsun ki?"

"Az önce boğazımı sıktın." Lav tarlasında onun boynuna nasıl baktığını, o karanlık susuzluğu hatırladı. Şimdi onu yavaşça deldiğini, etini emdiğini hayal etti. Daha sonra onu, vücudundan sıcak ve doygun bir şekilde dudaklarını yalarken hayal etti. . .

İçinde bulundukları duruma rağmen aleti kıpırdadı. Hiç ısırılmamıştı ama güzel bir vampire rastlasaydı, beslenmesine izin verir miydi? Eskiden -daha doğrusu birkaç gün önce- dünyadan bıkkınlığını atmak için neredeyse her şeyi denerdi.

Sapkınlıkları onu şaşırtmamalıydı. Onun adı kir ve zina anlamına geliyordu.

Dedi ki, "Seni içmeye niyetim yok. Hiç sarhoş olmadım, şimdi de olmayacağım. Bu da senin kirli kanının menüde olmadığı anlamına geliyor."

Tüm kelimelerin. Çağlar boyunca, ona Kefaretçi Silt denmişti. "Orada saldırdığın şekil değiştireni neden içmedin? Sarhoş değildi."

"Susadım. *Gerçekten* susadım. Ama onun ya da senin -yeterince iştah açıcı olduğunu kanıtlayacaktır."

Silt bu vampiri özellikle güçlendirmek istememişti ama onun kanına burun kıvrması canını sıkmişti. "Senin yaşında biri olarak muhtemelen her gece kana ihtiyaç duyuyorsundur. Çok geçmeden benimki için yalvaracaksın. Bu düzlemde başka yiyecek yok." Vampirler zorlandıklarında yemek yiyebilirlerdi ama hiçbir şey onları kan kadar tatmin etmezdi.

"Ben buna inanmıyorum. Eğer bizi esir alanlar açlıktan ölmemizi istiyorlarsa, neden bizi öldürmediler? Onlara Gardiyanlar deniyor, İnfazcılar değil. Buranın daha yüce bir amacı olmalı. Onu keşfetmek için hayatta kalma egzersizime devam ediyorum. Ve tüm bu süre boyunca, bir kaçış ve sizi öldürmek için bir fırsat arayacağım. Neyse ki aynı anda pek çok şeye konsantre olabiliyorum."

Kadının işaret ettiği noktalar onun gözünden kaçmamıştı ama kendini onun kan içmesiyle meşgul buldu: "Seninki gibi gözlerle, daha önce kurbanların hakkında bu kadar seçici olmamış olmalısın. Gaolers sana burayla ilgili uyarı rüyaları gönderirdi ama sen başkalarını avlamaya devam ettin." Tıpkı o şekil değiştirenin yaptığı gibi. Kosmina insan boğazlarını *hassas* mı buluyordu? Nedense bu fikir Silt'i öfkelenlendirmişti.

"Görünüşe göre beni çözmüşsünüz. Büyük Kum Kralı buraya gelmek için ne suç işledi?"

"Binlerce yıl önce, kendimi insanlar arasında bir tanrı olarak kurdum. Büyüleyici büyücülüğümü gösterdikten sonra dizlerinin üzerine çöktüler ve beni zenginlik ve övgü yağmuruna tuttular."

"Bu ileri yaşınızda, kendinizi insanlara göstermemeniz gerektiğini daha iyi biliyor olmalısınız."

Lore'daki herkes bunu biliyordu. "Görünüşe göre, kendimizi ifşa etmemekle ilgili yönerge daha çok bir kural." Bu uyarı rüyalarına hiç aldırmış etmemişti, ta ki rüyalar durana kadar. Sonra Gaolers'ın onun için geldiğini hissetmiş ve bir kaçak haline gelmişti.

"Madem bu kadar güçlüsün - hatta tapınmaya layıksın!

"Bizi takip eden Wendigo'ları savuşturmak için *çarpıcı* büyüler."

Yüzündeki yağmuru temizledi. "Sana söylemiştim. Burada kum yok." "Bulmak neden bu kadar zor olsun ki?"

"Kayalar fiziksel süreçlerle parçalanır ve bu da çağlar boyunca hesapsız enerji gerektirir. Bildiğimiz kadarıyla Nightside'da yağmur ve rüzgar daha yeni gelişti."

Onun yanında koşarken başını eğdi. "Kusursuz kıyafetleri, maskeleri ve süslü sözleriyle hakkında okuduğum büyücüler gibi değilsin."

Taşlaşmış bir kütüğün etrafından dolandı.

"Gevezelik değil." "Söylemiyorsun."

"Sorceri hakkında başka ne bildiğini sanıyorsun?"

Sanki bir metin okur gibi, "Sizin türünüz, eğlenceye ve paranoyaya eğilimli, izole yaratıklardır. Tarihsel olarak, düşmanlarınızı rahatsız etmek için maskeler ve bedenlerinizi korumak için zırhlar giyerdiniz. Altın takıntınız var ve et yemekten kaçınıyorsunuz."

Homurdandı.

"Bunların hiçbirini inkâr , değil mi?"

"Elbette edebilirim. Et yiyorum."

Göz devirmesi. "Amcalarımdan biri geçenlerde Gelinini bir büyücüde buldu ve Sorceri'nin genellikle kendi hastalıklarıyla kendilerini büyülediğini söyleyerek okuduğum her şeyi doğruladı."

Doğru olsa da Silt, "Başı sağ olsun. Görünüşe göre amcanızın başına bir oyunbozan gelmiş."

"Birlikte mest oldular, teşekkürler." Kosmina analitik bir ifadeyle, "Pek de eğlence düşkününü birine benzemiyorsun. Ölümsüzlüğün içinde donmadan önce çok aktif olmalısın."

Aktif olmaya zorlandım. Gençliğinde kırbacın ucunun hemen önünde dururdu. "Birçok şey inşa ettim. Evler, tapınaklar, kaleler." Bu işte iyiydi, tüm mühendislik açılarını görüyor, onları takdir ediyordu. "Ve sonra bilgimi kalemi güçlendirmek için kullandım, savunmamı düzenli olarak güncelledim." Bu monotonluktan o kadar bıkmıştı ki neredeyse yakalanmayı umacaktı. *Şu belirsizliğe bir son verelim.*

Düşmanların yapmadığı şeyi sigara yapmak yapmıştı.

"Zayıf kalen," diye tekrarlardı Kosmina. "Bir vampir yavrusu seni alt etti. Ve şimdi onu öldürmek zorundasın, yoksa başka öcüler arkandan sinsice yaklaşacak, öyle mi? Detaylar birbirini tutmuyor."

Kaşlarını çattı. "Benim ödülümün Lore'daki en uzun süreli ödül olmasının bir nedeni vardı; en tehlikelisiydi. Holdingimi korumak için, gibi yüz wendigodan oluşan bir sürüye izin verdim" - omzunun üzerinden işaret etti - "Vadimde devriye gezin. Bunun ötesinde, vampirlerin ve iblislerin izini sürmeye karşı korunan bir alan vardı; bu alan açgözlü, yeraltı gulglarıyla doluydu. *Onların ötesinde*, yapının tabanında ezoterik güçlere sahip iki kum silsilesi yuvalanmıştı ve dokunaçları sürekli olarak duvarları tarıyordu. Tuğlalara zorla girmeyi ve ışınlanmayı engelleyecek büyüler yazdım." Sadece scylla'lar bile Sorceri altınına değerdi. "Peki kardeşin diğer pek çok avcıyı engelleyen önlemleri nasıl aştı? Biliyorsun, değil mi?"

Sadece gülümsedi, ayakkabının içindeki kumun başkalarını rahatsız ettiği gibi onu rahatsız etti.

"Neden bir ödül avcısı olsun ki? Onun gibi bir prensin paraya ihtiyacı olmaz."

Gülümsemesi genişledi, kusursuz dişleri ve iki küçük dişi ortaya çıktı. "Bu gerçek biraz acıtacak ama o bir ödül avcısı *değil*. İlk işinin sen olduğundan oldukça eminim."

Bu gerçek akrep zehri gibi yakıcıydı. Silt sabrını zorlarken, gökyüzünde şimşekler çaktı ve şiddetli bir rüzgâr onları yakıp kavurdu.

Yağmur.

Çoğu insan hava koşullarına karşı başını eğmişti. Prenses, sanki hava yenmeye karar verdiği bir düşmanmış gibi yüzünü kaldırdı. O da onu izlemek için başını yukarıda tuttu.

Sinir bozucu, sinir bozucu kadın.

Yer bir dizi küçük sarsıntıyla , "Burada çok fazla sismik hareketlilik var. Yeraltındaki çukurlarınızdan biri altımızda değilse tabii."

Silt bir avucunu ağzının üzerinde gezdirdi, içinde bir şüphe uyanmıştı. *Gulgları tercih ederim.* Volkanlar, gayzerler ve depremler boyutsal istikrarsızlığa işaret ediyordu. Bazı diyarlar başlangıçta, bazıları ise sona doğru sarsılmıştı. Ayrışma olmamasına rağmen, Nightside asırlardır varlığını sürdürüyordu. *Kaçışında bir saat olabilir.*

"Ne olursa olsun, bununla yüzleşeceğim." Kendi kendine, "Zorluklar cesareti geliştirir" diye ekledi.

Kimdi bu vampir? Zaman zaman, yaşından çok daha bilge görünüyordu. Diğer zamanlarda, savunmasız ve etkilenebilir. Masum muydu? Öyle olduğuna inanıyordu, gömleğindeki mesaja rağmen.

Ona düşünceli bir bakış attı, solgun teni ve kadınsı yüz hatlarındaki gerginliğe rağmen güzelliğine bir kez daha hayran kaldı.

Cariyeleri çeşitlilik gösterse de -tercih ettiği bir tip yoktu- daha önce hiç fey görünümlü bir vampirle yatmamıştı. Cinsel açıdan masum kadınlarla da yatmamıştı. Belki de intikam için bir istisna yapmalıydı.

Hiç zorlanmadı. Islak tişörtü, koşarken zıplayan dolgun göğüslerine yapışmış ve onu büyülemişti. Aslında *sütyensiz bir bebektir*. O tişörtü çıkarıp pürüzlü avuçlarıyla o tümsekleri kapattığını, emmek için eğilirken onu kavradığını hayal etti-

"Bana hapishanemizden biraz daha bahset," diyerek onu fantezilerinden uyandırdı. "Hapishane mi?"

Sanki onun düşüncelerinin yönünü tespit etmiş gibi dudaklarını büzdü. "Eğer burası tüm ölümsüz yaratıkların başlangıç diyarıysa, o zaman Nightside'dan kaçmış olmalılar. Yoksa ölümlülerin dünyasında bulaşıcı hastalıkları nasıl var olabilirdi?"

"Çarkların döndüğünü görüyorum. Bunun bir çıkış yolu olduğunu kanıtladığını düşünüyorsun, belki bir geçit ya da yarık. Ama bir zamanlar bir çıkış varsa, Gaolder'lar onu mühürledi. Aksi takdirde bu canavarlar insanların diyarını sular altında bırakırdı."

Ona kaşlarını çattı. "Burası hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Kendimi sürgüne göndermeden önce, zayıflıkları ortaya çıkarmak için Nightside ve gardiyanları hakkındaki tüm söylentileri araştırdım. Bu yerle ilgili görüşleri olan mistiklerle konuştum. Benimle aynı rüyaları gören diğerlerini sorguladım - onlar teker teker toplanmadan önce." Sadece Poli'dekiler Gardiyanların erişiminden kurtuldu.

"Ben seni öldürmeden önce bir şekilde kaçarsan ne yapacaksın? Tekrar yakalanmayacak mısın? En azından Dacia bana biraz koruma sağlayacaktır."

"Eğer bir kaçış yolu olsaydı, Poly'ye döner ve savunmam üzerinde çalışırdım." Orada daha fazla sürgün edilme ihtimali midesini bulandırıyordu. "Gaolers o diyara girmeyecek. Kimse nedenini bilmiyor."

"Orasının acımasız olduğunu okumuştum."

"Bu diyar kadar kötü ama bir o kadar da dondurucu." Ama Nightside'ın aksine, kumla kaplıydı.

Başını eğdi, şimdi şiddetlenen yağmur ve rüzgârda wendigoları dinliyordu. Çoktan yaklaşmışlar mıydı?

Silt ona şöyle dedi: "Hapsedilmemizin bir amacını mı arıyordun? Belki de Nightside ölümsüz yaratıklardan oluşan bir hayvanat bahçesidir ve *biz* de yemeğizdir." Kadının inanmayan bakışları karşısında, "Lore'da mı? Neden olmasın?"

Bu ihtimal onu uzun süre korkutmadı. "Bu benim hikâyemin sonu değil. Önümde başka hamle kalmayana kadar savaşı kaybettiğimi düşünmeyeceğim."

"Hiç gözün korkmaz mı?"

Adamın ona aptalca verdiği eğreti kılıcı kaldırdı. "Bir silahım olduğu sürece yolumu bulacağım."

Kriz anlarında soğukkanlılığını kanıtlamaya devam ediyordu. Dürüst olsaydı -ki değildi- bu vampire karşı giderek artan bir hayranlık duyduğunu ve bunun kızgınlığıyla savaştığını itiraf ederdi. Sırf merakını gidermek için onunla devam etmek zorunda kalabilirdi. Sonra nerede olduğunu ve onu buraya kimin getirdiğini hatırladı. Bu âlemde işkence gördüğü gibi, o da işkence görecekti. *Acı bir zincirdir.* Onun büyülenme kum tarafından yutulmuş gibi kayboldu.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı, gerginlik içine işliyordu. "Geliyorlar."

İntikam, hayatta kalmanın yanında ikinci planda kalmıştı. "Eğer şanslıysak, onlar bizi yakalamadan önce daha yüksek bir yere çıkabiliriz," dedi, keşke sözlerine onun kadar kolay inanıyor olsaydı.

ELEVEF

Mina ve büyücü, ceset yiyenlerden oluşan bir ordu üzerlerine gelene kadar daha yüksek bir yere çıkamamışlardı. Fersahlarca değil.

Ne zaman daha küçük gruplar ilerlese, o ve Silt onları geri püskürtüyor, sonra da koşarak kaçıyorlardı. Gece geceye karışıkça, bir hayatta kalma döngüsü ortaya çıktı: savaşmak ve sonra kaçmak. İkisi de yiyeceksiz ve dinlenmeden zayıf düşmüştü. Ve tüm bu süre boyunca, sayıları arkalarında artıyordu.

"Büyücü, neredeyse !" Sonunda arazi değişti, daha az çamurlu hale geldi. Daha fazla yol alabileceklerdi.

Başını sallarken yüzünde yorgunluk izleri vardı. "Sıkı it, vampir."

Son rezervlerini de kullanarak bunu yaptı. Artık onu sadece adrenalin besliyordu. Kayaların üzerinden tırmanırken bacakları kemiksiz hissediyordu ve yaralı kolu ağrıyordu.

Bir saniye bile geçmeden kayaların arasında bir patika belirdi. "Bu yol bir mağara girişine çıkıyor. Orayı savunabiliriz."

Dirseğinden tutarak ona yardım . "Bu bize bir verir."

Bu geceler boyunca, ilk çatışmalarında onunla yaşadığı ritim daha da derinleşmişti. Birbirlerinin hareketlerini öğrendikten sonra, her ikisi de ne zaman eğileceklerini, ne zaman yardım edeceklerini ve ne zaman yoldan çekileceklerini biliyorlardı.

Ve her zaman onun en iyi dövüş pozisyonunda olmasını, daha çamurlu zemini almasını ve yemini korumasını sağlardı.

İstmeden de olsa onun konsantre olurken erkeksi çenesini nasıl sertleştirdiğini ve özellikle korkunç cinayetlerden sonra nasıl hafifçe sırttığını fark etmişti. Onun nasıl

Bir suçlama ya da savunma önerdiğinde kendi uzmanlığına güveniyor gibiydi.

Bu düşünce onu etkilemişti: *Benim gibi savaştan etkilenen bir kadın için bu adam ... çekici.* Wendigolara, ona ve bu tuhaf çekiciliğe karşı tetikte olmak zorundaydı; bu onu çok yoran çok cepheli bir savaşı.

Uluma sesleri daha da yakından geliyordu. "Nasıl bu kadar hızlı ilerliyorlar?" Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı, yakınlıkları karşısında şok olmuştu. Onları teşvik eden bir şey mi vardı? Mina ve Silt'in peşine takıldılar.

"Hadi, !" Silt ileri doğru itti, tam o sırada bir tanesi üzerine atladı. Bıçak gibi pençeleri büyücünün paltosunu kesti!

"Dövüşün!" O ve Mina bir kez daha döndüler, silahları parladı. Uçan kafalar diğerlerini caydırmalıydı ama asla caydırmadı. Saldırılarından ve düşen cesetlerden kaçarak, o ve Silt mağaraya doğru geri çekildi.

Ama sonra wendigolar aniden durdu. Hançer pençelerini savurdular ama patikada ilerlemediler.

Mırıldandı, "Sanki geçmeyecekleri hayali bir çizgi varmış gibi. Bu kavramı anlamayabilirsiniz."

"Heh. bir şeyden korkuyorlar. Şu dağdaki bir şeyden." Yine de o yönde ilerlemeye devam etti.

"İçeri mi giriyoruz? Eğer bir şeyden korkuyorlarsa, belki de temkinli olmalıyız." Yaratıkların hızlanmasının nedeni buydu; yakalama pencerelerinin daraldığını biliyorlardı.

"Burada kalamayız," dedi. "Er ya da geç, bizi görmeleri açlıklarını korkularının ötesine taşıyacak."

"Başka bir tehditle yüzleşmek için sinsi bir büyücüyle karanlık bir mağaraya mı gidiyorsunuz? Neden olmasın? Sanırım sen kötünün iyisi olabilirsin." Kılıcını botunun tabanına silerek temizledi. "*Daha azı* uyuyor."

Bakışları daraldı. "Kendini çok üstün görüyorsun prenses. Seni yüzlerce kez geride bırakmalıydım."

"Evet, ." Adımları mağaraya girdiler. "Seni öldürmeye olan bağlılığım daha da güçlendi."

Bunu elinin tersiyle itti. "Ne görüyorsun, insan yiyen?" Onun duyularına güvenmeye devam etti.

Damlayan su sesleri kilometrelerce öteden farklı yönlere doğru çınlıyordu. "Bu sadece sığ bir mağara değil. Bu devam eden bir mağara sistemi.

çok sayıda dal." Başını wendigoların olduğu yöne doğru eğdi. "Sürü dışarıda kalıyor."

"İleride herhangi bir tehlike seziyor musunuz?"

Yüzünü kaldırdı ve nefes aldı. "Bir koku : bir tür yaratığın kalıntıları. Ama daha önce hiç karşılaşmadım."

"Kalp atışını duyabiliyor musun?"

"Hayır ve bunu genellikle çok uzaklardan algılayabiliyorum. Hiçbir hareket duymuyorum." Omuz silkti, sonra kolundaki artan acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. Normal rejenerasyonunun bu kesikler üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı.

Kuduz yaratıklarla savaştığı geceler, kendi dönüşümünü keskin bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Kendini kaybetmeden önce ne kadar zamanı vardı?

Büyücü içeri girmeye devam etti ve o da ona katıldı. Daha derine indiklerinde, kemiklerle dolu çürüyen kütüklerden oluşan bir koleksiyon buldular.

Botuyla kemikleri karıştırdı. "Eski bir basilisk yuvasına benziyor, bir ejderha. Wendigoları korkutan şey bu olmalı. Ama bahse girerim çoktan ölmüştür."

Basiliskler hakkında okumuş, altın gözleri ve yanardöner pulları olan görkemli ejderhaların çizimlerini görmüştü. "Muhtemelen haklısın. Yeni öldürülmüş bir şey sezmiyorum." Sertçe başını kaldırdı. "Kokusunu aldığım tek kan seninki." Tüm o kirleticileri terleyerek atmış olmalıydı çünkü kanı *muhteşemdi*. Sonra Wendingo'nun ceketini kestiğini hatırladı. "Büyücü, çizildin mi?"

On iki

Silt hayatı boyunca kimseyle birlik olmamış olsa da, slkle bir yoldaşlık deneyimi yaşamıştı. Bir prensese göre şaşırıcı bir şekilde, hiç şikâyet etmemiş, en az onun kadar çaba göstermişti. Şimdi neredeyse onu gerçekten önemsiyormuş gibi davranabilirdi. "Hayır, çizilmedim. Doğaçlama kılıcımın kabzası parmaklarımı kesti. Çabucak iyileşirim."

"Güzel," dedi bariz bir rahatlamayla, sonra da kesik bir ses tonuyla ekledi: "Sanki seni öldürmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi."

Hayır, şikâyet etmemişti ama hakaretleri devam etti. Onunki de yle: "Aramızda bir tek sen insan yiyen olacaksın."

"Sen bir ... için sefil bir bahanesin." Sözünü yarıda kesti, bakışları adamın elinden damlayan kan akışına kilitlendi.

"İyi görünüyor, değil mi? En az üç geceyi içmeden geçirdin. Bahse girerim ş anda vücudumu bir çöl kadar kuru emersin." Bitkin düşmüştü. Açlıktan ölüyordu. fkeden kuduruyordu. Ve şimdi ... asi aleti sertleşti mi? "Yalvaracağını tahmin etmiştim. Kelimeler dudaklarında."

"Asla" diye ısırdı.

Benim neyim var böyle? Susamış bir sülük bile ona dokunmaz! Reddetmeye devam etmesi, kızarmış gözlerinin başka bir nedeni olup olmadığını merak neden oldu. Veba yüzünden Lore'da dişi vampirler nadirdi; kıpkırmızı bakışlarının sebebi bu muydu?

Bu fikri reddetti. Hastalanmış, yirmili yaşlarında bir vampir düşmeden bu kadar uzun süre savaşıp olamazdı. Hayır, sadece *onu* reddediyordu.

Silt'in egosu bundan hoşlanmadı. "Asla mı?" Sesini alçaltarak, "Çünkü beni bir kez tattığında, her zaman bana açlık duyacağını biliyorsun," dedi. Damlayan elini kaldırdı. "Bunun için seni köle yapabilirim."

Yanakları sıcak bir gül rengine dönüştü. *Bu ona biraz kana mal olmuş olmalıydı.* Adamın eline yönelmemek için cesurca çabalayan bakışları daha da kızarmıştı. Bu gözler büyücü vücudunun her zerresinde tehlikenin sinyallerini veriyordu, yine de aleti taş gibi sertti.

Dolgun dudaklarını yaladı ve adamın boyu dudaklarına doğru *uzandı*. Fark ettiyse de belli etmedi. "Gerçek bir büyücülüğün yok ama sana yapabileceklerimden korkmuyorsun, öyle mi?"

"Hiç de değil." Korkuyor musun? *Elinden geleni yap.* Bir düzine cariyeye bile onu tahrik edememişti. Yine de vücudu bu sülüğe ham bir yoğunlukla tepki verdi.

Bu kadında özel bir şey yoktu; uyuşturucu daha önce dürtülerini köreltmmişti. Tabii ki. Puposundan kurtulduğunda, bir kez arzulamaya geri dönmüştü. Ve arzuladığı şey bu prensesin onu ısırmasıydı. Aletini dudaklarının arasında beslediğini, dilinin onu selamladığını hayal etti. *Dişleri* onu selamlıyordu.

Yüce kum. Her zevkin peşinden koşan bir erkek olarak, kan oyununu kaçırıyor muydu? İki düşünce art arda geldi:

Bu şekilde tepki vermenizin tek nedeni, sizde özel bir şeyler olması.
Onu.

Hayır. Kapa çeneni.

Yapması gereken son şey Mirceo'ya karşı gardını düşürmekti. Daciano'nun kız kardeşi; Lore'a karşı işlediği suçlar, Gaolers'ın cezası ve Silt'in intikam planları yüzünden lanetlenmiş bir kadın.

Sihir.

Mina, büyücünün kanında yaşamın, gücün ve çok daha fazlasının kokusunu aldı.
Sihir.

Bir damlasının onu binlerce Dacian kan pınarı gibi besleyeceğine bahse girerdi ve adam bu nektarla dolup taşıyordu! Baş döndürücü kokusu içine işliyor, sanki kalbinin derinliklerine kök salıyordu. Hiç bu kadar coşkulu hissetmiş miydi?

Etkilenen tek kişi o değildi. Gözbebekleri patlamıştı. Çoğu lmszn gözbebekleri keskin duygularla renk değiştirse de onunkiler böyle değildi. Altın tozu gibi parlıyor ve ışılıyorlardı. Kaslı göğsünün içinde kalp atışları gümbürdüyor, kadının tüm yırtıcı içgüdülerini uyandırıyor.

Kalbi neden bu kadar çok çalışıyordu? O kadar kan nereye pompalanıyordu? Dikkati adamın gövdesine, göbeğini geçip aşağıya doğru inen sa izine yöneldi. Pantolonunun düşük belinin altında, penisi kalçasına kadar uzanıyor ve gözle görülür bir şekilde nabız atıyordu.

Ağız sulandırıcı. Onun zevk organı büyülü kaniyla doluydu. Onu tabunun n kapısına çağırdı ve dişleri yeniden keskinleşti. Diliyle onların küçük kenarlarını, acılarını test etti.

Adamın derin sesi kadınınzerinde yankılandı: "Gördüklerini beğendin mi?"

Erkekliliğini delmek ve sen kükrerken seni içmek istiyorum.

Baştan ıkarıcı büyücü mırıldandı, "Bir yudum al prenses."

Parmaklarından mı, boynundan mı, yoksa ... *oradan* mı?

Evet, evet, !

"Vampir içgüdülerin bunu gerektiriyor. Ve ben de senin o dişlerini derimin derinliklerine gömmek istediğime karar verdim."

Daha önce hiç böyle zonklamamışlardı, çakıllı meme uçları kadar. Adamın teninin dişlerinin etrafını sararak onları sağdığını hayal etti.

İ sarsıntı. Neredeyse ona hiçbir Dacialının etten kan tüketmek için kendini alaltmayacağını söyleyecekti ama bu artık doğru değildi. Yine de bir kaynaktan kan içmek onun gibi düzgün bir prensesin asla düşüneceği bir şey değildi! Onun bakışlarına karşılık verdi. "Eğer kanını doğrudan vücudundan alırsam, anılarını hasat etmiş olurum." Onun binlerce yıllık anıları kesinlikle onu deliliğe sürüklerdi. "Uyurken geçmişini hayal edeceğim. Buna hazır mısın?"

Yüzünden bir gölge geçti. Sonra dudakları ukala bir sırtışla kıvrıldı ve bembeyaz dişleri ortaya ıktı. "Sanırım benim büyücü kanım çok güçlü. Seni diğer herkes için mahvedecek, insan yiyen."

Seksi sırtışına bakmayı kes! "Seni imemi istiyorsun çünkü bunun seni de tatmin edeceğini düşünüyorsun."

"Bu kadar çok kelimeyle."

Göz ucuyla adamın penisinin daha da sert attığını gördü. *Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar.* Zevk Ağacı'nda bu durumdaki erkekleri görmüştü. Bu büyücünün bazı eylemlere katıldığına dair fanteziler iek açtı

tanıklık etti - *onunla* birlikte katıldı. Esnemeye değer bulduğu sahneler şehvet dolu bir hal almıştı. Nefesleri daha da sığlaştı ve teni kızardı.

Kristoff'a uzun uzun bakarken hiç bu şekilde tepki vermemişti. Bu çürük büyücü, sofistike vampir kraldan dünyalar kadar uzaktı ama zihninde sadece Silt kötü senaryolar canlandırıyordu.

Mina onun serbest kalmak için çıldırdığını, vücudunu kavradığını hayal etti. *İçine girdiğini*. Kalçalarının arasına girerek, aletini doruk noktasına kadar ıslattığını. Kendi şehveti onun içine taşıdığında boynuna karşı böğürecek miydi? ?

Sanki adam onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi kızardı.

"Seni anlamıyorum." Elini ağzına götürdü. "Bir an bana kafa atıyorsun, bir an sonra ağırbaşlı bir bakire gibi kızarıyorsun. Yani benim tatmin olmam söz konusu mu? Yani, başka neden bundan bahsedesin ki?"

Zevki paylaşmayı bir sonraki ölümsüz dişi kadar arzuluyordu ama ay ışığının aydınlattığı açıklıkta o çifte tanık olduktan sonra, bundan tam anlamıyla zevk almak için şefkate ve güvene ihtiyacı olacağını biliyordu. Sadece seks istemiyordu; her şeyi istiyordu. *İlahi olanı arzuluyorum*. Bu büyücü ihtimaller dahilinde bile değildi. "Bu masada değil, benim senin kanını içmemden daha fazla değil."

"Ne vicdansızlık. Yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ya da belki de yakın ailemden kalan son kişiyi öldürmeye yemin etmiş olmanla bir ilgisi vardır!" Bu sözleri yüksek sesle söylemek ona adamın ne kadar kötü biri olduğunu hatırlattı ve tahrikini bir mum gibi söndürdü.

Güzel. Heyecan mantığı engelledi. Ağaç'ta bunun tekrar tekrar olduğunu görmüştü. Öğrendiği dersleri unutacak mıydı? Utanç onu sardı ve beraberinde hiç bilmediği bir yorgunluk getirdi. Susuzluk sadece yorgunluğunu ve kafa karışıklığını daha da kötüleştirdi.

Bu büyücü onu korumuştur ama haince nedenlerle hareket etmişti. Onun gibi birinin yakınında olmanın zihninde yarattığı yıpranma onu en az wendigolarla savaşmak kadar etkilemişti.

Onunla ilgili bir karar vermiş gibi görünerek, "Yine de yola devam etmeliyiz," dedi.

"Anlaştık," dedi ve karadelik kasvetinin derinliklerine doğru ilerlediler.

TpIAIEEF

Vampirin titremesi şiddetlendi, adımları yön değiştirdi.

O ve Silt sırlıslıkla olmuşlardı ve günlerdir de  yleydiler. Genç  l ms zlerin her gece uykuya ihtiya ı olmasına rağmen, o çamurda hiç dinlenmeden savaşmışlardı. O nasıl hâlâ ayakta ydı?

Başka bir terk edilmiş basilisk yuvasına geldiklerinde, kelimeler dudaklarından döküldü: "şu kütüklerden bir ateş yakabilirim. Mola vermek için burada durmak ister misiniz?"

Ona ihtiyatla baktı. "Sıcaklık kulağa hoş geliyor."

Silt odun topladı, ona ısı sağlama dürtüsünü düşündü. Ama o da bitkin ve  ş m şt .

Çıra yerleştirmek için   meldiğinde, kadın onun çalışmasını izledi. "Yoksunluk belirtilerin azalmış görünüyor."

"Büyük  l  de." Ama afyona olan açlık devam ediyordu. Hep  yle mi olacaktı? "Artık farklısın. Bunu ilk ortaya çıktığında fark etmiştim.

Wendigo Savaşı."

"Nasıl farklı?"

"Gözlerin çıldırmış gibi bakmıyor ve mağaradan beri yamyamlıktan bahsetmedin." Onun boş bakışları karşısında, "Davranışlarını hatırlamıyor musun? Beni yiyeceğini söylemiştin."

Yamyamlık her zaman en sevdiği tehditlerden biri olmuştu; düşmanlarını kuma boğma tehdidinden daha fazla tedirgin ediyordu. Hatta arananlar listesinde bile alıyordu. "O mağarada dizimi kırdığını hatırlıyorum. Yemek yemediğim ve dinlenmediğim için hâlâ tam olarak iyileşemedim."

İnce bir omzunu kaldırdı ve ona bunu tekrar yapacağını söyledi.
Daha sert.

Dakikalar içinde sürtünmeden alev çıkarmış ve ateş kükremeye başlamıştı. O ve vampir taşlı zeminde otururken gizli cereyanlar dumanı bölgeden uzaklaştırdı.

Silahını yakınında tutarak narin ellerini sıcaklığa doğru kaldırdı. "Ne zamandır aşırı içki içiyorsun?"

"Yüzyıllar üzerine yüzyıllar." Zayıflığını yenip yenemeyeceğini görmek için bir kez bırakmış ve yenemeyeceğini keşfetmişti. Neden daha fazla denememişti?

Yine aklına bir düşünce geldi: *Kim ya da ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Silt Harea'ya o kadar yabancıydı ki içinde bir yabancı yaşıyormuş gibi hissediyordu.* "Geceyi geçirmek için bir şeye ihtiyacım vardı."

"Bunca zaman içinde bir hobi edinemedin mi?" Kadın ona güneşe tutulmuş bir aynayı hatırlatıyor, parlayan ışıyla gözlerini kamaştırıyordu.

"Kan bağımlısı olmaktansa afyon bağımlısı olmayı tercih ederim. Bıraktığımda, ölümsüz bedenimde hiçbir kalıcı etki kalmayacak. Ama alışkanlığınız zihninizi bulandıracak."

"Eğer Kum Kralı sizseniz, neden bir avuç kumu kontrol etmek için mücadele ettiniz? Kalıcı bir etkisi olmayacağını söylüyorsun ama bence aşırılıklarının bedelini ödüyorsun."

Bu dışının önünde kum kontrolünü kaybetmek onu bir haremın önünde horoz kontrolünü kaybetmekten daha fazla utandırdı. "Büyücülük yenilenir. Hiçbir şey onu yok edemez." Muhtemelen değil. Piposu olmadan güç deposunu yeniden inşa edebilirdi.

"Afyonu nasıl başladın?" Büyüyen ateş ışığı gözlerinin kırmızısını aydınlatıyor, bu prensesin nasıl başladığını merak etmesine neden oluyordu. Açlık mı? Yoksa şehvet mi?

Ellerinin kenetlendiğini görünce kaşlarını çatı. Tutuşunu bırakarak, "Bunu ilk kez Mezopotamya'da denedim. Ona *hulgil*, neşe bitkisi diyorlardı." Yine de onu büyülememişti - mahkûm edilene kadar.

"Nightside'dan kaçmış olsaydınız, oraya geri döner miydiniz?"

Soruların sorusu. Onun pençesinden sonsuza dek kurtulabilir miydi? "Yapmamayı tercih ederim."

Bakışları adamın yüzünde gezinerek doğruluğunu değerlendirdi. "Ailen alışkanlığın hakkında ne düşünüyor?"

"Hiç yok." *İyi kurtulduk.*

"Poly'de değer verdiğin kimse yok mu?"

"Hiç kimse." Sequara onun için bir sırdaşa en yakın şeydi. "Sorceri yalnız bir türdür."

"Yalnız mı? Teninizde çeşitli parfümler tespit ettim. On ikiden az değil."

Soğuk mağara duvarına yaslanarak rahatladı. "Kalemde dişilerim vardı." Bu kadar büyük bir hareme sahip olmak için yola çıkmamıştı ama bu konuda bir şeyler yapmak için yeterince motive olmamıştı.

"Başkalarıyla birlikte yaşadın ama bana değer verdiğin kimsenin olmadığını söyledin."

"İkisi de doğru olabilir." Başlangıçta onları uyarmıştı: "Eğer bana karşı bir şeyler hissederseniz, bu cevapsız kalacaktır."

Kosmina ona şaşkın bir bakış attı. Birçok kadınla birlikte yaşadığını öğrendiğinde şaşırılmış görünmüyordu, sadece hiçbirini umursamadığını fark etmişti.

Savunmaya geçerek, "Beni bir yığın altından mahrum bıraktılar," dedi. Birkaç yıl önce sersemlemiş bir halde uyandığında kasalarından birinin boşaltılmış olduğunu ve diğerlerini açmak için birçoğunun birlikte çalıştığını görmüştü, muhtemelen bu yüzden bu kadar çok kişi evinde bir pozisyon istemişti. Onların şu haberi gönderdiklerini hayal etti: *Canlı bir tane var, bayanlar!*

Eğer onlara karşı bir şeyler hissetmiş olsaydı ve başka dünyalarda sakladığı daha fazla altını olmasaydı, yaptıkları canını yakabilirdi.

"Bir düzine kadınla mutlu olduğun kadar tek bir kadınla mutlu olabilir misin?" diye sordu prenses, ilgisi egosunu biraz olsun yatıştırmıştı.

"Deneyimlerim sayıyla zenginleşmedi." Eğer dürüst olsaydı - yine o kelime - tam tersini söylerdi.

"İşin içinde bu kadar çok kadın olduğuna göre, bunca yıl boyunca sayısız çocuk babası olmuş olmalısınız."

"Hayır. Taktığım bu manşet" -çalıntı paltosunun kolunu yukarı çekerek gösterdi- "bunu engellemeye mecbur." Yattığı tüm kadınlar manşet konusunda ısrar etmişti.

Bir an için, cariyelerinin ondan çok kötü bir baba olacağı konusunda hemfikir olduklarını duymamış mıydı?

"Sanırım buraya mahkûm edildikten sonra bir başkasıyla bağ kurmak adil olmazdı," dedi vampir. "Ama hayatını biriyle paylaşmak istemiyor musun?"

"Belki de bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır." Nadir görülen bir samimiyetle, "Her zaman iyi bir av olmadım," diye itiraf etti.

"Evet. Bunu görebiliyorum." Sinir bozucu kadın! Adam ağzının payını vermek için dudaklarını araladı ama kadın, "Ruh halin tercih ettiğin kumlar gibi değişiyor. Her zaman bu kadar değişken misin?"

Bilmiyorum! "Ruh halim hakkında hiç şikâyet duymadım."

"Arkadaşlarına şikâyet etmemeleri için para ödenmiyor muydu?" diye sordu aynanın ışığında.

Çenesi sıkıştı. "Peki ya sen? Mirceo dışında ailen var mı?" Pislik herif.

"Annem ve babam ben küçükken öldü. Mirceo daha çocuk olmasına rağmen beni büyüttü." Silt'e baktı. "Bir aptallık yüzünden hedef alınmak için hâlâ inanılmaz derecede genç."

"Bir aptallık mı?" Silt neşesiz bir kahkaha attı. "Muhtemelen burada öleceğim, tatlım. Ve sen de öyle."

"Belki de. Yine de intikam alabilmenin tek yolu burada ölmek. Yani mantığınız hatalı. Ama umursamaz yeminini ettikten sonra seni bu konuda ikna etmenin bir önemi yok."

İntikamın kendisi için ne anlama geldiğini anlatmaya başladı -intikam olmasaydı çocukken ölürdü- ama kız bunu asla anlamayacaktı. O sadece ilk kez güçsüzlüğü deneyimliyordu.

Ayrıca ona hiçbir şey borçlu değildi. Sessizliğe büründü, alevlere bakarak su yüzüne çıkan anıları taradı. Ejderhanın nefesi geçmişi yok etmediğinde, hatıralar bu ateş gibi kıvılcımlanıyordu.

Zamanla titremesi hafifledi. Bakışları merakla parlayarak, "Bir keresinde dağları silah olarak kullanan bir büyücü hakkında okumuştum. Portia, Taş . Onun güçleri sizinkilere benziyor mu?"

Daha fazla sohbetin dikkatini dağıtmasını memnuniyetle karşıladı. "Evet, teoride öyle." O ve Portia geçmişte birkaç kez güçlerini birleştirmişlerdi. Ona kayalardan nasıl kasırga yapılacağını öğretmişti. "İkimiz de farklı boyutlardaki taşları kontrol ediyoruz. *Kum* bir boyutu tanımlar - sonsuz taş türünün sadece bir tanesidir. Silt daha küçüktür ve çakıl taşları daha büyüktür. Portia en ince kumu kontrol edemez, ben de çakıl taşlarını ya da dağları kontrol edemem."

Lakabına rağmen, çamur onun en sevdiği madde değildi. Saf kuvars kumu onun büyücülüğü için ipeksi bir lükstü. Daha doğrusu eskiden öyleydi. Cebini karıştırdı, sanki parmak uçları kaybolmuş gibi, ondan ne kadar kopuk hissederek sersemledi.

"Eğer bu güce her zaman sahipsen, neden silah kullanmakta bu kadar ustasın?"

Keskin dişi. *Çünkü bu güce her zaman sahip değildim.* "Her türlü silahla eğitim aldım, bunların arasında kum da var."

"Bunları nasıl aldın?" Yakınında tuttuğı derme çatma kılıcı işaret etti.

"Ateş alanının yakınındaki nadir bir kristalden. Anadilim dışında adını bilmiyorum ama eski Sorselan'da biz ona *justale-ko* deriz."

"Sorselan mı? Bu aynı zamanda Sorceri kökenli diyarın da adı. Tarihinin bir kısmını okumak istedim ama Dacia'nın büyük kütüphanesinde bile bu konuda hiçbir bilgi yoktu."

O zaman geçmişimi okumak istedim. O boyutu kum gibi şekillendirmişti ve tutuşunu bıraktığında, aynı kolaylıkla çökmüştü. "Ben orada doğdum. Kıt kaynakları olan bir çöl ülkesi ama kum tepeleri altın taşıyor, bu da orayı benim türüm için kutsal kılıyor."

"Bana bir çöl tarif et. Ben sadece resimler gördüm."

Nasıl olabilir ? Yine de sadece bu üç kelime, *bir çölü* tarif ediyor.

-Onu uzun zaman öncesine, altı yaşında kum denizinde büyük bir maceraya atıldığı günlere götürdü.

Silt sanki oradaymış gibi o günün bazı ayrıntılarını anlattı: "Güneş parlıyor, beyaz bir alev gibi yakıyor. Kum ona tıslıyor, merhamet diliyor ama o kayıtsız. Kum tepeleri rüzgarla dans ederken kabarıyor ve kırılıyor." Anılara dalarak mırıldandı: "Kum hiç bitmiyor; içindeki her şeye tanık oluyorum. Her renge. Her şekle. Sonsuzluğu görüyorum. Ölümü görüyorum. Yaşam."

Ama sonra onunla olan bağı en sevdikleri tarafından koparılmıştı.

"Güneşin altındaki kumu tarif edişin," dedi bir parça mizah, "benzer bir durumda muhtemelen ben de böyle tepki verirdim."

Gözlerini kırıştırtarak şimdiki zamana döndü ve "Tıslamak mı? Belki de. Merhamet için yalvarmak mı? Seni gördüğüm kadarıyla prenses, bundan şüpheliyim."

Sivri kulaklarının uçları ısındı. Feylerin hassas kulakları vardı. Onunki de öyle miydi? "Yine de umarım bir çölü görecektir kadar uzun yaşarım. Belki bir gün. Ya da daha doğrusu geceyi."

Şüpheli bir ihtimal. *Muhtemelen burada öleceksin. Yakında.* Yardımsever bir dürtü ona şöyle dedirtti: "Geceleri çöl harikulade bir manzaradır, özellikle de dolunay altında. Hoşuna giderdi."

Başını yana eğdi, onun karşısında şaşkın görünüyordu. "Sorselan krallığının kaybolduğunu da okumuştum. Bu doğru mu?"

"Evet. Son hükümdarı"-ben-"uzak diyarlara gittiğinde, o boyut kaosa sürüklendi. Büyücülük hırsızlığı o kadar yaygındı ki, herkes rüzgârlara dağıldı. Ve o zamandan beri yalnız kaldılar."

"Özlüyor musun?" *Umutsuzca.*

"Ara sıra." "Büyüyü nasıl çalışıyorsun?"

"Türümüzden sarhoş, yorgunluktan zayıflamış ya da seks yüzünden akılsız birini bulun, sonra da korunmasız yeteneğini bir iplik gibi koparın. Sorceri'ler her zaman bir başkasının büyüsünün kilitli olup olmadığını araştırır; yakalanırsanız saldırganlaşırsınız. Ayrıca, başka bir Sorceri öldürmek size bazı güçler kazandıracaktır."

"Tecrübelerime dayanarak mı konuşuyorum?"

"Ben asla başkasının gücünü çalmadım." Hem de çok. Çok sayıda gücü olan kardeşler tanıyordu ve hepsine nasıl yetiştiklerini anlamıyordu. Sadece bir yetenek daha almış, kumunu korumaktan başka pek az şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermişti.

"*Sizinki* çalındı mı?"

Kendini rahat görünmeye, kalp atışlarını sabit tutmaya zorladı. "Bu eşi benzeri olmayan bir aşağılanma olurdu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey." Çocukluğundan beri. "Doğuştan sahip olduğumuz kök gücün ruhumuz olduğunu düşünürüz. Bir başkası onu aldığı anda ..." *Umut kayboldu. Gurur kayboldu.*

"O zaman bir Sorceri, bir Inferi olur."

O nefret edilen kelime. Utanç uyandırıyor, şu anda bile safra çalkalanmasına neden oluyordu. "Evet." Bazen bir zamanlar bir Inferi olduğuna inanmıyordu. Inferi olduğuna, o çorak boşlukla yaşadığına inanmıyordu. "Bu yüzden kök gücümüzü acımasız bir kararlılıkla koruyoruz," dedi dövmelelerinin izini sürme dürtüsüyle savaşıyor.

Neyse ki İntikam, Silt soğuk çöl gecelerinde aç ve yalnız kaldığında onu sıcak tutmak için yanında olmuştu. İntikam, köleliğin zorbalıkları boyunca ona bakmıştı. Planlarını hayata geçirmek için kılıç kullanabileceğinden emin olmuş ve ona bir amaç vaat etmişti.

Karşılığında tek yapması gereken zincirin devam etmesini sağlamaktı. Afyon onun yerini alana kadar bu sözleşmeye sadık kaldı. . . .

Kosmina'nın analitik ifadesini görmek için başını kaldırdı. "Bu yolculuğun her anında birbirimiz hakkında spekülasyon mu yapacağız?" diye sordu. "Kan olmadan, bunun için enerjin olmasına şaşıyorum. Her geçen an daha da zayıflıyorsun." İçinde biraz kalmış olsaydı, insan yiyeğine biraz

Omuzlarını dikleştirdi. "Gittikçe zayıflıyorum. Daha derine inmem ve daha sıkı savaşmam gerekecek."

Kimse onun kadar cesur davranamazdı. Eninde sonunda sınırına ulaşacak ve eski haline dönecekti: kan için başkalarını kullanan ve sonuçlarına lanet eden şımarık bir prenses. "Sürekli bir kurban kaynağını özlüyor olmalısın." Sonra aklına gelen bir düşünceyle kaşlarını çattı. "Kardeşinin gözleri neden berrak?"

Yüz ifadesi donuklaştı. "Mirceo senin için yasak bir konu." Sert sözleri boğuk bir esnemeyle kesildi.

Bu esneme onu savunmasız göstermiş ve içindeki yabancı bir duyguyu harekete geçirmişti. Bu koruyuculuk muydu? Bu fikri zihninde evirip çevirdi, bir zamanlar ailesi için de böyle hissettiğini hatırlıyordu.

Bu geceler boyunca Kosmina'yı savunmak kafasına bir numara yapmış olmalı. *Silkelen Silt*. Yine de uyanık kalmak için çırpınan Kosmina'nın ağırlaşan göz kapaklarına baktığında dudaklarından kelimeler döküldü: "Uyu, vampir. Sana zarar vermeyeceğim."

Alaycı bir ses çıkardı.

"Gece için ateşkes ilan edebiliriz, ben de herhangi bir cesur wendigo için nöbet tutarım."

"Ateşkes mi? Mirceo'ya zarar vermek için beni kullanmaya yemin ettin."

"Bu doğru değil." Kadının bakışı üzerine düzeltti: "Evet, elbette Mirceo'yu öldüreceğim. Ama seni kullanmak *zorunda* değilim."

"Peki kötü bir büyücünün sözüne nasıl güvenebilirim?"

"Tıpkı kavrulmuş bir insan yiye'nin sözüne güvendiğim gibi. İkimiz de bu mağarada birbirimize zarar vermeyeceğimize dair Lore'a yemin edeceğiz."

"Sadece bir aptal böyle bir yemin eder. Genellikle sonu hüsrarla biter."

Çoğu ölümsüz yemin etmeyi reddetti çünkü bu yeminlerin geri tepme ihtimali vardı ve ölene kadar bağlayıcıydı. Çok azı bu kadar kısıtlanmış olmanın tehlikelerini tahmin edebilirdi. "Nasıl istersen öyle olsun. İkimiz de tetikte olacağız ve bir an bile dinlenmeyeceğiz. Ama bitmiş görünüyorsun. Çok üşümüşsün. Yorgunsun. *Susamışsın*. Bu yaşta her gece uyumaya ihtiyacın olmalı. Eminim şimdi kanımı içmiş olmayı diliyorsundur."

"mısın? Bunu dinlemek zorunda değilim. ." "Ve seni takip edeceğim. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim, sülük."

şakaklarını ovuşturdu. "Neredeyse umurundaymış gibi hayatımı kurtardın ve tüm bunlar olurken dünyada en çok sevdiğim kişiyi öldürmek için planlar yapıyorsun."

Evet. Bu da onun aklını karıştırıyor olmalı. Güzel. "Uyuyacaksın. Ve sonra sana zarar vermek isteseydim, olmanı beklemem gerekmeyeceğini keşfedeceksin. *Her zaman* savunmasızsın." Düşüncesi

Onu incitmek içini endişe gibi bir şeyle sıktı. Hayır, hayır. Afyonun son damlaları da vücudunu terk ediyor olmalıydı.

"Çok güven verici."

Titremesi yeniden başladığında -bu sefer bariz bir yorgunluktan- o istenmeyen korumacılık geri döndü. "Tamam. Yalnız ben bir yemin edeceğim. Bu gece uyurken sana zarar vermeyeceğime dair Lore'a yemin edeceğim."

Neredeyse iradesi dışında, üzerindeki gerginlik azaldı, göz kapakları daha da ağırlaştı. "Biraz dinleneceğim. Sonra yola devam etmeliyiz." Mağaranın zeminine kıvrıldı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Eşit nefesler. Ayrılmış dudaklar. Bir tutam sarı saç yanağını okşadı.

Acımasız bir savaşçıydı ama bir o kadar da kırılgandı. Bu gece zaman zaman, aralarındaki düşmanlığı unutmuş gibi konuşmuş, ona çölde açan bir gülü hatırlatmıştı, sert kumların yakında onu yok edeceğini bilmeden.

Birlikte geçirdikleri sınavlar onu kadına karşı yumuşatmış mıydı? Birazcık. Ama bu onu kurtarmazdı. Kardeşini kurtaramazdı.

Silt cebinden çıkardığı kumu güçlkle avucunun üzerinde döndürdü. Hâlâ günler öncesinden kalma platformun etkisindeydi. Büyücülüğü tekledi ve yüzünü buruşturarak taneleri bir kez daha cebine attı. Kumla olan bağı kopardığı için başkalarını suçlamıştı ama her ciğer dolusu dumanla bunu kendine de yapmıştı.

Ölümlü etinin tadına bağımlı aslan şekil değiştireni düşündü. Silt'in piposuyla bir farkı var mıydı? Kavga bile etmeden onun büyüüne teslim olmuştu.

Dikkatini gizemli vampire geri verdi. Savaşabilirdi.

Silt'in bakışları onun ince yüz hatlarında gezindi. Onu ilk gördüğünde güzelliğini fark etmişti ama onu savaşta gördükten sonra bir yanı onu ... muhteşem bulmuştu.

Ateş ışığı onun ruhani yüzünde dans ederken onu ömür boyu uyurken izleyebilirdi. Değişen ifadelerine bakılırsa, zeki zihni zengin bir rüya hayatı sağlıyordu. Zayıf bir sarsıntı mağarayı gümbürdettiğinde kaşlarını çattı ama uyanmadı.

Silt'in yakında yok edeceği bir erkekle akraba olması ne yazık.

Yine de onu bu şekilde izlemek onu rahatlatmıştı. Ve bu rahatlıkla birlikte, yakalandığı geceye dair bulanık hatıralar canlandı. Kendinden geçmiş olmasına rağmen, anıları sanki yayılma yoluyla özümsemiş olmalıydı.

Mirceo'nun Sequara'yla dövüştüğünü hatırladı. Şüphelendiği gibi, vampir onu Silt'i savunurken öldürmüştü. Kısa süreliğine gözlerini kapadı. Onun için öleceğini her zaman biliyordu.

Sonra cariyeleriyle Mirceo arasında geçen konuşmanın parçaları beyinde dönmeye başladı. Silt'i izinsiz girenlerle savaşması için uyandırmak yerine, vampire *teklifte* bulunmuşlardı.

Hain kadınlar! Onları kendisine yakınlık duymamaları konusunda uyarmıştı ama şimdi *neden* istemeden de olsa ona aşık olmadıklarını merak ediyordu. Piposunu içtikten sonra -ve biraz daha içmeden hemen önce- o mükemmel pencerede bir zamanlar biraz cömert bir aşık olmuştu. Onlara karşı kötü değildi.

Biraz çaba gösterse prensesin yarısı ona aşık olacaktı. Kalbini Silt'e kaptırırsa bu onu ve dolayısıyla kardeşini ne kadar incitirdi.

Baştan çıkarıcı. Ama onunla oynayacak zamanı yoktu. *Nightside'in bizimle işi bitmedi*, diye düşündü başka bir deprem gürlerken. Tehlike ölüm kalım meselesiydi ve tek istediği duman çıkarıp etkilerini köreltmekti.

Mina sessizce ayağa kalktı ve silahını hazırladı. Büyücü ondan yemin etmesini istemeden uykuya dalmıştı.

Son hatası.

O dinlenirken, veba bir yer edinmiş gibi görünüyordu. Ay ışığının aydınlatığı bir çöl rüyasından sonra, kan içme sahneleriyle dolup taşmıştı; hepsinde de bu erkek vardı.

Ve şimdi soğukkanlı bir cinayet masadaydı. Savaşmadan bir can almak ona yanlış geliyordu -ailesinin soğukkanlılıkla öldürüldüğü söyleniyordu- ama Mirceo için ne yapmazdı ki?

Bu mağaranın sönmekte olan ateşi ona Mina'nın ona neden anne babalarının olmadığını sorduğu geceyi hatırlattı. Daha sonra uyanmış ve sessizce onun odasına girmişti. Onu yatak odasının ocağındaki alevlere bakarken bulmuştu, yüzünde kanlı gözyaşları vardı.

Bir çocuk yetiştirmenin akıl almaz sorumluluğuyla mı mücadele ediyordu? Ya da anne ve babasını özleyor muydu? Belki de Mina'nın son sorusunu da düşünmüştü ve bu soruya sadece sıkı bir gülümsemeyle cevap vermişti:

Sana kim bakacak?

Sadece dört yaşında olmasına rağmen, Mina da en az onun kadar kendini ona adamıştı. Kan bağıyla, geçmişte yaşadıkları trajedilerle ve bağlılıkla birbirlerine bağlıydılar.

Bu gece, Mina onun olduğunu kanıtlayacaktı. . . .

Büyücü oturarak uyuyordu, nefesleri derin ve eşitti, kalp atışları davul gibiydi. Kaşlarını çattı. Nöbet tutmak buraya kadarmış. Azalan ateş ışığında bakışları onun üzerinde dolaştı. Yüzü yontulmuş gibiydi, gölgeler üzerinde sevgiyle dans ediyordu.

Gölgeler. Şaibeli. Kesinlikle .

Gözlerini onun ağzına dikti ve işaret parmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek öpücüğünü hayal etti. Ona duyduğu açıklanamaz çekim, Kristoff'a duyduğu özlemi gölgede bırakmıştı. Gravewalker, Mina'nın şimdiye kadar gördüğü en muhteşem erkek olarak gözüne çarpmıştı ama bu... bu *kabadayının* çekiciliği daha da güçlüydü.

Bakışları onun işçi yapısına kaydı. Dinlendikçe daha da kilo almıştı. Paltosunun yakaları arasından görünen geniş göğsündeki dövmeler dikkatini çekti. Tuhaf şekiller, hayvanlar, tüyler seçiyordu. Bunlar ne anlama geliyordu? Daha ölümsüzlüğünün içinde donmadan önce neden kendini böyle işaretlemişti?

Asla bilemeyecekti, sırlar evrende kaybolmuştu. Kendinden önceki ataları gibi o da öldürmek için yaklaştı.

Onun üzerinde durarak silahını kaldırdı. Mirceo, Silt Harea ve onun kötü niyetli yemini devam ettiği sürece asla güvende olmayacaktı.

Güle güle büyücü.

Tedirgin edici bir tereddüt elini tutmaya çalıştı. Kardeşine olan sevgisi onun sallanmasına neden oldu.

EOUAIEEF

Castle Dacia

"Uh-uh, Leo. Hayatta olmaz," dedi Ellie Lothaire'e, kalın Appalachian aksanıyla. "Bana ölümsüzlerle dolu bir cehennem uçağında tatil yapmak istediğini rahatça söylediğinde, geri adım atmayacağımı mı sandın?"

Kristoff, Lothaire'in onu bu konuşmaya tanıklık etmesi için neden Ellie'nin oturma odasına getirdiğinden emin değildi. Boşluğun diğer tarafında, saray kahini Balery de konuşmayı izliyordu, fey kulakları konuşmadaki her bükülmede bir seğirme yapıyordu.

Lothaire Ellie'nin yanına oturdu, yaptıklarını açıklamaya alışık olmadığı belliydi. "Nix yıldırım portalı ile uzaklaşmadan önce, Gaolers'ın Mina'yı Nightside'a götürdüğüne dair şüphelerimizi doğruladı. Ve bize bunu verdi." Ellie'ye günlüğü uzattı.

Göz gezdirdi, sonra ürpererek bir kenara bıraktı. "İki başlı bir yılan kadar ürkütücü hissettiriyor."

"Evet. Kötü kalpli bir büyücü kaleme almış." Lothaire hızla okumuştı, sayfalar parmaklarının altında sanki günlük bir çizgi filmmiş gibi hızlanıyordu. "Görünüşe göre kurbanlarının kanı sayfaları lekelemiş, temizlemek için büyücülük gerekiyordu. Nix'in bunu bir cadılar meclisinden çaldığından şüpheleniyorum. Bulanlar, saklayanlar, vesaire. Önemli olan Nightside'ın portalına giden yol tarifini içermesi. Ben ve Kristoff'un o diyara girmeye çalışmamız için yeterli bilgiyi topladım."

"Peki ben neden seninle geleyim?" Kristoff, gitmek zorunda kalacağını bildiği halde sordu.

"Çekingen davranma. Sırlarımın benimle birlikte ölmemesi için beni hayatta tutmalısın."

En nefret ettiğim kişiyi hayatta tut.

Lothaire tekrar Ellie'ye döndü. "Yeğenimizin bulunmasını istediğinizi söylemişsiniz."

"Elbette Mina'nın bulunmasını istiyorum!" diye bağırdı. "Ama sen tehlikenin içine doğru vals yapmaktan bahsediyorsun. Yine. O uçağa nasıl *bineceğin* hakkında gevezelik ettiğini duydum ama nasıl çıkacağın hakkında bir şey duymadım."

İyi bir noktaya değindin.

"Eğer bir giriş varsa, mutlaka bir çıkış da olmalıdır." Lothaire bu mantıksız ifadeyi makul bir tonda dile getirdi. "Bir de şunu düşünün: Nix beni orada istiyor. Tüm bu hareketleri o başlattı. Beni felakete sürüklemek istemez."

Ellie kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin sen? Bunu sana on kere falan yaptı. Seni o insan hapishanesine göndertti ve altı yüzyıl boyunca Bloodroot Ormanı'nda gömülü olduğunu biliyordu."

Lothaire'in gözlerinin rengi bu anıyla daha da derinleşti.

Kristoff kısa süre önce Demestriu'nun Lothaire'i Horde ormanının derinliklerine, sürekli yenilenen bedeninden beslenmesi için etobur kan kökü ağaçları yerleştirdiğini öğrenmişti. Lothaire'in Helvita'daki Horde kalesini kontrol etmek istemesinin bir nedeni de kanıyla büyüttüğü ağaçları yerle bir etmekte.

Onun işkencesi de muhtemelen Furie'ninki kadar cehennem azabı olmuştu, ki bu da aynı vampir tarafından tasarlandıkları için anlamlıydı. İşkenceleriyle tanınan Demestriu, kurt adam kralını da yüzyıllar boyunca diri diri yakmıştı.

Kristoff neredeyse bunu derisinin altında sıkıcı köklere tercih ederdi. Bazen üvey kardeşi için bir acıma duygusu alevleniyordu. Sonra Furie'yi okyanusun dibinde, ateşten kanatları sönmüş, akli muhtemelen kaybolmuş bir halde hayal etti.

Tüm acıma duygusu öfkeye dönüştü.

Lothaire Ellie'nin söylediklerine omuz silkti. "Eğer Nix zaman zaman hedeflerimi baltaladıysa, bunun tek nedeni rotamdan sapmış olmamdır. Bu aksiliklerin her biri benim nihai yararım içindi ve beni sana getirdi. Ve seni bulmak için onlara defalarca karşı koyacağımı biliyorsun." Lothaire yalan söyleyemezdi. Geliniyle bir hayatı paylaşmak için kan kökü kâbusuna geri dönebilirdi.

Furie için de aynı şeyleri hissedecek miyim?

Ellie'nin ifadesi yumuşadı. "Nix'in seni Nightside'da istediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bunu o da kararlaştırmış olabilir. Ve kardeşimi de yanımda götüreceğimi biliyordu, bu yüzden o da kader tarafından işaretlendi."

Tartışılabilir. Ve *üvey* kardeş.

"Nix'in önsezisi mükemmel, öyle değil mi?" Lothaire heyecanla düşündü. "Hepimiz bir akıntıda taşınan yapraklarız ve deli bir Valkyrie akıntıları yönlendiriyor."

"*Deliliğe* vurgu yap Leo. Nix'e değer veriyorum ama kafayı yemiş durumda." Ve Ellie, Valkyrie'nin kaynağı bilinmeyen organlar taşıdığını bile bilmiyordu. "Ya bunu yanlış anladıysa ve seni sonsuza dek kaybedersem? Eğer bunu yapmak zorundaysan Mirceo'yu, Caspion'u ve tüm Daçya ordusunu da yanına al."

"Hayır. Sadece Kristoff ve ben gideceğiz. Diğerleri sadece Akın'a engel olurlar."

Kristoff alay etti. "İstila mı?"

Lothaire ona döndü. "Önderlik ettiğim her akın *The'dir*."

Ellie Kristoff'a sempatiyle baktı. Onun adına Lothaire'i etkilemeye çalışıyordu. Kralı ona isteyebileceği her şeyi veriyor, insan ailesini zenginlik ve korumayla şımartıyor gibi görünüyordu ama Furie'nin yerinin sırrı konusunda kararlıydı.

Kristoff, "Mirceo onu geride bıraktığınız için çok kızacak," dedi.

Ellie kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Kuyruk tüyleri tutuşmuş bir horozdan daha kızgın."

"Aynen öyle. Çok duygusal biri," dedi Lothaire. "Bana saldırdı, hatırladın mı? Sırf kız kardeşini bir kez kaybettim diye."

Ve Mirceo bu saldırının bedelini tamamen ödemişti.

Balery sonunda konuştu: "Daçya'nın diğer evleri, krallığın kalbi kalede olmadan acı çekiyor. Viktor her zamankinden daha fazla savaş çığırkanlığı yapıyor. Stelian çöküyor. Trehan ve Bettina, Mina'yı geri almak için tüm dünyaları yerle bir etmeye hazır. Her birinin yardımı ihtiyacı var."

"Eğer Kristoff ve ben başarısız olursak, diğerleri kurtarmayı deneyebilir. Bu bilgiyi onlara sadece hiç şansımız olmadığını düşünüyorsanız açıklayın."

Ellie tereddüt ediyordu. "En azından bunun iyi bir fikir olup olmadığını anlamak için Balery'nin kemikleri yuvarlamasına izin ver." Fey kahini ve iksir ustası pek çok şeyi önceden söyleyebilse de, Nix'in vizyonunun sadece bir kısmına sahipti.

Lothaire, "Buraya gelmeden önce Hag'ın laboratuvarında durduk. Başörtülü olan onları oraya yuvarladı."

Balery bir zamanlar kocakarıya benzemekle lanetlenmiş, onu köleleştiren Sorceri tarafından Bodrumdaki Cadı olarak adlandırılmıştı. Lothaire ona başka bir şey demeyi reddediyordu.

"Evet. Üzerime yapışan haşlanmış semender gözü ve sotelenmiş örümcek ağının kokusunu almadığına şaşırdım. Bir fey'in ölüme giden hayallerinin keskin kokusundan bahsetmiyorum bile."

Balery ve Ellie, Lothaire'in bu kayıtsızlığına ters ters baktılar.

Kristoff kaşlarını çattı. "Neden onun hizmetinde kalıyorsun, fey? Daha önce Sorceri tarafından tuzağa düşürülmüştün ama artık gitmekte özgürsün." *Uzun zamandır yapmak istediğim gibi.*

Avuçlarını kaldırdı, elleri bir iksir ya da başka bir şey yüzünden parlıyordu. "Buradaki laboratuvarım son teknoloji ürünü. Ve kale sakinlerinin çoğunu severim. Ayrıca Lothaire, *hag* kelimesinin kökünün *hagios* olduğunu bilecek kadar yaşlı. Kutsal. Ve *kocakarı* da *corona*'dan gelir, *yani taç*, bilgiyle taçlandırılmış. Bunun farkında. Başkalarını trollemekten zevk alıyor. *Trollükle* karıştırılmamalıdır, çünkü bu bir trolün kaba kuvvetini ve kulüp aksesuarlarını içerir. *Dans kulübü* aksesuarlarıyla karıştırılmamalı-"

"Anladık, anladık." Lothaire'in dudakları hafif bir şaka ortaya çıkmış gibi kıvrıldı.

Kristoff üvey kardeşini hiç tanımadığını bir kez daha fark etti. "dönelim," dedi Lothaire. "*Hag* onun kemiklerini yuvarladı ve Nix'i asla geçmememizi tavsiye etti."

Balery başını eğdi. Tam olarak böyle ifade etmemiştii. Kemiklere baktı ve mırıldandı: "Nix sadece kaderin bir temsilcisi değil; o bir kaos temsilcisi. Valkyrie şimdi kimin için hareket ediyor? İlkini engellerseniz, ikincisine davetiye çıkarmış olursunuz."

Ellie sordu, "Nix Mina'nın sağlığı hakkında bir şey söyledi mi? Yasaları çiğnediği için yakalandığını düşünemiyorum. Veba kapmış olmalı."

Balery, "Kanda tespit edebiliyorum ama işe yarar bir tedaviye sahip olacağımın garantisi yok" dedi.

Lothaire ayağa kalktı. "Nix Mina'dan pek bahsetmedi, Dacia'ya yeni getirdiği dev bir kalbi nasıl bulduğumuzu merak etmekle meşguldü. Ama Mina'nın vebalı olabileceği köprüsünü yeri geldiğinde geçeceğiz."

Ellie teslimiyet içinde içini çekti. Kristoff'u şaşırtacak şekilde, bu çılgınlığa izin verecekti. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Şimdi, Lizvetta." Lothaire kılıcını sıvazladı. "Kaderlerimizle buluşmaya gidiyoruz."

Kristoff'un bu gece silahlı olduğundan emin olmasına şaşmamalı.

Ellie Lothaire'e doğru uzandı. "O yerden geri dön, tamam mı?"

Lothaire eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Beni kandır, cehennem zebanisi."

Yüzünü nazikçe kavradı ama sözleri çelik gibiydi. "Bana geri dön, Leo, yoksa kışını almaya gelirim."

"Benim vahşi kraliçem, beni memnun ediyorsun." Onu şehvetle öptü. Sonra şefkatle.

Sonra solgun parmaklarını kızın yüzünde gezdirdi.

Şaşkın görünüyordu.

"Hemen döneceğim." Doğruldu. Balery'ye başıyla selam verdikten sonra, "Hag," diye mırıldandı ve gözden kayboldu.

Kristoff daha gözünü kırpamadan Lothaire oturma odasını boydan boya geçmiş, onu yakalamış ve onları geceyle örtülü bir ormana ışınlamıştı.

Kristoff yeni çevresini inceledi. Likenler yüksek ağaçları kaplamış ve eğrelti otları zengin orman zeminini süslemişti. Kokular onları sarmıştı. *Brooks. Taş. Ayı mı?* "Neredeyiz biz?"

"Kanada."

"Peki Nightside'a nasıl gideceğiz?"

Lothaire sadece gülümseyince Kristoff'un tepesi attı.

EI7IEEF

Nightside

Binlerce yıllık içgüdü, Silt'in hava ısılk çaldığında yana doğru hamle yapmasını sağladı. Bir bıçak başının bir santim üzerinden geçerek mağaranın duvarına çarptı.

Vampir ona saldırmıştı! "Seni küçük sülük!" Kendi silahını kaldırdı; kadının bir sonraki saldırısını engellemek için tam zamanında.

Ayağa fırladı ve üçüncü bir darbeye karşı kendini korumayı başardı. "Ben uyurken kafamı çalıyorsun! Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?" Cariyelerinden daha iyi değildi. Hepsi hain kadınlar! "Seni korudum. Sana kan sundum. Seni ateş yaptım."

"Bu durumda, kardeşimi öldürmekten çekinmeyin!" Birbirlerinin etrafında dönerken nefesleri gürültülüydü. "Nöbet tutacağını söylemiştin. Sırf iş başında uyuyakaldığın için seni şişlemeliyim."

"Bir de seni bağışlamayı düşünmüştüm. İntikamımı tek başına hak "

"Keşke bu beni korkutsaydı. Boş bir büyücüden gelen boş tehditler-" Hızla saldırdı.

Silahını savuşturarak ona vurdu. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" "Oldukça. Mirceo güvende olana kadar dinlenmeyeceğim."

"Ve intikam benim olana kadar dinlenmeyeceğim. Ona tapıyorum, dişi. İntikam her şeydir."

"Senin gibi bir adam için, hayatında başka hiçbir şey olmayan zalim bir şifre çözücü için." Tekrar vurdu, önce yükseğe, sonra alçağa nişan aldı.

Bacağındaki atardamarı zorlukla koruyarak engel oldu. "Bana zalim mi diyorsun? Kurbanlarınızı içtiğinizde, onları sargılı bir boğaz ve başlarını okşayarak eve mi gönderiyorsunuz? Hayır. Gözlerin kırmızı çünkü avını ölümüne içiyorsun, ruhunun derinliklerine kadar. Kabul et bunu."

Rengi yükselmişti, "Burada kötü olan sensin! Nefsi müdafaa dışında başka bir canlıya asla zarar vermedim."

Yalan söyleyemezdi. "Peki ya gözlerin?" "Bir Horde vampiri beni pençeledi."

Veba. "Hiç boynuna vurmadin mı?" Aksi takdirde genç bir masuma eziyet ettiğini kabul etmek zorunda kalacağı için mi bu ihtimali göz ardı etmişti?

"Asla! Daçyalıların çoğu başkalarından içki içmeyi bir sapkınlık, rasyonel zihinlerimizin kirlenmesi olarak görür."

Mirceo'nun gözlerinin açık olmasına şaşmamalı. "Vampirler boğaz kesmek için yaşamazlar mı?"

Onlar daire çizmeye devam ederken Kosmina silahını havada tuttu. Aralarındaki gerilim sekiyordu. "Saygıdeğer mantığınızı kaybederek çok fazla anı toplayacağız."

Bir vampir kan okuma yeteneğine sahip olmasa bile -ki Horde vampirlerinin çoğu sahip değildi- yine de peşlerinde delilik olmadan gelişigüzel içemezlerdi. "İndiğin o veba, sahip olabileceğin her türlü mantığı yerle bir edecek."

Çenesini kaldırdı. "Hiçbir şey beni daha fazla dehşete düşüremez. Şafağı daha önce karşılayacağım."

Bir sempati çekirdeği olabilecek şeye karşı savaştı. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu, onu sadece yeminine bağlı, ahlaksız bir bağımlı olarak görüyordu. Ve şimdi de onu boktan bir kaderin içine düşmüş cahil bir prenses olarak görüyordu. "Madem şafağı karşılamayı planlıyorsun, neden kaçmak için bu kadar mücadele ediyorsun?"

"Pes etmeye hazır değilim. Nightside'dan kurtulduğumda Dacia'nın şifacısına danışabilirim. Beni iyileştiremezse, dilekleri yerine getiren büyülü bir tılsım, güçlü bir büyücünün sahip olduğu bir yüzük arayacağım."

"Dorada'nın Toplamlar Yüzüğü'nden bahsetmiyorsunuz." Kötülükler Kraliçesi La Dorada'nın sahip olduğu bu tılsım, bir dilek tutma tılsımıydı: Kişi ne kadar çok dilek tutarsa, sonuçları da o kadar sapıyordu.

Kosmina yavaşladı. "Onu tanıyor musun?"

"Zamanla." Sorceri'ler ölümsüzler için nispeten kısa ömürlü olduklarından, bir Lykae sürüsünün koruyucu birliğinden ya da Horde'un

izini sürmek için- hayatta kalan yaşlılar birbirlerinin farkına varma eğilimindeydi. "Bir yerde mumyalandığını duydum."

"Geri döndü. Artık mutlak sadakat yemini edenlere yüzüğü kullanma izni veriyor ama sadece iyi olanlarla pazarlık yapıyor."

"İyi, değil mi? Kötülük Kraliçesi tüm kötü varlıkları kontrol edebiliyor - bu onun Sorceri gücü - bu yüzden erişim alanını genişletmek istiyor olmalı." Ne amaçla? "Sadece bir aptal ona sadakat yemini eder. Sorceri'ye dikkat edin."

"Seviyorum, özellikle de seni."

"Özellikle ben, küçük prenses."

"Ya o yüzük hayatımı kurtarabilecek tek şeyse?"

"Ölümü tercih ederim," dedi ve bunda ciddiydi. "Sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun. Seni sevdiklerini öldürmek için kullandığında ya da uyanıkken gördüğün başka bir kâbusta ölmüş olmayı dileyeceksin."

Kosmina'nın cesur bakışlarında bir şüphe titreşimi belirdi ve uzun süredir gömülü olan bir parçası onu oraya koymasından hoşlanmadı. Kendisine, ona karşı hissettiği bu hayranlığı bastırmasını emretti. Dudaklarını kıvrarak, "Huzur içinde uyu tatlım ve ışınları hissetmeye hazırlan," dedi.

"İğrenç adam! Burada kötü olan yine sensin." "Öyle görünüyor."

"Şu haline bak. Benim masumiyetim hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi?"

"Uykumda kafamı kesmek üzereydin! Ölüme en çok bu kadar yaklaşmıştım. Tehdit olmaya devam ediyorsun." Ayrıca, İntikam hâlâ ona hükmediyordu. Kardeşi ortaya çıkarsa diye vampiri yakınında tutacaktı. Ama Silt onu yanında istemesinin tek nedeninin bu olmadığından korkuyordu. Onu o wendigolara karşı korumak ve lavlardan kurtarmak ona çok iyi gelmişti.

Güzel.

Her zamanki gibi, içindeki hedonist daha fazlasını arzuluyordu.

Silahını döndürdü. "Senin için bir tehdit olmaya devam ediyorum -..amacı olan bir tehdit..." Başını eğerek sözünü kesti. "Ne oldu?"

Kulakların seğiriyor."

"Sessizlik!" diye tısladı.

"Bana bir hizmetçi gibi emir mi veriyorsun?" Lanet bir Inferi gibi mi? Kölelik anıları canlandı.

Silt kendi gezegeninin en güçlüsü olmalıydı ama tüyler ürpertici yeteneklere sahip Sorceri'lere karşı savunmasız kalmıştı. Ve Inferi'yi küçümsüyorlardı; herhangi birinin başına gelebilecek cehennemi bir varoluşun sürekli hatırlatıcısı olarak görüyorlardı. İşkenceleri yeniden yaşarken elleri parlıyordu.

"Prenses, artık yaldızlı krallığınızda değilsiniz ve öğrenmek üzeresiniz-"
Onlarınkine paralel bir tünelde hantal ayak sesleri duyulunca konuşması kısa kesildi. "Bunu *ben* bile duyabiliyorum."

Kendi kendine, "Her ne , muazzam bir şey," diye mırıldandı. "Kalp atışı hissediyor musun?"

Başını iki yana
salladı. "Ben de
bundan
korkuyordum."

Gözleri büyüdü. "Bu ölümsüz bir basilisk."

SİXIEEF

Mina'nın taze ölümlerin kokusunu almamasına şaşmamalı. Wendigoların bu kadar korkmasına şaşmamalı. "Daha önce kış uykusuna yatmış olmalı." Aksi takdirde basilisk'in pullarının çatırdadığını, en ufak hareketlerini duyardı.

"Buradan çıkmak için birlikte çalışmalıyız," dedi büyücü. "Bana saldırmaktan kaçınabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu mağara sisteminden kaçmak için benim duyularıma ihtiyacın var. Senin için eşdeğer bir kullanımım yok."

"Nightside ve veba hakkında çok şey biliyorum. Diğer tarafta size daha fazlasını anlatacağım."

Ona Lothaire'i hatırlatıyordu, kendi çıkarı için bilgi saklıyordu. Ama ya Silt onun kaçışının anahtarını elinde tutuyorsa?

Gürültülü bir kükreme duyuldu ve ayak sesleri onlara doğru hızlandı. Basilisk onlara kilitlenmişti.

"Peki," dedi Mina. "Şimdilik seni öldürmekten kaçınacağım."

"Yeterince iyi. Yaratık muhtemelen bu mağaraya ulaşmak için bir kavşak biliyordur. Hadi gidelim." Birlikte koşmaya başladılar-

Tam önlerinde bir kaya patladı; dev bir kafa duvarı delip geçmişti!

Silt mırıldandı, "Ya da bir kavşak *oluşturabilir*."

Mamut canavarın yanan yeşil bir derisi vardı ve yarık gözleri çürümüş sarıydı; hastalık rengindeydi. Gerçek bir gulyabani basilisk.

Kayaya sıkışmış gibi görünüyordu ama kafası neredeyse mağaranın genişliği kadar uzanıyordu. Her biri ön kolundan daha uzun olan, damlayan dişlerini gösterdiğinde, şokunu içine gömdü ve saldırmaya hazırlandı.

"Ah-ah." Silt başını salladı. "Onu sadece kızdıracağız. Onu temelli devirmek için etli boynunu kalitesiz silahlarla kesmemiz gerekecek."

"Aşağılık silahlardan bahsetmişken, kumunuzu kullanın. Kör et onu." Adam hiçbir hareket yapmayınca, "Hâlâ o önemsiz platformdan dolayı bitkin misin? O günler önceydi!"

"Güçlerim şu anda biraz değişken."

"Ejderha da öyle Silt." Kayaya doğru hamle yaptı, boynunun etrafındaki açıklığı genişletti ve salyalı bir hırıltıyla onlara döndü. "Geldiğimiz yoldan geri dönmeliyiz."

"Wendigo bölgesine geri dönmek mi? Hiç şansın yok."

"Başka bir çıkış yolu olmayabilir ve o zaman bulaşıcılığını serbest bırakmak için çaresiz bir yaratıkla kapana kısıılırız." Tek bir ısırik ya da çizik kıyamet demektir. *Vampir vebas*ı gibi.

"Duyularınla yolumuzu bulacağız," diye ısrar etti Silt. "Şimdilik yavaşça duvara doğru ilerle. Nefes bile alma."

Bir süre sonra, "Pekâlâ," diye mırıldandı. Duvar boyunca ilerlerken, ejderhanın mide bulandırıcı kokusu onu boğmakla tehdit ediyordu.

Tekrar hamle yaptı ama ona tam olarak ulaşamadı. Kayanın engellemesiyle çatalı dilini ona doğru uzattı; kadın darbeyi engellemek için kolunu kaldırdı ve diğer eliyle balçık kaplı dile vurdu. "Yeter!"

Ejderha dinlemedi. Dudaklarını çürüten kısıkaçlar gibi dışa doğru kıvrıldı. Onu o damlayan dudaklardan bir saç teli kadar ayırdı.

Onu yakalamayı başaramayınca tekrar kükreyerek yüzüne tükürük püskürttü. Küf kokulu nefesi saçlarını dağıtıp kaplanmış yanaklarına yapıştığında öğürdü. Acaba bir kısmı ağzının içine mi kaçmıştı? Çılgınca tükürdü ve kendine şunu hatırlattı: *Isır ya da tırmala, ısır ya da tırmala*.

Büyücü onun korkularını okudu. "Bundan dönmeyeceksin." Onun çok gerisinde değildi.

"Bu yaratık nasıl mümkün olabilir ki?" Hayvanların dönüştürüldüğünü hiç okumamıştı.

"Tıpkı bizim dönüştürüldü. Burada ölümsüzler hüküm sürüyor. Burası *onların* bölgesi."

Bir kükreme daha duyarak onun erişebileceği mesafeyi yavaşça geçti. Sümüksü saçlarını gözlerinden çekerek Silt'in ilerleyişini ölçtü. Yolu yarılanmıştı.

Basilisk başını iki yana çekerek daha fazla kayayı parçaladı. Ağzı geniş, bir yılan hızıyla saldırdı-

Büyücü son saniyede, tam ejderhanın dişleri kapanırken yoldan çekildi.

Silt kıl payı kurtulduğu için bir küfür mırıldandı.

Mina canavarın hayal kırıklığıyla kuyruğunu salladığını ve tavandan taşlar yağdığını duydu. Sonra başını geriye attı ve onlarınkine komşu bir mağaraya doğru koşmaya başladı.

"Nereye gidiyor, büyücü?"

"Önüne geçmeliyiz!" Silt onun elini tuttu ve birlikte koşarlarken aralarından bir şey geçti. "Bize buradan çıkmanın bir yolunu bul, vampir."

Derin bir nefes aldı ve üzerine bulaşan iğrenç tükürüğü görmezden gelmeye çalıştı. *Konsantre ol. İplikleri sırala.* Hoş bir koku algıladı. "Temiz hava aldım! Ama biraz uzakta."

"Başaracağız!" Adam kadının elini sıktı; kadın da adamın elini sıktı; sonra birbirlerine kaşlarını çattılar ve ellerini çektiler.

Ejderha paralel bir yolu takip etti. Mina ve Silt köşeleri hızla dönerken aralıklı kükremeler onları teşvik ediyordu. Her mağara kavşağında bir yön seçiyor, bir yandan da onları tekrar tehlikeye atıp atmadığını merak ediyordu.

"Hâlâ kardeşini beni buraya getirdiği için affetmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedi büyücü. "*Gulyabani* bir ejderha üzerimize geliyor ama *köprü, Mirceo.*"

Asla yavaşlamadan, "Olan oldu. Bu yemini ettin, asla geri alamazsın." *Mantıksız aptal.*

"Mirceo o kadar harikaysa, neden ölümlüler diyarına gidip pençelenmene ve cehennemlik olmana izin versin?" Koşarlarken bile Silt kaşlarını çattı. "Ve av avlamak için değilse neden oradasın? Hastalanmaktan endişe etmiyor muydun?"

Ona sisinden asla bahsetmeyecekti, artık işe yaramayan sisinden çünkü veba onu değiştiriyor, daha az Dacian yapıyordu. *Bir canavara dönüşüyorum.* "Amcam Lothaire, Mirceo yokken beni bir göreve gönderdi." Ve hayatının tüm yörüngesi değişmişti.

"Lothaire? *Eski Düşman* senin amcan mı? Bu çok şeyi açıklıyor."

Başka bir kavşakta durdu, sağa yöneldi ama sola doğru geri döndü.

Silt'in kaşları birbirine çarptı ama yine de devam etti. "Yıllar önce Lothaire bana defterini imzalatmaya çalıştı. O bir Horde vampiri."

"Yarı Dacian." Son saniyede, mağara zeminindeki bir deliğin üzerinden atladı, dibini göremediği gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu. "Ve şimdi o bizim kralımız."

"Bir tohum gibi toprağa ekildiğini duydum."

"Evet, yüzyıllardır." Lothaire'in akıl sağlığını nasıl koruduğu bir mucizeydi. "Ama bir kez daha dirildi."

"Kalemin savunması hakkında konuşacak kadar küstahsın. Kırmızı gözlü bir sülük seni fethetti!"

"Onu biz davet ettik. O, Daçya'nın geleneksel yönetici hanedanı olan Eski Hanedan'ın son üyesi. Artık diğer kraliyet haneleri de asırlardır süren taht kavgalarının ardından nihayet huzura kavuşabilir."

"Davetli mi?" Büyücü arkasına baktı, onların liderliğinden memnun görünüyordu. "O halde halkınız kendi aptallığınız tarafından fethedildi."

"Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Sen anlamazsın." Bir gulyabani basiliskinden kaçmak, bu erkeğe üç bin yıllık Daçya tarihini açıklamamanın zamanı değildi, o çok istese bile.

"Kraliyet entrikaları alçakgönüllü bir büyücünün kavrayışının ötesinde mi?" Bu onu kızdırmış gibi görünüyordu.

"Bırak onu."

"Kardeşinin seni burada nasıl bulacağını düşünüyorsun? Nightside hiç bulunamadı."

"Onun yolları ve güçlü müttefikleri var. Birçok yeteneği olan bir savaşçı kadrosu olan amcalarım ona yardım edecek. En azından Mirceo kendisini yakalatacak ve buraya mahkûm ettirecek."

"Bunu senin için yapar mıydı?"

Kolayca başını salladı. "Tıpkı onun için yapacağım gibi. Senin gibi insanların asla fark edemediği şey, başkalarına bağlılığın bir zayıflık değil, bir güç olduğudur."

Silt aynı fikirde değildi. Bağlılık güven gerektirirdi; güven ise kesinlikle bir zayıflıktı. "Mirceo'nun savunmamı nasıl aştığını hâlâ açıklamayacak mısın? Ölmek üzere olduğumuza göre."

Ani bir içgörülle, "Bu yüzden ondan bu kadar nefret ediyorsun. Böyle genç bir vampir senin en büyük çabalarını alt etti ve sen buna dayanamıyorsun."

"Eminim yenilmek hoşuna gidiyordur. Alt edilmek hoşuna gidiyor, değil mi?" "Bilemem, hiç başıma gelmedi!"

Sessizleşti ve dudaklarında istemsiz bir gülümsemeye benzeyen bir ifade belirdi.

Çakan bir ışık dikkatini çektiğinde bakışlarını başka yöne çevirdi. Dışarıdan cıvatalar parlıyordu! "Bak büyücü, yaklaştık." Gece gökyüzü onları çağırıyordu. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Sağlam *zeminde* ilerleyebilirlerdi.

"Görüyorum!"

Tünelden çıkıp gecenin içine daldılar. Ayaklarının altında pürüzsüz siyah bir yüzey vardı. Toprak değil. Kaya da değildi.

Craaack.

"Kımıldama!" Silt bağırdı.

Kıpırdamadan durdu. Ve yine de . . . *geri çekildi.* "Paramparça oluyor.

Bir çeşit kristal yüzey." "Lav tüplerinin üzerinde oluşuyor."

Pardon? "Kaynayan bir çukurun üstünde miyiz?"

"Olabilir. Üçe kadar saydığımızda her birimiz yana sıçrayacağız."

Bakışlarını onun üzerinde tuttu, yüz ifadesi kararlıydı. "Bir, iki, üç-"

Basilisk gürleyerek mağaradan çıktı.

Kristal ağırlığının altında paramparça oldu ve tüm dünya kırıklar, pençeler ve bulaşıcı hastalıklardan ibaret kaldı.

SEVEFIEEF

Silt, prenses ve ölümsüz bir basilisk tüpten aşağı daldı. Onları lav beklemiyordu.

Akan su çok aşağıda çalkalanıyordu.

Havadayken Kosmina'nın bileğini yakaladı ve onları altlarına düşen çırpınan canavardan uzaklaştırdı. Uçmaya çalışırken pençeleri tüpün kenarlarını tırmaladı ama çürümüş kanatları işe yaramadı. Önce o indi; yer değiştiren su yukarı doğru patladı.

"Nefes al, vampir!"

Akıntının yüzeyine çarpmadan önce ikisi de ciğerlerine çekti. Akıntının gücü onları bir cadının altıpatları gibi başka bir tüpten aşağı itti. Basınç silahlarını serbest bıraktı.

Basilisk, önlerindeki noktadan onlara baktı ve tehlikeden habersiz, enfekte olmuş bir şekilde sıçradı.

Kosmina öksürerek, "Su yükseliyor!" dedi. Tüpün hava boşluğu adım adım daraldı.

"Bir çıkış yolu olmalı." Onu sıkıca tuttu. "Yoksa su akmazdı." Bu sözleri söyler söylemez ileride bir iniş olduğunu, borunun doksan derecelik bir açıyla alçaldığını fark etti. Basilisk uçuşunun kenarından geçerken tutunmak için çırpındı.

Sonra . . .

Sıra bizde.

O ve Kosmina tekrar düştüler, bu sefer dondurucu bir havuzun içine. Bir girdabın üzerinde daireler çizerlerken, "Basilisk nerede?" diye bağırdı.

"Aşağı çekilmiş olmalı-"

Doğaüstü emiş onları suyun altına çekti.

Bileğini tutarak bacaklarını tekmeledi ve kuvvete karşı yukarı doğru yüzmeye çalıştı. Hiç şansı yoktu. Tek yönlü bir yolculuk. Hiç bitmeyen bir tüpten aşağıya doğru akarken, basilisk de suyun pençesinde sıkışıp kalmıştı.

O ve Kosmina, denge kaybolana kadar tepetaklak yuvarlandılar. *Hava yok. Zar zor görebiliyorum.* Akıntılar onları birbirinden ayırmakla tehdit ederken, bulanık suyun içinden Kosmina'nın iri gözlü bakışlarını yakaladı, yüzünde tek bir soru parlıyordu: *Son mu?*

Onu daha yakına çekti. Daha fazla su. Daha fazla güç. Hiçbir çıkış yolu olmadan uçtan uca savruldu. Daha fazla dayanamadı, kızın henüz boğulmamış olmasına hayret ediyordu-

Başladı.

Çılgılığı son havasıyla birlikte fokurdadığında bedenini kendi bedenine kenetledi. Ciğerlerine su doldu ve kendini tutamadı. Tekrar. Ve tekrar.

Kollarında boğulmak. *Ölüyordu.* Canlandırmak için yeterince büyük müydü? Bilincini kaybederse onu kurtaramazdı. Göğsündeki yanığa bakılırsa, o da çok geride değildi.

Bir şekilde Kosmina'nın doğaüstü odağını kanalize ederek başını korudu. Bir çıkış yolu olmalı. Onu yakınında tutmak, *görmek* için mücadele etti. Çok altlarında, volkanik ızgaralar gibi suyun akmasına izin veren çatlaklar vardı. Basilisk asla sığmazdı. Sığarlar mıydı?

Yaratık ızgaralara çarptığında, pençeleriyle suyu tırmıklayarak sulu bir kükreme çıkardı. Devasa gövdesi çıkış yollarının çoğunu kapatmıştı; geriye küçük bir açıklık kalmıştı. Bir pençe darbesinden kaçarken ona nasıl ulaşacaklardı?

Kosmina kollarındayken, son gücünü de koruyarak tüpün duvarına yaklaşıp kadar girdapta ilerledi. Duvara tekme atmayı başardı ve onları o dar açıklığa doğru itti-

Whoosh! Pençelerin yanından kıl payı geçerek hızla ilerlediler.

Yine de su devam etti. Özgürlük *değildi*. Göğsündeki yanma acıya dönüştü. Gözleri iradesi dışında kapandı, ona tutunuşu zayıfladı. Uzun, yorucu varoluş yılları zihninde canlandı.

Boşa harcanan zaman. Kaçırılan fırsatlar. Her dürtüsüne boyun eğmişti ve bunun karşılığında sefaletten başka bir şey elde edememişti. Ve şimdi tek istediği-

Hav

a.

Hav

a

mı?

Üzerine hücum etti! Gözlerini araladı, yutkunarak nefes aldı.

Tüp onları gecenin içine tükürmüştü! Bir kez daha su çağlayanının içinde serbest düşüşe geçtiklerinde Kosmina'nın gevşek bedenini sıkıca kavradı -Devasa bir şelale. Omzunun üzerinden bir bakış atmaya cesaret etti, yerin hızla yaklaştığını gördü. Pürüzlü kayalar bekliyordu.

Onu kucaklayarak, darbeyi almak için büküldü.

AĞRI.

Yan tarafına bir kaya hançeri saplanmıştı ama kızın güvenliğini sağlamıştı. Nefes nefese kalarak ayağa kalkmayı ve onu suyun dışına taşımayı başardı. Kıyıya ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve onu yere yatırdı. "Kosmina!"

Solgun dudakları ayrılmıştı, uzuvları hareketsiz, kalbi durgundu. Yukarıdaki şimşekler görmeyen gözlerine yansıyor. Zeki akıllı ve canlı bakışları gitmişti.

Farkına vardı. Zihninde bağlantılar ateşlendi. *Gizemli bir şey bizi birbirimize bağlıyor. Bu gizemi çözmek istiyorum.*

Çok mu geç oldu?

Canlanacaktı. Canlanmak zorundaydı. Ağzını onunkine bastırarak hava üfledi. "Nefes al!" Ona hava verdi. Daha fazla. *Daha fazla.* Göğsüne kompresyon yapmaya başladı. "Nefes al, lanet olası!"

Çok gençti, henüz tam olarak ölümsüz olmayabilirdi. Gerçekten ölmüş olabilir.

Şimdi ise panik, boğazını sıkı bir yumruk gibi geliyordu. Yıllar boyunca ölümün sayısız yüzünü görmüştü, peki onun ölümü neden içini boşaltıyordu?

O gitti. Akıl almaz bir kayıp onun içinde yankılandı.

Hayır. Olamazdı. Hâlâ ciğerlerinde nefes varken olmazdı. *Ve damarlarımda kan varken.* Vahşi bir haykırıyla bileğini ısırarak açtı.

EİCIIIIEEF

Kanada'nın Vahşi Doğası

Yaklaşan şafağa karşı yarışan Lothaire ve Kristoff, büyücünün günlüğünde belirtilen belirsiz yönleri takip ederek hayvan patikaları boyunca yüz mil kadar koştular.

Ormanın sakinlerini -elkleri, pumaları ve evet, ayıları- geçtiler ama başka bir Lorean ya da insan görmediler. Kristoff kendisinden çok daha hızlı olan üvey kardeşine ayak uydurmak için çabaladı, yavaşlamasını istemeden önce lanetlenecekti.

Lothaire ancak bir uçurum duvarının dibine vardıklarında bunu yaptı. Burada sessizlik hüküm sürüyordu. Hiçbir küçük yaratık hışırdamıyor, hiçbir gece kuşu ötmüyordu. Binlerce yıldır geliştirdiği koku alma ve görme duyularını kullanarak bölgeyi inceledi, yüzünde bir merak ifadesiyle bir ileri bir geri yürüdü.

Kristoff isteksizce onu takip etti. "Ne ? Girişi işaretleyecek bir tabela olacak değil ."

Lothaire uçurumdaki bazı yaprakları sürükleyerek kaldırdı ve dik kaya yüzeyindeki kazınmış bir bölümü işaret etti. "İşte." Kumları temizledi ve taşla kazınmış şifreli sembolleri ortaya çıkardı. "Sanırım bu bir girişi işaret eden bir işaret!"

Kristoff kaşlarını çatı. "O zaman ne yazıyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Lothaire'in cesareti kırılmış görünmüyordu.

"Dili bilen bir uzman bulmamız gerekiyor. Güneş tekrar battığında geri dönebiliriz."

"Ben uyuyacağım." Lothaire yere çöktü ve sırtını kayaya yaslayarak dinlendi.

"Sen neden ? Şafak yaklaşıyor. Barınağımız yok." "O zamandan önce uyanırım." Gözleri kapandı.

Kristoff volta atarken, uçurumun üzerinde beliren güneş ışınları yakında onlara ulaşacaktı. Bir yanı bu ışınların Lothaire'i haşlamasına izin vermek istiyordu.

Yaklaşıyor . . ışık yaklaştı, bir hayaletin eli bir vampirin uzun ömrünü kapmaya hazırdı.

Furie'nin hatırı için, "Uyan, Lothaire." dedi.

Hiçbir şey yok.

Kristoff bazı vampirler kadar güneşe karşı paranoyak değildi -güneşin resmini bile göremeyen pek çok vampirle tanışmıştı- ama gereksiz yanıklara da aldırmazdı. Yine aklına geldi: *Düşmanımı kendi deliliğine bile terk edemem.* "Uyan artık."

Lothaire uyandı ve ayağa kalktı. "Verimli bir şekerlemeydi. Her zaman anılarımı istediğim gibi canlandıramadım ama gelişmeye devam ediyorum - sizin zararınıza."

Kristoff büyüyen şafağa bir kez daha bakarak, "*Nasıl* verimli geçti?" diye sordu.

"Bir keresinde başka bir vampir içmiştim, anılarla dolu susamış bir tür. Bir Gaoler ile zihin birleşmesi yapmış bir büyücüyü içmişti. Her neyse, ben uyurken o vampirin anılarının anılarına eriştim. Hepsi çok meta, ama artık Gaolers'ın dilini biliyorum." Elbette biliyordu. "Forbearer'larına başkalarını ısırmayı yasakladın ama bir başkasını tüketene kadar gerçek bir vampir değilsin. *Henüz yaşamadınız.*"

Kristoff bir kurbanı içmeyi hayal bile edemezdi. Otuzlu yaşlarında kalbi ve cinsel dürtüleri uykuya dalmadan önce, zamanının azaldığını bilen bir erkek gibi zevk peşinde koşmuştu. Yine de hiçbir zaman bir başkasını ısırmaya kalkışmamıştı.

Lothaire panele geri döndü. Sembollerin şifresini çözerken dalgınca, "Çalınan anılar güç barındırır. Ve sadece zihinsel değil. Fiziksel gücümü de besliyorlar."

Sanki onun yaşındaki bir varlığın güç konusunda yardıma ihtiyacı varmış gibi. "Kendini fazla kaptırmışsın." "Evet. Kimse bu kadar çok anının deposu olup da dans edemez. uçurumun kenarı boyunca."

"Kraliçeniz sizden içtikten sonra nasıl oldu da delirmedi?" Kristoff sordu. "Tüm anılarını toplamış olması gerekmez miydi?"

"Dorada'nın büyüülü yüzüğünü kullandığımda, Gelinimin asla geçmişimden anılar almamasını, sadece ileriye dönük anılarımı almasını diledim. O bir kez

benden tekrar içki içerse, Nightside'daki tüm cesaretime tanıklık edebilecek."

Anlama vuruşu. "Bu yolculuğa gelininizi etkilemek için çıktınız. Sen gerçekten delisin." Lothaire bir şeytan pazarlığı yapmıştı: ömür boyu delilik karşılığında güç. Kristoff hem Demestriu hem de Stefanovich'le mücadele etmek zorunda kalsaydı aynı şeyi yapar mıydı?

"Bunu şimdi mi fark ediyorsunuz?" Lothaire çevirisine devam etti. "Günlük tutan büyücü haklıydı; burası gerçekten de Nightside'a açılan bir kapı, efsanevi cehennem düzlemine resmi giriş." Yüksek sesle okudu: "*Nightside, terk edilmişlerin ülkesi, ölümler tarafından yönetilir. Girenlerin vay haline.*"

"Peki bu portal *nasıl* açılıyor?"

"Bu büyülerin kilidini açacak kod bir bulmaca." Beklentiyle titriyordu. "İlim'in en zorlu bulmacasını, bir sfenks dışında her yarattığı şaşırtacak bir bilmeceyi çözmek gerekir. Bir kez başladıktan sonra, çözememek" -dudakları kıvrıldı ve bir diş parıltısı ortaya çıktı

-"Ölüm."

"Kulağa uğursuz geliyor."

Lothaire'in sırtışı derinleşti. "Sana hiç bir sfenksi içtiğim zamanı anlatmış mıydım?"

Yedi dakika sonra . . .

Nightside'a açılan geçitte kaya yüzeyi kayboldu ve geriye büyük bir kapı şeklinde hava kaldı.

Lothaire Kristoff'a sordu: "et." Başını sertçe salladı.

"İtiraf et. *O kadar* iyiyim." Lothaire buğulandı ve pençelerini parlattı. "Yine de birbirimize ne kadar benzediğimizi kabul etmeyi reddediyorsun. Bazı insanlar iltifat kabul edemiyor." Hiç umursamadan geçitten geçti.

Kristoff tereddüt edince Lothaire geri döndü. "Umarım yok olmam" -"Ben, zavallı Furie'nin tek şansayım."

Kristoff mırıldandığı bir lanetle bir tür mağaraya doğru ilerledi. Geçit arkalarında kapanarak kesintisiz bir kaya duvarı bıraktığında, iz sürmeye çalıştı ama bu yetenek buraya bağlı olmalıydı. "Tebrikler,

Seni çekilmez göt. Kapana kısıldık. Ve silahsızız." Kılıçları ortadan kaybolmuştu. "Bu terk edilmişler diyarında onunla birlikte hapsolmuşken Mina'yı nasıl kurtaracağız?"

"Aklıma gelecektir, eminim." Lothaire mağaranın dışında bir açıklık buldu ve gecenin içine doğru ilerledi. Yüzünü kaldırdı ve çekti. "Onun kokusunu çoktan aldım. Ya bir tane daha? Muhtemelen yanında bir büyücü var. Bu kötü bir şans. Büyücüler, değil mi?"

Bilemem.

"Onunla işi bittiğinde yukarı ile aşağı arasındaki farkı anlayamayabilir." Kristoff'un sorgulayan bakışları karşısında Lothaire, "Bir keresinde Yalanlar Kralı'na karşı kâğıt oynamıştım. Ondan sonra aklımı başıma toplamam on yılımı aldı."

"Bir büyücüyle nasıl dövüşülür?" Mina *daha* da mı tehlikedeydi?

"Yeteneklerinin ne olduğuna bağlı. Kesin olarak bildiğim tek şey Sorceri'nin

güvenilmezdir. Bu ." Kayalık bir patıkaya doğru yürüdü.

Kristoff onun peşinden gitti ve etrafı keskin bir gözle inceledi. Lav ve sefalet. "Seni buraya kadar takip ettiğime inanamıyorum."

Lothaire etraflarını işaret etti. "Size İlim hakkında bir şeyler öğrenme fırsatı sunuyorum - burası *bir sınıf* - ama siz bana direniyorsunuz."

"Aynı şeyi Mina'ya da söylememiş miydin? Bizi bu duruma sokan da o oldu."

"İnsanlar tarafından yetiştirildiniz ve yüzyıllar boyunca onların arasında yaşadınız.

Siz de en az Mina kadar korunaklısınız ve aynı derecede eğitime ihtiyacınız var."

Helvita'da doğan Kristoff, annesinin ölümünden sonra bebekken kaleden kaçırılmıştı. Annesi hakkında çok az şey biliyordu, doğumundan sonra vebaya yakalandığını ve sonra da idam edildiğini tahmin ediyordu.

Aynı hastalık Mina'nın başına gelseydi, kralı onu öldürür müydü?

Lothaire devam etti, "Yaşım ve kazandığım güç nedeniyle, hatta Daçyalı olduğum için sizden daha büyük değilim. Bildiklerim yüzünden senden daha büyüğüm."

"Ordumu yüzlerce yıl önce kurmaya başladım. Bu dünyanın içine daldım."

"Evet, ama o zamandan beri ölümsüzler sizi ve dönüşmüş ölümlülerden oluşan ordunuzu karanlıkta tutmak için birlikte çalışıyorlar. Eski insanları tercih etmiyorlar."

"Belki öyle, ama generallerimden üçü Valkyrielerle evlendi ve çok şey öğreniyorlar."

"Ah, efsanevi Wroth kardeşler. Ama o savaş lordları öğrendikleri her şeyi aktarıyor mu? Eğer içlerinden birinin, kaderindeki Gelininin iyiliği yerine sizi seçeceğini düşünüyorsanız, gülünç bir şekilde yanılıyorsunuz."

"Bana asla yalan söylemezler." Özellikle de en yaşlı ikisi. Üç yüz yıl önce Kristoff onları yaratmış, ölmekte olan insan bedenlerini canlandırmak için ağızlarına kendi kanını damlatmıştı.

Lothaire ilerlemeye devam etti ve Kristoff da bilgi edinilebileceğini hissederek hızını kesmedi. Kadim Düşman hayal kırıklığına uğratmadı: "Furie yükselirse, bir vampirle ittifak kuran her Valkyrie'yi muhtemelen ölüme mahkûm edecektir. O Wroth Gelinleri kendi meclislerinden kaçmış olacaklar. Generalleriniz buna izin verecek mi? Kendi güç tabanınızda, bir savaş lordları ailesi dışınıza karşı kan ve çelikle birleşecek." Açık bir neşeyle, "Tahtanın daha aşağısına bakmalısın kardeşim. Ve tüm kumarların sonu tek bir olasılığa çıkar: Vezirinin düşmesi."

Analizi rahatsız edici derecede yerindeydi. "Furie'nin benim en büyük varlığım olacağını söyledin ama şimdi de onun ordumun bölünmesine yol açacağını ima ediyorsun. Peki hangisi?"

"Eğer onu evcilleştirebilirseniz bir kazanç olacağını söyledim. Her şey o derinliklerden ne çıkacağına bağlı. Öğrenmenin tek yolu var. Defterimi imzala."

"Dorada'ninkini de imzalayabilirim." Kötülük Kraliçesi Lothaire'in kitabından bir sayfa almıştı -aslında artık Lothaire'in eski defterine sahipti- ve bir yemin karşılığında yüzüğüyle tekliflerde bulunarak onu tamamlıyordu. "Furie'yi, tacımı ve saflarım arasında barışı dileyebilirim."

"Kısa bir süre önce Dorada ile dövüştün. Bundan sonra seninle pazarlık yapmaya tenezzül etse, geleceğini wendigolarla takılan eski bir mummyaya adar mıydın?" Lothaire ekledi, "Peki sence Valkyrie Gelinin kötü niyetli bir büyücüye bağlanman konusunda ne düşünürdü? Hatırlat bana: Valkyrie'ler 'iyi adamlar' değil mi?"

Furie'nin vampirlere duyduğu nefreti kimse gizlemezdi. Kristoff'tan iki kat daha fazla nefret ederdi.

Onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen, tek yumurta ikizi Cara the Fair'i gördüğü için neye benzeyeceğini çok iyi biliyordu.

Güzel, ürkütücü ve ölümcül bir şekilde.

Lothaire şakağına vurdu. "Büyük resmi bir araya getirmeye başladın mı?" Kristoff'un her anlamda ne kadar kapana kısılmış olduğunu bilen Lothaire, "Gelininiz bir Öfke'den doğan bir Valkyrie. Dahası, o ateşten kanatlara sahip bir *Baş-Hiddet*. Kötüleri avlamak onun DNA'sında var."

Beni *kötü biri olarak göreceksin*.

"Onunla en son altmış yıl önce karşılaştığımda, onu okyanusun dibine zincirlemeden hemen önce, ateşli bir kucaklaşmada o kanatlarla beni neredeyse yakıyordu." Gökyüzüne doğru iç geçirdi, "*Güzel zamanlar,*" ve dünyaları umursamadan yürümeye devam etti.

Öfkesi kabaran Kristoff, giderek ısınan havada terlemeye başlayan Lothaire'i takip etti. Lavların fişkırdığı ovaya doğru ilerliyorlardı, seçeneklerini düşündükçe içindeki kargaşayı yansıtan bir sıcaklık vardı.

İki kötü varlıktan birine bağlı: Lothaire ya da Dorada. Ya

da Furie'nin boğulmaya devam etmesine izin ver.

Tabii . . . Kristoff başka bir alternatif düşünürken gözlerini Lothaire'in sırtına dikti. *Ya tüm oyunun kurallarını değiştirirsem?*

Hepsinin şah matı. Dudaklarının kıvrıldığını fark etti. *Evet kardeşim, belki de itiraf ettiğimden daha çok birbirimize benziyoruz.*

NİFEİEEF

Nightside

Güç Mina'nın vücudundan aktı.

Sanki uzaktan, büyücünün nefes almasını ve ... içmesini emreden sözlerini duydu.

Evet! Ölümsüz kanı dilinin üzerine damladı. Damarlarında dolaşarak onu içten dışa doğru ısıttı. Gözlerini açmayı başardı; büyücü görüşünü doldurdu.

Bakışları parlayarak, kesik bileğini kızın ağzının üzerinde tuttu.

Dilinin üzerine daha fazla damla düştü. Bu tat onun veba deliliğini hızlandırdı, dişlerini keskinleştirdi ve direncini köreltti. Onu yakalamak için gerildi-

Ciğerlerinden basınç yükseldi. Yan döndü ve kanla karışık su tükürdü.

Onun sırtını okşadı. "İşte bu " Sesi sertti. "Sakin ol, vampir.

Sakin ol."

Kontrolünü kaybetmemek için çabalayarak nefeslerini içine çekti. "Nene... oldu?" "Sen öldün. Dayanamadım."

Kendine gel, Mina! Az önce gerçekten ölmüş müydü? Ve neredeyse onu ısıırıyordu? Kanı, şüphelendiği kadar hayat ve sihir doluydu.

"Nasıl kurtulduk?" O çalkantılı suya battığında, her ikisi için de sonun geldiğinden emindi. Yine de buradaydılar.

"Lav tüpünün sonunu bulduk."

Doğrulup saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Peki ya basilisk?" Bakışlarını kaçırdı.

"Yapmadım." Büyücü onun yanında diz çöktü. "Daha fazla içmelisin." Nektarından biraz daha. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı; sıvı mutluluk.

Bileğini tekrar ona uzattığında, kana susamışlık içinde bir leviathan gibi kabardı. "Hayır!" Onu ısırmasına bir kalp atışı kalmıştı. Böyle bir erkekten hatıra toplamak onun sonu olabilirdi. "Artık yok."

"Neden olmasın?" Adam kaşlarını çatarak kızın bileğine baktı ve geri döndü. "Zevkimi beğenmedin mi?"

"Ciddi olamazsın. Şimdi de bu konuda mı endişeleniyorsun?" Ayağa kalkmayı başardı.

O da öyle yaptı, gözlerini ona dikti. "O zaman neden daha fazlasını istemiyorsun?" "kadar çok harcayan biri için kanını kolayca veriyorsun." Onun yanından da kıpkırmızı sızdı.

Yarasına bir bakış attı. Omuz silkti. "Zaten yenileniyorum." Yine de sihir dolu kanı her yerde görünüyordu. Her yerinde. Kıyafetlerinde. Yerde.

Günaha girmemek için durgun bir su birikintisine doğru ilerledi. Yanında diz çökerek pürüzsüz yüzeydeki yansımasına baktı. İrisleri koyu mordu, bir çürük rengindeydi. Mavi kırmızıyla karışmıştı. Yakında Lothaire'in gözlerine benzeyeceklerdi. *Neredeyse büyücüyü ısıracaktım.*

Ne olmuş yani?

Hayır! Hayır!

Silt arkasından, "Bu bir canlandırma mıydı yoksa diriltme mi? Sen tamamen ölümsüz müsün?"

Görünüşüne inanamayarak yüzünü okşadı. "Ben ölümsüzüm." "Kolundaki pençe izleri iyileşmiyor." Kolunu yırtılmış ve yarası ortaya çıkmıştı. "Eşiği geçtiğinizi nereden biliyorsunuz?"

Loreanlar ölümsüzlükleri içinde donup kaldıklarında, duyuları daha da güçlenir ve arzularını kaynama noktasına kadar yoğunlaştırır. "Çünkü o eşiği geçmek çok farklı bir zaman." Az bile söylemişsin.

"Bunca yıl sonra bile o işkenceyi hatırlıyorum," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Alev alev yanan et. Her zaman ağrıyor, asla tatmin olmuyor."

Adamın derin sesi üzerinde yankılanırken, değişim dönemini hatırladı; geceler boyu yatağında acı çekmiş, kendini yalnız ve boş hissetmişti.

Kısa süre önce ölmüş olan bedeni kendini toparlamış ve her şekilde *yaşamak* istiyor gibiydi. Ve onun içindeki tatlı kan, orman yangınına körükleyen bir hızlandırıcıydı.

"Bunu atlatmanı sağlayacak bir sevgilin yok muydu?" diye sordu.

Hayır, yine de bir tane için can atıyordum! "Bu seni ilgilendirmez." Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

Memnun olmuş gibi görünerek, "Demek yapmadın. Sevgili yok, eş yok." Onun yeniden canlanışına sevinmiş, neredeyse sevinçten havalara uçmuş gibi görünüyordu.

Onu görmezden gelerek, buradaki diğer her yer gibi sert olan çevresini inceledi. Tek bir bitki bile yetişmiyordu ve medeniyete dair hiçbir işaret görememişti. Yiyecekleri ya da silahları yoktu ve umut etmek için gerçek bir nedenleri de yoktu.

Ona hiç korkup korkmadığını sormuştu. Daha önce ama *ölmek* onu korkutmuştu. Veba onu şafağı karşılamaya zorladığında geleceğinin ne olacağını artık biliyordu. Tabii eğer Nightside'in yaratıkları onu önce ele geçirmese.

Kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. *Güneşin olmadığı bir boyutta şafağı karşılamak için harika bir plan Mina.*

"Dişi bir vampir eşini nasıl bulabilir ki?" diye sordu. "Bir erkek vampir ölümsüz olduğunda, kalbi uykuya geçer, kaderindeki kişiyi bulduğunda tekrar atmaya başlar. Senin kalbin uykuda değil. Yani, çoğunlukla değil. Boğulduğun zamanlar hariç."

Hatırlatma karşısında neredeyse irkiliyordu. "Dişi bir vampirde böyle fizyolojik değişiklikler olmaz."

"Ama yine de sonsuza dek çiftleşiyorsunuz. Peki kimin sizin olduğunuzu nasıl biliyorsunuz?" "Sadece biliyoruz. İçgüdüsel olarak." Mina'nın bu oyalanma için zamanı yoktu-

hayatı tehlikedeydi. "Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü az önce kalbinin atmasını sağladım prenses." Sırıtarak ekledi, "Görünüşe göre artık Nightside'in her yerinde *beni* takip edeceksin."

Ona keskin bir bakış fırlattı.

"Seni bir kez daha kurtardığım için 'Bir şey değil' diyecektim ama bana teşekkür etmedin."

Bu erkeğe ne borçluydu? Birkaç saat önce ona gururla, *Evet, elbette Mirceo'yu öldüreceğim*, demişti. Silt'in onun hayatını kurtarması kendi hayatını bağışlamasını sağlamayacaktı ama artık onu öldürmekten zevk almayacaktı. "Neden ölmekte olan bir vampiri kurtarıyorsun?"

"Ne diyebilirim ki? Ben bir kahramanım." Ceplerini kontrol etti ve kum olmadığını görünce küfretti. *Yıkanmış.* "Her halükarda, öleceğine inanmıyorsun. Dorada'nın dilekçesini kullanmayı planlıyorsun."

Lothaire yüzüğü kullanmış ama gücüne karşı uyarıda bulunmuştu. Kristoff, Furie'yi bulmak için bile pazarlık yapmayı reddetmişti. Mirceo onu kullanacak mıydı? Büyücünün uyarısına rağmen Mina kullanır mıydı?

Mantık hayır dedi. Aşk hayır dedi. Ailesini ve krallığını nasıl tehlikeye atabilirdi? Ama yüzük -ya da güneş- olmadan başkaları için tehlikeli olabilirdi. Belki de o su tüpüne geri dönmesi, bir canavarla birlikte kapana kısılması gerekiyordu.

Yine de bu büyücünün gücü sayesinde özgürdü. "Bana başkası için kendini riske atacak biri gibi gelmiyorsun ama beni nasıl koruduğunu biliyorum. Boğulduktan sonra bile, bir şekilde her mücadeleyi hissettim. Başını dik tuttun ve beni güvenli bir yere götürdün."

Ona karşı bir şeyler mi hissediyordu? Yükselen koşullar duyguları da yükseltir. O bilirdi. Bu tehlikelerden yeni çıkmış olan büyücü, kendini kahraman gibi görüyordu.

Kararlı çene. Delici bakışlar. Cesurca kazanılmış yaralar.

Silt geniş omuzlarını kaldırdı. "Yemimin ölüsü işime yaramaz."

Yani ona karşı bir şey hissetmiyordu. "Senden çok nefret ediyorum."

"Güzel. Kullan onu. Bu nefret seni ayakta tutacaktır. Bunu iyi biliyorum."

O haklıydı. Ama nefret onun devam etmesinden daha fazlasını istiyordu. Nefret sonuç istiyordu. Kılıcı olmamasına rağmen Silt'in yaraları ve kan kaybı, saldırma zamanının geldiğini gösteriyordu.

"Neden intikama taptığımı sanıyorsun?" Bakışlarını ufka çevirdi. "Senin *bağlılık* anlayışından çok daha fazla güç sağlıyor." Kız sessizce büyük bir taş toplarken, adam ekledi: "O basiliskle aramıza mesafe koymamız gerek, ne olur ne olmaz, o yüzden kendini toparla, seni kasvetli haspa-"

Büyücüye doğru sıçradı ve taşı tüm gücüyle kafasına indirdi. Daha küçük bir ölümsüz olsa yere yığılırdı; adam sendeledi ama darbeden kurtuldu.

Sonra ona doğru hamle yaptı. "Sülük!" Onu geriye doğru iterek taşı serbest bıraktı ve üzerini örttü. "Bana teşekkür et!" Kanayan kafa derisi yarasını fark etmemiş gibi görünerek kollarını başının üzerine sıkıştırdı. "Seni basiliske geri atmalıyım."

Yerden başını kaldırarak alaycı bir sesle, "En azından niyetleri saf, *Silt!*"

"Şükredecek kadar aklın yok senin." Dudaklarını dişlerinden geriye çekerek, "Veba şimdiden aklını çürütüyor," diye homurdandı.

"Eğer hislerimi tamamen kaybedersem, sonunda zihinsel olarak eşit olabiliriz!"

"Kaltak."

"Şeytan."

Ve sonra öpüşüyorlardı.

Nasıl? Neden? Sert dudaklarının baskısı o kadar iyi hissettirdi ki kız inledi. Dilini ağzının içine daldırdı, onunkine doğru süpürdü ve onu daha fazla zevkle şok etti.

Ondan nefret ediyorum! Çok iyi hissettiriyor.

Kolları adamın acımasız kavrayışı altında uysallaştı. Adamın kalçaları kadının kalçaları arasında manevra yaptığında, kadın kalçalarını onun için açtı. Onları ayıran ıslak giysilere rağmen, adamın sertleşmiş penisinin sıcaklığının mons'una sürtündüğünü hissetti.

Sıcaktı, *kanla* doluydu. O cömert ereksiyonu onun üzerine iterken kalbi göğüslerinde gümbürdüyordu. *Durma, durma!*

Büyücülük ondan elle tutulur bir dokunuş gibi yayılıyor, tenini okşuyordu. İnlemelerini onun inlemeleriyle takas etti; aranan dudaklar ve birbirine dolanan diller arasından ahlaksız sesler geçti. Tüm deneyimine rağmen, o da kız kadar kaybolmuştu, güçlü gövdesi kızın üzerinde zorlanıyordu.

Kalçalarını sıkıştırmak için bileklerini serbest bıraktığında, saçlarını sertçe kavradı ve kafa derisindeki yaradan yanağına damlayan kan onu çılgına çevirdi.

Etrafında kan vardı. Büyücülük onları sarıyordu. Dili ve vücudu onu daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyordu. *Kan, sıcaklık, büyü ve delilik.*

Onu istediği yerde tutarak, menisini kaybetmek için çaresizce çırpındı. Sopası zonklayan klitorisini başka bir şey algılayamayana kadar ovuşturdu. Onun uzunluğunun boşluğunu doldurmasını, ıslaklığını delmesini arzuluyordu.

Öpüşmeyi kesip törpüledi, "benim kanım var. Benim nefesimi.

Ve şimdi sen de içinde benim tohumumu arzuluyorsun."

Bu fikir karşısında inledi. *İstiyorum! İçimi doldurmasını, beni işaretlemesini arzuluyorum.*

"Her santimini sahipleneceğim."

Sözlerinden damlayan sahiplenme duygusu onu doruğa doğru sürükledi ve inledi. Sahiplenilmeye, işaretlenmeye, çiftleşmeye ihtiyacı vardı. . . .

Bir kez daha dudaklarına yapıştı, çılgılığını ağzıyla yakalamak üzereydi. Yine de dişleri yeniden sivrildi. Sanki onun ikilemini hissetmiş gibi öpücüğü kesti ve boynuna odaklandı.

Nabız noktasını emiyor. Dilini onun hassas etine değdiriyor.
Güçlü kalçalarını itiyor. *Çok yakın.*

Yine de bu karşılaşmanın dışında bir şey duyularını uyardı. Tehlike mi? Hayır, burada onunla yeterince tehlike yaşamıştı. Bir şekilde mırıldandı, "Bekle. Sadece bekle."

"Ne?" Başını kaldırdı, buğulu gözlerini kırıştırdı. "Sikim *merhamet* çığlıkları atana kadar boşalmama bir hamle kaldı."

Gerçekten mi? Sözleri daha da iç gıcıklayıcıydı. Dikkati adamın dudaklarına yöneldi ve dişleri daha da keskinleşti. Onun, kanın ve zevkin tadına bir kez daha bakmak istiyordu.

Hayır! Horde vampirlerinde kana susamışlık ve cinsel şehvet birbirinden ayırt edilemezdi. Veba zemin kazandı. . . .

Düzensiz bir nefes verdi. "Durmak için iyi bir sebebin olsa iyi olur."
değil mi? Oh! "Bir koku alıyorum."

Başını sertçe salladı ve gözlerini temizledi. "Ne oldu?"

"Çok uzakta ama kesinlikle yeni bir koku." Tanıma. "*Yemek pişiyor.*"

TWEIFİY

"Dikkatli ol prenses," dedi Silt vampire, kurtuluşları olabilecek yere doğru koku izini takip ederken. Hayaları hâlâ o kadar ağrıyordu ki her adımda canını acıtıyordu.

"Şu ana kadar herhangi bir tehdit algılamadım," dedi dalgın bir ses tonuyla. Dehşet verici öpüşmelerinden sonra vampir onun gözleriyle buluşmadı, bakışları onun yönü dışında her yere sıçırıyordu.

En azından yüz ifadesindeki önceki umutsuzluk titreşimi kaybolmuştu. Gözüpek prenses geri dönmüştü ve burada kalacağını hissediyordu.

Şelalenin etrafındaki alan, geçmeleri gereken başka bir sıraya doğru yükseliyordu. Kayalık bir koridordan geçerek yukarı doğru ilerlediler. Onlar gibi ölümsüzler yükseklere kolaylıkla tırmanabilseler de, bu geçidin her iki tarafındaki kaya yüzeyini tırmanmak için fazla kaygan olan dikişsiz mermer oluştuyordu. Yoğun sis vampirin görüşünü bile engelliyordu.

Nemli giysileri lime lime olmuştu, silahlarını kaybetmişlerdi ve çevreleri korkunçtu. Yine de Silt'in yaraları neredeyse iyileşmişti ve yiyecek onları çağırıyordu.

Ayrıca iyi tarafı: hayattaydılar.

Kadının da belirttiği gibi, adam aklını korumuş ve onların hayatını kurtarmıştı. Belki de kim olduğu hakkında bir fikir edinmeye başlamıştı. Basilisk ve su karşısındaki performansına bakılırsa, bu uyuşturulmuş büyücü lanet olası bir ölüme meydan okuyucu olabilirdi.

Şimdi keşke vampirin öpücüğünü tekrar etmeyi bırakabilseydi. Onu yerde soyunup sikerken neredeyse boşalıyordu! Onunla hissettiği zevk, şimdiye kadar yaşadığı tüm seksin tek bir eylemde damıtılması gibiydi.

Sonra da büyütüyor.

Güneşin üzerindeki bir yanardağ daha az ısı üretir.

Bu hedonist daha fazlasını istiyordu. Artık uyuşturucular ona kum torbası gibi gelmediğinden, ona afyon kadar göz koymuştu. Kız da onun için aynı şeyi hissediyor muydu? Onu altında orgazm edebileceğini düşündü.

"Bu bir çıkmaz sokak olabilir." Gözlerini sise karşı kısarak baktı.

"Takip edip göreceğiz," demek için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Bana bilgi vereceğine söz vermiştin. Veba hakkında ne biliyorsun?"

Söz sözdür. *Olmadığı zamanlar hariç.* "Sana dişi vampirleri yok eden bir hastalık bulaşmış - tabii önce Horde onları yok etmediyse."

Bu onu şaşırtmamış gibi görünüyordu. "Neden kendilerinden olanları öldürsünler ki?" "Söylentiler çoktu, ama bazı vakaları ilk elden gördüm.

Bir kez veba

ele geçirdiğinde, sadece öldürmek isteyecek, kana doycak, kırmızı gözlü erkeklerden daha kötü olacaksın. Horde bu kuduz dişileri kontrol edemedi, bu yüzden ortadan kaldırıldılar. Eğer bir dişi insanlar arasında serbest kalırsa, Gaolers onu burada karantinaya almak için yakalar."

"Bana zaten bilmediğim ya da şüphelenmediğim hiçbir şey söylemediniz. Bir tedavi duydu mu?"

"Hiç yapmadım. Bunca yıldır hiç." Silt prensesin moralini bozmayı planlamıştı; öyleyse neden prensesin gözlerindeki metanetli kabulleniş onda bir şeyleri kırıp dökme ihtiyacı uyandırmıştı? "Bu olmadığı anlamına gelmez. Ayrıca, Dorada'nın dilekçisini kullanmaya kararlıysan, bahse girerim bu veba üzerinde de işe yarar."

"Yüzükle ilgili mantıklı noktalara değindiniz. Belki de hayatımı ona teslim etmezdim."

O zaman belki de o zeki aklını kaybedeceksin. Ve kaçamazlarsa tüm bunlar zaten tartışmalı bir noktaydı.

Dümdüz önüne bakarak, "Durumum hakkında daha fazla bilgiye sahip olduğunuzu düşünmüştüm," dedi.

"Belki biliyordumdur. Nasıl pençelendin?"

"Odaklanmamı ve gizlenmemi sadece birkaç dakikalığına kaybettim, ancak bu bir Horde vampirinin kolumu ele geçirmesi için yeterliydi. Dövüştük ve derimi kesti."

"O yara ile Gaolers'ın sizi almaya gelmesi arasında ne kadar zaman geçti?"

"Onlar ortaya çıkmadan önce New Orleans'ta sadece birkaç saat

dolaştım." "Saatler miydi?" Bir şüphesi vardı.

Sonunda onunla yüzleşti. "Evet, yani?"

"Bazı sorulara cevap verirsen sana daha fazlasını anlatırım." "Sor bakalım, göreceğiz."

"Dacia nasıl bir yer?" "Efsanevi" bir krallıktan gelen biriyle hiç tanışmamıştı.

Kadın tereddüt etti ve adam onun cevap vermenin risklerini ve faydalarını hesapladığını görebiliyordu. Sonunda şöyle dedi: "Krallığımız, merkezinde nefes kesici siyah taştan bir kale bulunan, oyulmuş bir dağ silsilesinde yer alır. En yüksek dağın tepesinde, filtrelenmiş güneş ışığına izin veren bir kulübe kadar büyük bir elmas var, bu yüzden bir tür günlerimiz var." "Bazen ay ışığını bile görebiliyoruz." diye eklerken ona okunamayan bir bakış fırlattı. Sonra bakışları uzaklaştı. "Sis sürekli, arnavut kaldırımli sokakları örtüyor. Kan pınarları fokurduyor, halkı besliyor. Krallığın Kan ve Sis Diyarı olarak bilinmesinin bir sebebi var. Kardeşim ve ben Castellan Hanesi'nden, yani kale muhafızlarından geriye kalanlarız. Dacia'nın kalbi sayılırız, duvarları içindeki herkese bakmakla görevliyiz."

"Bir prenses olarak hayatın nasıldı?"

Onun bu soruya cevap vermesini beklemiyordu ama kız onu şaşırttı: "Sahip olduklarımin kıymetini biliyordum ama kendimi sık sık boğulmuş hissediyordum. Mirceo ve amcalarım pek çok konuda aynı fikirde değillerdi ama hepsi de korunmam gerektiği konusunda hemfikirdi. Bu da korunmak anlamına geliyordu."

Yeterince korunaklı değilsin. Benimle *birlikte cehennemdesin, Tanrı aşkına. Silt the Befouler.*

"Bazen ... sanki bir mezarın içinde yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyordum. Krallık'tan uzaklaşmanın benim için ne kadar riskli olduğunu anlamama rağmen, özgürlüğe giden yolu kazmak için yanıp tutuşuyordum. Asla arkama bakmamak için."

Doğruca vebalı bir hapis cezasının içine daldınız. "Ve işte buradasın." Olabildiğince sikilmiş.

Başını salladı. "Evet. benzeri olmayan bir macerada."

Heh. "Ailenin öldüğünü söylemiştin. Onlara ne oldu?"

"Öldürülmüşler - ben gelmeden önce babam, ben üç yaşındayken de annem. Mirceo sadece on beş yaşındaydı."

Silt zihnini aynı yaşta olduğu günlere götürdü. O zamana kadar zaten yıllarca intikam yemini etmişti. "Kim yaptı bunu?"

"Amcam Stelian'ın babası. Daha sonra başka bir aile üyesi, büyük olasılıkla diğer amcalarımdan biri tarafından gizlice öldürüldü. Bunu asla öğrenemeyebiliriz."

Kim tarafından. Her şey kraliyet entrikaları ve gıybetten ibaret," dedi ve sanki Silt bu tür yüce meselelere ayak uyduramazmış gibi elini salladı. "Benden önceki nesiller kinleri yüzünden neredeyse bütün bir aileyi yok ediyordu ve bizden de soyumuzun kan davasını miras almamız, Stelian'ı ve daha fazlasını cezalandırmamız bekleniyordu. Ama Mirceo ve ben bunu reddediyoruz. Bu mirası sonsuza dek reddettik."

Silt şaşkınlıkla ona baktı. Acı zincirini kırıyor muydu? Kan davalarını görmezden gelmek mi? "Ailenin intikamını almak istemiyor musun?"

"Mirceo bana, bize karşı sevgi dolu olsalar da, güç için ölüm dağıtmaya diğer kraliyet mensupları kadar hevesli olduklarını söyledi. Bu da diğer akrabaların bize karşı kendi kan davalarını miras almış olabilecekleri anlamına geliyordu. Mirceo benim vasiliğimi üstlendiğinde, aynı zamanda benim koruyucum oldu, her zaman omzunun üzerinden tehlikeye karşı baktı. Onun için bir kız kardeşten çok kıızıyım."

O zaman acı, Silt'in hamlelerinden bağımsız olarak Mirceo'ya doğru ilerliyordu. "Kardeşinin özverili bir koruyucu olduğu fikrini aklım almıyor." Vampir, Silt'in Gaoler'lara teslim edilmesi sırasında özür diler gibi görünmüştü, sanki kazık atmak zorunda kaldığı akraba bir ruh bulmuş gibiydi. *Gücenmek yok.* "Bana daha çok bir hedonist gibi geldi."

"Tehlike azaldığında ve benim güvenliğimden emin olduğunda, genç bir erkeğin sahip olamayacağı tüm zevkleri tattı."

"Yani genel olarak çözülmeyi umursamıyorsun. Sadece ben yaptığımda."

"Arzudan ya da zorunluluktan dolayı şımarmak arasında bir fark olduğuna inanıyorum. İşin püf noktası hangisinin hangisi olduğunu bilmektir."

Ve bedeninize ve ruhunuza kolayca sahip olacak bir şeye kendinizi kaptırmamak. Bu düşünce aklına geldiğinde, kadının bakışlarıyla karşılaştı. Kadın sarı kaşlarını kaldırarak ona baktı ve aralarında şimşek gibi bir elektriklenme oldu.

Silt'e yıldırımların kuma çarpıp camı doğurduğu anları hatırlattı. Kendini aynı derecede elektriklenmiş ve kırılğan hissediyordu.

"Sorularınıza cevap verdim. Şimdi bana daha önce söyleyeceğin şeyi söyle. Yakalanmamın üzerinden sadece saatler geçmesini neden ilginç buldun?"

"Çünkü Gaolers o kadar hızlı çalışmıyor. Biri seni ihbar etmiş."

"Anlamıyorum."

"Hem ileri görüşlü hem *de* Gaolers'ın kulağına sahip bir düşmanınız var. Hiç kâhin biliyor musun?"

"Evet, biriyle yakın arkadaşım. Ama Balery kararlılıkla sadıktır."

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsiniz."

Kaşlarını çattı. "Amcam Lothaire'in Her Şeyi Bilen Nix ile bir tür dostluğu var."

"Dünyadaki en güçlü kahin mi? Onun ağına yakalanmışsın ve bunun farkında bile değilsin."

"O zaman tüm krallığım olmasa bile kardeşim de öyle." Kosmina sert bir baş hareketiyle, "Yapacak çok işim var ve bir an önce dönmeliyim," dedi.

Birkaç dakika sonra, Silt onun bakışlarını yollarının kenarındaki gevşek bir kayanın üzerinde yakaladı. "Yüce kum, beni kaç kere öldürmeye çalıştın?"

Omuz silkti. "Biri çok az. Mantık, Mirceo gelmeden ya da Nightside'in başka bir tehdidine boyun eğmeden önce seni indirmemi gerektiriyor."

"Doğru. Eğer bir şekilde bu diyarı aşarsa, hayatta kalma şansı sizinkini bile gölgede bırakır."

"Şimdi, keşke kum üzerindeki kontrolünüzü iyi gösterebilecek bir şey olsaydı." "Onu geri alacağım prenses, sonra size hiç görmediğiniz bir kontrol göstereceğim."

Bir esneme numarası yaptı. "Dorada'nın yüzüğünü kullanırsam, ikinci dileğim şimdiye kadar yaptığın tüm zalimliklerin tadını çıkarman olmalı."

Onunla sözlü münakaşaya hoşlanıyor, onun kendisine akıl vermesini ferahlatıcı bir değişiklik olarak görüyordu. "Neden gerçekten istediğin şeyi dilemiyorsun? Öpücüğümden daha fazlasını. Tabii bunun için yüzüğe ihtiyacın yok. Tüm fantezilerini gerçekleştirebilirim. Bunu hemen şimdi yapacağım."

"İncitmek istediğin birini nasıl arzulayabilirsin?" İfadesine bakılırsa, bu soruyla kendisi de boğuşuyordu. "Ve en başta seni öptüğüne pişman olan birini?"

Kadının küçümsemesi, Sorceri soyundan gelen kadınların onun yatağını paylaştıktan sonra bir Inferi olan kendisini toplum içinde tanımayı reddettikleri zamanları hatırlatarak onu kızdırdı. Ve yatak odalarına girmesini talep edenlerden daha iyi davranmışlardı. O dişiler ona bir erkek gibi bile davranmamış, daha çok bir hayvan gibi davranmışlardı.

Anılar ses tonunu sertleştirdi. "Seni arzulamak mı? Sadece inmem gerek. Kendini övmeden önce şunu bil ki ben her şeyle yatarım ve bu diyardaki tek av sensin. *Tercih* edilmiyorsun prenses; sadece *müsaitsin*." Bir kahkaha atarak, "Ama *sen*, ah, öpücüğümden zevk aldın." dedi.

"Veba yüzünden deliriyorum, hatırladın mı? Ve daha yeni öldüm. En seçici halimde değilim diyelim."

Dudakları inceldi. Başka türlü ona teslim olmazdı ve bunu ikisi de biliyordu. "Bu senin ilk öpücüğündü, değil mi?"

Yanakları kızarmış, adamın ona verdiği kan yüzünden yanıyordu. "Bunu tartışmak istemiyorum."

"Hadi ama prenses, açlıktan ölmek üzere olan bir vampir gibi dudaklarımı nasıl kopardığını konuşmayacak mıyız?"

"Deli adam! *Beni* öptün."

"Beni böylesine coşkuyla karşıladığın zamanı hatırlamak zor. Benim için gelmeye çok yakındın, seni doldurmam için can atıyordun."

Kulaklarının ucuna kadar kızararak, "Ben bir sonuç alışverişinden daha fazlasını arzuluyorum. Ben bir komünyon istiyorum."

"Ha?"

Sabırsız bir nefes verdi, sanki onun açıklamaya değmeyecekmiş gibi: "Aşık olana kadar sevişmeyeceğim. Bu kadar basit."

"Denemeden *sonuçların değiş tokuşunu* eleştirme, tatlım." "Ve sanırım sevişmeyi denedin? Eğer denemediysen, sakın eleştirme."

"O zaman ne biliyorsun?" diye karşı çıktı. "Bana açıkla, genç ve duyarlı kadın, seks ve sevişme arasındaki fark nedir? İkisini de deneyimlemediğin için örnekler vermeyi unutma."

"New Orleans perilerini gözlemleme görevim sırasında ikisini de gördüm." "Göreviniz Keyif Ağacı'nda olup bitenleri gözlemlemek miydi?" Sorceri bile bu kötü şöhretli sürüye kaşlarını kaldırdı.

Başını salladı. "Oradaki son gecemde aşık bir çiftle karşılaştım ve paylaştıkları şey diğerlerinden farklıydı."

Merakı daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama içgüdülerini bu bölgenin keşfedilmeden bırakılması gerektiği konusunda onu uyarıyordu. *Bu saçmalığa ayak parmağını bile sokma.* "Nasıl farklıydı?" *Ne oluyor Silt?*

"Daha önce tanık olduğum her eylemin tek bir amacı vardı: zevk uğruna zevk. Bu çiftle amaç aşkı göstermekti, ardından da coşku gelecekti. Aşık iki insan *sevişiyordu*. Aşkın bir şeyin huzurunda olduğumu biliyordum ve bu beni o kadar alçalttı ki Kendimi kaybettim. Büyücü, kutsallığı gördüm ve sonsuza dek değiştim. Benim için geri dönüş yok."

Silt sanki bilinmeyen bir dil konuşuyormuş gibi ona baktı. Nedense kadının sözlerini zihninde evirip çevirdiğinde endişeye kapıldı.

Onun kavrayamadığı bir şeyi, ondan saklanan bir gizemi mi biliyordu?
Bahsettiği bu romantik aşk -onun alay ettiği bir duygu- bir güce mi sahipti?

Gizemler genelde öyleydi.

Ve o da bunu biliyordu. Şu anda doğüstü, uzaylı bir varlık gibi görünüyordu - onun gibi bir adamdan o kadar uzak bir yaratık ki asla bağlantı kuramayacaklardı.

Prenses ve befouler.

Ve bunun için ona kızdı.

Yer sanki onun öfkesine ortak olmuş gibi gürledi.

TWEFIY-OFE

Silt sonunda, "İlahiyat güçlü bir kelime," dedi ama eskisi kadar kendinden emin -ya da alaycı- görünmüyordu.

Tanıdık olmayan bir zeminde mi, büyücü? "Yine de hakkını verecek kadar güçlü değil."

Lothaire haklıydı; Mina'nın görevi Mezar Gezgini'ne karşı olan hislerini yumuşatmıştı. Ama sonra Silt'in öpücüğü onları yok etmişti. Ve büyücü onun için daha da az bir olasılıktı!

"Bir saniye... Kadim Düşman seni -bir masumu- Lore'daki en şamatacı perileri gözlemlemek için bir 'göreve' mi gönderdi?" Silt bir kahkaha attı. "En azından o vampirin espri anlayışı var."

"Sence bunu bir şaka olarak mı yaptı?"

"Hiç şüphem yok. Belli bir yaştaki ölümsüzler bulabildikleri her yerde oyalanırlar. Bunu bilirdim."

Başlangıçta o da aynı şeyden korkmuştu. Artık korkmuyor. "Şaka ya da değil, çok şey öğrendim." Periler hakkındaki önyargıları yıkılmıştı. Bu dişiler eğlence ve gelişigüzel yatak arkadaşları edinmek için yaşamıyorlardı; meclisleri için yaşıyorlardı ve sadece en yetenekli aşıklarla yatıyorlardı.

Bir su perisine zevk vermeyen erkekler birinden zevk almazdı. Mina "porno"nun ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama birden fazla perinin potansiyel bir partnere "Pornoyu bırakıp biraz aşk romanı okuyana kadar geri dönme" dediğini duymuştu. Bu dişiler ne istediklerini biliyor ve parametrelerini belirliyorlardı.

Ayrıca birçok unsurla birleşebilen yetenekli casuslardı. İstihbarat için eşsiz bir ağa sahiptiler ve vahşi şenlikleri daha fazlasını topluyordu.

Mina gözlemlerinden kendine ve bedeninin paylaşımına değer vermeyi ve bir bilinmeyi asla hafife almamayı öğrenmişti. İçten içe iç geçirdi. Herkesin ona yapmaya devam ettiği gibi.

Bu erkeği hafife mi alıyordu? Ne de olsa, onu bu kadar derinden etkilemek için üzerinde nasıl bir büyü kullanıyor olmalıydı? Aşk aramak ve ona saygı göstermek için kendine bir söz vermişti; Mina ilk fırsatta bu kaba büyücünün ilgisini memnuniyetle karşılamıştı.

Eğer yarıda kesilmeselerdi, her şeyini ona teslim eder miydi? "Gelecekteki partnerimden sevgi istediğimi keşfedecek kadar tanık oldum."

"Aşk mı?" Kelimeyi neredeyse tükürüyordu. "Aşk bitebilir. Çarpıtılabilir."

"O zaman doğru değildi." Yolda durakladı. "Kim incitti
Sen, büyücü? Seni bir daha iyileşemeyeceğin kadar kötü yaralayan kimdi?"

Onun yanında durdu. "Kimse yok. Sen neden ?"

"Keşke bu kadar kolay yalan söyleyebilseydim." *Rána* etkili bir öğretmen ve cezalandırıcıydı. Dacia'da yalan çok nadir olduğundan, yalan kavramı onu her zaman büyülemişti.

"Kimse beni incitmedi, çünkü kimseye incitme şansı vermiyorum," dedi gururla, altın gözleri duyguyla titrerken bile. "Bir başkasına güvenmek, bataklığa gönüllü olarak girmek gibidir. Batmayı hak edersiniz."

Onun için üzülüyordu. Varoluşu ne kadar yalnız . "Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız. Bu arada, ben sadık bir inançlı olmaya devam ediyorum."

"Tüm bu düşüncelerini benimle paylaşıyorsun çünkü hala beni öldürmeyi bekliyorsun?"

"Evet." Ayrıca, yüz kızarması ve suskunluk onu zincirlememişti. İşte buradaydı, sanki hayatı boyunca yapmış gibi bir yabancıyla özgürce sohbet ediyordu. İşin iyi tarafı, vebaya yakalanmamış olsaydı bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecekti.

"Sen gerçekten bir iş parçasısın, kadın."

"Buradaki kötü adam sensin, büyücü." Kadın bir kez daha ilerlemeye başladı ve adam da onu takip etti.

Başka bir deprem gürlediğinde sessizliğe büründüler, tehditlere karşı tetikte olsalar bile her biri düşüncelere daldı.

Yol genişleyerek alçaldı. Sis kalktığında onları bir çıkmaz sokak karşılamadı; koridor, siyah sudan oluşan uzun bir gölün bulunduğu bir düzlüğe açılıyordu.

Ufukta kayalarla kaplı dik bir tepe görünüyordu. Yemek kokuları o yönden geliyordu.

Gökyüzü sarı şimşeklerin saçıldığı siyah bir kubbeydi. Göl, yukarıdaki manzarayı yansıtan bir arduvaz gibi hareketsiz duruyordu. Bu şimşek çakmaları ona, kendisinininki gibi bir diriliş sırasında ya da ölmeden önceki finalde ateşlenen duyuları hatırlattı. Bu âlem var oluyor muydu yoksa son nefesini mi veriyordu?

Gökyüzünü incelerken, gerçekten de Nix'in görüş alanında olup olmadığını düşündü. Valkyrie onu burada mı istemişti? Mina, Gaolers'ın tam da pençelendiği gece New Orleans'ta olmasını garip bulmuştu. Belki de Silt'in verdiği bilgi tamamen yararsız değildi.

Ona baktı ve güçlü profiline bakarken göğsünde bir sıkışma hissetti. Hayatları tehlikedeyken onun yanında savaşmak aralarındaki kimyayı daha da güçlendirmiş, daha az inkâr edilebilir hale getirmiş olmalıydı.

Yakışıklı ve odaklanmıştı, onun hakkındaki ilk izleniminden çok farklıydı. Belki de onun çekiciliği, kendi metamorfozuyla birlikte hızla artmıştı. Dilini bir dişinin üzerinde gezdirerek kanını akıtmaya çalıştı; onunki hâlâ kendi kanını akıtıyordu ve neredeyse inleyecekti. *O içimde.*

"Bu bölgede hiç wendigo görmedik," dedi o derin sesiyle. "Tek bir başıboş kemik bile yok. Neden bizimle aynı kokuyu takip etmiyorlar?"

Hayatta kalma içgüdüleri alevlendi; geçmiş ve gelecekle ilgili düşünceleri sessizleşti. "Geçemeyecekleri başka bir hayali çizgi mi?"

"Muhtemelen."

Yine Silt'le birlikte muhtemelen daha kötü bir tehdide rastlamışlardı. Kötücül bir varlık yiyecekleri yem olarak mı kullanıyordu? "Burada hortlakların ve gulyabanilerin yaşadığından bahsetmiştin," dedi. "İkisi hakkında da biraz okumuştum. Ama ben hortlakların büyüyle yeniden canlandırılan cesetler olduğunu sanıyordum."

"Burada değil. Nightside'in hortlaklarının çoğu doğar, yaratılmaz. Yaşamı söndürerek beslenirler ve acımasızca güçlüdürler. Bir mistik bana bir keresinde bir hortlağın saldırısını gördüğünü söylemişti. Hortlaklardan birinin tek bir yumruğu bir ölümsüzün kafasını düzgünce koparmış."

Alacak güç "Eğer ölümsüzler burada doğuyorsa, nasıl çoğalıyorlar?"

"O mistik, hortlakların böcekler gibi çoğaldığını düşünüyordu, şurada ya da burada enfekte olmuş bir ölümsüzün yanı sıra. Belki diğerleri de öyledir."

"Böcekler, değil mi?" Mina örümcek ağlarını ya da yumurta keselerini düşününce ürperdi. "Gulyabaniler genellikle büyük birlikler halinde hareket ederler. O basilisk bir yana, neden hiç görmedik?"

"Şans mı?"

Espri yapmadan güldü. "Buna inanıyorsun da aşka inanmıyor musun?"

Ona bir bakış attı, gözleri karışık sırları ima ediyordu. "Kimse şansın sonsuza dek sürmesini beklemez."

Bununla birlikte sessizlik içinde yollarına devam ettiler ve kayalık tepeye kadar mesafeyi geçtiler. O ve Silt yan yana taş tepesine tırmandılar.

Tepeye vardıklarında Mina şok içinde nefes aldı: "Bu ne büyücülük böyle?"

"Kesinlikle" diye ısırdı.

Kayaların tepesinde, Silt ve Kosmina'nın önünde bir mucize belirdi.

Üzüm bağlarıyla dolu bir vadinin ötesinde, kaynar sularla çevrili bir adanın üzerinde klasik bir kale vardı. Meşaleler kalenin görkemli dış cephesini aydınlatıyordu, ancak kaleye ulaşmak için onları suyun karşısına geçirecek ne bir köprü ne de bir feribot vardı.

Böyle çorak bir arazide bu harikayı görmek onu zamanda geriye, altı yaşında olduğu o önemli güne götürdü. Evinden çok uzakta, kumların arasında bir çöl geyiğinin izini takip etmişti. Su kesesi boştu, tırmandığı her toynak izli kum tepesinin sonuncusu olacağına yemin etmişti. Ama o avı ailesi için yakalamak istemişti.

Onların rahat gülümsemelerini ve sadece tok bir karınla gelen kahkahalarını hayal ederek, bu vampir hakkında hissettiklerine benzer bir heyecan ve ihtiyat karışımıyla yoluna devam etti.

geyiği hiç yakalayamamış olsa da, meyve ağaçlarıyla dolu bir vaha bulmuştu. Talih kuşunu yedikten ve gece yaklaştıktan sonra, batmakta olan güneşin önünde bir kum dalgasının yükselişini izlemişti. O anda, onunla olan bağlantısını ilk kez hissetmişti. *Kumdaki her şeyi gördüm.*

O vaha gerçektir; burası *değildi*. Havadaki yoğun büyüyü hissederek mırıldandı, "Çok güçlü bir Sorceri'nin inine bakın."

Kosmina onunla yüzleşti. "İyi biri mi yoksa kötü biri mi?"

"İhtimaller kötülükten yana. Canavarın doğası falan. Ama yine de oraya gidiyoruz."

"Kendi türünüzden olanlara göz açtırmadığınızı söylemişsiniz. Sorceri'ye dikkat et, hatırladın mı?"

Tamamen güçlenmişken bile girmişti. Şimdi en zayıf anında başka birinin alanına mı girecekti? Göğsündeki dövmelemin izini sürdürdü. *Bir daha asla.* Ve bir büyücüğü gücünden vazgeçirmenin en kolay yolu, değer verdiği bir şeyi tehdit etmektir. Varlığı olan Kosmina'ya baktı. *Bunu iyi biliyorum.*

Yine de . . . "Araştırmaktan başka seçeneğimiz yok. Yiyecek orada."

"O genişlikte bir suyun üzerinden atlayamayız."

"Muhtemelen bir tür feribot göndermeden önce bizi test edecektir. Sadece tetikte olun."

Kaşlarını çattı. "Ya testi geçemezsek?"

"Lore'a onlara zarar vermeyeceğimize dair yemin edebiliriz. Ve Sorceri'nin izolasyondan daha çok sevdiği tek şey eğlenmektir. Yeni yüzler hoş karşılanacaktır." Yenilik, bayat bir ortamı canlandırabilir.

"Pekâlâ." Omuzlarını dikleştirdi. "Şu Sorceri'yle tanışalım." "Bana yakın dur-"

Bir çift koku aynı anda ona çarptı, hayatını çalmak isteyen iki şey.

Arkalarında hortlakların pis kokusu.

Ve kaleden: *ejderha nefesinin* sirkemsi baharatı.

Twefiy-Two

"Dur." Büyücü sesli bir şekilde yutkundu. "Belki de o yerden uzak durmalıyız."

"Pardon?" Ani dönüşü Mina'yı şaşırttı. "Açlıktan ölüyor ve bitkin düşüyorsun ama yine de yiyecek garantisi olan tek yere gitmek istemiyor musun? Düşmanların kokusunu bu kadar yakından almış olmanızdan bahsetmiyorum bile."

"Revenantlar. Biliyorum. Sadece ..." Kasları bir yay kirişi gibi gerilmişti. Terlemeye mi başlamıştı? "Köprü yok ve o su bizi canlı canlı kaynatır. Bir yerde yiyecek varsa, diğerlerinde de olabilir."

Her yönden gelen hareketleri hissediyordu, onu analiz edecek zamanı yoktu. Ayrıca bu büyücü hakkındaki düşünceleri de hatalı çıkmaya devam ediyordu. "Bilgiye ihtiyacım var. Başka bir yerde kendi başınıza arayabilirsiniz ama ben gidiyorum." Bu sözleri henüz söylemişti ki, kendisi için nispeten yeni olan bir başka kokuyu fark etti. Zevk Ağacı'nın konukları zaman zaman afyon içerlerdi; asidik kokusu şatodan geliyordu.

Ah. Silt'in tereddüt etmesine şaşmamalı. Bir nüksetmeden korkuyordu; yerden yükseldikten sonra bir kez daha çakılmak istemiyordu.

Pang. Empati, beklenmedik bir şefkatle göğsünü sıktı. İçinden "*Karmaşık, karanlık büyücü*" diye geçirdi.

Ya Silt Harea daha iyi olmak istiyor ama nasıl olacağını bilmiyorsa? Ya ettiği yeminden pişman olduysa?

Ona karşı kendini sertleştirdi, kardeşini tehdit ederken nasıl görüldüğünü hatırladı. *Elbette Mirceo'yu öldüreceğim*

Kayalar aniden ayaklarının altından kaydı. Taşlar havaya uçarken etrafında döndü; hortlaklar yerden pençelerini çıkarıyordu! "Bu

bir tepe değil, bir mezar!"

Devasa yaratıklar sanki derilerinin altına taş emmişler gibi lümpen görünüyorlardı. Vahşi siyah gözleri vardı. Ağızları gevşekti, kükrerken dilleri sallanıyordu.

"Bu kadar çok kişiyle kılıcsız savaşamayız!" Silt onun bileğini yakaladı ve yine koşmaya başladılar.

Kaleye doğru koşarak asmaların arasından geçtiler. Arkalarında, öldürmek için yanıp tutuşan ölümsüz canavarlar bir çekirge dalgası gibi sıraları çığnıyordu. "Bizi suya karşı tuzığa düşürecekler büyücü."

"O zaman umalım da kalenin sahibinin onları uzak tutacak bir kozu olsun."

Koşarken Mina meçhul bir büyü uygulayıcısının onları kurtarmasını diledi. "Eğer bir şey olacaksa, şimdi olmalı." Suyun puslu kenarından sadece birkaç mil uzaktaydılar ve hortlaklar onlara yaklaşıyordu!

Asla yavaşlamadan, silah olarak kullanabileceği her şeyi taradı.

Taş mı? Tahta mı? *Sarmaşıklardan başka bir şey yok.*

Suyla aralarında bir mil vardı.

Çeyrek mil. Hortlakların çılgınca kükremeleri arkalarında daha da arttı.

"Silt . . ."

Yavaşladı. "Evet. Kavga ediyoruz-"

Ani bir çarpma sesi duyuldu. Mina şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken, dev bir sürüngenin kıvrılmış dili gibi kıvrılmış bir köprü kaleden suyun üzerine doğru açıldı.

Uç yakındaki kıyıya indiğinde, aceleyle yüzen köprüye doğru ilerlediler ve Silt onu köprünün üzerine itti. "Hadi, hadi, hadi!"

Zıplayan yüzeyin üzerinden geçtiler. Yolun yarısında bir şey fark etti. "Hortlaklar takip etmiyor." Kıyı boyunca durmuş, iri göğüslerini öfkeyle yumrukluyorlardı ama hiçbiri köprünün üzerine adım atmadı. "Bir başka uğursuz tehdit, bir başka uğursuz tehdidi seziyor ve takip etmemeye karar veriyor."

Silt mırıldandı, "Nightside'a hoş geldiniz."

Köprü daha da zıplayarak yerinde döndü. Mina'nın adımları, Silt'le denge mücadelesi verirken çaprazlama atılıyordu. Omzunun üzerinden bir bakış attı. Arkalarında, açılmamış köprü *kürkleniyordu.*

Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Silt önüne itti. "Daha hızlı!" Büyücü onun hızına yetişti, hatta Mina kazmaya başladığında bile.

Boru gibi akan suya atlayamazlardı, tek bir kaçış yolları vardı
-Kalenin girişi. İki yüksek kapı kuzgun bir ağız gibi ardına kadar açıldı.

...

"Neredeyse geldik, vampir. Dalışa geç!"

Silt bunu yapınca kadın gerildi ve kapıların önünden hızla geçerek karo döşeli giriş yolunda savruldu. Silt'i ıskalayan kıvrılmış köprü arkalarından çarparak kapandı. Hava üzerlerine savruldu.

Sonra durgunluk.

Yankılanan odada nefes alış verişleri gürültülüydü. Yerde yatan Mina başını kaldırdığında birkaç metre ötedeki ince topuklu botları gördü. Yukarı doğru baktı ve jartiyerli bacakları gördü.

"Hoş geldiniz, yorgun yolcular," dedi abanoz tenli, uzun siyah örgülü ve fuşya gözlü heykelsi bir kadın. Kırmızı bir maske ve sofistike bir başlık takıyordu. Altın rengi giysileri çok az şey örtüyordu, kısa eteğinin yırtmaçları dar beline kadar uzanıyordu. "Ben Varlık'ım, Sorceri Rüyalar Kraliçesi. Ve sizinkileri gerçeğe dönüştürmek için buradayım."

Twefiy-Tnaee

"Ben de seni bekliyordum," dedi Rüyalar Kraliçesi. "Yukarı, yukarı, yukarı. Geç kalamayız."

Silt her an bu *Varlığın* ellerini çırpmasını bekliyordu. Ama ondan ciddi bir tehdit hissetmedi. Ejderhanın nefesinin kokusunu da almadı.

Kendini ayağa kaldırdı ve Kosmina'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Neye geç kaldın?"

"Ziyafetimiz bir saat içinde başlıyor. Programımızı saate göre yaparız, çünkü burada hep gece olur. Program olmadan insan çıldırabilir! Ayrıca, aç olduğunuzu biliyorum. Hortlaklardan ve her tür yaratıktan kaçmak iştahı artırıyor." Hızlı adımlarla yola koyuldu, patikleri tertemiz zeminlerde tıkırdıyordu.

Avizeler alanı aydınlatıyor ve her armatür altınla parlıyordu. Zengin ahşap paneller duvarları kaplıyor, çağlar boyunca resmi Sorceri maskelerinin koleksiyonlarıyla süsleniyordu. Büyük pencereler, daha fazla asmanın yetiştiği cennet gibi bir avlunun manzarasını çerçeveliyordu.

Silt'in Nightside'da bekleyebileceği onca şey arasında ...

O ve Kosmina bakıştılar, sonra büyücüye yetiştiler.

"Size banyo ve yeni giysiler için odalarınızı göstereyim." Maskesine vuran Enti, "Akşam yemeği için burada giyiniyoruz," dedi.

"Ben Silt-"

"Harea. Biliyorum! Büyük Kum Kralı. Ve o da Dacia Prensesi Kosmina." Kosmina, "Akıl okuyucu musun, Varlık?" dedi.

Büyücü kadın, "Bana Enti deyin, bu ismimi kısaltabileceğim diğer yoldan daha iyi" dedi. Geniş bir göz kırpma. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, zihinleri okuyabiliyorum. Umutlarınızı, hayallerinizi ve daha fazlasını görüyorum. Çoğu zaman onları gerçeğe dönüştürebilirim. Tabii ki mantık çerçevesinde."

Rüyalarını okumakta iyi şanslar. Artık kendini ya da ne isteyebileceğini bile bilmiyordu. Bu düşünce aklına gelir gelmez, Kosmina ölü yatarken neler hissettiğini hatırladı.

Gizemli bir şey bizi birbirimize bağlıyor.

Enti Silt'e baktı ve garip gözbebekleri rüzgârda fırıldak gibi dönmeye başladı. "Burada ihtiyacınız olan her şeyi, konaklamanızı keyifli kılacak her türlü lüksü bulacaksınız."

İhtiyacı olan her şey mi? Yemek kokuları burada daha güçlüydü ve açlıktan midesini bulandırıyor ama ejderhanın nefesini hâlâ algılayamamıştı.

"Hortlaklar yüzmeye çalışmayacak mı?" Kosmina sordu.

Enti bakışlarını Silt'ten çekti, irisleri hareketsizleşti. "Hayır. Şimdi kendilerini kaya mezarlarına geri gömecekler ve yaşayanları bir kez daha hissedene kadar kış uykusuna yatacaklar."

"Neden köprüye saldırmadılar?"

"Geçmişte birçoğunu bunun içinde kürkledik. Gitmek için kesinlikle ezici bir yol," dedi Enti kuru bir sesle.

Öfkesi alevlenen Silt, "Evet, bu izlenimi yakından edindik," dedi.

"Özür dilerim ama bazı hortlaklar beni bir kez daha deneyecek gibi görünüyordu, bu yüzden buradaki herkesi güvende tutmak için en iyi savunmamı hızlı bir şekilde yürürlüğe koymak zorunda kaldım. Bazen doğruluk zarar görür."

Kosmina'nın kaşları birbirine çatıldı. "Neden bize yardım ediyorsun?"

"Vitis Kalesi'nde yaşayan tüm ölümsüzleri, buraya nasıl geldiğinizi yargılamadan karşılıyoruz." *Vitis* mi? Adını dışarıdaki sarmaşıklardan mı almış?

"Ne karşılığında?" diye sordu prenses, açığı ararken.

"Kötü niyetli olmadığınız için. İnsanların kalplerini okuyabilirim ve siz ikiniz kötü niyetli değilsiniz - en azından bana karşı. Ama tanrılarım, birbirinize karşı? Sen prenses, bu büyücüyü öldürmeyi hayal ediyorsun ve onun 'büyülü' kanından daha fazla içmek için can atıyorsun, aynı anda değil." Enti Silt'i işaret etti. "Hem kardeşini öldürmeyi hayal ediyorsun hem de onunla yalnız yatmak için yanıp tutuşuyorsun, aynı anda değil."

Silt ve vampir aynı anda konuştu:

- "Ben *tercih edilmiyorum*, büyücü? Sadece *müsait* miyim?"

- "Kanım büyü, değil mi?"

Kosmina onu arzuluyordu! Yine de kendinden memnun sırtışı soldu. Öpüşmelerinden sonra, onun kendisini öldürme kararlılığının azalacağını ummuştı. Enti'nin sözlerine rağmen, Mirceo'yu öldürmek için yaptığı planlar daha az baskı hissettiriyordu.

Bir köşeyi dönüp başka bir koridora girdiklerinde Enti, "Yine de burada huzurlu bir varlığımız var. Bunu sürdüreceğim." Gülümsemesinin tüm etkisini ona yöneltti. "Sorceri'ler çok nadir gelir. Burada sadece bir avuç var." Adımları onunkilerle eşleşirken, gözleri yine onun zihnini okuduğunu gösteriyordu.

O zaman onun en büyük sırrını görecekti: *bir Inferi olarak geçmişimi*. Başka tarafa bakmayı reddetti. Kosmina'nın önünde onun rezilliğini ortaya çıkaracak mıydı? Önemi yoktu. Prenses nasıl olsa yakında kaybolacaktı.

"Sizi tanımak ne büyük bir zevk olacak," dedi Enti, anlam katmanlarını ima ederek.

Ve sen. Gücünün elde edilebilir olduğu kanıtlanırsa, büyücülük birikimi hakkındaki görüşünü değiştirir mi? Belki de. "Adını daha önce duymadım ama çoğunu tanıyorum."

"Sanırım ben yeteneklerime kavuştuğumda siz zaten Poly'deydiniz." Onları başka bir koridora yönlendirdi.

Onun cevabını öğrenmeye fırsat bulamadan, yanlarından az giyimli bir iblis sürüsü geçti. Hepsi de iyi beslenmiş ve mutlu görünüyordu. Enti Nightside'da mahkûm edilenler arasında bu kadar çok dişiyi nereden bulmuştu?

Silt onlara bir gülümseme fırlattı. Onlar kıkırdayıp el sallayınca, Kosmina'nın tepkisini görmek için döndü.

Göz devirme.

O da kaşlarını kaldırarak şahdamarına dokundu. *Bunu istediğini biliyorsun*. Ve şimdi Silt de istiyordu.

Tepeden tırnağa kendini işaret etti ve "*Yalnız ben*" diye mırıldandı.

Onun bu yönünü seviyordu. Şımarıklığın fitilini ateşlediğini kim bilebilirdi?

Kosmina, sanki az önce adamın sikini kabartmamış gibi, "Burada kendini nasıl sağlıyorsun Enti?" diye sordu.

"Büyücülük bu düzlemde iyi işliyor. Gitmek için yeterli değil ama barınak, yiyecek, şarap ve zevk için ihtiyaç duyulan *diğer her şeyi* üretebildiğimde hapishanemiz o kadar da kötü değil," dedi, açıkça Silt'in yararına.

Onun alışkanlığını keşfetmişti ve onun için ejderha nefesi yaratmayı teklif ediyordu. Hiç bitmeyen bir tedarik düşüncesiyle kalbi çarpıyordu.

Her yerde dişiler ve hazırda bekleyen dumanla bu kale evinden çok az farklıydı. Güç depolarını yeniden inşa etme planları karardı. . . .

Büyük bir merdiven setine ulaşip tırmanmaya başladıklarında Kosmina başını döndürerek bir sonraki uğursuz tehdidi taramaya devam etti.

Enti'den emin görünmese de Silt bir ihanet beklemiyordu. Hem Enti neden kendisine zarar vermeyen iki ölümsüzü ortadan kaldırmaya çalışsındı ki? Bu kalenin korumaları sayesinde Rüyalar Kraliçesi'nin karşılaştığı tek sorun can sıkıntısıydı.

"Neden Nightside'dasın Enti?" diye sordu.

"İnsanlara karıştım, tapınmaları karşılığında hayallerini gerçekleştirdim. Görüyorum ki sen de bu temanın bir varyasyonunu yapmışsın. Lezzetli bir spor, değil mi?" Kosmina'ya döndü. "Sen neden . . ? Oh." Enti'nin bakışları onun koluna kaydı. O yaralar daha da mı kızgınlanıyordu? Büyücü kadın samimi görünerek, "Hastalığınız için çok üzgünüm," dedi.

Kosmina başını eğdi. "Peki ya rüyam iyileşecekse, büyücü?" "Keşke sana yardım edebilseydim. Ama bazı şeyler benim yeteneklerimin ötesinde."

"Anlıyorum." O soğukkanlı kabulleniş geri döndü ve içinde bir şeyleri çekiştirdi. Enti'nin kurtuluş sağlayacağına dair kısa bir umudu mu vardı?

Sonsuz gibi görünen merdivenleri tırmandılar. Bu kale içeriden daha da büyük görünüyordu. Silt, titreyen her lambada, her taşta, merdivenleri kaplayan pelüş halının her santiminde büyüü algıladı.

Kosmina havadar pencerelerden birinden dışarı baktı. "Burası gerçek mi?"

Enti kıkırdadı. "Gerçek olan ya da olmayan nedir? Hepsi bir el hareketiyle yaratıldı ama bana gerçekmiş gibi geliyor."

Ne zaman kahkaha kırıldı dışarıalt katta ve a inlemek Sesli Kosmina duvarların içinden bir yerden, "Burada bu kadar çok ölümsüz olduğuna göre, bu diyar hakkında çok şey biliyor olmalısın. Bir kaçış yolu bulmak için sabırsızlanıyorum." "Ne yazık ki öyle bir şey ." Kosmina tartışmaya başlamadan önce büyücü durakladı ve elini kaldırdı. "Birçok sorunuz olduğunu biliyorum ve hepsini şölende yanıtlayacağım. Ama ben iş konuşmadan önce asla Sıcak bir yemek gibi bir zevk ve ben akşam yemeğine asla geç kalmam."

Savaşta böyle bir güç olmasına rağmen, vampir "O zamana kadar bekleyebilirim" demeden önce tereddüt etti. Kraliyet sosyalleşmesini iş başında mı izliyordu? Prenses beyninin bir uyarı verdiğini hayal edebiliyordu: *Biri ev sahibine hakaret etmemeli.*

Bir sahanlığa ulaştılar ve yeni bir kata çıktılar. Enti karşılıklı iki odayı işaret etti. "İçeride giysilerinizi bulacaksınız ve banyolarınız hazır. Silt, senin odan sağ tarafta. Prenses, seninki solda. Tabii denemelerinizden sonra aranızda daha fazla boşluk olmasını tercih etmezseniz?"

O ve Kosmina aynı anda "*Hayır*" dedi.

Varlığını gözünün önünden ayırmak istemiyordu ve o hedefini yakınında tutmaya kararlı görünüyordu. Kendisine ikisinin de kalenin köprüsü olmadan ayrılamayacağını hatırlattı.

Enti, "İkinizi de uyarmalıyım: büyü evimin içinde herhangi bir şiddeti önleyecektir" dedi.

Kızgın görünen prenses sonunda başını salladı. O da öyle yaptı.

Görünmeyen bir saat çaldığında Enti, "Acele etmeliyim! Hazır olduğunuzda, sesleri takip ederek ziyafet salonuna inin ve büyük bir iştahla gelin. O zamana kadar!" Botlarını tıkırdatarak hızla uzaklaştı.

Kosmina ona "Bir erteleme aldın," dedi. " çıkar."

"Beni daha önce öldüremedin. İzin verilse bile bunu burada yapamazsın."

Kırmızı dudaklarını kıvrarak ve küçük dişlerini göstererek ona gülümsedi. "Yakında." Bu gülümseme, taşaklarına inen dizinden daha sert vurdu ona. Ondan uzaklaşıp odasına yöneldi ve omzunun üzerinden, "Binlerce yıl sonra nihayet mahvoluşunla tanıştın," dedi.

Ensesini ovuşturdu. *Buna inanmaya başladım.*

Kalesindeki yatak odasından bile daha gösterişli olan saray gibi süitine girdi. Kosmina'nın süiti Dacia'daki evinin lüksüyle kıyaslanabilir miydi? İçinde yüzebileceği büyüklükte buharlı bir küvet, bir sepet meyve ve kuruyemiş ile bir şişe şarap buldu.

Sorceri zehirlere karşı hassastı -bunu *bilirdim*- ama inlerinde bu tür bir lekeyi maskeleyebilecek şaraplar her zaman bulunurdu. İçkiden uzak dururdu ama yemeği yerdı.

Bu onun ölümsüz yenilenmesini besledi, vücudu geri çekilmesi ve Nightside'in denemeleri sırasında kaybettiği kasların bir kısmını kazandı. Vücudu direncini korumuştı; gücü neden hâlâ acı çekiyordu?

Açlığının büyük kısmını giderdikten sonra kıyafetlerini çıkardı ve dumanı tüten suya battı. "*Harika kum.*" Başını bekleyen bir yastığa yasladı ve keyfini çıkardı. . . .

Yine de kısa sürede huzursuzluk onu istila etti. Şaşırtıcı değildi. Seçtiği uyuşturucu burada sunuluyordu.

Kabul edecek ve gardını indirecek miydi? Bir büyücüyü yorgunluktan daha savunmasız hale getirebilecek tek şey sarhoşluktu. Ve Silt son aleminde soğuk bir sokağı sıcak bir yatak sanmıştı!

Göğsündeki dövmelelerin izini sürdü, kök gücünü ölümüne savunacağına yemin etmişti. Hayır, kendini asla savunmasız bırakmazdı. Kesinlikle yapmazdı. Ve böylece istekleri devam edecekti. Bu huzursuzluğu açıklıyor olmalıydı.

Parmakları durakladı. Afyona olan ihtiyacı onu etkileyen tek şey değildi.

Kosmina'ya doğru baktı. *Ondan ayrılmak istemiyorum. Henüz değil.* Ailesi ona ihanet ettiğinden beri ilk kez, aklında bir başkasının güvenliği vardı.

Benim varlığım. Benim ödülüm. Vaha anısı zihninde tazeliğini koruyordu. *Şu sinir bozucu vampiri bir sonraki kum tepesine kadar takip edip ne olabileceğine bakmalı mıyım?*

Sabunu kaptı ve çabucak keselendi, niyeti giyinmek ve sonra kendisini öldürmeye çalıştığı için onu tekrar azarlamaktı. Kafasını son bir kez daha suya daldırmıştı ki, hepsi de güzel olan yarım düzine hamam görevlisi odaya girdi.

Biri dedi ki, "Aceleniz mi var Kum Kralı? Size yardımcı olmak için buradayız. ne arzu ederseniz."

Gülümseyen yüzündeki suyu sildi. Yani Enti ona hizmet etmeleri için cariyeler mi göndermişti? Üçünün şekil değiştiren, diğerlerinin de sınırlı güce sahip maskeli Sorceri'ler olduğunu hissetti. *Konuşmayı seven biriyim.*

"Duyduğumuza göre tam bir hanımefendiymişsiniz," dedi bir diğeri. *"Bayanlar çoğul."*

Nazlı bakışları ve kurnazlıklarıyla ona kendi haremini hatırlatıyorlardı. Gülümsemesi soldu. Neden kalesindeki dişilerden bir tanesi bile ona yardım etmek için parmağını kıpırdatmamıştı?

Yaptığı şeyi hatırladığında bakışları vampire doğru kaydı -Ve sevdiği kişi için bunu yapmaya devam edecekti. En derin çölde bir pınarın ipucunu bulmuş gibi hissederek böyle bir bağ fikrine daldı.

"Büyücü mü?"

Kadınlara geri döndü. Zevk burada hazırды; tek yapması gereken ona teslim olmaktı. Ama Enti haklıydı, sadece Kosmina'yı arzuluyordu.

Şimdilik. Vampiri doyurduktan sonra bu his kaybolacaktı.

Büyücü kadın bu kadın teklifiyle onu test mi ediyordu? Arzuları karşılanmadığında tercihinin ne kadar süreceğini mi ölçüyordu?

Gözleri kısıldı. Belki de Enti, Kosmina'nın banyosuna yardım etmeleri için erkekleri tedarik etmişti. Bir küfür savurarak ayağa fırladı ve beline bir havlu doladı.

"Büyücü, biz ısırmayız!" Dişiler güldü. Kadın kahkahaları onun afrodizyağıydı. Bu, kadınların mutlu olduğu ve onunla yatma ihtimallerinin daha yüksek olduğu anlamına geliyordu. Bunlar garantiydi.

Yine de kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı çekip açtı ve Kosmina ile yüz yüze geldi.

Twefiy-Eoua

Mina büyücünün odasından gelen kahkahaları duymuştu ve *hiç vakit kaybetmediğini* düşündü.

Yaşadığı acı hayal kırıklığı karşısında kaşlarını çatmıştı. Enti, Silt'in Mina'yı tek başına arzuladığını söylemişti ama perilerin evinde bir erkeğin bir dişiyi arzulayıp kalbinde hiçbir şey hissetmeyebileceğini öğrenmişti.

Sadakat yok. Sevgi yok.

Hayır, teşekkürler.

Şimdi kapının büyük bir kısmını kaplıyor gibiydi; üzerinde sadece nemli bir havlu olan kule gibi bir erkek. Daha da fazla kas yapmış, fiziği erkeklikle dolup taşmıştı. Üzerinden su damlacıkları süzülüyordu. Pürüzsüz teninden sıcaklık ve baştan çıkarıcı doğal kokusu yayılıyordu.

"Gece için kıyafetiniz?" diye sormayı başardı, yarı giyinik bir adamla konuşuyor olmasına rağmen hiç tereddüt etmeden.

"Pek sayılmaz. Buradan ayrılmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapabileceğini düşündüm."

"Bilgi olmadan olmaz. Senin ve Enti'nin aksine, ben hâlâ kaçışın mümkün olduğuna inanıyorum."

"Çünkü yapmak zorundasın." Geniş omuzlarından birini kapı aralığına yasladı. İpli kasları ve dövmeleleri bu hareketle esneyerek dikkatini dağıttı.

"Bu dövmele ne anlama geliyor?" diye mırıldandı. "Onlar benimle birlikte ölecek bir sır." Hiçbir şey onu daha fazla meraklandıramazdı.

"Büyüleyici görünüyorsun bu arada," dedi. "Süslü, bir *prenses* gibi. Yine de o tişörtü özleyeceğim."

Onun konuyu değiştirmesine izin verdi. Hastalığının belirtilerini bir kenara bırakırsak, görünüşünden memnundu. Yıkandıktan sonra, görkemli yatağın üzerine serilmiş bir dizi giysi bulmuştu.

Dacia'da her zaman giyinmesine rağmen, bu kez dar bir pantolon ve yakası göğüslerinin kabarıklığına kadar inen kraliyet mavisi bir tunik giymeye karar vermişti. Saçlarını omuzlarına dökülmesi için salık bırakmıştı.

Ona iltifat ettiğine göre, bu iyiliğe karşılık vermesi gerektiğini düşündü. "İyi görünüyorsun."

"Sanırım bu daha az *ahlaksız* göründüğüm anlamına geliyor?" "Görünüş aldatıcı olabilir."

Gözleri canlandı. "Hala beni bir kütüphane kitabında bulduğun Sorceri tanımlarıyla eşleştirmeye mi çalışıyorsun?"

Tanrılar aşkına, cesur adam çok seksiydi. "Eşsiz olduğunu kanıtlıyorsun." Belli ki bundan hoşlanmıştı.

"Neden havluyla dışarı fırladığını bana söyleyecek misin?"

"Yeni çevremizde yemim için de korktum. Yırtıcı olmanız av olamayacağınız anlamına gelmez."

"Sana hiç kimseyi içmediğimi söylemiştim."

"Bundan bahsetmiyordum. Hayatıma yönelik girişimler - şimdi ne yapıyoruz?"

Soğukkanlılıkla gülümsedi. "Hâlâ bir tane çok az."

Bakışları onun dudaklarına kayd ve kendi dudakları kıvrıldı. "Denemeye devam ama kalbin bu işte değil." Çapkın büyücü. Yıkıcı sırtışıyla.

Haklı olabilirdi. Mağarada bir şey nişan almasını engellemiş olmalıydı.

"Kapımın önünde casusluk mu yapıyordun?" diye sordu.

"Evet ama bir zamparaya çok görmem. Buna geri dönebilirsin," dedi kraliçe edasıyla el sallayarak. "Yapabildiklerinin tadını çıkar, yapamadıklarından ise umutsuzluğa kapıl. *Ben*."

"Meydan okumayı severim, erkek avcısı. Sen benim 'büyülü' kanımı istiyorsun, ben de senin tatlı vücudunu. Hâlâ anlamlı bir şeyler yaşayabileceğimizi düşünüyorum." Adam bir adım daha yaklaştığında, daha büyük bir su damlası göğsünden aşağı akıp sert gövdesindeki dövmelerin arasından geçerken kadının dikkatini çekti.

Odak noktası daha aşağılara, ısırarak için öldüreceği yerlere kaydığında, adam ayaklarının üzerinde kayd. Gözlerinin önünde, havlusunun altındaki büyük şişkinlik

şışmış.

Deri pantolonunun içinde adamın penisinin dış hatlarını görmüştü ama yapışan havlu tepenin kenarını ve hatta -yutkundu- belirgin bir damarı ortaya çıkarmıştı. Gözlerini dikmiş bakarken, dili ayırık dudaklarında gezindi, dişleri keskinleşti. . . .

"Kosmina?" Guruldayan sesi sadece onun tahrikini körükledi. "Başka bir pazarlık yapalım: Öpücüğüne karşılık benim kanım."

Musluktan istiyorum. O alaycı damarı cezalandırmak istiyorum. Av gibi dişlemek.

Hayır! Bu, düşüncelerini ve dürtülerini istila eden veba kuduzluğu olmalı.

Odasından gelen kahkaha sesleri ona ne kadar serseri olduğunu hatırlattı. Bir seks partisinin yerini bulması bir saatten az sürmüştü. Onun gözleriyle karşılaştı. "Şu anda Dorada ile pazarlık yapmayı tercih ederim." Mina arkasını dönüp uzaklaşırken, adamın gözünün önünden kaybolana kadar bakışlarının arkasında kilitli kaldığını hissetti.

Onun başkalarıyla zevk almak için odasına geri döndüğünü hayal ederken kıskançlık onu haşladı. *Kıskançlıkla ilk deneyimim.* Mina, Kristoff ve Furie'nin arkadaşlığı üzerine düşünürken bile bunu hiç hissetmemişti.

Mantıksız duyguları onu hem temkinli hem de öfkeli yaptı. İçinden büyücüyu kulağından tutup götürmek geldi! Ama kendine gerçekten ne istediğini hatırlattı.

Sevgi. Verilen ve alınan.

Silt için bu imkânsızdı ve bu yüzden onun hakkında daha fazla düşünmek istemiyordu. Merdivenlerden inerken, basamaklarda öpüşen dörtlüden gözlerini kaçırdı. Ana katta, zar oynayan vahşi gözlü iblislerin bulunduğu bir inin önünden geçti. Kumar konusunda teorik bilgisinin ötesinde bir bilgisi yoktu ama hepsi her zar atışında kazanıyor gibi görünüyordu. Bir sonraki salonda daha fazla iblis kupalardan içiyor ve kaba İblisçe şarkılar söylüyordu.

Konukların çoğunun kanatları olduğundan şüpheleniyordu; buraya inmek için lavların ve wendigoların üzerinden uçabilirlerdi.

"Bekle, Kosmina!"

Mina arkasını döndüğünde Silt'in peşinden koştuğunu gördü. Şaşkınlığını gizleyerek ona yetişmek için durakladı. O kadınlardan hemen ayrılmış ve ona katılmak için acele etmiş olmalıydı. Bu fikir karşısında heyecanını bastırdı ve onun görünüşüne baktı.

Kaslı bacaklarını sarmak için bir çift deri pantolon giymişti. Altın rengi bir kumaştan dikilmiş tuniği göğsünün genişliğini vurguluyordu,

geniş omuzları ve gözlerinin rengi. Havası komuta ediciydi, kaderde ne varsa ona hazır bir büyücü kral gibiydi.

Her kadın böyle bir erkeği kendi erkeği olarak görmekten gurur duyardı. Onu tanımayan herhangi bir kadın. "Ne istiyorsun?"

Düşüncelerini dile getirmekte zorlanıyormuş gibi dudakları bir açılıp bir kapanıyordu. *Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok!*

Sessizliği doldurmak onun uzmanlık alanı olmasa da, "Partinizden *erken* ayrıldınız. Anladığım kadarıyla bu bazı erkekler arasında yaygın bir durum."

"Heh. O dişileri kendi yollarına gönderdim. Dokunulmadan, eğer bilmeniz gerekiyorsa."

Heyecan. Lanet olsun ona. "Neden?"

Sesini alçalttı. "Belki de sana ihtiyacım olduğu içindir." Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, aralarındaki hava doluydu.

Sözleri romantikmiş gibi davranabilirdi ama ona sadece kardeşini tuzağa düşürmesi için *ihtiyacı vardı*. Silt ona intikamın onun için ne kadar önemli olduğunu bilmediğini söylemişti; artık anlamaya başlamıştı. İntikam, seksten bile öncelikliydi. "Beni hiçbir şekilde kullanmana izin vermeyeceğim. Yaptığın şey bu, değil mi?"

"Asla pişman olmazsın." Kalenin içinde bir yerde bir kadın çığlık atarak kendinden geçti. Sonra bir başkası geldi, kelimenin tam anlamıyla. "Bu sen olabilirsin, tatlım."

Onu tekrar öpmek isteyebilirdi - eğer Lore'a o yemini etmemiş olsaydı. "Şu anda hakkımda bildiğin her şeyi göz önünde bulundurarak, sen de aynı yemini eder miydin?" Ya hayır derse? Ya yoksunluk belirtileri yüzünden aklını kaçırdığını ve için üzgün olduğunu söyleseydi? Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Bu biraz karışık. İntikam hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ama nedenini bilmiyorsun. Ve ben haksızlığa uğradım - kardeşinle daha önce hiç tanışmamış olmama rağmen, beni Nightside'a koydu ve ona şaka gibi gelen bir şey için sırtıma bir hedef tahtası koydu."

"Hiçbir hedef senin kendine koyduğun hedeften daha büyük olamaz. İntikam almak için çalışmak yerine güçleriniz üzerinde çalışmalısınız. Düşmanlarınızı size meydan okumaktan korkar hale getirin."

"O kadar basit değil."

Yemek salonu olması gereken yerden gelen sesler Mina'ya önündekini hatırlattı. Sonuç olarak bu erkek yeminliydi. Neden onunla konuşuyordu ki? Başka bir şey söylemeden ilerlemeye başladı ve adam da onu takip etti.

Enti'ye karşı bir noktaya kadar kibar davranacak, büyücünün yolundan gidecekti ama nihayetinde Mina istediği bilgiyi alacaktı. Kılıç zoruyla alamayacağını düşünürsek, bu hassas bir dans olabilirdi.

Utangaçlık ciyakladı, *Ama senin iki sol ayağın var, özellikle kalabalıklar arasında.*

Mina omuzlarını dikleştirdi. *Ne olmuş yani?*

Amcası Trehan'ın başka bir ülkeden gelen büyücüsüne kur yapmak için krallıktan temelli ayrılmaya karar verdiği zamanı hatırlıyordu. O zamanlar bu, bir daha geri dönmesinin yasak olduğu anlamına geliyordu. Kederlenen ve gizliden gizliye kendisi için de böyle bir sürgün senaryosunu arzulayan Mina ona şöyle demişti: "Üzücü bir şey duymak ister misin? Senin gidişin hayatımda başıma gelen en heyecan verici şey."

Artık değil. Mina wendigolardan, bir basiliskten, hortlaklardan ve bir büyücünün günahkâr öpücüğünden kurtulmuştu.

Bu yemek hiçbir şey gibi olmayacak.

Twefiy-Elve

Zengin bir ziyafet salonuna girdiklerinde Silt ve prenses arasında düşmanca bir hava esti.

Görünüşe göre Kosmina'nın ona karşı sabrı tükenmişti. Karanlık bir şekilde düşündü, *eğer dikkatli olmazsam, başımı kesmeye bile çalışabilir.*

Titreşen avizeler, uzun bir masa boyunca oturan yaklaşık iki düzine ölümsüzün üzerine ışık saçıyordu. Çoğu kanatlı iblisler ya da şekil değiştirenlerdi.

Şehvet dolu bakışlar Silt'in üzerinde geziniyordu; bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü Silt iyi görünüyordu. Kosmina'nın zarif güzelliği de en az onun kadar bakışları üzerine çekiyordu ve duruşu *kraliyet* ailesinden olduğunu haykırıyor, ona ulaşamayacağı kadar uzakta olduğunu hatırlatıyordu. Kumun hükümdarı olabilirdi ama bu şu anda güçsüz bir asaydı. Kızgınlık kaynamış.

"Yeni misafirlerimiz!" Enti masanın ucundan seslendi, fildişi maskesi fuşya gözlerini ön plana çıkarıyordu. Akşam yemeği elbisesi tipik bir büyücü kıyafetiydi - açık ve altınla ağır. "Dacia Prensesi Kosmina ve Kum Kralı Silt Harea'ya hoş geldiniz. Gördünüz mü millet? Size daha fazla misafir geleceğini söylemiştim." Bu tartışma konusu muydu? Solundaki iki koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun."

Kosmina çenesini kaldırdı ve Silt'in sandalyesini çekmesini bekledi.

"Beni bir beyefendi olarak mı yoksa bir hizmetçi olarak mı görüyorsun?" Oturdu ve onu ayakta bıraktı. "İkisi de değilim."

İç çekerek gökyüzüne baktı, sonra yerine oturdu. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim Enti."

Büyücü kadın onlara sıcak bir gülümseme verdi. "Benim için bir zevk prenses." sireni işaret etti. "Bu Pearl, benim sağ kolum

kalenin etrafında. Kaynayan denizimize ilham verdi."

Pearl kibarca başını salladı. Kestane rengi saçlarının üzerine deniz kabuklarından bir taç takmıştı, ela gözleri sürmeliydi. Sireneler için standart olan bir ses kutusu modülatörü boğazına takılıydı. Bu olmadan Pearl'ün yükselttiği sesi ya da şarkısı, duyma menzilineki çiftleşmemiş her erkeği büyülerdi ki bu da sirenlerin nadiren kullandığı sorunlu bir yetenektir. "Ve onun yanında da Xodin var." Enti, Pearl'ün yanında boynuzlu başını eğerek selam veren kanatlı iblisi gösterdi. "Güvenlikten o sorumlu. Burada nispeten yeni ama çok yetenekli. Diğerleriyle zamanla tanışacaksınız." Eski Sorselan'da Silt'e "Umarım her şeyi bulmuştundur" dedi - ona anlamlı bir bakış attı - "hoşuna gitmiştir."

O da aynı şekilde cevap verdi: "Evet. Teşekkür ederim."

Kaşlarını çatması, gönderdiği kadınlarla yatmadığını bildiğini gösteriyordu. Enti, "Bazen hayalini kurduğumuz şey aslında ihtiyacımız olan şey değildir," diye mırıldandığında, Kosmina'ya bakmamak için kendine emir verdi.

Yani büyücü kadın büyücüden etkilendi. O da karşılık verdi mi?

Vitis Şatosu'nun sahibi büyüleyici biriydi, öyle bir gülümsemesi vardı ki başkaları sırf gözleri kamaşsın diye onu kışkırtmak için yarışıyorlardı. Ve kendi türünden birini, üstelik ana dilini konuşan birini daha görmek yüreklendirici olmalıydı. Mina, hizmetkârlar yemekleri getirirken, *bütün bu yer öyle olmalı*, diye düşündü.

Rüyalar Kraliçesi, o ışıltılı gülümsemesiyle bolluk sundu. Kesinlikle onunla yatmak isteyecektir.

Enti İngilizceye geçerek ona "Maske yok mu?" diye sordu. Bir garson önüne bir tabak kızarmış sebze koydu.

"Onları sadece eski Sorceri avcıları gibi takipteyken ya da savaşırken takıyorum."

"Anlıyorum," dedi sakın bir sesle. Yine de Mina, Enti'nin maske takmamasını bir tür Sorceri gafı olarak gördüğü izlenimine kapıldı.

Başka bir hizmetkâr Mina'nın altın kadehine kan doldurmak için yaklaştı. Altın üzerindeki kıpkırmızı görüntü aklına büyücünün nektarını ve yanık bakışlarını getirdi. Tüm yemlerin onun yanında tebeşir gibi kalacağından korkuyordu.

Şarabı reddetmek için kendi kadehini kapattığında Enti dudaklarını büzdü. "Bağbozumunun tadına bakmak istemiyor musun? Çok tatlı, Sorceri'lerin favorisi."

"Yeni durumlarda keskin kalmaya çalışıyorum."

"Kesinlikle." Başka bir Sorceri gafı mı? "Senin hakkında bunu tahmin edemezdim. Hem de *hiç*."

Mina Enti'de kötü niyet sezmiyordu ama yine de tetikte olmaları akıllıca olurdu. Balery'nin ona öğrettiği gibi kadehini zehir için kokladı. Hiçbirini bulamayan Mina bir yudum aldı, sonra da hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Hayvan kanı Dacia'nın çeşmelerindeki gibi kaliteli olsa da, büyücününkinin yanında tebeşir tadı veriyordu.

Silt'ten bu kadar hoşlanmasının nedeni onun bir ölümsüzü ilk kez tatmış olması mıydı yoksa tam da onun hoşuna gittiği için mi?

Sırıtarak onun yüz ifadesini inceledi. "Benimki kadar *büyülü* değil, değil mi prenses?"

Rána yakmadan nasıl cevap vermeli? "Hayır. Ama sonrasında tadının ne kadar güzel olduğu konusunda böğürmüyor, bu yüzden dengede" -elleriyle bir tartma hareketi yaptı- "tercih edilir."

Yakındaki lokantacılar gülüştü ve Enti ile Mina neşeli bir bakış paylaştı. Silt'in bakışları paha biçilemezdi.

Mina rahat bir ses tonuyla büyücüye "Nerelisin?" diye sordu, sanki bir düşünceyi dile getirmekte hiç zorlanmamış gibi. Veba için bir tedavi bulsa ve kendini tüm tehlikelerden uzaklaştırsa, garipliği geri döner miydi?

"Asırlar önce ölümlüler diyarında doğdum," dedi Enti. "Nightside'dan önce, tüm dünyalarda, Başka Diyarlara kadar evimi yaptım."

"Bu kulağa heyecan verici geliyor," dedi korunaklı vampir. *Daha önce*

korunaklı. "Bir gün Başka Diyarlar'ı görmek isterim."

Yanında oturanların üzerine bir karabulut çökmüş gibiydi. Yani herkes onun hastalığını zaten biliyor muydu? *Tanrılar aşkına, henüz kudurmadım!*

Silt'in önünde beliren bir tabak anı bozdu. Kokusunu içine çekti ve göz kapakları ağırlaştı. "Çöl geyiği geyiği eti. Saygılarımı sunarım, büyücü. Senin gibi bir güçle, hakkında kitaplar yazılmamış olmasına şaşırdım."

"*Var*, ama kitapçılar Poly'de bolca bulunmuyor ve benim maceralarımın hikayeleri henüz o boyuta ulaşmadı."

Kaşlarını çatarak bir an durakladı. "Sürgündeyken Lore'dan gelen haberler genellikle gecikir."

Mina büyücüyü nasıl deşifre edeceğini öğreniyordu ve onun duraksaması ona çok şey anlatıyordu. Bu büyücü hakkında bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu ama

yüzeye çıkaramadı.

Silt Harea büyüleyici bir çalışma konusuydu, özellikle de davranışları bu kadar değişmişken. Masadaki gerginliğe ve içinde bulundukları durumun belirsizliğine rağmen ... kararlılık yayıyordu.

Şeytani bir yanı onu kışkırtmak, tekrar çözülmesini izlemek istiyordu. *Onun derisinin altına girmek istiyorum*, diye düşündü, bu onun için yeni bir deneyimdi. Geçmişte sadece sarayın duvarları arasında sessiz ve fark edilmeden kaybolmak istemişti.

Memnun bir gürültüyle yemeğinden ilk lokmasını aldığı anda, Mina onun kalçalarının arasına girip oturduğu yerde kıpırdanırken çıkardığı iniltiyi hatırladı. Onu kışkırtmak ona bir öpücük daha kazandıracaktı. Bu olasılık onu bu yüzden mi cezbediyordu?

Enti kadehinin kenarından, "Pek çok Sorceri etin tadını çıkarmaz ama sen pek çok açıdan eşsizsin. Çok az kişinin sahip olabileceği pek çok yeteneğe sahipsin."

Bu bir ima mıydı? Mina anlayamadı.

İki Sorceri arasında akıntılar geçti. Enti'nin ölçüsünü alıyordu ve ilerlemesinden memnun görünmüyordu. Ama sakinliğini koruyordu. "Kök gücüm kıskanılacak kadar güçlü."

"Poly'de, evet. Ancak Xodin bana bu diyarda hiç kum bulamadığını söyledi."

Silt ona yumuşak bir şekilde, "Bir el hareketiyle bana biraz hediye edebilirsin, ben de sana hizmet ederim," dedi.

Maskesinin ardında bakışları parıldadı. "Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

Genelde yumuşak huylu olan Mina büyücüye sinirlendiğini hissetti. Koluna baktı, vebanın saldırganlığını artırdığını hissedebiliyordu.

Ya da belki Silt'in bir başkasına odaklanması Mina'nın daha önceki kıskançlığını yeniden alevlendirmişti.

...

Mina yemeğini yudumlarken o da yemeğinin tadını çıkarmaya devam etti. ve zamanını beklemeye başladı. Uzun süreli yemek kursları ve vampirler birbirine karışmazdı. Büyücü, yavaşça ısırıldığı lokmalar arasında sohbeti zekice yorumlarla süsledi.

Xodin ve İnci, Enti'nin her sözüne asılarak çok az katkıda bulundular. Bu üçlü bir grup muydu? Her biri buraya gelebilmek için insanları mı avlamıştı?

Mina her şeyi kavradıkça büyücüyle aralarında bir farkındalık oluştu. Sıradan dokunuşlar aralarında elektriklenme hissi yaratıyordu. Adamın bacağı kadının bacağına değiyor ve bir ürperti uyandırıyor. Dirseklerinin sadece çarpışması bile çatırdayan bir bağlantıya dönüşüyordu.

Veba mı onu ateşlendiriyordu yoksa *o mu onu* ateşlendiriyordu karar veremiyordu.

Yine de Silt de aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Birden fazla kez, kapüşonlu altın gözleriyle ona şaşkınlık dolu bir bakış attı.

Havlunun içindeyken, boyu onun için şişerkenki görüntüsü zihninde tekrar canlandı. Eğer kadın kumaşın altından uzanıp keşfetseydi, avuçlayıp tartsaydı ne yapardı? Ya da bir ısırık için önünde diz çökseydi. . .

Konuşmaya odaklanmaya çalışarak tekrar kıvrandı. Tutkuyu tatmış olan bedeni daha fazlasını istiyordu. Delilik onu ele geçirmeden önce bunu değer verdiği biriyle yaşama şansı bulup merak ediyordu. Ya Enti haklıysa ve kaçış yoksa?

Mina hiç göremediği yerleri, umduğu maceraları ve ailesini düşündü; hayallerden oluşan bir kaledeydi ve onunki hiç bu kadar uzak olmamıştı. Üzüntü onu sardı ve uyarılmışlığını bastırdı.

Ruh halindeki değişimi fark etmiş gibi görünen Silt ona doğru baktı, bakışları araştırıyordu. Eğer onun düşüncelerini öğrenirse, muhtemelen içinde bulunduğu durumla alay edecek ve formunu koruyarak kardeşini biraz daha tehdit edecekti.

"Prenses, çok sessizsiniz." Enti tüm dikkatini Mina'ya çevirdi. "Başka lezzetlerimiz ve ikramlarımız da var."

Mina kendini tedavi etmek istiyordu - büyücünün kanını. Peki yalan söylemeden nasıl cevap verebilirim? *Ben tatmin oldum.* Hayır. *Susuzluğum giderildi.* Kesinlikle değil. "Teşekkür ederim ama bu kana doydum."

Enti başını eğdi. "Efsanevi olduğumu düşündüğüm Dacia hakkında senden çok öğrendim. Ve şimdi kötü şöhretli yeni bir kralınız var." Mina, Enti'nin zihin okumasının halkının gizliliğini tehdit üzüntü duydu. Ama zaten Lothaire Dacia'yı Lore'a göstermeyi planlıyordu. Ve gerçekten de, eğer tüm Daçyalılar angaje olmadan gözlem yapmaya bu kadar kararlıysa, O zaman kardeşi Caspion'la en başta nasıl tanışmıştı?

Silt yemeyi bırakmış, bu konuyla çok ilgileniyor gibi görünüyordu. Sunucu kadehini bir kez daha denediğinde, kadehi tekrar kapattı. "Prenses nedense Eski Düşman'ı bir düşman olarak görmüyor. Ondan övgüyle bahsediyor."

Doğru değil; yersiz bir övgü boğazını cayır cayır yakardı.

Enti, "Lothaire'in seni New Orleans'ın perilerini gözlemlemen için Dacia'nın güvenliğinden uzağa gönderdiğini görüyorum. Ama bunu sadece bir şaka olarak mı yoksa başka bir kraliyetten kurtulmak için mi yaptığını bilemiyorum. Ne diyorsunuz prenses?"

Masadaki herkes dinlemek için sustu. Mina yanaklarının ısındığını hissetti, eski utangaçlığı kekeleyerek bir merhaba dedi. *Hayır, defolun!*

Yakışıklı iblis Xodin ona çapkın bir sırıtış fırlattı. "Bu kalede hiç sır yoktur." Pençeli elini masadaki tüm yiyeceklere doğru salladı. "Her birimiz itiraflarımızla bu ödül için bir bedel ödüyoruz."

Mina hâlâ tereddüt edince İnci öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Onun üzerine derin bir dalış yap, Enti. Tüm derinliklerine in." Gerçek bir siren gibi konuşmuştu.

Enti Dacia hakkında daha fazla şey öğrenmeden Mina aceleyle, "Lothaire beni gönderdi çünkü ben Uygunsuz bir aşk yaşadım."

Twefiy-SIx

"Karasevda mı?" Silt homurdandı. Kıskançlığa bu kadar aşına olmayan biri için onun boğucu etkisini hemen fark etmişti.

Enti'nin gözleri prensesin zihnini okurken dönmeye başladı. "Ah, aşık olduğun kişiye İdeal diyorsun. Hem de çok iyi bir sebeple."

İdeal mi? Silt ulumak istedi. "Kim o?"

Kosmina'nın yanaklarındaki renk daha da derinleşti. "Kral Kristoff, Horde tahtının meşru varisi. Kendisi Lothaire'in üvey kardeşi ama benimle bir akrabalığı yok elbette."

Enti, "Adını duymuştum. Gravewalker."

Onun bu kadına olan düşkünlüğünü kabul eden Silt, kalbinin bir başkasında olabileceğini hiç düşünmemişti.

Anlamsız bir düşünce: *Lanet olası sandalyesini çekebilirdi, Silt.*

Kosmina kraliyetten yanaydı; bir vampir kralından uzaktı - iki Ineri'nin oğluydu. Köleliğin içinde doğmuş, sonra da onu bu bağlardan kurtarabilecek tek şeyden ihanete uğramıştı.

"Önemli değil," dedi Kosmina kayıtsızca. "Kendimi aptal durumuna düşürmeden önce Lothaire beni oradan uzaklaştırdı."

Nightside'dan kaçmak için çaresizdi çünkü bir tedaviye ihtiyacı vardı. O da *İdeal*'e dönmeyi arzuluyor muydu?

Sorgulayan bir bakışla ellerine baktı ve kendini yumruk yaparken bulunca şok oldu. Silt kıskançlık yapmazdı. Bunu her zaman güvensizlik ya da olgunlaşmamışlık işareti olarak görmüştü.

Bir zamanlar bir bilge ona, *hayatın kum saatinden ne kadar çok kum kaçarsa, onun içini o kadar net görmemiz gerektiğini* söylemişti. Ama Silt öyle yapmadı.

Yaşına rağmen genç bir adamın kafa karışıklıklarına sahipti.

Bu vampiri arzulamak, onun bilenmiş içgüdüleriyle savaşıyordu. Onu şüpheyle dolduruyor ve saçma sapan şeyler düşünmesine neden oluyordu.

Onu takıntı haline mi getiriyordu?

Kendisine bir kez daha Kosmina'ya bakmamasını emretti. Bu sefer işe yaramadı. Bakışları çoktan onun güzel yüzündeydi.

Takıntılı mı? *Cehennemde*. O eylemin yapılmasından korkuyordu. Peki ne için? Arzularının nesnesi sadece bir başkasını mı istiyordu? Ya Gravewalker onun kaderiyse? ?

Mina'nın yanındaki büyücü yeni bir gerginlikle titreyerek, "Bana dişi bir vampirin eşinin kim olduğunu kolayca *bileceğini* söylemiştin," dedi.

"Evet, bunu yanlış anlamışım." Ve belli ki hâlâ hedeften çok uzaktaydı çünkü Silt'e karşı açıklayamadığı bir çekim hissediyordu; aralarında zorlayıcı bir çekim, bir tür bağ vardı. Böyle bir durumda çok az deneyimi vardı ama Silt'in de ona karşı daha derin bir şeyler hissettiğine yemin edebilirdi.

"Neden bunun sadece karasevda olduğuna inanıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü Kristoff'un kaderinde başkası var ve ben onun kalbini uyandırmadım." *Konuyu saptırmayı bırak, Mina*. "Bu kadar okullu kız saçmalığı yeter. Nightside hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Enti, tek yiyecek ve medeniyet kaynağı sen misin?"

Büyücü açıkça onu sıcak koltukta tutmayı tartıştı, ancak gözleri sakinleşti. "Evet, tek kaynak biziz."

"Kalede kaç kişi yaşıyor?" Mekânın her köşesinden kumar ve seks sesleri gelmeye devam ediyordu.

"Ellinin biraz altında. Gerçi son zamanlarda daha azı geldi." Masadakilerin üzerine bir gerginlik çökmüş müydü? "Yine de Xodin'in diyar üzerinde uçan gözcüleri var ve yakın zamanda iki ölümsüz erkeğin geldiğini rapor ettiler. Belki de vampirler, ama gözcüler sis ve gayzerlerin arasından görmekte zorlandılar."

"Birinin saçları siyah mıydı? O benim kardeşim olabilir!"

Silt de bu ihtimal karşısında gerildi, yemini bir gölge gibi düştü.

Xodin başını salladı. "Ben de öyle."

Oh.

Hem Mina hem de büyücü geri çekilmiş gibiydi.

Enti, "Kardeşinizin onlardan biri olmadığına şükredin prenses. Hayatta kalmaları şüpheli. Wendigo avlanma bölgesinden önce bile yollarını şaşırdılar." "Ölümsüz cehennem köpekleri tarafından takip ediliyorlar" diye ekledi.

"Onları kaçırdık."

"Şansınıza, onların ulumalarının çorak topraklara yayılması kadar rahatsız edici çok az şey vardır. O sürü yeni gelenleri doğruca hortlakların bataklığına doğru kovalıyordu. Kalenin dışında onlardan birkaç düzine beklerken, o bataklıkta *binlercesi* yaşıyor. İki ölümsüz mahvolacak. Muhtemelen zaten öyle. Orada zaman farklı işliyor."

"Aynı diyar içinde mi?" Silt dikkati dağılmış gibi bir sesle sordu, önceki pürüzsüz kararlılığı kaybolmuştu. "Zamanın Nightside ile ölümlüler dünyası arasında değiştiğini sanıyordum ama tek bir düzlem içinde değil."

"Vitis Kalesi'ndeki bir hafta, wendigo avlanma alanındaki bir güne eşit olabilir. Zavallı Xodin diyarın üzerinde ilk uçmaya başladığında, zaman değişimleri kafasını fena halde karıştırırdı." Enti iblisler için erojen bir bölge olan boynuzlarını okşadı ve göz kapakları ağırlaşırken boynuzları düzeldi.

Peki o zaman. Mina, Silt'in gözlerinin kendisine dikildiğini hissettiğinde bakışlarını başka yöne çevirdi. Omuz silkti. Xodin çekici bir iblisti ve bu masadaki bazı insanların aksine Mina'nın ailesine karşı cinayet yemini etmemişti. Enti elini indirdi ve ciddileşti. "Nightside acımasız bir hapishane, bu da Vitis Kalesi'ni bir sığınak haline getiriyor. İkinize de burada istediğiniz kadar kalmanız için resmi bir davette bulunmak istedim. Hepimiz hayatımızı cezalar . . . ta ki gardiyanlar bizi şartlı tahliye edene kadar."

Silt'in kafası büyücüye doğru döndü. "Şartlı tahliye mi?"

TWEFIY-SEVEF

Enti gülümsedi. "Doğru. Her birimiz en az beş yüz yıl hapis yatacağız, ancak Gardiyanlar mahkûmları yalnızca bir Katılım sırasında serbest bırakırlar. Ne yazık ki ben bir sonrakine kadar yarım bin yıl daha burada kalacağım. Yine de o kadar kötü değil." Silt serbest kalma ihtimalini hiç düşünmemişti! Eğer Enti doğru söylüyorsa, tek yapması gereken beş yüzyıl boyunca burada hayatta kalmaktı ve bu

uçak Poly'den daha kötü değildi.

Yine de Kosmina şüpheli görünüyordu. "Şartlı tahliyeleri nereden biliyorsun?" "Bilgisini" güvence altına almak için yanıp tutuşmasına rağmen, yemek boyunca en iyi davranışını sergilemişti. Kraliyet görgü kuralları onun içine işlemiş olmalıydı.

Enti, "Yakalandığımda Gaolers'ın zihnini okudum," dedi. "Niyetlerini biliyorum. Hayatta kalarak özgürlüğünüzü kazanırsınız ve bir daha asla suç işlememek için dersinizi alırsınız."

"Bunu mantıksız buluyorum." Vampir kadehini bir kenara itti. Kraliyet sosyalleşmesini de bir kenara mı bırakıyordu? "Eğer Gaolers ölümsüzleri serbest bıraksaydı, o zaman her Lorean burayı bilirdi. Peki ben hiçbir yasayı çiğnemediğime göre ne öğrenmem gerekiyor?"

"Ne yazık ki haksız bir karantina durumundasınız. Diğer nokتانızla ilgili olarak, belki de Gaolers bize burayı unutturacak ve bu yüzden kimse buradan bahsetmeyecek."

"Ceza unutulduğunda nasıl bir ders çıkarılabilir ki?" Kosmina'nın gözleri daha da mı kızarmıştı?

"Hiçbir fikrim yok. Ama gerçek şu ki serbest bırakılacağız."

Silt kaşlarını çatı. Büyücünün sesi, karşıt argümanları dikkate almamaya kararlı bir bağınaz gibi geliyordu. Yine de bu onun inancının yanlış olduğu anlamına gelmiyordu.

Kosmina, "Kalma teklifiniz için teşekkür ederim ama bir kaçış yolu aramaya devam edeceğim" dedi.

Enti içini çekti. "Vebanız yıllarca sona ermeyebilir. Burada güven içinde kalabilirsin ya da dışarıda ölümü ya da daha kötüsünü göze alabilirsin, hem de sebepsiz yere."

Silt dönüşmektense ölmeyi tercih ederdi. "Kaçış olmadığından neden bu kadar eminsin?"

Xodin cevap verdi, "Çünkü iblislerim ve ben Nightside'in neredeyse her santimini aradık. Keşfetmediğimiz tek yer bu diyarın en ölümcül kalbi olan hortlakların kovanı."

Kosmina sanki *iyi* bir haber almış gibi öne doğru eğildi. "O zaman benim şansım da burada yatıyor. Bana bu kovandan bahset."

İblis şöyle dedi: "Gulyabanilerle dolu bir dağ. Etrafına tüneller kazıyorlar, her tarafa taş döküyorlar. Nedenini bilmiyoruz."

"Kimse içeri girmeye cesaret edemedi mi?"

"Ne zaman çok yaklaşırsak, nöbetçileri tekmelenmiş bir karınca tümseği gibi ortaya dökülüyor."

"Silt ve ben elverişsiz koşullarda bir wendigo lejyonu ile mücadele ettik," dedi. "Ghoullar daha zor olmamalı. Yeterince kişi birleşirsek o dağ ele geçirebiliriz. Sayıca güçlüyüz."

Silt masaya bir göz attı. Bu çapkınlar inlerini terk etmek üzere değillerdi. Kosmina'nın dürtüsü parlayan bir fener gibiydi ve onu *cesaret edememeyi* öğrenmiş olanlardan ayırıyordu.

Yapmamayı öğrendim mi?

Enti, "Başka bir sorun daha var. Gulyabanileri en sevdikleri yaşam alanlarında bir şekilde atlatırsanız, o zaman kaçınmanız gereken bir sorunla karşılaşacaksınız. İlkeller hakkında ne biliyorsunuz?"

"Biraz. Bir türün en güçlüsü ve en yaşlısıdır, ya ilk doğdukları için ya da diğerlerinden daha uzun yaşadıkları için. İlk doğan bir ilkel, kanıyla çocuk dehşetler -canavarlar- doğurabilir."

Söylentilere göre Silt'in akrebi Sequara bir çocuk terörden türemişti. Her ne kadar sadık bir yaratık olsa da, orijinal çocuk terörler acımasızdı ve ilkel olanı ölümüne savunmak için tek bir damla kandan doğarlardı.

Kosmina, "İlkel hortlağın o kovanda yaşadığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Onlardan biri." Onun kaşlarını çatması üzerine Enti şu açıklamayı yaptı: "Herkes ölümlüler diyarının gulyabani kralının bu türün ilk örneği olduğunu düşünüyor ama o bir yumurtayı kraliçesi ve eşiyle paylaştı. Nightside'in kovanını o yönetiyor."

"İkiz ilkeller," diye mırıldandı Kosmina, derin düşüncelere dalmıştı. "Peki yumurtayı kim bıraktı? *Bu* ilkel olmaz mıydı?"

Silt bunu söylemek zorundaydı: "Hangisinin önce geldiğini tartışıyoruz, hortlak mı yumurta mı?"

Enti omuz silkti. "Tartışılacak bir şey yok. Gaoler'ların zihinlerini okuduğumda, tüm ölümsüz türlerimizin tanrılar tarafından tohumlandığını öğrendim. Tüm cevapların cevabı: önce yumurta geldi."

Silt kaşlarını kaldırdı. "Peki tanrılar kim yarattı?" Belki de zihin okuma yeteneği sayesinde bu bilgiye ulaşmıştı. Gaolers biliyor olabilirdi.

"Hiçbir fikrim yok. Dünyaları kimin yarattığını da bilmiyorum. Bu düşünce tarzı sizi ya deliliğe ya da dine sürükler. Kovanın ikelliği gibi, bundan da kaçınmak en iyisidir."

Kızın tavsiyesi adamın belini doğrulttu. Kesin düşüncelerden kaçınmak mı? Oysa alışkanlıkları sayesinde bunu yapmamış mıydı?

O bu yeni ve şaşırtıcı bilgiyi işlerken, Kosmina tüm dikkatini konuya vermişti. "Kovan konusuna geri dönebilir miyiz? Özellikle de kovana yapılan saldırıya?"

Xodin'in kanatları sandalyesine doğru çırpındı. "İblis türüm ve ben herhangi bir saldırıyı pas geçeceğiz. Burada olacağız, avantajların tadını çıkaracağız" - iblis birası bardağını kaldırdı - "Gardiyanlar ellerinde şartlı tahliye ile bizim için dönene kadar. Burada kalabildiğiniz kadar kalmalısınız prenses."

Enti, Kosmina'nın umursamaz ifadesi karşısında başını eğdi. "Daha da fazla ve çeşitli canavarlar doğurabilecek olan tüm hortlakların anasıyla karşılaşma ihtimali seni duraksatmıyor mu?"

Prenses çenesini kaldırdı. "Amcam Trehan, ilkel iblisi bir kan sporu yarışmasında tek bir çocuk dehşeti yaratmadan öldürdü. Kılıç eğitimimin bir kısmı onun vesayeti altındaydı." Tekinsiz gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Şansımı seviyorum."

Gurur Silt'in göğsünü kabarttı. *Büyüleyici bir kadın*. Yine de bu, onunla birlikte yola çıkıp bu olasılıkları paylaşacağı anlamına gelmiyordu. Tartışmanın iyiliği için sordu: "Enti, o dağda kaç kişiden bahsediyoruz? Bir tahminin var mı?"

"Var. Buradaki herkesi savaşmaya ikna edebilirsem, gulyabaniler sayıca bizden bin kat fazla olurlar."

Kosmina'nın özgüveni bile darbe almış gibi görünüyordu. Sonra toparlandı: "Buradaki sismik hareketlilik açıkça görülüyor ve depremler şiddetleniyor. Seçeneklerimiz basit: Ya savaşacağız ya da yok olacağız."

Enti maskesini düzeltti. "Bu sadece bir döngü. Nightside hâlâ doğum sancıları bir dünya."

"Ya da ölüm."

"Bir asırdır buradayım. Diyar her zaman sakinleşir. Neden ayrılmak istediğinizi anlıyorum ve anlayışla karşılıyorum ama diğerleri böyle bir baskı hissetmiyor."

Silt yapmadı. Şartlı tahliye ona hafızasında hiç hissetmediği bir umut verdi. Artık Poly'de sürgün yok. Artık ensesinde soluyan avcılar olmayacaktı. Sorselan vahasını bir kez daha görebilirdi.

Kosmina önce ona, sonra Enti'ye baktı. "Ben atışımı yapacağım."

"Pekâlâ," dedi büyücü kadın. "Sabah bana bir erzak listesi verirseniz, sizi donatmaya çalışabilirim ve size dünyadaki tüm şansları dileriz." Silt'e döndü. "Peki ya siz? Yol arkadaşınla birlikte devam edecek misin?"

Buradan ayrılmak delilik olurdu. Ama Kosmina gitmeye kararlıysa, onu kalmaya zorlayamazdı. Onu umutsuz yoluna göndermek zorunda kalacaktı.

Ondan vazgeç. İntikamdan vazgeç. Acı zincirini kır.

Bu fikir, bir avuç kuma uzanıp onun yerine külü kavramak gibi geldi. Diğer tek seçenek onu takip etmektir. Kosmina'nın kararlı bakışlarına baktı. *Gizemli bir şey bizi bağlıyor.* "Ben-" Bir koku ona çarptı ve kasları kaskatı kesildi.

İblisler pipolarını paylaşmak için yakındaki bir balkona çekilmişlerdi.

Duman kâsedden yukarı doğru süzülüyor, durgun havada bir engerek yılanının kum üzerindeki izi gibi kıvrılıyordu. "Kal." Silt boğazını temizledi.

"Kalacağım." Nüksetmeyi planladığı için değil, Kosmina'nın acilen gitme ihtiyacını paylaşmadığı için.

Prenses ona şaşkın bir bakış fırlattı ama başka ne bekleyebilirdi ki? İntikam, hayatta kalmaktan daha ağır basamazdı.

"O zaman seni yeni evinde şık bir şekilde karşılamalıyız büyücü," diye mırıldandı Enti. "Belki de yemek sonrası bir dumanla? Afyonumuz tüm dünyaların iyisidir."

Başka bir güçlü Sorceri'nin yanında gardını düşürmemeye karar vermişti. Bir karar verilmişti. Ama küçük bir soluma anında mahvolacağı anlamına gelmiyordu.

Lanet olsun! Bir vuruş unutulmaya dönüşecekti ve o bunu biliyordu.

Prenses meydan okuyan bir ses tonuyla, "Evet Silt, sigara içer misin?" diye sordu.

Gözlerini kısımtı. Onunla zek  yarışına girmekten gurur duyuyordu. Onun yumuşak kalçalarının arasına soktu u ereksiyonla gurur duyuyordu. Afyon onu bir kez daha soyacaktı.

Ama tüm cezası boyunca burada kalabilir ve bir daha asla bocalamayabilir miydi? Yılları başka nasıl geçirebilirdi ki? Belki de prensesi dara acına kadar takip etmeliydi-

 zerine daha fazla duman yayıldı. Beyninde bir goblen  r yor, birçoğu vampire odaklanan tüm yabancı duygularını yumu atmayı vaat ediyordu.

Sadece bir tadımlık. Ayaklarımı bulmak için.

Cevap vermemiş olmasına rağmen Kosmina hayal kırıklığına u ramı  görünüyordu. Aya a kalktı ve Enti'ye, "Tekrar teşekkür ederim. Bu gece bir silah planı hazırlayaca ım ve yarın daha fazla konu aca ız."

"Tabii ki. İyi uykular prenses. Bir şeye ihtiyacınız olursa hizmetçileri  a ırın."

Silt, kadın gözden kaybolduktan sonra uzun süre kapı aralığına baktı. Sonra Nightside'daki bir başka tehditle yüzleşmek için geri döndü.

Kendisi.

Twefiy-Elcmı

Yani beklediğimden daha erken öleceğim.

Ziyafet salonundan çıktıktan sonra Mina'nın omuzları çöktü. Geleceğiyle ilgili endişesini diğerlerinin önünde gizlemişti, göğsüne içeriden küçük iğneler batıyormuş gibi hissettiğinde bile.

Seçeneklerinin hepsi korkunçtu. Gulyabani kraliçesinin kovanında onu bir felaket bekliyordu. Mina bir şekilde dönüştürülmeden hayatta kalır ve Geceyarısı'ndan kaçabilirse, Dorada ile bir takas onu bekliyordu.

Hayır, Mina özgürlüğünü asla o büyücüye teslim edemezdi. Peki, Dilek Veren olmadan, bir tedavi bulmak için dünyaları ne kadar aramak zorunda kalacaktı?

Ne kadar

sürecek?

Ne kadar?

Ya buradan kaçıp ölümlüler diyarındakiler için bir tehlike haline gelirse? Küçük iğneler tekrar güçlenmişti. Rahatlamak için kılıcına uzandı ama havayı kavradı.

Belki de buradaki akılsızlığı benimsemeliydi. Bu düşünce aklına gelir gelmez utanmaya başladı. Aslında, onu geride bırakarak büyücüye ihanet etmiş gibi hissetti - sanki yaralı bir müttefikini düşman bölgesinde terk etmiş gibi.

Bu his kafasını karıştırdı. Onun bozulması sadece Mirceo'yu korumasına yardımcı olabilirdi. Dahası, Enti ve ekibinden *hoşlanıyordu*. Gecelerini geçirmek için zevk arayışına ve şartlı tahliye masallarına ihtiyaç duyuyorlarsa, belki de Mina onları yargılamamalıydı.

Ayaklarının altında ani bir titreşim gümbürdedi. Elbette bu sarsıntılardan endişe duyan tek kişi o olamazdı.

Merdivenlere ulaştığında, basamaklardaki dörtlü takiplerini sayı, çıplaklık ve yoğunluk olarak artırmıştı. Onları görmezden gelmeye çalışarak büyüyen seks partisinin etrafından dolaştı ama dokunuşlarındaki çaresizlik onu çarptı. Endişelenen tek kişi o *değildi*. Buranın zamanının azaldığını hissediyorlardı ama hikâyelerinin farklı bir şekilde sonlanması için mücadele etmeye cesaret edemiyorlardı.

Korku tarafından engellenmiş ve zevk tarafından yönetilmiş. Bu ölümsüzlere acıyordu, onların trajik olduğunu düşünüyordu ama eğer onunla yarı yolda buluşurlarsa onlara yardım edecekti.

Tam kapısına varmıştı ki arkasından ayak sesleri duyuldu. Geniş omuzlarını geriye atmış, ağırbaşlı bir Silt koridorda ilerliyordu.

bir rahatlama kapladı ama ses tonunu sıkıcı hale getirdi. "İçki içiyorsundur diye düşünmüştüm."

"Belki de çekip gitmek için yeterince aykırı bir hıyarımdır. Elbette, gece daha yeni başlıyor."

"Bu kalenin dışındayken, uyuşturucunun kokusunu uzaktan aldın, değil mi? Bu yüzden buraya gelmekte tereddüt ettin."

Ne kadar çelişkili olduğunu belli eden bir omuz silkme hareketi yaptı. Bu büyücünün değişmek *istediği* gerçeği yüreğini burktu. "Eğer gerçekten bir daha sigara içmek istemiyorsan, burada ne olacağını sanıyorsun? Ve eğer teslim olursan, başka bir Sorceri kök gücünü senden alabilir."

"Bu doğru, ama kimsenin bunu istediğinden şüpheliyim. Sizin de belirttiğiniz gibi - defalarca

-Yeteneğim zarar görüyor ve etrafta hiç kimse yokken kum büyücülüğü pek bir işe yaramıyor."

"Bu kaleden ayrılmanız gerekiyor. Hareket etmeye devam et. Biz konuşurken bile isteklerinin seni ele geçirdiğini söyleyebilirim."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Çünkü duman olmadan her şey ... çarpık. Her şey pürüzlü ve çiğ hissediliyor." Son birkaç gündür karşılaştıkları zorluklarda bile onu hiç görmediği kadar sinirli görünüyordu. Ve *ona* sertçe baktı - sanki mücadelesinin kaynağı oymuş gibi.

Ona karşı daha fazla mı hissediyordu? Ona karşı duyduğu çekim reddediyordu. Farklı koşullar altında karşılaşmış olsalardı ne olurdu? "Bu kadar yeter," dedi.

"Ciddi olup bilmek istiyorum
bir istilayı düşünüyor."

"Sanki hayatım buna bağılıymış gibi planlıyorum. Gitme fikrini değiştirdin mi?" Umutlu tonu onu utandırmıştı. Ama onun hayatını kurtarmıştı. Zaman zaman ortaklıkları işe yaramıştı-

"Hiç şansın yok."

İyi, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Nightside'da kalması yarattığı tehlikeyi etkisiz hale getirecekti. Mirceo buraya gelmediği sürece.

"Vampir, daha önce de söylediğim gibi, eğer bir kaçış olsaydı, o zaman bu gulyabaniler ölümlüler alemini istila ederlerdi."

"Belki de çıkış için kan dökmek ya da büyü yapmak gibi bir bedel gerekiyordur ve gulyabaniler bunu anlayacak kadar bilinçli değildir. Önemli değil, yakında öğreneceğim."

"Cesaretin eksik değil, değil mi?" Bu onu rahatsız etmiş benziyordu. "Enti'nin kılıcıyla kalenin dışındaki hortlakları, hatta kovanlarındaki birkaç hortlağı bile alt edebilirsin ama bir ilkel -kan akıtmaması gereken bir ilkel- çok zor olacak. Amcan bir tanesini nasıl öldürdü?"

Bir arena dolusu Lorean Trehan'ın maçını izlediğine göre, Mina bunu Silt'e anlatmamak için hiçbir neden görmüyordu. "Vrekener'lerden alevli bir bıçağı olan büyülü bir tırpan çaldı, sonra da bir mistiğe onu güçlendirdi. Bıçağın doğal olmayan ısısı keserken dağlıyor ve kan kaybını önlüyordu."

Silt etkilenmiş görünüyordu. "Aferin ona. Vrekener'ler benim türümün dostu değil."

Bu şeytani klan, Sorceri'yi büyü harcamaları nedeniyle uzun süre cezalandırmış, hatta Bettina'ya saldırmıştı.

"Enti'ye benim için de benzer bir tırpan yapıp yapamayacağını soracağım. ayrıldığımda savaşa gideceğim ve savaşı kazanmak için kendime en iyi şansını vereceğim." "Peki ya kaçış yoksa? Sırf dağ keşfedilmemiş diye

Aradığınız şeyin orada olduğu

anlamına gelmez." "O zaman

savaşarak öleceğim, değil mi?"

Bakışları sanki anlaşılmas bir metin okuyormuş gibi kızın yüzünde gezindi. "Dürtünüzü anlayabiliyorum -başka seçeneğiniz yok- ama diğerleri asla sizi takip etmeyecek."

"Çünkü şartlı tahliye efsanesine inanıyorlar ve Nightside'ın devam edeceğine inanmak istiyorlar. Böylesi daha kolay. Ama daha derine inerseniz- eğer siz daha derine inerseniz- "başka seçenekleri olmadığını da anlarlar. Bu gemi batıyor. Yüzmek çok uzun. Ne kadar tereddüt edersek, kıyıdan o kadar uzaklaşırız."

Kaşları birbirine yaklaştı, bakışları sertleşti. "Sen gerçek misin ki?" diye mırıldandı eli kızın ensesini kavramak için uzanırken. "İraden parıldayan kum gibi. Keşke onu bir Sorceri gücü gibi çalabilseydim." Onu daha yakına sürükledi ve başını aşağı eğdi.

"Kendi iradeni kullan, sen de aynısına sahip olabilirsin." Kadın çaresizce ona doğru eğildi. "Büyücü, benden ne istiyorsun?"

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bilmiyorum amına koyayım. Tek bildiğim öpüşmemizin yeterli olmadığı." Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, hafif temas bir zevk bombardımanına yol açtı.

Yetmez mi? Bu konuda . . . Katılıyorum.

Belki de ayrılmadan önce onunla bir noktaya kadar biraz oynamanın tadını çıkarmalıydı. *Ben önce.* Dudaklarının bir başka sıyrığı onu ikna etti. Omuzlarını kavradı ve onu cesaretlendirmek için sıktı. *Daha ileri gitmesine izin vermeyeceğim.*

Öpücükler arasında arkasına uzandı ve odasının kapısını açtı. Tökezleyerek içeri girdiler ve o da onları içeri kapatmayı başardı.

Onu en yakın duvara yasladı, başı geriye düşene kadar burnunu soktu ve boynunu yaladı, ona tatması için daha fazla et sundu. "Sanırım hayatıma bana eziyet etmek için gönderildin." Kadının nabız noktasını diliyle ısırды ve bir iniltiyle emdi.

İnledi, duyuları onu boğazındaki kan gibi içine çekti. Kokusunu. Sesini. Vücudunun sıcaklığı. "Ve sen beni çıldırtmak için gönderildin."

Daha yeni başlıyordu. Karıncalanan göğüslerine uzandı ve onları okşadı.

"Evet!" Daha fazla temas için kıvranarak onun dokunuşuna doğru eğildi.

Boynuna doğru, "Islak tişörtünün içinde zıpladıklarını gördüğümünden beri bunlarla oynamak istiyordum. Senin için granit kadar sert bir çorak araziye geçtim."

Düşüncelerini konuşabilecek kadar toparlamaya çalıştı. "Havlunun içinde iyi görünüyorsun." *Çok seksi, Mina.*

Sert bir kahkaha attı, kadının nemli tenine bir hava üfledi. "İtiraf , beni yarı çıplak gördüğünden beri elini sikime koymak istiyorsun. Beni okşamak istedin. Em beni."

Baharatlı dili onu şok etti ve tahrik etti. Yalan söyleyemedi. "Akşam yemeği sırasında senaryolar hayal ettim."

Meme uçlarını hafifçe okşayarak neredeyse tavana vurmasına neden oluyordu. "Öyle mi? Kendi hayallerim vardı." Ellerinden biri göbeğinin üzerinden pantolonunun beline doğru indi. Bakışlarını onun üzerinde tuttu, gözlerinde bir soru vardı.

Zonklayan meme uçları onu başını sallamaya zorladı.

Elini pantolonunun içine, ipek külotunun sıcaklığına soktu. "Seni ıslak bulacak mıyım prenses?"

Evet! Evet! Kalçaları ahlaksızca yuvarlanırken bile şüpheler ortaya çıktı. "Buna izin vermemeliyim."

"Olmalı. Seni sert bir şekilde boşaltacağım, bensiz nasıl yaşadığını merak etmeni sağlayacağım."

Yapabilir miydi? Nefes nefese itiraf etti, "Doruğa ulaşmaya ihtiyacım var."

Acılı bir kıkırdama. "Seninle ilgileneceğim, tatlım." Çıkıntılı meme uçlarını okşarken dilini boğazında gezdirdi ve mantığı kaçtı. Dizini duvara dayadı ve kızın bacağına bacağının üzerinden geçirerek onu eliyle ayırdı. Onun seksini avuçladı ve inledi, "Çok ıslak. Tanrım, beni memnun ediyorsun." Kadının sırlıslıkla teni adamın sıcak elinin karşısında çiçek açmıştı.

Kayboldu, başını salladı ve "Benimle ilgilen... beni boşalt" diye inledi.

"Buna benim kadar senin de ihtiyacın var!" Zeki parmaklar onun uyarılmasıyla oynayarak her tarafa yaydı.

Bu okşamalar yeterli değildi. İhtiyaç duyduğu klitorisine dokunması için yer değiştirdi, dalgalandı.

Yine de onun girişine odaklandı. "Senin içinde olmak istiyorum. Sikimi istiyorum.

Burada." Parmağı kızın kanalına giriyor, zevkin açığa çıkmasını sağlıyordu.

-Sadece yatakta yalnızken kendine dokunduğunda ima ettiği hisler. "Sıklı. Bakire misin, Kosmina?"

"Guh . . ." Boğucu baskı başının dönmesine neden oldu. "Ben ... evet ... *evet* ..."

Diğer eliyle kadının ensesini kavrayarak bakışlarının kilitlenmesini sağladı. "Onu istiyorum. Masumiyetini istiyorum. Bunu bana vereceksin."

Sis, "Hayır, hayır" diyebileceği kadar dağıldı. Sadece dokunmak. Ve ben konuşurken bunu yeniden düşünüyorum-"

Onun tomurcuğunu okşadı, utangaçlıktan çok daha fazla sözlerini çaldı. Kollarında sarsıldı, uçuruma yaklaşıyordu.

Ama onu orada tuttu ve dikkatini girişine geri verdi. "Benim için gelmeye çok yakınsın. Bırak içine gireyim." Parmağını yavaşça onun kanalına sokarak seksi taklit etti. "Bunu doldurmama ihtiyacın var, aç çekirdeğini."

Adamın elinin üzerinde tepindi. "Olduğun yere geri dön! Sadece biraz daha ..."

"Ne istersen alacaksın. Şimdilik." Parmağını pompaladı, avucunu klitorisine sürttü. Gerilim artıyor, elmas gibi keskinleşiyordu.

Tam bir korku titreşimi ortaya çıkarken - ne kadar zevke dayanabilirdi? -Uçurumun kenarına geldi.

Sallanıyor ... direniyor ... bunun sonsuza dek sürmesini istiyor ... "İşte bu kadar. Bırak olsun, prenses."

Sesi onu kırdı, dalgayı kırdı. Kadın kendinden geçerek devrildi. Parmağının etrafındaki her kaygan sıkışma, ciğerlerinden bir çığlık daha kopardı. "Ahhh ... ahh ... Silt!" Kendinden geçerken başı duvara çarptı.

"Benim için çok iyi geliyorsun." Hassas kulağına, "Seni hissediyorum. Sikimi böyle kavrayacaksın, değil mi?"

"Ah! Yapardım," diye nefes aldı, aklını kaçırmıştı. "Seni içimde çok derinlere götüreceğim."

"Her sıkışın beni büyüünün altına daha da sürüklüyor. İşte böyle, güzelim." Ondan mutluluğun her molekülünü aldıktan sonra alnını onunkine yasladı. Adam onun doruk noktasıyla oynarken, kadın nefesini tuttu ve idrakini toparlamaya çalıştı.

Dudaklarından tatmin olmuş bir iç çekiş çıkmıştı ki, diğer eli pantolonunun ağzını çekiştirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?" Çene kasları şişti, dudakları inceldi. "Eğer sıırıslık bir vampir onun derinliklerinde bana ihtiyaç duyuyorsa, ben de orada olmak isterim."

Mina'nın bedeni Silt'le sevişme düşüncesiyle kasıldı; Silt yüzünü okşayıp ona taparcasına sözler mırıldanırken penisi içine giriyordu. İkisinin açıklıktaki çift gibi seviştiklerini hayal etti.

Ama öyle olmayacaktı. Onunla *asla* olmayacaktı.

Hayır, teşekkürler.

"Bu benim olacak." Silt avuçladı ve orgazmı avucunu ıslattığında bir ürperti verdi. "*Benim.*" Bu kelime dudaklarında yabancı gibi duruyordu.

Altın onundu. İntikam. Ama asla başka biri değildi.

Kimse ona ait değildi ve o da kimseye ait değildi.

Boşalmanın kıyısında gezinirken, hatta tek eliyle pantolonunu aşağı çekmeye çalışırken bile bu düşüncelere sahipti. Bu masum vampirin şefkatli öpücüğü ona bir şeyler yapmış, bir arzu büyüyle lanetlenmiş gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Bekle." Elini çekip ondan uzaklaştı ve iki büklüm oldu. "Daha fazlasını istemiyorum."

"Eğer benim gibi birinin seni becermesinden endişeleniyorsan, bu bende var, hatırladın mı?" Kelepçesini gösterdi.

"değil."

"Sonra ne olacak? Bunu bilmiyor olabilirsin ama ölümsüz bedeninin daha yeni başlıyor."

"Değiliz." Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı, kendinden iğrenmiş görünüyordu.

Bu bakış onu binlerce yıl öncesine, kadınların sevişmenin ötesinde bir şey istemediği zamanlara götürdü. Muhtemelen sunacak başka bir şeyi olmadığı içindi. O sadece bir kirleticiydi.

"Bu bir hataydı."

"Bir *hata*." Öfkelenmek istedi. "Bunu daha önce nerede duymuştum?" Onunla daha fazla pişmanlık duymayacak birini bulmak için ne gerekiyordu? Bir kez olsun yatağında, orada olmaktan mutlu görünen bir kadın istiyordu.

-Aralarında ne altın ne de alışveriş vardı. İçi kıpır kıpır, pantolonunu hâlâ sert olan aletinin üzerine geçirdi.

"Siz beni buraya kadar takip etmeden önce bazı gerçekleri inceliyordum," dedi. "O sırada dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey ilgimi çekebilirdi."

"Öleceğinizi fark ettiniz ve bu yüzden büyücüyle takılmaya mı karar verdiniz?"

"Bir zayıflık anında, nefret etmem gereken birine yenik düştüm."

"Uğruna çok uğraştığın birine." diye alay etti.

"Bunun ne olduğunu anlıyorum. Su perilerini izlerken erkeklerin seks eylemlerine ip bağlayabildiğini öğrendim. Bunun daha ileri gitmesine izin vermediğim için memnunum."

"İpleri *erkekler mi* bağlar?"

"Evet. İkimizin de bu zevk dokunuşuna nasıl tepki verdiğini birleşmemiz ateşli ve hayat değiştirici olacaktır. Beni asla bırakmak istemezsin ve bu, büyücü, bir sorun olur."

Bu sülük ne cüret! "Uzun yaşamım boyunca bazı *ateşli birleşmeler* yaşadım ve hiçbir zaman, bırakın ipleri, hiçbir şeyi bağlamadım." O

Kum gibi, imkânsız, her türlü sınırdan kaçan. Yine de bu kibirli kimsesiz onun için değışeacağını mi sanıyordu?

Bir parçası, "*Seni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik etti*" diye fısıldadı. *Dikkatli ol.* "Defalarca senin tipinle karşılaştım. Benden daha iyi olduğunu ama sonuçta hepimiz bir kaşıntıyı kaşımak isteyen hayvanlarız."

"Senin tipinle hiç karşılaşmadım ve umarım bir daha da karşılaşmam."

Zalim kakhaha. "Bunun olasılığı yüksek prenses."

Küçük bir nefes verdi.

Alçak, Silt. Onun için bile. Ama onun küçümsemesi Silt'in belini .

Bir şekilde güçle çınlayan sessiz bir sesle, "Sen -yıllarca çok zenginsin ve çok fazla israf ettin- benim muhtemel ölümümle alay etmeye devam ediyorsun," dedi. Yumuşak bir sesle ekledi: "Sen intikama tapmıyorsun *Silt.* Geçmişten gelen acılara saygı duyuyorsun, çünkü benden daha az geleceğe sahipsin ve bunu biliyorsun."

Parmağını ona doğrulttu, öfkesini açığa vurmak üzereydi.

Ama inkâr gelmedi.

Öfkeden kudurarak ona sırtını döndü ve koridoru geçerek odasına girdi, gördüğü her şeyi yok etme dürtüsüyle savaştı. O prensesle tanıştığı güne lanet ederek volta attı. Aleti demir bir acı çubuğu olarak kalmıştı.

Bir banyo daha gelebilir. Görevlileri çağırıp bu işi hallettirecekti. Yine de şu anda bile onu cezbetmiyorlardı. Tek bir şeye açlık duyuyordu.

O. Kosmina Daciano.

Takıntılıydı.

Başı hâlâ karşılaşmalarının etkisindeyken eline baktı ve bakışları daraldı. Kadının orgazminin kokusu avucuna sinmişti. Boyu daha da sertleşti, vücudu onun için gerildi.

Onun özünü içine çekmek için elini yüzüne götürdü, göz kapakları ağırlaştı. Ağzını kapatarak yaladı.

Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı. *Yüce kum, evet.*

Boğuk bir hırıltıyla pantolonunu dizlerine kadar itti. Boşta kalan eliyle kendini kavradı ve neredeyse temas yüzünden dökülecekti.

Ürpererek, avucunu onun girişini dilleme fantezisi için temizledi

. . dolgun küçük klitorisini emerek . . . dudaklarına boşalana ve sıkı göbeği sıkışana kadar onu yiyerek . . .

Kadının tadı duyularını doldururken, yumruğunu sikti, aleti nasırlarından yanıyordu. *Çok güzeldi. Çok iyiydi.* Kendini kenara çekip içinde yuvarlanmak istedi.

ama acımasız bir baskı oluştu.

Elini ağzından çekti, tohumunu yakalamaya hazırlanıyordu. Omzuna karşı bastırılmış bir kükreme ile, orgazmının son kalıntılarıyla karışmak için avucuna birbiri ardına ağır bir jet püskürttü. . .

Vücudu gevşedi ve kanepeye yığıldı. Bacakları yayılmış ve aklı başından gitmiş bir halde nefesini tuttu.

Bu da neydi böyle? rahatlamamanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuş olmalı.

Ama dürüst olsaydı -gerçekten değildi- boşalmanın şimdiye kadar bildiği en patlayıcı şey olduğunu kabul ederdi.

Nasıl? Onu kaçırmamıştı bile!

Ve yine de.

Her zamanki gibi kafası karışmış bir halde kaşlarını çatarak ona doğru baktı. Tahliye sonrası netlik bile onun için işe yaramıyordu. Açıklık her yerde yetersizdi.

Yıkanırken, inanamayarak aşağıya baktı. Yine sertleşmişti. Bunun için Kosmina'dan nefret ediyor, yabancı bir öfke duygusuyla kaynıyordu, odasından çıktı ve Enti ona Nightside'daki tüm lezzetleri sunar sunmaz yapması gereken şeyi yapmak için aşağıya indi.

TWEFIY-NIFE

"Günaydın, Enti!" Saat onu vurduğunda, Mina çizimleri ve rüyasındaki silahın tarifini büyücüye teslim etti. Onu bulmak için iki kez aşağı inmişti ama çok az kişi uyanmıştı. Merdiven sefası hâlâ devam ediyordu ve bu da Mina'yı onların zavallı sırtları için endişelendiriyordu.

Kağıt yığınının gözlerini kırıştıran Enti, maskesi düşmüş bir halde kahvesini yudumlarken o da uzun bir gecenin tadını çıkarmış gibi görünüyordu. "İyi mi? Peki *sabah* oldu mu? Sanırım bunun için saatin sözüne güvenmemiz gerekecek."

Gözleri yaşlı konuklar şimdi yemek salonunda dolaşıyordu. Kendilerini toparladıktan sonra Mina hepsini sorgulayacak ve Nightside hakkında daha fazla ayrıntı arayacaktı. Silt'i er ya da geç görmeyi umuyordu ama ne yemek yiyordu ne de balkonda sigara içenler arasındaydı.

Dün gece büyücüyle arasında olanlara hâlâ inanamıyordu. Ve adam onu tamamen ele geçirmeyi umuyordu! Mina geleceğiyle ilgili kararlar almış olsa da, arzusun ateşiyle her şeyi bir atmak üzereydi.

Enti ilk sayfayı esneyerek gözden geçirdi.

Mina'nın kendisi de huzursuz bir uyku çekmişti. Silt'le sevişme hayalleri onu kuşatmıştı. Ancak daha sonra bu rüyalar onu takip ettiği, yere serdiği ve boynunu deldiği kâbuslara dönüşmüştü.

Uyandığında dişleri bileğine gömülmüş, kanı çarşafı kaplamış ve ağzına dolmuştu. Tanrılar ona yardım etsin, hâlâ onun kıpkırmızı kanının tadını alabiliyordu. Büyünün parıltısı bedenini ısıtırken, kana bulanmış parmağının bir sıyrığıyla doruğa ulaşmıştı.

Evet, ayırt edilemeyen şehvet ve kana susamışlık kırmızı gözlü bir vampirin özelliği idi; veba onun içinde zemin kazanmaya devam ediyordu. Büyücü yıllarının olabileceğini söylemişti ama Mina artık buna inanmıyordu.

Enti gözlerini kırıştırarak ona baktı ve "Mistik olarak dağlayıcı ısıya sahip bir tırpan yaratmamı mı istiyorsun?" dedi. Bir nefes verdi. "Karmaşık silahlar hakkında düşünmek için çok erken, değil mi?"

Gemi batıyor ve kimse suyun içeri doğru aktığını hissedemiyor. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Deneyeceğim prenses."

"Denemek mi? Hayalleri gerçekleştirerek güç elde ediyorsun, değil mi? Bu benim rüyam." "Ve elimden geleni yapacağım." Maskesini düzeltti.

"Ama biraz zaman alabilir zaman."

Mina'nın en az bulunan kaynağı.

"Bu arada ..." Enti elini salladı ve Mina'nın yanında bir kılıç ve kını belirdi.

Yeni silahını, cilalı metalden kavisli bir kılıcı kınından çıkardı. "Dacian çeliği. Etkilendim, rüya dokumacısı." Çok heyecanlanmamaya çalıştı. Kılıç ortaya çıktığı kadar kolay bir şekilde ortadan kaybolabilirdi. Enti'yi sevmesine rağmen Mina büyücüye biraz bile güvenmiyordu.

"Belki ben tırpan konusunda sana geri dönene kadar bununla pratik yapmak seni oyalar."

"Teşekkür ederim." Mina burada bulunan kandan kana kana içmeyi, bir yandan da bedenini eğiterek bir sonraki görevi için olabildiğince güçlenmeyi planlıyordu. Ancak güçlenmeyi düşünürken bile zayıflığa yenik düştü ve Silt'i görebilmek için etrafına bakındı.

Muhtemelen odasında başka bir kadınla ya da kadınlarla yatmıştır.

Mina'nın kalbindeki acı daha fazla görmezden gelinemezdi. Kendini başka bir kara sevdadan muzdarip olduğuna ikna etmeye çalıştı. Ama daha fazlası olduğunu biliyordu.

Tüm mantığa meydan okuyarak, Silt'e karşı hisler geliştirmişti. İnkâr edilemez duygular.

Yine de ona karşı gerçek bir saygı duymuyordu. Sadece şehvet duyuyordu. Ve o an söylediği bir şey yüzünden ona asla sahip olamayacaktı.

"Büyücüyü mü arıyorsunuz?" Enti sordu.

Mina yalan söyleyebilse bile büyücü gerçeği görecek. "Evet. Ona karşı bir ilgim var, asla *ilginin* ötesine geçmemesi gereken bir ilgi." Çünkü

Bazı duygulara sahip olması, bu duygulara göre hareket edeceği anlamına gelmiyordu.

"Bilge. Bir büyücü ile bir vampir arasındaki önemsiz bir ilişki asla daha fazlası olamaz."

Mina'nın Silt'le daha fazla uğraşmaya niyeti rağmen, "Türlerimiz doğal düşman değil," diye belirtti. Kristoff ve Furie'nin olabileceği gibi değil. "Amcalarımdan biri bir büyücüyle evlendi ve bu birliktelikten çok mutlu oldu."

"O bir istisna olmalı. Benim türüm kendi türümüz dışında kalıcı bağlar kurmuyor gibi görünüyor. Ve tabii ki, bizim kadensel bir eşimiz yok." Ölümsüz türlerin çoğu ömür boyu çiftleşirdi. Sorceri'lerde öyle değil. "Senin gibi bir dişi vampir Silt'i kalbine kabul etseydi, ömür boyu onunla kalırdı. Yine de zaman içinde yoldan sapar ve seni mahvederdi."

Evet. Aynen öyle.

"Peki ne yapacaksın arkadaş?" Enti sordu.

Bu kız kıza konuşma mıydı? Mina emin değildi, bunu hiç yapmamıştı. Her zamanki gibi, annesinin yaşamış olmasını ve yakın olmalarını diledi. Kanlı çay eşliğinde kaynaşabilirler, annesi kadınca bilgeliğini paylaşabilirdi.

Mina'nın konuşabileceği gizemli bir teyzesi vardı, Lothaire'in *altıncı kuzen* diye küçümseyerek bahsettiği bir prenses, ama zavallı vampir onun kanadından hiç ayrılmayan, içine kapanık biriydi. Mina için kız kıza konuşmak yoktu.

Ellie ve Balery ile erkekler hakkında konuşmayı düşünmüştü. Ama onlara feci aşkını açıklamak, Enti'nin şu anda ona yaptığı gibi acıyan bakışlarla karşılaşmasına neden olacaktı.

"Benim için yıkım yok," dedi Mina kararlılıkla. "En azından ondan değil. Geleceğim için başka şeyler hayal ediyorum."

"Öyle mi? Bakalım." Büyücü kadın onun zihnini okudu, gözleri dönüyor gibiydi. "Ay ışığının aydınlattığı bir açıklıkta o çiftin yaşadıklarını hayal ediyorsun. Ne manzara ama. Keşke bunu sana verebilseydim. Keşke ben de *kendime* verebilseydim," dedi iç çekerek. "Bağlılıktan daha azıyla yetinmeyi reddediyorsun. Ve prenses, seni suçlamıyorum."

"Hayır, uzlaşmayacağım, özellikle de kardeşimi öldürmeye yemin etmiş biri için." Onun bu aceleci sözleri için neredeyse minnettardı - eğer onlar olmasaydı, Silt Harea'ya tamamen aşık olmak gibi yıkıcı bir şey yapacaktı.

Enti bir şey söylemek için dudaklarını araladı, sonra vazgeçmiş olmalıydı. "Evet, öyle yaptı. Mirceo o ödülü alarak güçlü bir Lorean'la karşı karşıya geldi. Silt'in arıyor posterini ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Onunla karşılaşmanın zorlu bir haydutluk olacağını düşünmüştüm."

Bir kanun kaçağı büyücü. Mina neredeyse inliyordu. Erkeklerdeki zevki inceltilmek istiyordu.

Ve dahası, odaklanmaya ihtiyacı vardı. Hayatta kalmaya odaklanmalıydı, altın gözlü büyücülere değil. "Xodin diyarı keşfettiğinde, bulduklarının haritasını çıkardı mı?"

"Titizlikle. Size boyutun ayrıntılı renderlarını gösterebilir. Yakında ayağa kalkacaktır."

"Teşekkür ederim. Bu konuda sizinle tekrar bir araya geleceğim" -Mina masanın üzerindeki kâğıtlara dokundu- "bugün daha sonra."

Enti kaşlarını kaldırdı. "Gelişimimi mi kontrol ediyorsun? Senden hoşlandığım için şanslısın vampir."

Mina omzunun üzerinden ona bir göz kırptı, bu da büyücünün kıkırdamasına neden oldu.

Yine de Mina uzaklaşırken ayaklarının altındaki titreşimler ürperdi. Son bir kez arkasına döndü ve Enti'yi yüzünde titiz ve iyi niyetli bir ifadeyle buldu. Ama üst dudağında ter lekeleri vardı. . .

TIIAIY

"Kumun canı cehenneme." Silt sinirli bir nefes verdi ve yeni tanelerini kemerindeki keseye geri koydu.

Enti geçen gece ona saf kuvars hediye etmişti ve o da son üç "gününü" -ya da bu zaman dilimi her neyse- odasında tek başına, saçma sapan bir Sorceri keşişi gibi onunla çalışarak geçirmişti.

Eğitim. Sanki gidiyormuş gibi. Ki gitmiyordu.

Peki neden Enti'ye Kosmina giderse onu uyaracağına dair söz verdirmişti? Prensesin bir fısıltıyla gitmesi neden önemli olsun ki?

Hiçbir cevabı yoktu, zihinsel durumu kendini unutana kadar sigara içtiği zamankinden daha kötüydü. En sevdiği medyumla çalışmasına rağmen, onunla yeniden bağlantı kuramamış, o vampirden başka bir şey düşünememişti.

Avucuna bakmaya devam etti. Kosmina'nın hissini tekrar yaşıyorum. Onun *Tadına* bak.

Silt ondan kaamıyordu, uykuda bile. Ne zaman uyuklamayı başarsa, onun kendisinden beslendiği ateşli hayaller tarafından ziyaret ediliyordu. Rüyaları birden fazla kez ıslanmış, gövdesinden fişkıran sıcak meniyle kendi iniltilerine uyanmıştı.

Yapılacak tek bir şey vardı: Prensesi bir süreliğine burada onunla kalmaya ikna etmek. Onunla yatabilir ve onu sisteminden çıkarabilirdi. O bir yenilikti; tüm yenilikler eninde sonunda parlaklığını yitirirdi.

Kararlılıkla kızın odasına yöneldi. Geçen geceki kaba baştan çıkarma girişimi onu bir yere kadar götürmüştü. Büyüleyici biri değildi.

Büyücüydü ama dişiler ona karşı bağışık değildi. Bunu kapatabilirdi. Ve eğer hâlâ unutulmaz olduğunu kanıtlarsa, oynayacak bir kartı vardı.

Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama tereddüt etti. Her yer sessizdi. Dinleniyor muydu yoksa aşağıda çapkınların arasında mıydı? Aceleyle merdivenlere yöneldi, kendisine uzanıp adını inlemelerine rağmen basamaklarda devam eden cümbüşü görmezden geldi.

Bana rahatsız edici göründü. Ona, iyi yürünen yollara yerleştirdiği, dikkatsizleri tuzağa düşürmeye her zaman hazır bataklık tuzaklarını hatırlattılar.

İnlerdeki çılgınca kumarın ve çökmekte olan şekerlemelerin yanından geçti. Ölümsüzler yiyecekleri sanki tükenmek üzereymiş gibi yalayıp yutuyordu. Açgözlülük, kumar ve seks partileri... Bunlar iblislerin ve şekil değiştirenlerin rüyaları mıydı? Öyle olduğunu sanıyordu.

Kalede yaptığı aramada prensesi bulamadı. Onun gibi genç bir vampir muhtemelen şu anda, bu "gün" boyunca uyuyor olmalıydı. Bu yüzden boş bir balkona yöneldi, başka bir arkadaşına ihtiyacı yoktu. Kaynayan denize bakarken mutsuzluktan içi sızladı.

Ayıık. Buranın her köşesine sinmiş olan dumandan dolayı huzursuzdu. Günlerdir görmediği bir vampir için yarı yarıya zordu.

Takıntılı olduğum, rüyalarımın bile giren prenses.

Her zamanki ejderha nefesi örtüsü olmadan, düşünceleri çok deliciydi ve hepsi Kosmina'ya odaklanmıştı. Ay, güneş ya da yıldızlar olmadan ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hâlâ ondan bir iz yoktu.

Tavrındaki her şey *geri çekilmesini* söylese de Enti ve İnci küpeştede ona yaklaştılar. Büyücü kadın yorgun görünüyordu. "Seni bir daha görmeyi ummuyorduk. Sen de vampir de kendi içinize kapandınız. Bana sorarsanız antisosyalsiniz."

"Aşağı inmedi mi?"

"Hayır, odasında kan alıyor ve oradaki silahla ilgili güncellemeleri alıyor." Enti komplocu bir tonla, "Prensesimiz sergilenen bazı şehvetli sahnelerin hayranı değil. O ilk sabah konuklarımızı diyar ve Gaolers hakkında sorguladı ama çok azı ona bilgi verecek kadar ayıktı. Ya da sadece onunla yatmakla ilgileniyorlardı, yatağında bir yer karşılığında ona sözler veriyorlardı."

Ziyafet salonuna doğru öldürücü bir bakış fırlattı ve hangilerinin ona teklifte bulunduğunu merak etti. Yalnızca merdiven alemi...

"Şimdi, şimdi, büyücü," dedi Pearl gülerek. "Unutmayın, kalede şiddete izin verilmez." Pearl'ün bakışları karşısında, "Aklımı kullanmama gerek yok," dedi.

okuyucu bu kaş çatmayı
yorumlayacak." "Şiddet
planlanmıyor." *Yalancı.*

Enti yakındaki bir masaya el salladı. "Biraz oturur musun?"

Hayır, arkadaş istemiyordu ama bu dişiyle gereksiz yere karşı karşıya gelmek de istemiyordu. Silt'in onun hakkında şüpheleri vardı, sanki su yüzüne çıkmayan belirsiz bir anı gibi. Bu yüzden bir sandalyeye çöktü. "Ne?"

"Bir ev sahibi olarak görevimi yerine getiremediğimi hissediyorum." Enti yoldan geçen bir şarap taşıyıcısına işaret etti, o da elinde bir şişe ve üç kadehle aceleyle geldi. Dolgun vücutlu kadın şarabı doldurdu ama Silt'in kayıtsız bir bakışından fazlasını alamadan hızla uzaklaştı.

Bunun Enti'yi şaşırttığı açıktı. "Hayallerini gerçekleştirmem gerekiyor ama yine de hiç olmadığın kadar mutsuz olduğumu biliyorum. Onarmak için büyücülük kullanmasaydım, volta atman odanın halısında bir delik açacaktı," diye ekledi.

Ailesinin ihanetinden sonra bile bu kadar mutsuz olmamıştı. *İntikam fısıldadı, çünkü sana umut verdim. Beni terk edecek misin?*

Enti'nin gözleri onun zihnini okurken dönüyor gibiydi. "İntikam arayışını bir kenara bıraktın mı?"

Kutsal acı zincirini kırmak için mi? "Karmaşık bir durum." Haftanın cevabı.

İntikam onu Nightside boyunca Kosmina'yı kovalamaya itmişti. Bu onu bir wendigo sürüsünün içine dalmaya teşvik etmiş ve onu boğulmaktan kurtarmak için savaşmasına neden olmuştu.

Ama ya intikam olmasaydı? diken diken oldu. Ya başından beri bir çeşit bağlantıysa?

"Sen de onunla gitme konusunda fikrini değiştirdin mi?" Enti sordu.

Kosmina onu ne kadar etkilemiş olursa olsun, uğruna ölmeye değmezdi. "Onu asla o kovana kadar takip etmeyeceğim."

Enti'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Evet, bunu şimdi görebiliyorum. Bazen seni okumak zor oluyor." Şakağına vurdu ve "Kafanın içindeki her şey çelişkili görünüyor" dedi.

Görünüşe göre. Öz-düşünüm onun güçlü yanı olmasa gerek, bu konuda tecrübesiz olduğunu hissediyordu. *Silt Harea* hakkındaki soruşturma devam etti.

Pearl şarabını yudumladı. "Onu aklından çıkarmak için o vampirle yatman gerekiyor. Ama acele etsen iyi olur. Muhtemelen yarın gidecek."

Enti'ye bir bakış attı. "Silahı bitirdin mi?" O zaman prensesin bir şansı olabilirdi.

"Hayır. Onu yaratmayı başaramadım. Bu benim ilgi alanıma girmiyor."

Pearl, "Dün gece odamızı ateşe verdi. Xodin söndürmek için kanatlarını kullanmak zorunda kaldı. Ondan sonra da ona pes dedirttik."

Enti avuçlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Yemekten sonra Kosmina'ya söyleyeceğim."

Prensес bunu hayal etmişti; Enti bunu gerçekleştirebilmeliydi. Büyücü zayıflamadıysa tabii?

Onun cazip büyücülüğüne karşı bir oyun oynamayı düşündü, ama o daha saldırmaya fırsat bulamadan planlarını fark edecekti. "Bu silah dışında, bir ilkel kanını etkisiz hale getirebilecek başka bir şey var mı?"

Enti başını salladı. "Teorik olarak, bütün bir cadı meclisinin büyüsü bunu yapmalı. Nightside'da bir cadı meclisi eksik. Bir silah ya da cadı olmadan, bence en iyisi asla bir ilkel ile savaşmamak. Kaçmak tek umut."

"Birkaç gün içinde Kosmina'ya tırpan hakkında bilgi vereyim. Eğer sorarsa, hala üzerinde çalıştığınızı söyleyin."

"Onu baştan çıkarman için sana zaman kazandırmak için mi?" Enti maskesini düzeltti. "Bu beni rahatsız ediyor. Prensесin fazla zamanı kalmadı. Yıllarca daha dayanabileceğini söylediğimde genç yaşını hesaba katmamıştım. Çabucak yenik düşecek."

Boğazında safra yükseldi. "Bir yıl içinde mi? Bir ay mı?"

"Günler. Şimdiden gözleri kızarmaya başladı ve saldırganlığı daha da kötüleşiyor. Primordial'a karşı şansı milyarda bir olsa da, hastalığına karşı sıfır şansı var. Yakında onu sürgüne göndermek zorunda kalacağım. Bir tehdit haline gelecek ve ben burada bir sığınak vaadimi çok ciddiye alıyorum."

"Güçleriniz onun berraklığını korumasına yardımcı olamıyor mu?"

"Belki bu diyarın dışında onu stabilize etmeye çalışabilirim ama burada değil." Bu sözler karşısında morali bozulmuş görünen Enti kadehini ona doğru yaklaştırdı. "Her şey dağılıyor, değil mi?"

"Mutlaka." İçkinin cazibesine kapılarak metanet aradı, hatta biraz da buldu. Tartıştıkları konu düşünüldüğünde bu onu şaşırtmıştı. Kadehi elinin tersiyle itti. "Hiç tedavi diye bir şey duydun mu? Dorada'nın yüzüğünü düşünüyor."

"Kosmina'nın kaçtığını varsayarsak, yüzük onu kurtarabilir. Yine de o büyücüyle pazarlık yapmak ölüm fermanını imzalamak kadar iyi olur."

"Neden?"

Enti Pearl'le bakıştıktan sonra söze girdi. "Xodin geldiğinde, Dorada'nın yükseldiğine ve bir ordu topladığına dair Lore'dan haberler getirdi. Büyücü, kehanet bu. Tüm yeni yeminli askerlerini asırlık düşmanı Morgana'ya karşı saldırmak için kullanacak. Bu katılım gerçekleşecek. Tanrı'ya şükür burada güvende olacağız!"

"Yüce kum." Morgana iki anlamda Sorceri Kraliçesiydi. Onların hükümdarıydı ve gücü tüm Sorceri'yi kontrol etmekte. Dorada hariç hepsini. Bu iki devasa gücün ölümlüler âlemini yok edeceği ve bir kıyamet başlatacağı kehanetinde bulunulmuştu.

"Ve görünüşe göre Morgana son zamanlarda daha da fazla güç toplamış," diye devam etti Enti. "Onunla savaşmak için gönderilen herkes top yemi gibi yok edilecek."

Pearl boğazındaki modülatörü ayarladı ve "Eğer yüzük prensesin umuduysa, ona Dorada'dan bahsedecek misin? Belki de ona büyülu tırpanın gelmeyeceğini söyledikten hemen sonra?"

Tüm umutlarını yıkarak. "Doğru zamanı bulduğumda her şeyi açıklayacağım."

Enti, "Eğer senin etinden içerse, bizi bu komployu tartışırken görebilir" dedi.

"Ona izin vermeyeceğim."

"Bunu defalarca hayal ettiğin düşünülürse, bu zor olabilir." Kadının gözlerindeki parıltı, kendi üzerine boşaldığı anılarını gördüğünü söylüyordu. *Muhteşemdi*. "Bunda utanılacak bir şey yok Silt. Sen yeni bir ayartmayla karşı karşıya kalmış bir hedonistsin. Bizim türümüz değişmez."

Yine de her zaman bir hedonist olmamıştı. Yıllar gelip geçtikçe avlandı ve kaleler inşa etti. Savaştı ve intikam aldı. Hatalar yaptı ve öğrenmeye çalıştı. *Bitmek bilmeyen yıllar*. "Bununla başa çıkabilirim."

Enti onun gözlerinin içine derin derin baktı. "Ve o gittikten sonra, burada sunabileceğimiz her şeyin tadını çıkaracaksın."

Bu bir soru değildi ama "Kesinlikle" dedi. Kosmina gittiğinde, gitmiş olacaktı. Onun cansız bedenini tutarken nasıl hissettiğini hatırladı - o anlaşılmasız kayıp. Bacakları masanın altında koşturdu, avuç içleri düzensiz bir şekilde titredi. Işığı gizlemek için yumruklarını sıktı.

Kalıyorum. İntikamdan vazgeçiyorum. Vampir orada tek başına ölür.

Zaten lanetlenmişti!

"Pekâlâ." Enti şarabını yudumladı. "Sen ve ben onun umutlarını canlı tutacağız, bir yandan da kötüleşmesine izin vereceğiz - böylece onunla yatabilecek ve daha önce pek çok kadın gibi onu da bir kenara atabileceksin."

İnci, Enti'nin sözleri karşısında şok olmuş görünüyordu. "Vitis Kalesi tamamen neşe ve sporla ilgili, değil mi? Bırakın büyücü kendi büyüsünü yapsın."

Evet. İstediğimi istiyorum ve sonuçlarına da katlanıyorum.

"Haklısın." Enti maskesini bir kez daha düzeltti. "Azınlığın kasveti yerine çoğunluğun neşesi."

İki kadın arasında alttan alta akıntılar geçti. "Ne oldu? Bana söylemediğin şey ne?"

Pearl, "Prensesi istiyorsan acele etsen iyi olur. Yalnız değil."

TPIAIY-OFE

Silt balkondan uzaklaştı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"İlgilenmiyorum," diye çıkıştı kendisine doğru uzanan merdiven grubuna.

Kosmina'nın kapısının önünde durduğunda homurtular ve iniltieler duydu. Kesik körükler. Buradaki serserilerden biri tarafından çoktan baştan çıkarılmıştı!

Duvara bir gümbürtü çarptı. Sonra bir tane daha. Sanki birbirlerini hırpalıyorlardı. Kıskançlık kaynadı ve o tuhaf öfke hissi düşüncelerini gölgeleyerek kaslarını şişirdi.

Gümbürtüler kesildi ve Kosmina neşeli bir ses tonuyla, "Bu inanılmazdı!" dedi. Nefes nefese kalmıştı.

Silt de bu âlem kadar titremeye devam etti. Orada olmalı, onun bedenini almalı ve övgülerini kabul etmeliydi. Ona aşık olabilirdi. Neden ona güçleri hakkındaki gerçeği söylememişti ki?

Çünkü gelecek yok. Onun gibi bir prenses ondan daha fazlasını istemedi. O da ondan daha fazlasını istemedi. Öyleyse neden çekip gidemedi?

"Böyle hareket etmeyi nereden öğrendin?" Kosmina haykırdı. Sonra bir gümbürtü daha duyuldu. "Beni etkiledin."

Silt'in elleri sıkıştı ve kesesindeki kum çalkalandı.

Bir erkek, "Çok pratik yaptım," dedi. *Xodin mi?* Siktiğimin Xodin'i mi? "Ama bence bu işte doğuştan yeteneklisin." Doğuştan!

"Bir kez daha zamanı, iblis."

Xodin'in elleri onun üzerindeydi ... onu inletiyordu ... kanatları vücudunu sarmıştı ...

Yeterli. Silt bir adım geri çekildi. Bir bağırıyla kapıyı tekmeledi. Erkek savunmaya geçmeden kendini Xodin'in üzerine fırlattı ve ikisi de odanın içinde uçmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Kosmina ağladı.

Bir duvara çarpmadan önce Xodin kanatlarını çırpı ve yörüngeyi değiştirdi. Silt de içindeki tüm öfkeyle bir yumruk savurdu.

Xodin'in başı döndü, kanatları titriyordu.

"Kes şunu Silt!" Kosmina'nın sesi kalbinin çarpıntısına rağmen çok uzaklardan geliyordu.

İkisinin de giyinik olduğunu belli belirsiz fark etti. Xodin onunla antrenman mı yapıyordu? Bir masanın üzerinde haritalar ve bir fincan iblis birasının yanında bir sürahi kan vardı. Ne kadar da rahat. Bir vuruş daha yaptı.

Xodin hırladı, boynuzları ve dişleri uzadı. "Şiddet yasak olsa da kendimi savunacağım! Bir sonraki vuruşun son vuruşun olacak büyücü."

"Şiddet yok mu? Ama bu odada antrenman yapmak için bir istisnanız var, değil mi? Hadi yapalım şu işi."

Kosmina yakındaki kından bir kılıç kaptı ve aralarına daldı. "Yeter! Neyin var senin büyücü?" Xodin kendini Silt'in elinden kurtarıp geri çekilince, iblise, "Onunla başa çıkabilirim. Lütfen git."

Dudağındaki kanı temizledi. "Seni böyle bırakmak istemiyorum." "Ben iyiyim" -kılıcını döndürdü- "ama kulaklarını kabartmak üzereyim."

"Pekâlâ. O zaman bırakayım da sen yap. Yarın, prenses?"

"Tabii Enti o zamana kadar silahımı ele geçirmeyi başaramazsa."

"Aynen öyle. Yakında olabilir." Xodin silahın mümkün olmadığını biliyordu.

İblisin bu kadar kolaylıkla yalan söylediğini görmek Silt'in kendi yalanlarıyla biraz daha az gurur duymasını sağladı. *O serseriyle hiçbir ortak yanım olsun istemem.*

Kosmina'ya nazık bir selam veren -ve Silt'e tek kanadıyla kaba bir hareket yapan- Xodin hızla onarılan kapıya doğru döndü.

Silt kapı arkasından kapanıncaya kadar nöbet tuttu, bakışları iblisin üzerinde kilitlendi ve sonra ona doğru döndü. "Onunla ne kadar zaman geçiriyorsun?" Kadının gözleri kızarmıştı; bu da Silt'in tedirginliğini daha da artırmıştı.

Ters ters baktı. "Bu seni ilgilendirmez. Arkadaşıma saldırma hakkını sana kim veriyor?"

"Xodin senin arkadaşın değil. Seni kullanıyor."

"Beni kullanarak mı? Nightside haritalarının üzerinden geçerek, bana silahla ilgili güncellemeler getirerek ve bedenimi savaşa hazırlamama yardım ederek mi? Bunu nasıl yapabilir?"

"hazırlamak istediği tek şey savaş değil. Seni baştan çıkarıyor."

"Saçmalama." Sonra bir an düşündü ve ilgiyle kapıya baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Öfkesini kusan Silt, "Sen Xodin'in değilsin. Gravewalker'ın değilsin. Vampir, sen *bana aitsin.*"

"Ait olmak mı? Kendini duyuyor musun?" Silt'in davranışları mağarada çılgına döndüğü zamanları hatırlatıyordu. Sadece bir hafta önce!

Yine de bu farklı görünüyordu. Daha önce alışkanlıkları ve geçmişi tarafından yönetiliyor gibi görünüyordu; şimdi ise kıskançlık tarafından. Ya da kalbiyle.

Kadın aptalca onun için haykırdı.

Son üç gün boyunca Mina kendini görevine konsantre olmaya zorlamıştı. Onun buradaki sefahate düşkünlüğünü hayal etmemeye çalıştı. Kötüleşen kabuslarını ve ona karşı artan susuzluğunu görmezden gelmeye çalıştı.

Ama Xodin, Silt'in hiç de hoşgörülü olmadığını ağzından kaçırınca konsantrasyonu bozulmuştu. *Neden, neden, neden? "Ya beni önemsiyorsa?"* diye düşünüp duruyordu.

Büyücü şimdi onun önünde volta atıyordu. "O iblis sana göre değil!"

Silt'in sahipleniciliği göğsünü burktu, vücudu ona tepki vermeye başlamıştı bile. Bu adam -o kadar kusurlu, o kadar yaralıydı ki- ona kaderin çağrısı kadar güçlü bir çağrı yapmıştı. Ama aralarında daha fazlası için artık çok geçti. "Her zaman bu kadar kıskanç mısın?" Kılıcını bir kenara bıraktı ve söz verdiği gibi kulaklarını kabartmak için bir nefes çekti.

Ama adam şaşkınlıkla, "*Asla,*" dediğinde sözleri boğazında düğümlendi. Beni anlıyor musun prenses? Bana bir şey yaptınız." Gerginliği odada bir güç gibiydi. "O iblisi istiyor musun?"

"Onu istemiyorum, seni de istemiyorum-ahhh!" *Rána* bu yalan üzerine boğazını haşladı. Boynunu kavrayarak, "Seni istemek *istemiyorum*. Ama Tanrılar yardımcım olsun, istiyorum," dedi ve yanık hafifledi.

Silt sanki onun acısına dayanamayacakmış gibi bakıyordu. Ona doğru yürüdü ve . "Bana yalan söyleyemezsin." Onun boynunu öptü, yatıştırdı.

Vücudunun geri kalanını yakarken onu orada. "Seni istemeyi ben de istemiyorum. Ama kum saatindeki kum gibi içimdesin. Sensiz çalışabilir miyim bilmiyorum."

Farklı koşullar altında tanışmış olsalardı ne olurdu? Fark etmezdi; karşılaşmamışlardı. "Düşüncesizce söylediğin sözler hep aramızda kalacak. Bir cümle, sahip olabileceğimiz her türlü şansı yok etti." Bu gerçeği yüksek sesle dile getirmek, keskin bir kavrayış getirdi. Gözleri doldu ve kalın bir sesle fısıldadı: "Benden o kadar uzaktasın ki bir güneş ışını bile olabilirsin." Yüzünden kanlı bir gözyaşı süzüldü.

Gözleri kocaman oldu. "Sus. Ağlama, tatlım."

"Bu bir şey olabilirdi. İkimiz de bunu biliyoruz. İkimiz de birbirimize çekiliyoruz, hem de olması gerekenden daha fazla."

İnkâr etmedi.

Bir gözyaşı daha döküldü ve onu utandırdı. "Bu yüzden canım çok yanıyor. Ve zaten yeterince acı çekiyorum. İhtiyacım olan son şey daha fazla acı ve sen sadece bunu sunuyorsun."

Kızın yanaklarını okşadı. "Kosmina, kardeşine zarar vermeyeceğim." "Vermek zorunda kalacaksın. Yeminin seni buna zorlayacak!"

Gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. "O zaman onu kıracak güce sahip olmam iyi bir şey."

İkincisi

"Neden bahsediyorsun sen?" Kosmina, yürek parçalayıcı güzellikteki yüz ifadesindeki *umutla* ona baktı.

Silt şaşkınlıkla ellerinin kızın yüzünde titrediğini fark etti, sanki çok değerli bir şey tutuyormuş da ona güvenilmemesi gerekiyormuş gibi. Ellerini indirdi ve kendini yukarı çekti.

"Silt?"

Şimdi itirafına başlamıştı ama bitirmek istediğinden emin değildi. *Evet, Enti, bu kafamın içindeki her şey çelişkili.*

Haritaların olduğu masaya baktı ve geri döndü. Kosmina bu sığınaktan ayrılıyordu; o ise kalıyordu. Kosmina ölüyordu; o ölmüyordu. Kosmina'yı kendisiyle daha fazla birlikte olma konusunda umutlandırdığı için bir an suçluluk duydu ama ona bir süreliğine sahip olmalıydı. "Lore'a ettiğim yemini bozabilirim. Ben Yemin Bozan olarak bilinirim. Bu benim ikincil Sorceri gücüm."

"Oathbreaker? O zaman şimdi sana neden inanayım?" Buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Bunu kanıtlayacağım." Onu ikna etmek için bazı saçma koşullar düşündü. "İlahiyat'a yemin ederim ki gözümü bıçaklayıp çıkaracağım. Ne zaman yeniden canlanırsa, onu tekrar bıçaklayacağım," dedi hafifçe.

"Deli adam!" Nefes almıyordu, kalbi belirgin bir şekilde hızla çarpıyordu.

"Gördün mü? Hiçbir şey olmadı." Tüm Lore'u dehşete düşüren şey onun için önemsizdi.

Dudakları nefes verirken aralandı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Bakışlarını kısarak analitik bir bakış attı. "Beni uzakta tutmak istedin."

"Belki."

"İşe yaradı. Yine de bu yemini etkisiz hale getirecek bazı araçlara sahip olup olmadığınızı merak etmeye başlamıştım."

"Nasıl?"

"Burada kalmaya karar verdiğinde içimi bir kuşku kapladı. Bu yemin seni onu korumak için her şeyi yapmaya, hatta buradan kaçmaya zorlamalıydı."

"Zeki prenses," dedi, biraz tedirgin bir sesle. *Çok mu zekiydi?*

"Amcam bir zamanlar bir yemine bağlıydı. Bundan kaçmak için kendini öldürmeyi bile denedi ama yemin buna izin vermedi. Ama sen . . . o kırılmaz bağdan kurtuldun. Olağanüstü." Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden şimdi söylüyorsun?"

Kaybetmek istemiyorum. Sana erişmek istiyorum ki bu saplantıyı söndürebileyim ve senin her şey olmadığını kanıtlayabileyim. Sesi sertti, "Bilmiyorum." dedi.

Bakışları adamın yüz ifadesinde daha fazlasını aradı - adamın ona veremediğini. Yine de orada bulduğu şey ona "Bu her şeyi değiştirir" dedirtti. Şefkatli elleriyle onun çene çizgisini okşadı. *Nazikçe. Bir iletişim.*

Boyut dönüyor gibiydi. Bu vampir, tek bir hareketiyle ona hiçbir şeyin ortasında büyüyen bir vaha hayal ettiriyordu. Dengesini kaybederek sağlam bir zemin aradı.

O bulamadan, üzüntüyle mırıldandı: "Ama yine de yeterli değil."

Mina, Silt'e yemininin lekesi olmadan gerçekten bakmasına izin verdi. Bir dönüm noktasına ulaşmıştı, bu yeni bilginin oluşturduğu dağ iki nehri birbirinden ayırıyordu.

Büyücüden nefret etme nehri.

Ona karşı daha derin hislerin nehri.

Çok daha derin. Bunun sonsuza dek izleyeceği yol ve akış olacağını kabul etti.

Daha önce, kendi sahipleniciliğine izin vermemişti. Şimdi, onu yalnızca kendisine ait olarak hayal etmek bir uyarılma dalgası yarattı. Onun gözlerinin içine bakarken üç şeyi anladı.

Bir: Eğer ilahi olana ulaşacaksa, bu sadece bu adamla olacaktı.

İki: Hiçbir zaman aşık olamayabilir.

Ve üç: Sevmeyi öğrense bile, bu başarılı bir ilişkiyi garanti etmiyordu.

Ne olmuş yani? Yine de bu erkek için bir kumar oynayacaktı; bu da onunla çıtayı yükseltmesi gerektiği anlamına geliyordu. Mina onun ilk teklifi olan "*sevdiğini öldürmeyeceğim*" ile *yetinmeyecekti*. Adamın kendini nasıl kanıtlayabileceğine dair bazı fikirleri vardı ama o konuya geleceklerdi. "Hayır, bu yeterli değil," diye tekrarladı. "Yine de bu gece için yeterli."

Bastırılmış bir nefes verdi ve ona daha da yaklaştı, kokusu göz kapaklarını ağırlaştırdı. "Seni istiyorum. Günlerdir senden başka bir şey düşünmüyorum."

Onun içinde tekrar kaybolmak isteyerek, "O zaman öp beni büyücü. Geçen gece bana verdiğin şeyin daha fazlası için yanıp tutuşuyorum." Ona duyduğu susuzluğu kontrol miydi? Kâbusları onu duraksatıyordu ama bu yeni gelişme iyimserliğini artırdı. Şu anda birlikte her şeyi yapabileceklerini hissediyordu.

"Serbest kalmak için can attığını düşünmek içimde bir ateş yakıyor." Ama sonra gözleri kıskançlıkla parladı. "İblis için mi yanıyorsun? Yoksa *İdeal için* mi?"

Ona gülümsedi. "Bana onları unuttur, büyücü."

Silt kalçalarını ona doğru hareket ettirerek sertliğini hissetmesini sağladı. "Seninle işim bittiğinde, kendi adını bile hatırlamayacaksın."

Ağzını onunkine bastırıp temas ettiğinde inlediğinde ona inandı.

Тилай-Тпае

Kosmina'nın dudakları öpücüğü derinleştirmesi için Silt'i çağırdı. Dili aralarına daldı ve onunkini aradı.

Onu hevesli bir kucaklama ile karşılarken boğuk bir çığlık attı, çok açık bir şekilde kendi elementinin dışındaydı. *Masum vampir* . . .

Yine de onunla yaşadıkları bildiklerinden o kadar farklıydı ki, bir acemi de olabilirdi. Zevk, kafa karışıklığıyla karışmış, her ikisi de sırayla yükselmişti. Bu yüzden tüm yeni duygularını bu öpücüğe kanalize etti. Ağzını onunkinin üzerinde gezdirerek aldı ve verdi.

Uyarılmışlığı kısa sürede her türlü çekingenliği eritti ve onun darbelerine karşılık verdi. Tuniğini yumrukladı, kalçaları kışkırtıcı bir dansla ona süründü.

Çok iyiydi. Onun tepkisi ve duygusal kıvrımları arasında siki tehlikeli bir şekilde kabardı ve geri çekildi.

Parlak bakışları adamın ağzına kilitlendi. "Durma. Neden duruyoruz?"

Sesi tanınmaz haldeydi, "Burada tempo tutmaya çalışıyorum" dedi. Onun için alışlagelmiş bir durum değildi. Satın alma zamanı, çenesini kızın kulaklarından birinin ucunda ileri geri gezdirmek için eğildi, kızın hassas olup olmadığını merak ediyordu-

Kendini kanepeye itilmiş, vahşi gözlü bir vampirin tepesinde buldu.

"Bu elektrikli hissettirdi!" Gömleğini yırttı, şehvetli dişisi daha fazlasını talep ediyordu. "Bu *çok* hoşuma gitti."

Giysiyi kaptığı gibi çıkardı. "Bu izlenimi ediniyorum," dedi, sesi kendi kulaklarına bile heyecanla geliyordu.

Ağırlaşan göz kapaklarıyla ellerini adamın göğsünde gezdirdi, avuç içleri dövmelerinin üzerinde yumuşadı. "Sen çok güzel bir adamsın." Ovuşturduğu göğsü gururla kabardı. "Daha fazlasını görmek istiyorum." Botlarını çekip çıkardı ve omzunun üzerinden fırlattı. Adamın pantolonu pençeleriyle sıyrılmış, siki önünde zıplamaya başlamıştı.

"İşte görmek istediğim şey buydu," diye mırıldandı. "Hayal ettiğimden bile daha iyi."

Büyülenmiş bakışları bir dokunuş gibiydi. Onlarca yaşından beri yapmadığı gibi, ucunda boncuk boncuk nem vardı.

"Başın ıslanması iyi hissettiriyor mu?"

Guh. "Evet. Biraz daha konuşalım." Sadece boğucu sesi bile onu Kapalı!

"Bahse girerim tepedeki yarık hassastır." Eğildi ve nefes almak için dudaklarını büzdü.

Üzerinden hava geçti; kalçaları hissi kovalamak için yukarı fırladı. "Siktir!" Aralarındaki sihir kime aitti? Onu kendine köle yapabilirdi.

Yumuşak elleri onun uzunluğunu kavradığında, kamışı onun için daha da sertleşti ve ona daha fazla pre-cum verdi. İşaret parmağının ucuyla, adamın aklı başından gidene ve dizlerinin bağı çözülene dek kayganlaşmış başı ovuşturdu.

Sürtünerek... sürtünerek... dokunuşuyla yukarı doğru çekilirken.

"Bu kadar sıcak olmasını beklemiyordum."

Gözlerini kırpıştırarak dikkat kesildi. "Gerçekten hiç bir erkeğe dokunmadın mı?"

Yanaklarında bir kızarıklık belirirken, ona kanepede dönmesine neden olan geçici bir vuruş yaptı. "Sadece kaçamak bir iki öpücük aldım."

Başkalarının kendisinden önce onun dudaklarına yapışmış olmasına öfkelenen adam, bu öpücükleri de unutturmak niyetiyle onu sırt üstü fırlattı. Bluzunu yumruklarıyla kavradı ve kumaşını yırttı, ama yeterince hızlı değildi; kadın giysi kalıntılarından sıyrıldı.

Kadının göğüslerini görünce nefesini tuttu. Kiraz kırmızısı meme uçları soluk et tepciklerinin ucundaydı. "Bir serap mı?" Hayalleri bunların hakkını verememişti.

Kızarıklık yeniden yanaklarından göğsüne doğru yayılmaya başladı ama kendini örtmek yerine onun bakışlarını aradı. Gözlerindeki beklenti onu hizaya getirdi. Onun kendisine, bilmediği bir dilde, şefkatli şeyler söylemesini istiyordu. Böylece o da ona gösterecekti.

Botlarını çıkarmak için eğildi. Hassas ayak bileklerine kondurduğu öpücükler nefesini kesmişti. Pantolonunu ve iç çamaşırını çekiştirerek çıkardı, sonra sırt üstü uzandı.

Onu çıplak görmek için kamburunu çıkardı, sanki daha önce hiç karşılaşmadığı yeni bir büyüye tanıklık ediyormuş gibiydi.

Onun bedeninden beslenmek için yanıp tutuşuyordu; şimdi de duyularını onunkilerden besliyor, onun kokularını ve bu manzaraları -kanepeye yayılmış parlak saçlarından küstah meme uçlarına ve sarışın seksinin dolgun kıvrımlarına kadar her ayrıntıyı- içiyordu.

Onu sersemleten şehvetli bir karışıklık. "Kosmina ..." Başını onun göğüslerinden birine doğru eğerek meme ucunun etrafındaki eti öptü. Kadın ona yol göstermek için parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Hızını ayarlamaya kararlı olan adam, bir şekilde ona direndi. Bu alay aceleye getirilemezdi. Dönüşümlü olarak onu kendisine sıkıca bağlamak ve uçurmak istiyordu. Dudakları meme ucunun üzerinde, "Emeyim mi? Yoksa dişlerimle sıyırayım mı?"

Sırtını kamburlaştırdı. "HERHANGİ BİR ŞEY!"

Sırıttı, daha yakına indi . . . daha yakına . . . Adam o noktaya yaklaştığında huşu içinde nefesini verdiğinde, kadın Daçya dilinde mırıldandı; adamın bile tahrik olduğunu anlayabildiği kelimelerdi bunlar. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm utangaçlığım yok oldu. Seninle böyle olmak için yaratılmışım gibi hissediyorum. İhtiyaçtan başka bir şey değilim, büyücü!"

"Güzel. Ben de seni böyle istiyorum." *"Ağrım var. Em beni."*

"Yakında." Dilini meme ucuna dokundurdu, sonra da gergin ucunda gezdirdi. Daha fazla yalayarak onunla oynadı, onu hazırladı. . . .

Dudaklarından ağlamaklı sesler döküldü.

Ona acıyarak ağzını meme ucunun etrafına kapattı. Dil darbeleri açlığa dönüştü ve sanki vücudunda yaşamın sırrı varmış gibi meme ucunu kavradı. Onu sadece üzerine üflemek için serbest bıraktı.

Vücudu titriyor, göğüsleri titriyordu. "Silt!"

Diğer meme ucuna döndü, o noktayı da sertleştirdi ve hırlayarak emdi. Dişleriyle ucuna dokunarak kanın yüzeye çıkmasını engelledi.

Sancılar içindeki saldırgan bir vampir gibi adamın saçlarını kabaca kavradı. Nefesleri arasında, *"Daha fazla" dedi.*

"Önce sana eziyet edeceğim." Tecrübeli bir uzmanın tüm küstahlığıyla konuşuyordu, ancak bu etkileşimle ilgili her şey yabancı hissettirmeye devam ediyordu.

Kosmina'nın zevki kendisinininkinden çok daha önemliydi. Onunla ilk kez karşılaşmıyordu, merak etmek zorundaydı: *Bana neler oluyor?* Tedirginlik kaynıyordu ama ihtiyaç tarafından bastırılmıştı.

Göz kapakları ağırlaşarak, "O zaman bana bu havanın nereden geldiğini göster. Benimle ilgileneceğine söz vermiştin. Sensiz nasıl yaşadığımı merak etmemi sağlayacaktın."

Cesur iddialar, ama ona verdiği ilk tepkilere dayanarak, "Bitmiş kadar iyi" dedi. Kadının vücudunda alçaldı, onu yiyip bitirmeyi ve sonra da tamamen sahiplenmeyi planlıyordu. Göbeğini dillerken kaşlarını çattı. *Sahiplenme* kulağa kalıcı gibi geliyordu. Ölümsüzler kalıcılık konusunda dikkatli davranmak zorundaydı. "Benim engin tecrübelerimden faydalanmak üzeresin."

"Gösterin. Lütfen." Titreyen kalçalarını ayırdı ve parıldayan pembe cenneti ortaya çıkardı.

Kızın kokusu onu sardı; sadece sikiindeki acı onu bu uçağa bağlı tuttu. Eğildi ve kızın sırlıslıkla buklelerini içine çekti, başı döndü. "Büyüleyici bir kadın. Tatlı amcıyla." Boyu bunun için damladı.

Başını eğdi ve dudakları onunkilerle buluştu. Uysal kıvrımlar dilini karşıladı ve onu çiy ile kapladı. Mükemmelliğin pınarından içerken ciğerlerinden kayıp bir inilti yükseldi.

Kıvranıyordu. "Büyücü. . . dilin çok kötü. Beni doruğa çıkar o."

için göğüslerini avuçladı ve onu kanepeye doğru bastırdı. O onun zevkini arttırmak istiyordu. *Şimdi* bunu talep ediyordu. O yüzden küçük klitorisini fiskeledi.

"Ahhh!" Topuklarını minderlere gömdü ve adamın ağzına doğru eğildi. Kaygan et, öpücüğü için daha da ayrıldı.

"Mina!" Yüzünü onun kalçalarının arasına gömdü ve hayal ettiği gibi dar girişini yaladı. Ama hiçbir fantezi bunu yakalamaya yaklaşamazdı. Sertleşmiş diliyle, onun çekirdeğini ele geçirdi. Yakında onu tamamen ele geçirecekti. *Benimkini.*

Serseri düşünce: Herhangi bir zevk şu anda yaşadıklarını nasıl aşabilirdi? Daha fazlası için intikamdan vazgeçer miydi? Daha fazlası için dumandan vazgeçer miydi?

Evet.

Milenyumun her gecesi.

Büyücülük havada dans ederken ışık bakışlarını yukarı doğru çekti. Gücü kıvılcımlanırken uğultulu güç onları sardı - bir zamanlar olduğu gibi değil, ama belki

bu bir başlangıca işaret ediyordu. Kosmina'yla aralarındaki bağ hava ve çıra gibiydi ve birleşerek bir büyü alevini besliyordu.

Öpücüğünü klitorisine geri verdi ve dilini parmağıyla değiştirdi. Eve doğru kaydırırken esnek bir gerginlik onu sardı. Dolgunluğu artırarak ikinci bir tane daha ekledi.

"Bırak beni, Silt! *Lütfen...*"

Artık onu inkâr edemezdi. Parmaklarını kadının içine sokarak itti. Kızın kanalı parmaklarının etrafında sıkılaştığında onun şok olmuş gözleriyle karşılaştı. Elini pompalayarak klitorisini emmek için eğildi ama bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

"*Ahhh!*" İfadesi sendeledi, dudakları aralandı, başka tarafa bakmadı ... bakışlarını tuttu ... tuttu ...

Ecstasy onu ele geçirdi. Çığlık çığlığa bağırdı.

Dudaklarını ısırarak ve iterek onu orgazm ediyor ve daha fazlası için hırıliyordu.

O

vampirdi, onu yutmak için çıldırıyordu.

Artık hiçbir şey onu tutamadığında gözleri yuvalarından fırladı.

ТрІау-Еоиа

Mina'nın bedeni yavaşça kontrolüne geri döndü, Silt'in kemik eriten öpücüğüyle sonsuza dek değişti. Kadın yere yığıldığında, Silt parmaklarını ondan çekti.

Kendine yardım edemiyormuş gibi görünerek, ürpererek onları emip temizledi. Kızın dikkatini çektiğini fark eden adam, bakışlarını ondan kaçırdı.

"Büyücü mü? Ne oldu?" Adam az önce daha da fazla ifşaatta bulunmuşken sesinin bu kadar kararlı çıkmasına şaşırmişti.

Adam onun kalçasını öptü ve şaftını yatağa sürttü. "Hiçbir şey."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır!" Başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Sen ... *hayır*."

Ah. "Benimle farklı, değil mi?" Ona dokunduğunda elleri titremişti ve o bile havadaki büyüü hissetmişti. Binlerce yıl tek yönlü hissettikten sonra, büyücü şimdi yeni bir deneyimle karşı karşıyaydı ve bu onu korkutuyordu. "Sorun yok. İlerledikçe bunu çözeceğiz." Ve şu ana kadar her şey onun planına göre ilerliyordu. . . .

"Neyi çözeceğiz? Bir sonraki adım belli," dedi, iş adamı tavrıyla. Bu karşılaşmayı da diğerlerine benzetmeye mi çalışıyordu? "Hazırsın. İçine girmem gerek." Kalçalarının arasından kalktı ve şişmiş uzun aletini yumrukladı.

"Seks için hazır değilim." İlahi olanın huzurunda değillerdi. Henüz değillerdi. Ve ilk seferinde sadece cinsel ilişkiyle yetinmeyecekti. Mina bu konuda kendine bir söz vermişti. Kendisine verdiği bir sözü tutamıyorsa, başkalarına karşı nasıl tutabilirdi ki? "Ama bu yeni bir çığır açmaya devam edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor." Tanık olduğu diğer eylemleri keşfetmeyi arzuluyordu.

Bakışlarında bir ilgi parıltısı belirdi. "Dinliyorum."

"Ben de karşılık vermek istiyorum. Ne yazık ki çok becerikli olamayacağım - senin öpücüğün gibi değil. Milyonlarca kadın üzerinde pratik yapmış olmalısın. Bunu söyleyebilirim."

"Teşekkürler mi?"

İç çekti. "Doğru şeyleri söylemiyorum. *Seksi* şeyler. Zevk beni şaşırttı."

Bakışları yumuşadı. "Güzel."

"Yani bir milyon sevgilin olduğunu tahmin ettiğimde bunu inkâr etmedin mi?" "Prenses," dedi uyarırcasına.

"Pekala. Benimle yer değiştirir misin? Ben de elimden geleni yaparım."

İfadesi merakla dolan adam, sırt üstü yatana kadar kadının kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Orgazmın etkisiyle duyuları daha da canlanmıştı. Onun ağız sulandıran kokusunu içine çekerek, bakışlarının altın gözlerinden ... dalgalanan gövdesinin kaslarına ... muhteşem aletinin nabız atışlarına kadar dolaşmasına izin verdi.

Hayatla dolu boyu kalbini işaret ediyordu. Trans halinde, bakışları o alaycı damarı takip etti. Hayal ettiği gibi onu cezalandırmaktan kendini alıkoyabilecek miydi? Belki de bunu şansa bırakmamalıydı.

"Kendinizi sorgulamayın prenses. Rotamız belirlendi."

Başını salladı, nasıl giriş yapacağından emin değildi. Sonra adamın testisleri kasıldı ve kadının dikkatini çekti. Kadın onları okşamak için uzandı ve adam sanki bu onun için özel bir zevkmiş gibi inledi. Sonunda, homurdanana kadar onları kavradı ve tarttı, "Artık oyalanmak yok, dişi. Ağızımı üzerimde istiyorum."

O ağız somurttu. "Bunlarla sonsuza kadar oynayabilirim."

"Ya da bu saldırıya dayanabildiğim sürece." Onun ilgisini bir savaş saldırısı gibi göstermişti, bu da onu memnun etti.

Bu konuda deneyimi olmayabilirdi -diğer milyonlarca ortağının olduğu gibi- ama hamleleri ve karşı hamleleri biliyordu. Kampanyasını onun tepkilerine göre ayarlayabilirdi. Nasıl ilerleyeceğini mantık belirleyecekti. Her ne kadar görmek ve yapmak aynı şey olmasa da, bu eylemi Ağaç'ta pek çok kez görmüştü. . . .

"Beni bundan kurtarın" -dudakları incelmmişti- "yoksa kendim yaparım."

Bu iki iştah açıcı olasılık arasında tartıştı. Şimdilik bir tanesinde karar kılarak bir kez daha eline aldı, solgun teni kanla dolu şaftına karşı sertti. Adamın kalp atışlarıyla aynı anda zonkluyordu.

tacı yağlamak için aşağı daldı. Onun yüce tuzlu tadı onu karşıladı.

"Umm."

Gözlerini kapatarak baktı ama göğsü kabardı.

Gururlu tacın hatlarını öptü. Çıkıntıların altını. Ucuna kadar. O hassas yarığı yaladı, daha fazla tuz için dilini daldırdı. Onu sevgiyle öperken mantığı geri çekildi. "Tadın sihir gibi."

"Yüce kum."

Kılıç talimi yaparken ve entelektüel yeteneklerini kabul ederken kadınsı bir güç hissetmişti. Şimdi kelebek yalamaları ve küçük emişlerle onun şaftında ilerlerken, farklı bir tür kadınsı güç hissediyordu. Adamın yükselen iniltileri *ona* bu büyücüyü çılgına çevirebileceğini, iradesini bir süreliğine büyüleyebileceğini söylüyordu-

Nefesini içine çekti. "Isırmak mı?"

Geriye doğru sarsıldı. Şok içinde aşağı baktı. Damarın hemen üstünden küçük bir kıpkırmızı küre yükseliyordu. "Derini yüzmek istememiştim! Tadını almadım." Dişlerini kontrol edemeyeceği kadar keskinleştirmişti. "Bunun olmasından korkuyordum ama kendimi çok kaptırdım."

Dirseklerinin üzerine eğildi, bakışları esrarengizdi.

Sessizliği doldurmak için acele ederek, "Şelalede bana kan verdiğinde, seni ısırma dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu. Vampirler zamanla dişlerini kontrol etmeyi öğrenebilirler ama benim hastalığımı düşünürsek ..." Sözünü yarıda kesti, dikkati tekrar o damlanın kusursuz küresine yöneldi. Büyümüştü. Ateş ışığı sıvıya yansımıştı. Şaşkınlıkla, "*Hayat*" diye mırıldandı.

İçinde kötü dürtüler uyandı. Vampirik dürtüler. Onun kanını, tohumunu çalmak, bir kâbus yarattığı gibi uyanırken her düşüncesine sızmak istiyordu. *Ona musallat olmak istiyorum.*

Kadının yüzünde gördüğü her neyse, "Siktir et, del beni," dedirtti ona. Eğer bir şey varsa, şaftı daha da sertleşti. "Etime dokunmak için dişlerin var. İkimiz de bunu yapmanı istiyoruz."

Bu onun kalbine dokunmak gibi bir şey olurdu! "Bu tabu." Yine de dişlerini onun etli uzunluğuna batırmaya nasıl karşı koyabilirdi?

"Kanımı tekrar akıtman an meselesi."

Onun birçok anısının akınıyla başa çıkabilecek miydi? Korkunun yerini endişe almıştı; zaten zamanı kısıtlıydı. "Kontrolümü kaybediyorum ve doğrudan etten içmek istemiyorum."

Başını iki yana salladı. "Tamam, haklısın. Zamanı değil."

"Belki de gitmelisin. Sana saldırmayı, seni ısırmayı hayal ettim ve kana susamışlık beni daha güçlü kılıyor-"

Onu sırt üstü çevirdi ve onunla yer değiştirdi. "Seninle başa çıkabilirim." Vücudunu onunkinin üzerinde manevra yaptırarak bileklerini başının üstünde sabitledi. Diğer eliyle çubuğunu ağzının üzerinde tuttu.

Çentik kıpkırmızı olmuştu; sarkık damlası dudaklarının üzerinde asılı duruyordu. . .

"İstiyor musun?" diye sordu, ses tonunda bir meydan okuma vardı. "Seni böyle besleyeceğim."

"Evet, evet, *besle beni*." Adamın kanı düşerken nefesini tuttu.

Düşüyordu.

Düşüyor.

Temas. İçten içe yanan damla alt dudağına çarptı; çırpınan göz kapaklarının arkasında yıldız patlamaları patladı. "Daha fazla!" Dudağını yaladı, emdi. Tadına dayanamayıp kurtulmak için onun altında kıvrıldı. *Onu ısırarak. İç onu, iç...*

Ama adam onun için çok güçlüydü ve vücuduna hükmediyordu. Esneyen kaslarının görüntüsü ve tutuşunun hissi, duyuşsal aşırı yüklenmeyi daha da arttırdı.

Adam kızın gözlerine bakarken gözleri

büyüdü. "Ne oldu?"

"Vampirimin daha fazla kana ihtiyacı var" -erkeğini okşadı ve dudaklarına bir damla daha düştü- "benim çeşmemden."

Tabu!

Ne

olmuş

yani?

Adamın yaşam kanı damarlarında erimiş bir yoğunlukla akarken, etraflarında daha fazla büyü dönüyordu.

"Benim tadımı en iyi şarap gibi arzuluyorsun. Her zaman da öyle olacak." Onun gözlerine baktı. "Seni diğer her şey için mahvettim."

Vardı. Yapmıştı! Onun altında kıvrandı, tekrar doruğa ulaşmak üzereydi. Büyü. Seks. Erkek. Bu büyücüyle ilgili her şey onu memnun etmek için birleşmişti. Onun bu aşısı daha fazla inkâr edilemezdi.

O benim kalbimde. O benim içimde. Uyluklarını sıktı ve dalgalandı. "Ah, ahh!"

"Yine mi gidiyorsun?" Adam onun çılgın kalçalarına baktı. "Şehvetli parça."

Tam eşiğine geldiğinde, bir kan akışı doğrudan diliyle buluştu. Ağzını ıslatmak için bir şekilde boynunu kesmişti. O da

kalbini öpebilirdi. Onu içerken, coşku onu uçurumun kenarına yuvarladı ve her dalgasında çekirdeği büzüldü.

Mantık yok. Sadece hisler ve yıldız patlamaları.

Kaşları çatıldı, vücudu gergin bir kütleye dönüştü. "Kontrolümü elimden aldın. Bununla daha fazla mücadele edemem." Büyük aletini aşağıya doğrulttu, yumruğunu bir kez daha sıktı. Boynundaki ve göğsündeki kaslar sertleşti, kolları şişti. "*Boşalacağım!*" Başını geriye attı ve menisi fışkırırken böğürdü.

Haşlayan kirpikler iki göğsünü de aldı. Gerilen kırmızı meme uçları, beyaz tohumun kırbaç izleri arasından yukarı bakıyordu.

Sesi kadar tekrar tekrar bağırdı, ta ki sersemlemiş *bir şekilde "Yüce kum" diyene* kadar.

Kadının gerginliği onunkiyle aynı anda azaldı, hareketleri yavaşladı, nefes alışları gevşedi.

Tükenmişti, son bir inilti çıkardı. "Şuna bak." Saf erkeksi tatmin, kadının üzerindeki tohumuna bakarken yüzünü aydınlattı. "Bir daha asla boşalmayacağım. Beni tükettin prenses." Onu serbest bıraktı ve kanepenin arkasına doğru yığıldı. Nefesleri arasında, "Ve sen beni şok ettin. Benim gibi bir ölümsüzü şok etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Hmm?" Sedefli menisi kırmızı bir iplikle kesilmişti. Kendine engel olamayarak parmağını her ikisine de batırdı ve ağzına götürdü. Dili tadına bakmak için çabaladı.

"*Ah, sikeyim beni,*" diye mırıldandı şok içinde ve çılgınlık yeniden başladı.

Tıllay-Elve

Birkaç kez daha yatak sporu yaptıktan, Silt için ek yiyecekler hazırladıktan ve ikisi için de bir banyo yaptıktan sonra, o ve prenses yataklarında uzanmış, vücutları birbirine geçmişti. İkisinin de iştahı -sanki o ve prenses tek bir kum tanesinden kesilmiş gibi- doyurulmuştu. Şimdilik.

Onu hâlâ sahiplenmemişti ama bu sadece bir zaman meselesiydi.

Kosmina başını onun omzuna yaslayıp dövmelelerinin izini sürerken ateş çıkırdadı. Parmağını onun saçlarının arasından geçirerek dayanılmaz kokusunu içine çekti. Düşünceleri berraktı ve yine de içinden bir rahatlama geçti. *Bu yeni bir şey.*

Hâlâ kim olduğu ve nihai olarak ne istediği konusunda kafası karışık - sadece bunun daha fazlasını içerdiğini biliyordu. Sigara içmenin mutluluk olduğunu düşünmüştü. Yine de hiçbir şey bu *bağlantıyla* kıyaslanamazdı.

Kaşlarını çatarak sarhoş edici vampire baktı. Bir uyuşturucuyu başka bir uyuşturucuyla mı takas etmişti?

Gece boyunca ona eskiden dilinin tutulduğunu ve utangaç olduğunu söylemişti. Zaman zaman, tanıttığı yeni bir zevk karşısında sivri kulaklarının ucuna kadar kızardığında o utangaç prensesin ipuçlarını görmüştü, ama çoğunlukla ona zar zor ayak uydurduğu bir femme fatale olarak çarpmıştı.

Şimdi sessizleşmişti ve onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri olmaması hoşuna gitmiyordu. "O zeki aklınla ne düşünüyorsun?"

Alaycı bir ses tonuyla, "Söylesene, on bir kadın eksikmişiz gibi hissettin mi?" dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece seninle başa çıkmam zor, Kosmina."

"Kim?" Kadın onun yanında halsizce uzandı. "Önceden söylediğin gibi büyücü, kendi adımı unuttum." Güldü. Kadınsı kahkahalar onun afrodizyakıydı ama onunki farklıydı. *Bunu* hissedebiliyorum.

Neşesi çok geçmeden kayboldu ve ciddileşti. "Kanını almamalıydım. Buna sadece alışacağım. Ve sonunda kontrolümü kaybedip seni ısıracağım."

"O damlalar ağızınıza ilk düştüğünde, gözleriniz bir anlığına açıldı ve kırmızı renk kayboldu." Gerçek renkleri, bulduğu Sorselan vahasının rengi olan altınla çevrili açık masmaviydi. Bahar gölü, etrafını çevreleyen kumun genişliğine karşı daha da canlıydı.

Bu prenses de kendi ülkesi kadar uhreviydi. Eğer onu ele geçirirse, belki de bir daha asla geri dönememek o kadar acı vermezdi. "Kanım hastalığı geçici olarak susturdu. Yeterince alırsan vebayı yenebilirsin."

Umut cesaret edemiyormuş gibi görünüyordu. "Bu nasıl olabilir?"

"Sana kumun güneşe tısladığını söylediğimi hatırlıyor musun? Yağmura da öyle yapar, onu uyarır. Ama sonra bir enerji dalgası açığa çıkıyor ve kum onu kollarını açarak karşılıyor. Sen o damlaları tükettiğinde de böyle bir şeyin değiştiğini hissettim."

"Şok dalgası tam olarak tarif ettiğim şey."

"Sorceri'ler genellikle bilinmeyen güçlere sahiptir. Ya benim güçlerimden biri de vampirlerdeki bu salgınla savaşmaksa? Teorimi test etmek için sık sık kanımla beslenmeni istiyorum."

Ona bakarken yüzündeki minnettarlık ifadesi vicdanını daha da yaraladı. Gülümsemesi geri döndü ama hüznünlüydü. "Buna güvenebilir miyim? Yakında gideceğimi unuttun mu?"

"Bu yatak odasında benimle birlikte bulduklarınızı göz önünde bulundurursak, belki de buradan ayrılmayı bu kadar kolay planlamamalısınız."

"Sizi terk etmek istemiyorum ama burada sonsuza kadar kalamam. Sadece veba yüzünden de değil. Enti'de yolunda gitmeyen bir şeyler var."

O da aynı şeyi hissetmişti. Onun hedonizmi, bir Sorceri için tipik olsa da, bir sınır taşıyor gibiydi.

Kosmina kaşlarını çattı. "Söylediği her şey mantıklı ve bana yardım etmeye çalışıyor ama ..."

"Ama ..."

"Onu ve çoğunu çözebiliyorum."

Ben değil, küçük prenses.

"Büyücü cömertçe veriyor, öyleyse neden onun Gaoler'lardan bile daha fazla Azrail olduğunu hissediyorum? Ve dahası, neden *hala* ondan hoşlanıyorum?"

Onu gerçekten olsaydın çözmezdin.

Kosmina eğildi. "Şartlı tahliye konusunda ona inanıyor musun?"

"İstiyorum. Cezamı çekmeyi ve bu cezadan kurtulmayı arzuluyorum. Kaçış teoride kulağa harika geliyor ama beni bekleyen tek şey Poly'de sürgün." Bu düşünce onu depresyona soktu. Ne anlamı vardı ki? Neden katlanmaya devam ediyordu?

"Benim krallığıma gelebilirsin. Gaolers Dacia'yı asla bulamayabilir."

"Kardeşin buna bayılırdı." Silt'in yüzü hatırladıkça kızardı.

Mirceo ve Caspion'un çaldığı kalesindeki sahne: Silt, çıplak ve aklını kaçırarak kadar uyuşturulmuş, etrafı bir canavarlar ordusu ve umursamaz bir haremle çevrili.

İlk izlenimler tarihinde, ödülü ben alıyorum.

Mirceo, Silt'le olan ilişkisi yüzünden Kosmina'yı evlatlıktan reddederdi. Ve asla mahkûm edilmiş, güçsüz bir büyücüyü onu yetiştiren ağabeyine tercih etmezdi.

Silt'in Dacia'ya gelmesi fikrini zorlamamıştı. Bu çok saçmaydı ama yine de onun bu konuda ısrarcı olmasını diliyordu.

Konuyu değiştirerek, "Yeminini bozma yeteneğiyle doğduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi.

Bir elini ağzına götürdü. "Değildim. Gücü başka bir büyücüden çalan bir büyücüden çaldım."

Kosmina kaskatı kesildi. "Bana hiç güç çalmadığını ." "Yalan söyledim. Sana gerçeği borçlu olduğumu düşünmedim."

"Ama şimdi biliyorsun? Artık yalan yok, lütfen?"

"Tabii ki. Artık yalan yok." Kadın ona karşı gevşediğinde -cidden, neden ona inanmaya devam ediyordu-, "Sancılar içindeyken bile neden bizi seksten mahrum ettiğini merak ediyorum. Eğer paylaştığımız şeyin ilahi olduğunu düşünüyorsan, bu zevk daha da artacaktır."

Bu son engellemeyi hiç kaybetmemişti. Aslında, onun kanını içmek, şaftını içmekten daha çok ilgisini çekmiş gibiydi. Ama söz verdiği gibi, onun etinden içmesini engellemişti. Kız hazır olana ve *kendisi* de hazır olana kadar bunu yapacaktı. Şimdilik anılarını yakınında tutmalıydı.

Oturdu ve örtüyü göğüslerine doğru çekti, sanki onları görmesi ve hissetmesi sonsuza dek zihnine kazınmamış gibi. "*İlahi* değildi."

Onun şakasına kıkırdadı. Dünyayı o kadar sarsmıştı ki, daha önce her seferinde uyuşmuş da olabilirdi.

Sonra onun şaka *yapmadığını* anladı. "Kosmina?"

"Bana coşku getirdin. Hayal ettiğimden çok daha fazlasını. Ama tırmanmamız gereken daha yüksek bir yer var."

Alemler boyunca hissettiği en büyük zevkti ve daha da gelişmeleri gerektiğini düşünüyordu. Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı. *Yine şok oldum.*

Savunmaya geçerek, "Eminim aldığın her kadın için her zaman eşsiz bir sevgili olmadın," dedi.

O ayağa kalktı. "Şikayetim yok, vampir." Hiçbir ortağı onun performansına puan vermemiş ve gelişmesi gerektiğini söylememişti. Kadın dudaklarını araladı ama adam onun sözünü kesti: "*Her* dişiye ödeme yapmadım prenses."

"Yine somurtuyorsun. Ama ben ne istediğimi biliyorum."

Onun ilahi olanla ilgili açıklamasını hatırladı. *Böyle bir şey gerçekten var mı?* "Sen aşk istiyorsun. *Sevişmek*. Ama ya sana istediğini veremezsem?" Nereden başlasam ki? Aşk güven gerektirir, değil mi?

Zorlu ihanet derslerine rağmen yeniden öğrenebilir miydi? Müttefikleri ona ihanet etmişti. Neredeyse tüm Sorceri'ler. Kendi ailesine! O zamandan beri, o bataklığa asla dalmamaya karar vermişti ve bundan hiç pişman olmamıştı.

Konu zaten tartışmalıydı. *Ona* güvenemezdi. "Sahip olmadığım bir şeyi veremem," dedi kendinden emin bir şekilde.

Yine de bu saatler boyunca *bir şeyler* olmuştu. Sorselan'da, vahaya varmadan önce kum tepelerinin üzerinden geçtiği o günü yeniden yaşadı.

Bir ödül bulundu. Bir keşif yapıldı. Hepsi devam ettiği içindi.

Şu anda bile bir kum tepesine mi tırmanıyorum?

Eğer bir gün güvenecekse, bu asla yalan söylemeyecek, doğrudan bir dişi olmalıydı; bu gece ilahi olana sadece kendisinin dokunduğunu söylemekte hiçbir sakınca görmeyen biri.

"Senden sonsuza kadar istemiyorum, Silt. Sadece bedenimi tamamen teslim edeceğim adamın sonsuza dek benim olacağını söylüyorum. Çok basit: Eğer bana bunu veremiyorsan, o zaman sen *o* değilsin."

Onu. Gelecekte bir erkeğin onu sahipleneceği fikri... pençeleri onu içten içe tırmalıyor olmalıydı. İdeal'i istemeye geri dönecek miydi?

Onun bariz tedirginliği karşısında kıkırdadı. "Sonsuza dek, büyücü." "Peki bu bizi şimdi nereye götürüyor?"

"Sadece verebileceğin kadarını verebilirsin. Bu, silahım tamamlanana kadar bir noktaya kadar birbirimizden zevk alamayacağımız anlamına gelmez."

Hiç gelmeyecek olan silah.

Tırnaklarını adamın göğsünde gezdirdi. "Beklerken, beni cinsel olarak büyülemen için sana bolca fırsat vereceğim. Cinsel ilişki dışında elinden gelenin en iyisini yap."

Kosmina ile daha fazla yatak oyunu. Onu tekrar tekrar tatmin ediyordu. Ona neredeyse istediği, elde etmek için planladığı her şeyi sundu. "Şartlarınız kabul edilebilir." Boğazını yumruğuyla temizledi, suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyordu, bu konuda çok az deneyimi vardı.

"Bu süreçte kalbinizi kaybetmemeye dikkat edin."

"Çağlar boyunca kadınların peşinden koştum ve kalbim hala benim." Kalbi olmadığına ikna olmuştu.

"Ama Silt, benim gibi biriyle hiç tanışmadın," dedi savunmasız bir gülümsemeyle, tatlılıkla karışık o doğrudanlığı göstererek - göğsünün sıkışmasına neden olan ve ifadesini kanıtlayan eşsiz bir karışım.

Tüm bunları daha sonra, uyku onu çağırmadığında ve taşakları geceki aktivitelerden dolayı hoş bir şekilde ağrımadığında anlayacaktı.

Alt dudağını dişledi. "Eğer yakınlaşırsak, bu veba kötüleştikçe sen de yas tutacaksın." Sesi kendinden çok onun için endişeleniyor gibiydi.

"Daha da kötüleşmeyecek. Aşağıdaki iblislerin lezzetleri mideye indirdiği gibi sen de benim kanımı mideye indireceksin." Ama böyle bir planın işe yarayacağını kesin olarak söyleyebilir miydi? Onun hayatıyla bahse girmiş olacaktı. Aynen böyle, uyku düşünceleri yok oldu.

O da ikna olmamış görünüyordu. "Vebanın bana yaklaştığını hissedebiliyorum. Kontrolümü kaybetmeme haftalar kalmış olabilir. Belki de sadece günler." Enti'nin tahmin ettiği gibi. "Eğer kanın bunu engelleyemezse, senin için bir tehlike haline geleceğim. Durdurulamaz bir gücü kana susamışlığa yönlendiren vampirler hakkında bir şeyler okumuştum. Sana zarar verebilirim Silt."

Ona hoşgörölü bir bakış attı. "Beni asla alt edemezsin." Tekrar uzandı ve bir tüyü kaldırır gibi kolaylıkla onu kendine doğru çekti. "Ben iyi olacağım. Boşuna endişeleniyorsun, dişi."

"Hmm." Zamanla aralarındaki rahatlama geri geldi. "Senin hakkında bir şey bilmek istiyorum, bana söylemediğin bir şey." Muhtemelen dövmelelerinin ne anlama geldiğini keşfetmeye çalışıyordu.

Ki bunu asla açıklamayacaktı. Aralarındaki işlemler çoktan başlamış mıydı?

"Bana gerçek adını söyle" diyerek onu şaşırttı. "Silt olmadığını mı varsayıyorsun?"

"Ailen sana bu ismi vermedi."

Doğru. Bin yıl önce, büyük bir toprak savaşında, bir zamanlar binlerce kişiye hayat vermiş olan kristal bir nehrin gelgitlerle boğulmasına neden olmuştu. Sonsuza dek baraj yapmıştı.

Tamamen bilerek değil.

Düşmanları ona Silt diyordu. O da bu ismin yapışmasına izin vermişti. Sonrasında da, kötü şöhretinin hakkını vermişti. "Bunu neden bilmek istiyorsun?" Adını açıklamakta direndi ama nedenini söyleyemedi.

Yine de o yukarı baktı. "Lütfen?"

"Benim adım ..." Uzun zamandır söylememişti. "Bana verilen isim Adham."

Yumuşak bir sesle, "*Adham*" diye tekrarladı.

Tüyleri ürperdi ve şaftı bir kez daha kabardı.

"Bunu sevdim." Parmaklarının yumuşak uçlarını onun dövmelerinin üzerinde gezdirdi. "Bana ne olursa olsun, bu zamanı birlikte geçirdiğimiz için mutlu olduğumu bilmeni istiyorum."

Yani ondan pişman değildi. Ama onun geçmişini ya da yalanlarını bilmiyordu. Yine de . . . "Şu andan itibaren benim yatağımdasın, Kosmina. Sadece benim."

"*Şu andan itibaren*, diyor." Kadın darağacında bir kakhaha attı ve adamın gözünde bir şimşek çaktı; kadının görmeyen gözlerine yansıyan bir şimşek.

Bu anıdan dolayı öfkelenerek, "Dinle, seni kasvetli fahişe, eğer kanım işe yaramazsa, o zaman bir yerlerde başka bir tedavi buluruz," diye ısırdı. Ne diyordu bu? Yine de *konuşmaya* devam *ediyordu*. "Uzun, ölümsüz bir hayatın tadını çıkaracaksın."

"Biz mi?" Bu tek kelimenin üzerine bir av hayvanı gibi atlamıştı.

Şimdi ne olacaktı? Seçeneklerini düşündükçe, burada kalmanın mantıklı olan tek yol olduğunu daha fazla kabul etti.

Kaçmak için milyarda bir şansa karşılık bu dişiyle, şimdiye kadar en sevdiğiyle kısıtlı bir cennet. Bir çıkış yolu olduğunu bile bilmiyorlardı! *Bilinmezlik, talih kuşu* anlamına gelmiyordu.

Zeki Kosmina iki seçenek belirlemiş olmalı. Biri kovana girip ölecek. Ya da iki kişi girer ve ölür.

Yine de onun bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu. . . .

"Adham, silah hazır olduğunda benimle gelir misin?" Sanki bir sonraki sözleri muazzam olacakmış gibi kendini tuttu. Sanki *doğru* olacaklarmış gibi.

Gözlerinin içine bakarak yalan söyledi, "Evet."

Tpılay-Slx

Hortlaklar Bataklığı

"Sisini kullan!" Kristoff, bir ayak sırtına çarpıp onu acımasızca çamurun derinliklerine doğru iterken, yağın yağmura karşı bağırdı. Lothaire sisini onları bir lav tarlasından geçirmek için kullanmıştı ama bu hayat mücadelesinde kullanmamıştı. *Neden?*

Yakınlarda, devasa hortlaklar Lothaire'i akıl almaz bir güçle yere sürüklerken, o kendini savunmaya çalıştı ama çok zayıftı. Tekmeler ve yumruklar yüzükoyun yatan bedenini hırpaladı.

Ölümsüz cehennem köpeklerini savuşturmaktan bitkin düşmüş olan Kristoff'la birlikte günlerce hortlaklarla savaşmışlardı.

"Lanet olsun sana, Lothaire, dövüş!" Yağmurda burnundan ve kulaklarından kan damlıyordu. Şakağına inen bir tekme başının geri tepmesine ve ağzının gevşemesine neden oldu.

Bunu Kristoff'un kendi kafasına attığı bir tekme izledi ve bilinci sarsıldı. O belli belirsiz izlerken, yarım düzine hortlak Lothaire'i havasız bırakmak için yüzünü çamura gömdü. Eller ellerin üstünde. Çok fazla güç.

Üvey kardeşi çırpınıyor, boğuşuyor ... boğuşuyor ... son bir hareket telaşı . . . Boğulmuş bedeni hareketsiz kaldı.

Vahşilerden bir çifti Lothaire'in omuzlarını tuttu. Bir diğeri serbest bırakmak için başını kavradı.

Üç bin yıllık yaşamının ardından, Kadim Düşman sonunu getirmek üzereydi.

Furie'nin konumu onunla birlikte ölecekti. "Hayır, hayır!" Sırada Kristoff vardı ve o zaman Gelini gerçekten kaybolacaktı. "Lanet , uyan. Uyan!" Tüm gücünü toplayarak

son rezervler, "*LIZVETTA İÇİN!*" diye bağırdı.

Lothaire'in vücudunda sarsıntılar meydana geldi, ardından kasları esnedi. Aniden kendisini tutan numarayı fırlattı ve korkunç bir kükremeye ayağa fırladı. Çamurlu yüzündeki kırmızı gözleri çılgına dönmüş bir halde en yakınındaki hortlağı yakaladı ve iri gövdesini bir ip gibi parçaladı. Lothaire'i farklı türden bir kana susamışlık ele geçirmişti.

Kristoff yaratıkların şokunu kendi özgürlüğü için savaşmak üzere kullandı. Ayağa kalkmayı başararak yumruklarını savurdu ve göz ucuyla Lothaire'in delilik selini izledi. Çamurun içinde yüzüstü yatmak -onu solumak- onu Bloodroot Ormanı'ndaki gömülme anına geri götürmüş olmalıydı. O işkenceyi yeniden yaşamıştı.

Şimdi Lothaire yağmurda kıpkırmızı püskürürken gülüyordu, belli ki birçok yarasını hissetmiyordu. Çıplak ellerini ve dişlerini kullanarak hortlakların etlerini kemiklerinden ayırdı.

Bu eski düşman. Delilik vahşilikle evlendi. *Bu yüzden pek çok kişi ondan korkuyor.* Lothaire sisini kullanmamıştı çünkü bu dövüşü istiyordu, çünkü *deliydi.*

O, kalabalığın içinde yolunu yok ederken, hortlakların ulumalarının tonu değişti. Manyak gözlerinde korku vardı. Biri döndü ve kaçtı. Sonra bir başkası. Çok geçmeden, çılgın vampirden kaçmak için birbirlerini ezip geçen bir izdiham oluştu.

O onların canavarı. Onunla ilgili zaman içinde aktarılmış ilkel bir anıya sahip olabilirler miydi? Sessizlik hüküm sürene kadar yeraltındaki kovuklarına ve höyüklerine geri döndüler. Bataklık hareketsizdi. Sadece kan birikintileri burada neler olduğunu gösteriyordu.

Lothaire koluyla yüzünü sildi ve ona dik dik sırttı.

Islak nefesler çeken Kristoff, onun daha fazla bilgi vermek üzere olduğunu hissetti. Kristoff ayrıca onun bunları duymak istemeyeceğini de hissetti.

Lothaire hayal kırıklığına uğratmadı: "Nefesim yokken, sence havayı mı hayal ediyordum? Yoksa *ateşi* mi?"

Dile getirilmeyen soru fırtınanın içinde hissediliyordu. *Furie yükseldiğinde, benden daha akıllı başında olacağını sana düşündüren nedir?*

Lothaire başını salladı ve bir dizi yarısından kan fışkırdı. "Gel bakalım küçük kardeşim. Mina'dan daha uzağa sürüldüğümüzden şüpheleniyorum. Yapacak işlerimiz var." Paltosunu rahat bir tavırla ve parçalanmış bir koluyla fırçalayarak ekledi, "Ve ayrıca daha önce gelen o yaramaz cehennem köpekleri üç ... iki ... bir ... içinde geri dönüyorlar."

"Ahh-wooooooooo."

TIIAIY-SEVEF

Castle Vitis

Silt, Kosmina uyurken ona sarıldı, dinlenmesini ve iyileşmesini isteyerek kılını bile kıpırdatmadı.

Sanki tüm cevapları vaat ediyormuş gibi yatağın üstündeki tavana baktı. O genişliğin her santimini ezberlemiş, bir gümbürtünün ardından ortaya çıkan küçük çatlakların büyüyle onarılmasını izlemişti.

Son altı gün boyunca kan akışını Kosmina'ya bırakmasına rağmen vücudu güçlendi. O da katılmasına rağmen zayıflıyor olabilirdi. Bu gece birlikte antrenman yaptıklarında, her zamanki dayanıklılığında yoksun muydu?

Buna inanmayı reddetti. Gözleri daha da kızarmıyordu ve yarası daha da kötüleşmemişti. Kendi kendine kanının onun hastalığını bastırıldığını ve sonsuza kadar da bastıracağını söyledi.

Bunu kendine çok söyledi. Bugünlerde yaptığı tek şey yalan söylemek gibi görünüyordu.

Görünüşe göre Silt intikamdan vazgeçebilirdi. Hatta dumanı bile terk edebilirdi. Ama onunla gitmek için kendi hayatını asla tehlikeye atamazdı - Kosmina'ya bunu yapacağını söylemiş olsa bile.

Neden ona inanmaya devam etti?

Çünkü onun gibi korunaklı genç bir kadın, onun gibi bir hilekârla boy ölçüşemezdi.

Mecazi bir maske takan tek kişi o değildi. Kosmina hastalığıyla ilgili şakalar yapıyordu ama daha önce onun aynaya baktığını ve bakışlarını endişeli bir ifadeyle kaçırdığını görmüştü. Bir başka sefer onu balkonda yakalamıştı,

Gulyabani'nin uzakta görünen dağına önseziyle bakıyordu. Çabucak toparlandı ve soğukkanlı ifadesini takındı. . . .

Şatodaki herkes Silt'in oyununu bilmesine rağmen, bir şekilde bu sırrı ondan saklamışlardı ve bu durum hepsine ağır geliyordu. Enti, Xodin ve hatta İnci, prenses ne zaman Silt'in kolunda yemeğe çıksa suçlu suçlu bakıyorlardı.

Kosmina'nın yanındayken Enti'nin gözleri artık dönmüyordu. Bunun nedeni büyücünün böylesine lanetlenmiş ve ihanete uğramış birinin zihnini okumayı reddetmesi miydi? Yoksa Enti'nin kendisi zayıfladığı için mi?

Garip bir şekilde, Silt'in yalanı en çok ona, yani Yemin Bozan'a ağır geliyordu. Kosmina her seferinde onun yatakta olmasından duyduğu memnuniyeti dile getiriyordu.

Ne zaman içinde bulundukları durumu unutup kendini onunla birlikte gülerken bulsa.

Her saatlerini, o kılıcıyla, o da bocalayan kumuyla, asla yapamayacağı bir yolculuk için çalışarak geçiriyorlardı.

Onu kandırđığını anladığında utanacak mıydı yoksa öfkelenecek miydi? Bunu düşünmek için çok zamanı vardı. Ne zaman uyusa ona sarılıyor, aşkla ya da susuzlukla uyanırsa yanında olmak istiyordu. Onu her zaman memnun bir iç çekişle uykuya geri gönderirdi, "*Adham*."

Yatakta oynadıkları oyun onu şaşırtmaya devam etse de, onu tam olarak kabullenememişti. Ufukta bir vahanın parıltısı yaklaşıyordu ama kadın gizemin son kısmını ondan sakladı. . .

Şimdi onu kucaklarken, düşünceleri birbirine karışmıştı: kollarındaki kızın verdiği zevk ile düşüncelerinin verdiği azap. Kendisi de çok az uyuyordu.

Ona ne zaman büyü yapsa, büyüsünün odanın içine yayıldığını söylemişti. Peki neden uyanıkken büyüsünü yönlendiremiyordu? Sanki bir zamanlar o kristal nehri boğduğu gibi, büyücülüğünü de bir baraj tıkamış gibi hissediyordu. Uyanıkken taşkın kapaklarını nasıl patlatacaktı?

Güçleri tam olarak geri dönerse, bu dişiyi kaderinden kurtarmak için bir gulyabani kovanı ve bir ilkel ile başa çıkabilir miydi? Ellerinden birine baktı ve ışımasını diledi. *Sputter*.

Sessiz bir lanetle bakışlarını tavana çevirdi. Onun gibi bir inşaatçı, yukarıdaki stres kırıklarının sistemik bir sorun olduğunu fark etmişti. Kendisi de aynı durumdan muzdarip değil miydi?

Dün akşam yemekte Enti'ye, "Gözcüleriniz Gece Tarafı'na giren ölümsüzler hakkında bir şey buldular mı?" diye sormuştu. Eğer ikisi bir şekilde hayatta kaldıysa, Kosmina'nın durumuna yardımcı olacak bilgilere ya da beklenmedik güçlere sahip olabilirlerdi.

"Çift hortlaklardan kaçtı ama sonra cehennem köpekleri daha önce görülmemiş sayıda üzerlerine çullandı." Üzülmüş görünen Enti, "Bazı varlıklar çorak topraklarda hayatta kalmak için yaratılmamıştır," diye ekledi. *Burada kalmak için bir neden daha.*

Kosmina uykusunda iç çekti ve ona daha sıkı sarıldı. İstemedi de olsa saçlarına bir öpücük kondurdu.

Lanet olsun, hiçbir birliktelik onunkinden ve bu dışıninkinden daha umutsuz olamazdı. Ve yine de . . .

Eski bir Inferi bir prensese ait değildi. Kum Kralı, çöl güneşini asla göremeyecek bir vampire ait değildi.

Ve yine de . . .

çıkan tüm zorlukların üstesinden gelseler bile, ailesi birlikte bir gelecek kurmalarına asla izin vermeyecekti.

Ama yine de hayır, , *hayır*. Her şey çok hızlı geliyordu. Kosmina'yı iki haftadan daha az bir süredir tanıyordu.

Burada öğrendiklerinin en azından bir kısmını ona itiraf etmişti: Dorada'nın gündemi.

Kosmina şöyle demişti: "Zaten yüzüğü kullanmamaya karar vermiştim. Bunun dışında, bir ölümsüzü bile hasta edebilecek bir hastalığı ne iyileştirebilir ki?"

"Dışarıda bir yerlerde bir cevap var. Buradan kaçacağız ve onun için dünyaları tarayacağız. Kardeşin senden sebat etmeni bekleyecektir."

Silt, şefkatli aşık rolünü o kadar derinden oynamıştı ki, aşık olmaya mı başlamıştı?

Bir noktaya kadar. Ama yine de onunla gitmiyordu. Hay sikeyim. O bile Silt Harea'dan nefret ediyordu.

Güneş ışığına uyanmak bir şey olmalı.

Göz kapaklarını yıkayan bir parıltı Mina'yı uyandırdı. Gözlerini açmadan önce, etraflarını saran büyüün tadını çıkardı ve onu sıcak bir kucaklama olarak deneyimledi.

Adham - artık ona Silt diye hitap edemiyordu - geceleri sadece bir saat kadar uyuyordu ama uyuduğunda da rüya görüyordu. Gözleri kendi kapaklarının ardına dalarken, avuçlarından çıkan ışık odayı aydınlatırdı.

Her zaman yanında taşıdığı kesesinden çıkan kum, hayallerinden görüntüler oluşturmak için üzerlerinde havalandı.

Bu gece kuvarş, yüzen bir galaksiyi doldurmak için kum küreleri oluştururken parıldadı. Sonra parıldayan kumlar çocukluğundaki kum tepeleri gibi tepeye çıktı ve dans etti.

Güzel gücüyle yeniden bağlantı kurmayı arzulamasına şaşmamalı. Yine de gün boyunca bir zerreyi bile hareket ettirmekte zorlanıyordu. Ona şöyle demişti: "Belki de gücüm üzerindeki bilinçli kontrolümü sonsuza dek yok ettim. Uсталıklarını yücelten ve bir daha asla geri alamayan başka Sorceri'lerle tanıştım." Ama bu onu onunla sıkı antrenman yapmaktan alıkoymamıştı.

Görev hazırlıkları arasında kendilerini yatak oyunları ile şımartıyorlardı. Adam onu sahiplenmek istediğini gizlemiyordu ama kadın bir şekilde direniyordu.

Aralarındaki cinsel gerilimin bir kısmını serbest bıraktılar ama yine de hafifletemediler. Bu güç, patlamayı bekleyen bir volkan gibi büyümeye devam etti, tıpkı *bu diyarın* sarsılmayı beklemesi gibi.

Kendisini içmesi için tekrar baskı yapmamıştı -muhtemelen tüm *sırlarını* keşfetmesini istemiyordu- ama defalarca ağzına can suyunu damlatmış ve onu iyileşmeye teşvik etmişti. Bu akıntılar vebanın en kötü dürtülerini bastırmış gibi görünüyordu. Uyurken bileğini bir kez bile ısırmamıştı. İlerleme!

Yine de içten içe bunun bir tedavi olmadığını biliyordu ve umutsuzluğa kapıldığı anlar oldu. Ama aklında bir hedef vardı -her zaman istediği her şeye sahip olmanın bir yolu- ve bunu başarmaya çalışacaktı.

Silt ona Dorada'nın Morgana'ya karşı planından bahsetmişti ama Mina yüzüğü kullanmamaya çoktan karar vermişti. Kan tedavisi olmadığı ve ufukta bir dilek tutucu görünmediği için, burada geçirdiği her gece olumlu bir sonuç alma ihtimalini azaltıyordu. Mina'nın bir çözüm aramak için dışarıda olması gerekiyordu ama onunla daha fazlasını yapma şansı onu çağırıyordu.

Adham'la Nightside'dan uzaktaki gelecekleri hakkında nadiren konuşsalar da, sık sık birlikte var olacaklarını hayal ediyordu. Ailesi ve arkadaşları onun hakkında ne düşünürdü?

Ellie ve Balery onu hoş karşılayacaklardı ama Mirceo, kendisi de çöküş konusunda çok bilgili olduğundan, Adham'la arasında olanları asla onaylamayacaktı. Ve Mina amcalarının şiddetle tepki vereceğinden korkuyordu.

Eğer Adham'ı erkek olarak sunarsa, Viktor bir böğürtü koparacak ve büyücünün kafasını duvarına asmak için hedef alacaktı. Soğukkanlı Trehan

"Bu bölgedeki nişancılığın isabetli değil, yeniden ayarla," gibi bir şey söyleyip Adham'a vuracaktı. Stelian hiçbir şey söylemez, daha fazla içer, sonra da büyücüyü Dacia'nın sınırını geçen bir kaçakmış gibi gizlice avlardı.

Bunu biliyordu ama yine de Adham'a karşı hisleri derinleşmeye devam ediyordu - onun etrafında tespit ettiği tüm akıntılara rağmen. Şüpheli biri miydi? Hem de çok. Ama Mina gölgeler ülkesinden geliyordu. Karanlıkla başa çıkabilirdi.

Göğsüne baktı. Vampir kalbi sadece onun için atıyordu.
O benim.

Bir acı dalgası kolunu ağrıttı. İsteddiği kadar Silt'le birlikte bir varoluş hayal edebilirdi ama kaçmazlarsa varoluşu sona erecekti. Artık kardeşinin günü kurtarmak için geleceğine inanmıyordu. Şimdiye kadar burada olmalıydı. Kendisini insanlara ifşa edeceğine dair endişesi devam ediyordu ama Gardiyanların buraya yeni mahkûmlar göndermeyi bırakmış olmalarının bir sebebi olduğunu düşündü.

Mina kaledeki diğerlerinin eskiden her gece iki ya da üç ölümsüzün geldiğini fısıldadıklarını duymuştu. Geçen hafta boyunca hiçbiri gelmemişti ve bu yokluk büyücüyü ve buradaki tüm varlıkları etkiliyor gibi görünüyordu.

Koridorlardaki kahkahalar zorlama, zevk sesleri ise ezbere geliyordu. Moraller berbat olsa da herkes aksini iddia ediyordu.

Tedirgin bir şekilde, tepesinde dalgalanan kumda kendini kaybetti. Zamanla bir kez daha uykuya daldı, rüyasında Adham'ın ona mehtaplı bir çöl gösterdiğini görmeyi umuyordu.

Onun yerine, üzerine atladığı, şahdamarına ulaşmak için güreştiği kabuslar ortaya çıktı. Dişleri damlıyordu, hiç olmadıkları kadar keskindiler. Onları açgözlülükle kopardı.

"Kosmina!" diye bağırarak onu kan tutkusundan uyandırmaya çalıştı.
"Kosmina!"

Gözlerini tekrar açtığında Silt'in tepesindeydi, kâbusu gerçek olmuştu.

Tılay-Elcm

"Kosmina, uyan!" Silt omuzlarını kavrayarak onu uzakta tuttu. "Mina!"

"Adham?" Kızarmış bakışları yavaşça odaklandı. Sonra ondan uzaklaşarak yatağın üzerinde debelenmeye başladı. "Tanrım, ben ne yaptım?"

"Yok bir şey. Sorun yok. Biz iyiyiz." Vampirlerin kana susadıklarında daha da güçlendiklerini söylediğinde onun endişelerini bir kenara bırakmıştı; sadece gücüyle onu şaşkına çevirmişti. Eğer uyandığı zaman uyanmasaydı...

Yatak başlığına yaslanmış, dizlerini göğsüne doğru kıvrımış, gözleri yaşlarla dolmuştu. Kosmina Daciano çok cesur bir ama yine de ona kırılğan bir çöl gülünü hatırlatıyordu. "Sana zarar verme düşüncesi göğsüme saplanan bir bıçak gibi." Kendisi için hiç endişelenmemişti. Sadece onun için. "Bu şekilde devam edemeyiz."

Ne zaman şüphelerini dile getirirse, ona aynı güvenceleri, aynı yalanları vermişti: *Sadece daha fazla kana ihtiyacın var ... silah yarın hazır olabilir* Ona bu şekilde bakarken, "Kanımın yararı etkisini yitiriyor gibi görünüyor." Veba yeniden ortaya çıkıyordu ve Enti yakında Kosmina'yı sürgüne gönderecekti. Buna mecburdu. "Prenses, yenik düşüyorsun."

"Her şeyi biliyorsundur, değil mi?" diye tersledi, sonra da dehşetle baktı. "Çok özür dilerim. Ben böyle biri değilim. Neden seni incitmeye çalışayım ki? Benim için bu kadar değerli olan seni?"

Suçluluk duygusu bin yıllık yoksunluktan daha kötüydü, onu aynı derecede mide bulandırıyordu.

"Veba beni çoktan değiştirdi. Eskiden utangaçtım. Artık değilim. Bir zamanlar beni mantık yönetirdi. Artık duygular da öyle. Bu çok rahatsız edici bir durum.

içinde. Bir afyon yuvasında yaşadığınıza göre bunu çok iyi anlamış olmalısınız." Her dakika bir mücadeleydi. Eğer onunla kadar meşgul olmasaydı.

"I gerekir var bilinen Bu olur olur." o mırıldandı. "Benim Seni ısırma kâbusları bir uyarı olduğu için geri dönüp duruyor. Buna kulak vermemin zamanı geldi."

"Peki ya beni ısırdıysan? Belki de olması gereken tam olarak budur. İkimiz de rüyamızda benden kan aldığını gördük. Bir sebebi olabilir." Bu ona zaman kazandıracak mıydı? *Ne için? Güünü kurtarmaya kim geliyor?*

"Senin hakkında her şeyi bilmeme hazır mısın?"

Adam yutkundu ve kadın hareketi fark etti. Saldırıdan hemen önce rüyasında onun anılarını paylaştığını ve onunla bir olduğunu görmüştü ama rüyalar gerçeklerden farklıydı. Geçmişini anlatması gereken son kişi oydu. Yine de . . . "Yapmamız gereken bu."

"Peki ya geri teperse? Anıların beni uçuruma sürükleyebilir. Size tekrar saldırabilirim."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye ona güvence verdi. "Sadece bir düşün, tamam mı?" Çünkü burada onun için başka hiçbir senaryo yoktu.

"Enti'ye bir iki gün daha vereceğim. Bu arada, artık benim yanımda uyuyamazsın."

Kosmina'nın o kadar vakti var mıydı? Neredeyse her şeyi açıklayacaktı ama kadın çok yorgun görünüyordu. "Pekâlâ." Onu kollarına aldı ve tekrar uzandılar. "Bunu yarın tekrar konuşuruz," dedi, sanki dili dikenliymiş gibi hissederek.

"Hmm. dağıt, olur mu? Konuş benimle."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Dövmelerinden birinin izini sürdü. Karanlık anlamlarını anlamasa da dikkatini çekmişlerdi. Küçük yalamalarıyla her birinin ana hatlarını çizerek, onları ağzıyla öğrenmiş, adamın mutluluk ve huzursuzluk karışımı bir duygu içinde kıvrılmasına neden olmuştu. Onun için hiçbir şeyin saf olmadığı, her şeyin kirlenmiş olduğu fikri bir kez daha kafasına dank etmişti. Zevk ve huzursuzluk, tıpkı sigara içerken olduğu gibi, içinde sonsuza dek savaştı.

"Bana bunlardan bahset" diye mırıldandı.

"Belki gelecekte. Ama şimdi değil." Yüzyıllardır *Inferi* kelimesini ağzına almamıştı.

"Gelecekte, diyor." Yumuşak bir kahkaha.

"Kahretsin, Kosmina."

"Hadi ama, siz benim ölümümle dalga geçebiliyorsunuz da ben geçemiyormuyum?"

Artık şaka yapmıyordu. "Beni çok iyi tanıyormuş gibi mi davranıyorsun? O zaman bana dövmelelerin ne anlama geldiğini söyle."

"Bir Inferi olarak geçmişinle ilgili."

Ne oluyor lan? Yataktan fırladı ve pantolonunu kaptı. "Enti sana söyledi."

"Hayır, yapmadı." Kosmina, içini yakan utancı karşısında o kadar sakindi ki, sanki kimsenin olması gerektiği gibi tepki vermediği bir tür korku masalına ısınlanmış gibi hissetti. "Anladım. Sen bir Sorceri'sin, bu yüzden mantıklı. Bana anlatacak mısın?"

Volta atmaya başladı. Madem Mina biliyordu, o zaman neden gururla akşam yemeğinde ona eşlik etmişti? Onu çenesi yukarıda, kolunu onun koluna dolamış bir halde hayal etti. "Bunu yapmayacağım... yeni aşıklar arasındaki bu sırların dökülmesini, kederlerin ritüel olarak değiş tokuş edilmesini. Diğer erkekler bunu yapar. Ben değil." Bu İdeal gibi. Vampir kral kesinlikle ayını yapardı. "Altında yatanı sana göstermek için neden derimi soyayım?"

"Çünkü biz arkadaşız. Arkadaşlar geçmişlerini paylaşır."

"Arkadaş mı?" Kosmina Daciano onun içinde can damarı gibi dolaşıyordu, ama ona satılmamış mıydı? Yatağa doğru yürüdü ve kadının ensesini avuçladı. "Arkadaşlığının canı cehenneme! Sen benim *arkadaşım* değilsin. Sen bana aitsin." *Seninle işim bitene kadar.* Kelimeler havada asılı kalmış olabilir.

Onunla aynı fikirde olmak ve kendini onun ilan etmek yerine, "Bana taşın kuma mekanik olarak dönüşmesini anlattın ama kendi kederini anlatmayacak mısın?" dedi.

Elini bıraktı ve doğruldu. "Sen neden bahsediyorsun?" "Bu süreçler birbirine benzemiyor. İkisi *de şekillendirir*. Ama , biz- ve taş- hala aynı. Sizi neyin şekillendirdiğini açıklayamaz mısınız?"

Onu ikna etmek için elementini mi kullanacaksın? Ona karşı kendi dilini mi? "Sende utanma yok, bu yüzden de anlayamazsın. Ama bu benimkini benden söküp almanı engellemeyecek."

"Hayır, olmayacak - tıpkı yanından bir kılıç çekip seni acıdan kurtaracağım gibi." Bir çeşit katarsis gibi mi?

Bekle, eğer onun sırrını biliyorsa, o zaman dövmelelerini yardım için mi öpmüştü? Kabul ettiğini bildirmek için mi? Bu fikir onun başını döndürdü. Başladı

terlemek, avuç içleri titremek.

Ve şimdi de ondan ayıkken geçmişini anlatmasını bekliyordu. Kapıya baktı-
"Adham?"

Şu lanet isim. İçini bir kum fırtınası dövüyor olmalıydı. Hiç şu anki kadar sigara içmek istememişti. "Eğer bunu yaparsam, bana sadece bana ait olduğunu söyleyeceksin. Kelimeleri söyleyeceksin." Ona eşi olduğunu söylemesini istiyordu. Yoksa Silt'i de Kristoff'u unuttuğu kadar kolay mı unutacaktı?

Bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. Onun bu etkileşimde nasıl bir yol izleyeceğini hesapladığını görebiliyordu, bu sırada pürüzlü duyguları kalbinin etrafında jiletli telden bir sarmal oluşturunuyordu.

"Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Peki, Majesteleri. Bu gece istediğinizi yapacaksınız." Elini göğsünün üzerinde gezdirerek, "*Ölüm acısı üzerine, bir daha asla ruhumdan ayrılmayacağımı* yazıyor," dedi.

"Nasıl kaybettin?"

Cesaret et, Silt. Sadece cesaret et. "Genç bir çocukken, kendi ailem büyücülükle olan bağımı sonsuza dek koparmak için bana komplo kurdu."

TPIAIY-NIFE

"Bana onlardan bahset." Mina ve Adham ortak bir gelecek kurmamışlardı ama belki de Adham'ın geçmişini paylaşabilirlerdi. "Bana neler olduğunu anlat." Tam da Adham'ı zorlamaması gerekip gerekmediğini düşündüğü anda, Adham kendini bırakmış gibi göründü.

"Yıllar içinde annem ve babamın güçleri ellerinden alındı, sonra da diğer Sorceri'ler tarafından köleleştirildiler. Üçümüz zor bir hayatı paylaştık ama mutluluğun bir ölçüsünü bulduk. Ve ben iyi bir evlattım, gerçekten iyi bir çocuktum."

Adham'ı altın gözlü bir çocuk olarak hayal etti ve göğsü sıkıştı. "En eski anılarımdan bazıları, onlar için av avladığım ve Kilerimiz doluydu. Pazarda, onların hoşuna giden şeyleri çaldım, zorlu yaşamlarını aydınlatacak her şeyi. Onların da beni sevdiğini sanıyordum." Bakışları uzaklaştı, karmaşık zihni anılarla çalkalandı.

"Lütfen, devam edin."

"Altı yaşındayken, bir geyiğin izini sürerken çölde çok uzaklara gittim. O gizemli kum tepelerinin arasında kum üzerindeki gücümü keşfettim. Büyücülüğüm o kadar mutlak ki, o elementin kralı olduğumu biliyordum. Benim gibi bir köle Kum Kralı'ydı ve Sorselan gibi bir çöl diyarında hiçbir yetenek daha büyük olamazdı. Onlara söylediğimde ailemin heyecanlanmasını bekliyordum. Yine de bana farklı baktılar. Bana duydukları sevginin sanki bir kılıçla kesilmiş gibi değiştiğini hissettim."

Adem bir kez daha volta attı, ateş ışığı gergin bedenini siluet haline getiriyordu. "Sanırım bu yüzden zihnim kum tepelerindeki o kader gününe bu kadar çok dönüyor. O gün

gerçekten çocukluğumun son günüydü. Masumiyetin." Utanmış bir kaş çatmayla başını kaldırdı.

"Sonra ne oldu?" Mina hikâyenin sonunu tahmin edebilmesine rağmen sordu. O meşum gün onun *sevmek* için son günüydü.

"O andan itibaren her ikisi de ruhuma göz dikti, onu vermem için beni manipüle etti. Özellikle de babam. O yaşta bile bu kadar önemli bir şeyden ayrılamayacağımı biliyordum ama onlar acımasızdı. Bana yeteneğimi benden daha iyi kullanacağını ve onunla bizi koruyacağını söyledi - varoşlardan ayrılabilir ve yiyebileceğimiz kadar yiyeceğe sahip olabilirdik. Nihayetinde ikisine kendimden daha çok güveniyordum. Beni ikna ettiklerinde sekiz yaşındaydım." Durdu ve onunla yüzleşti. "O kadar genç ve saftım ki, ona sevgiyle teslim ettim."

Mina'nın kalbi eskiden olduğu çocuk için kırılıyordu. "Baban sözünü tuttu mu?"

"Hayır." Acı bir kahkaha. "Benim büyücülüğüm sayesinde Sorselan'ın kontrolünü kolaylıkla ele geçirdi. Annemi ve beni kölelikte bırakıp tekrar evlendi ve gerçekten önemseddiği başka bir oğlun babası oldu."

Mina bir küfür savurdu. "Annemi kendi rolü için affedebildin mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir Sorceri'nin kök gücünü, o ruhsuzluğu kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu size açıklayamam ve o bunun bana ne yapacağını *biliyordu*. Kandırılarak güçleri ellerinden alınmıştı ve aynı işkenceyi kendi çocuklarına da uyguladılar. Kırılmayan bir zincir halinde," diye ekledi neredeyse kendi kendine. "Babam bizi terk ettikten sonra kızım dengesizleşti. Yaklaşık dokuz itibaren tek başımaydım. Daha sonra bir Sorceri'nin sonunu getirecek kadar zehir içeren bir kadeh şarap içtiğini duydum."

Bu onun çocukluğuydu. Sertleşmesine şaşmamalı. "Sonra ne oldu sana?"

"Tahammül ettim. Boyum uzadı ve güçlendim, bu yüzden bana işçi olarak görev verildi.

Her gün kum kazmak zorunda bırakıldım, ben, eski kral."

Mina böylesine içsel bir şeyi kaybederse nasıl tepki vereceğini hayal etti. Bu, birinin onun mantığını çalması gibi bir şey olurdu. Kolundaki yaraya bir bakış attı. Birisi onu duyarsızlığa giden bir yola sokmuştu. Tanrılara şükür, Adham'ın ruhu geri dönmüştü.

"Varlığım, sadece öfkeyle kesintiye uğrayan en derin sefaletten biriydi. Ama o yıllarda başıma gelen hiçbir şey -hiçbir rezalet, hiçbir ihlal- daha önceki ihanetlerle kıyaslanamazdı."

Mina yırtıcı Loreanların bu erkeğe ne yaptığını tahmin edebiliyordu. Kalbi onun için acıyordu, fiziksel bir yara gibi acı çekiyordu. Bir gün ona geçmişiyile ilgili tüm detayları anlatabileceğine inanıyordu ama bu gece değil. "Büyücülüğünü ne zaman geri kazandın?"

"Yıllarca plan yaptım, saldırmak için fırsat kolladım. Korunan üvey kardeşimi kaçırana kadar on yıllar geçti. Babam ruhumu geri vermezse onu öldürmekle tehdit ettim." Adham bir elini yüzünde gezdirdi. "Piç herif hemen teslim oldu. Diğer oğlunu kurtarmak için tüm gücünden vazgeçti; bu hareket kafamı bana yapabileceği her şeyden daha fazla karıştırdı. Adam bir canavar değildi; bunu kabullenmek daha kolay olurdu. Aslında aşkı hissedebiliyordu. Sadece *bana* karşı sevgi hissetmiyordu."

Tanrılar. Bir keresinde Adham'a onu kimin incittiğini sormuş, kaprisli bir sevgili hayal etmişti. Çok daha kötüsü olmuştu.

"Bir düşünün: Eğer kendi ailem bana ruhumu koruyacak kadar değer vermediyse, o zaman ya hiç kimseye güvenilmez ya da ben çocukken korunmaya layık değildim." Yorgun görünen Adham yatağın kenarına . "Her iki senaryo da korkunç."

"Elbette buna layıktın." Ona daha da yaklaştı. "Yaptıkları şey korkunçtu. Ama belki de baban yaptıklarından pişman olduğu için gücünü bu kadar çabuk geri verdi."

Adem'in bakışları uzaklaştı. "Sanırım bu mümkün."

"Ona ne oldu?"

"Sorselan'ı ele geçirdiğinde karşılaştığı kişiler onun bir kez daha Inferi olduğunu öğrendi. Ona ve ikinci ailesine suikast düzenlediler. Üvey kardeşimin kaderinde öyle ya da böyle ölmek vardı. Babam gücü elinde tutmalı ve kardeşimi öldürmeme izin vermeliydi."

"Ama sen ." "Hayır mı?"

"Hayır." Bu günler boyunca onu incelemiş ve muhtemelen kendisini tanıdığından daha iyi tanımıştı. "Geri kazandığın yeteneğinle ne yaptın?"

"İntikam bir kez daha metresim oldu. Babama karşı komplo kuran herkesi hedef aldım. Ona zarar verebilirdim, başka hiç kimse buna cesaret edemez ve yaşayamazdı. Onları muhteşem yollarla avladım, bir intikam tanrısı sanıldım. Sonra diyarın kontrolünü ele geçirdim. Bunu yapmak çocuk oyuncağıydı. Bin yıl hüküm sürdükten sonra sıkıldım. Kumla birlikte başka boyutlara gittim, bir meydan okuma aradım ama bulamadım."

"Ve böylece insanlara karıştın, onlar için bir tanrı oldun."

Omuz silkti. "Neden olmasın? Hiçbir tanrı yoktu. Çok az ölümsüz bana meydan okudu."

"Mutlu muydunuz? Eğer Gaolers seni hedef almasaydı, o hayatı hiç terk eder miydin?"

Sanki daha önce kimsenin sormadığı bir soru sormuş gibi kaşları birbirine yaklaştı. "Hayır, mutlu değildim. Ama başka ne için çalışabilirdim ki? Amacım neydi? Bence tatmin olan insanlar benim bilmediğim bir şey biliyor. Benim henüz yüzeyini çizdiğim bir gizemi çözmüşler. Ben o gizemin açığa çıkmasını istiyorum." Adam kızın yüzüne baktı, daha fazlasını söylemek için dudaklarını araladı ama sonra vazgeçmiş olmalıydı.

Adamın *gizem* dediği şey, kadının *ilahiyat* dediği şey olabilirdi ve belki de ikisi de haklıydı, aynı bağı arıyorlardı - simyanın tınısını ve ışıltısını.

Sonunda mırıldandı: "Ben olsam pek çok şeyi farklı yapardım. Aileme asla güvenmemekle başlayarak."

"Bu yüzden mi hiç çocuk sahibi olmadınız?"

"Berbat bir baba olacağımı iyi bir otoriteden duydum."

"Bunu sana kim söyledi?" Onun adına öfkelenmişti.

"Belirli biri yok. Sadece yıllar içinde oluşan bir fikir birliği. Ve yanılmadılar. Ailemin ihanetinden sonra asla başkasının ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koymadım. Babalık hakkında çok az şey biliyorum ama bir çocuğu kendinizden önce düşünmeniz gerektiğine inanıyorum."

"Seninki olmadığı için çok üzgünüm."

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Bana acımanızı istemiyorum. Bir Inferi olarak bunu yeterince yaşadım." Yara izleri o kadar derindi ki, bunca yıl sonra bu kelimeyi zar zor söyleyebiliyordu. "İşte bu yüzden sana söylemek istemedim."

"Sana acımıyorum. Senin için hissediyorum. Senin acın benim acım oldu."

Onun yüzünü inceledi, bir yalan arıyor olmalıydı - ona asla veremeyeceği bir yalan.

Catharsis.

Saçmalıktı.

Silt kelimeleri yüksek sesle söyleyerek Kosmina'ya istediğini vermişti. İyi ya da kötü, onu bugün olduğu adam yapan şeyi kabul etmişti ve o da bunu kabul etmişti.

Ama kendini daha iyi hissetmiyordu. Onunki gibi bir sır, vanadan çıkacak bir buhar değildi; dokunulmadan bırakılması en iyisi olan bir çürüktü.

Bu savunmasızlık karşısında içinde bir huzursuzluk dalgası oluştu. Bir daha asla kendini ihanet ihtimaline açmamaya yemin etmişti ama az önce kalkanını indirmiş ve göğsünü eğmişti. Anladı: Kosmina da ona ihanet ederse, iyileşemeyecekti. . . .

Ona şunu hatırlattı: "Şimdi anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirme zamanı. Bana daha önce hiç kimseye söylemediğin bir şey söyleyeceksin."

"Pekâlâ." Gözlerini kırpmadan onun bakışlarını tuttu. "Büyücü, kalbim sana sonsuza dek açık." Yanağına masum bir okşayışın eşlik ettiği bu basit sözler onu *yere serdi*.

Onu daha yakına çekti, saçlarının kokusunu içine çekti ve işaretli göğsündeki nefeslerinin tadını çıkardı. İntikam ve ardından fethe o kadar dalmıştı ki, tam önünde duran şeyi -şimdiye kadar karşılaştığı en olağanüstü kadını- görememişti. Ve onun kalbini kazanıyordu.

Yine de hiçbir şey saf değildi. Onun son yalanını bilmediği için böyle hissediyordu. Güzel bir şeyi -kendi güvenini- almış ve kirlletmişti.

Kirlendi. Her zaman yaptığı şey buydu. Yaptığı şey. Hala yapacağı şey.

Tavana baktı ve şunu anladı: *Ben ailemden daha iyi değilim*.

Zamanla, kollarına sarılmış halde bir kez daha uykuya daldı. Daha önceki saldırısını önünde bulundurarak uyanık kaldı. Düzenli olarak onun etinden içmek, içtiği tüm risklerle birlikte, onlar için açık olan son uygulanabilir seçenektir.

Kosmina'nın odaklanmasına her zaman gıpta etmişti ama şimdi odaklanmak sadece boktan bir durumu aydınlatıyordu. *Olabildiğince boktan bir durum*.

EOAIY

Zamanım kalmadı.

Tek başına uyanan Mina ayağa kalkmış ve dehşet içinde yansımasına, gözlerine bakmıştı.

Tamamen kırmızı.

Yaralı kolunda bıçak gibi ağırlar oluşmaya başlamıştı. Burada bir gece daha kalamazdı.

Adham neredeydi? Ondan yanında uyumamasını istemişti ama onun sıcak kollarının dışında uyandığında yaşadığı hayal kırıklığı biraz keder gibi şekillenmişti. İlk düşüncesi? *Buna alışsan iyi olur, Mina.* Son iki gündür, ona geçmişini anlatması için baskı yaptığından beri mesafeliydi.

Belki de ona saldırdığından beri.

Odalarının penceresinden bir sonraki varış noktasına baktı: kovana. Uzakta, o dağın etrafına yıldırımlar düşüyordu, uğursuz bir fon. O ölümcül kraliçenin kendisi için hazırlandığını hayal etti. *Hazır olun, şeytanlar. İşte geliyorum.*

Mina'nın başka seçeneği yoktu. Burada kalma kumarı tutmamıştı. Tek yönlü yolculuğuna hazırlanmak için ayağa kalktı, tam kılıcını kuşanmıştı ki kapı çalındı. "İçeri gel." diye seslendi.

Enti içeri girdi, Mina'nın hissettiği kadar yorgun görünüyordu. "Yakında gideceğini sezmiştim. Ve şimdi bunu gözlerinde görebiliyorum." "Belki büyücün de bunu seziyordur." diye ekledi.

İlk ipucu: Dişlerimi boğazına geçirmeye çalıştım. Mina başını büyücüye doğru eğdi. Enti harika kokmasına rağmen boynu

bir ısırik çağırıldı. Mina neden onu ya da şatodaki herhangi birini içme isteği duymamıştı? Tüketmek istediği tek kişi Adham'dı. "Onu gördün mü?"

"Xodin'i boyutsal zayıflıklar ve kovan hakkında sorgulamak için alt katta köşeye sıkıştırdı. Her zamanki gibi yolculuğunuz için hazırlanıyor," diye bitirdi Enti parlak bir şekilde.

Adem sorularının hâlâ aynı kasvetli yanıtları aldığını fark ettiğinde, onları sormayı bıraktı. "Anlıyorum."

"Xodin son zamanlarda silah hakkında seni bilgilendirmedi. Sen de akşam yemeğinde bana ilerleme durumumu sormadın."

"Hayır. Yapmadım." Mina oyun oynamaktan yorulmuştu.

Enti'nin dudakları aralandı. "*biliyordun*. Nasıl?"

Omuz silk. *Bana az şey anlatırken çok şey anlatıyorsun*. "Büyücünün bana ne zaman yalan söylediğini biliyorum. Bana hâlâ üzerinde ve benimle birlikte gitmeye niyetli olduğunu söyledi. Başından beri ikisinin de yalan olduğunu biliyordum."

Enti bir nefes verdi. "Etkilendim. Silt aldatmakta ustadır. En iyilerden biri."

Bu isim Mina'ya hâlâ yanlış geliyordu. Yalanlarını unutabildiğinde, o daha çok *Adham*'dı. "Ve ben bir gözlemciyim. Sen cevaplar için zihinleri okuyorsun. Ben onları çıkarırım."

"Neden silah gelmeden bütün bir hafta kaldın? Ve neden akşam yemeğinde onun kolunda olmaktan bu kadar mutlu bir şekilde ortaya çıktın?"

Çünkü onun değişeceğini düşünmüştü. Aşık olacağını. Onunla birlikte gideceğini. "Alt kattaki toplantılar benim için büyüleyiciydi, çünkü herkes Silt'in hilesini biliyordu. Her biriniz görünmezmiş gibi dans ediyordunuz ve ben hareketlerinizi göremiyordum. O kadar çok yalan söylendi ki, herkesin anlattıklarını öğrenebildim."

Enti gergin bir şekilde maskesini düzeltti. "Çok iyimser görünüyordun."

"Genel olarak benim doğam böyle ve onu bitiş çizgisine sürükleyebileceğime inanıyordum." Bunu yapamayacağını kabullenmeye başlamıştı -çünkü o onunla birlikte ulaşmak *istiyor*. "Beni şaşırtabileceğini düşündüm."

Enti'nin gözlerinde tedirgin edici bir şey parladı. "Bir erkeğin beni şaşırtması için asırlardır bekliyorum."

Mina, Adham'ın aldatmacasında büyücünün rolünü çözdükten sonra bile bu yerle ilgili şüpheleri devam etti. Mina hâlâ bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Bu Sorceri ininin görüldüğü gibi olmaması şaşırtıcı değildi.

Saçlarını düzelterken Enti, "Burada geçirdiğin fazladan günler seni zayıflattı. Zarı alt kattaki iblislerden daha sert attın ve tehlikede olan çok daha fazla şey vardı."

"Evet. Ama başka nedenlerden dolayı gitmekte tereddüt ettim." *Korku tarafından engellenmiş ve zevk tarafından yönetilmiş.* Burada yaşayanlara acımişti ama kendisi de bir o kadar acınacak haldeydi. Adham'ı -ve hayatını- kaybetmekten korkmuştu ve onunla bulduğu zevk onu yönetmişti.

Trajik.

"Seni burada neyin tuttuğunu tahmin edebiliyorum." Enti kendini yelpazeledi. Bir omuz silkme daha. "Hiçbir kumarbaz her zaman kazanamaz."

"Tartışılabilir, genç prenses. Benim dolayı bana öfke duymuyor musunuz?" Mina gülümsemeye çalıştı. "Beni uyarmışlardı. Sorceri'ye dikkat et."

Bir deprem gümbürdedi, kaleyi salladı, dışarıdaki sarmaşıkları hışırdattı ve denizi .

Titreşimler durulduğunda Mina, "Büyücü, benimle gel. Bu gece."

Enti cevap vermek yerine balkona çıktı ve Mina da onu takip etti. "Bazen hortlakların dağlarından kükrediklerini duyabilirsin." Büyücünün bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Buradaki herkes için sesleri boğmaya çalışıyorum. Gergin konuklar fazla rüya görmez."

Mina'nın kollarında ürperti yükseldi.

Enti ona döndü. "Güçlerim Vitis Kalesi'nden uzakta bana bir nebze bile yardımcı olmaz. En güvende olduğum yer burası. Ayrıca, dışarısı daha da tehlikeli olmaya başladı. Revenantlar, wendigolar ve cehennem köpekleri normal bölgelerinin dışında dolaşmaya başladılar. Ölümsüzler avlanmaya devam ediyor ama artık ne yapacakları belli olmuyor."

"Ve yine de gidiyorum." Mina içten içe tekrarladı, *Tüm dünyalar benden korkmalı.*

"Cesur prenses. Silt sana sahip olduğu için şanslı olurdu, ama o senin değerini bilmiyor, bu yüzden sen de ona sahip olduğun için şanslı olamazsın."

"Böyle bir erkekle ne yapardınız?"

Enti omuz silkti. "Büyücülüğünü çal, sonra da onu toz içinde bırak."

"Bana verdiğin kılıç kalacak mı?" Mina kılıcı istememeye karar vermişti. Başka bir silahın ayak bağı olacağını düşündüm. Ayrıca, belki de kader yalnız bir Dacian'ın kılıcıyla bir sürüye karşı koymasına gülerdi. Ne destansı bir savaş olurdu!

"Nightside'da herhangi bir yerde kalacaktır. Gücüm olduğu sürece bundan emin olacağım." Onun bakışlarını tutan Enti, "Sizin kötülüğünüzü istemem prenses. Umarım başarılı olursunuz."

Mina büyücü kadında hâlâ bir aldatmaca seziyordu ama bu sözlerle inandı. "Teşekkür ederim," dedi, kadınla ilgili kafası karışmıştı. Enti onu kandırmaya çalışmıştı. *Yine de ondan hoşlanıyorum.*

Adham, Mina'yı kandırmaya çalışmıştı. *Yine de onu sevebilirdim.*

"O oyuncuyla oynadığına hâlâ inanamıyorum. Bu zamanı onunla açık gözlerle geçirdiğine sevindim. Binlerce yıldır, hiçbir zaman bir aşıkla bağ kurmadı. Bir kere bile. Başkalarının bağlılıklarına şaşkınlıkla baktı."

Gizem. Cevaplar için can atıyordu. Bu sadece Mina'nın onu daha çok istemesine neden oldu! Bunca yıldır ne kadar yalnız olduğunu düşünmek içini acıtıyordu. *Ama onu beni benim onu istediğim kadar umutsuzca istemeye zorlayamam. Onu gitmeye zorlayamam.*

"En sıcak ateşler söndüğünde, insan sürekli erimiş altın umabilir," dedi Enti. "Ama sen mantıklısın. Eminim bunun Silt'le mümkün olamayacağını anlamışsındır." Büyücü kadın gitmek için döndü ve omzunun üzerinden şöyle dedi: "İyi şanslar Kosmina Daciano ve Tanrı yardımcın olsun. Umarım bir gün tekrar karşılaşırsınız "

EOAIY-OFE

"Ne halt ediyorsun sen?" Silt, Kosmina'nın odasına girdiğinde onu balkonda yolculuk için giyinmiş halde buldu.

Tunik ve pantolonunun üzerine bir palto giymiş, kılıcını beline kuşak yapmıştı. Ona döndüğünde, gözlerini görünce neredeyse irkilecekti. Gece boyunca tamamen kırmızıya dönmüşlerdi.

"Dönmeni bekliyordum."

"Dinle, bazı şeyleri düşündüm ve doğrudan etimden içmen gerektiğine ikna oldum. İkimiz de bunun hayalini kurduk çünkü bu bir tedavi olabilir."

"İşe yarayacağına inanmıyorum ve bunu öğrenmek için bekleyecek birkaç günüm yok. Zaten çok uzun süre kaldım. Bu gece, içimde hala biraz mücadele ve akıl sağlığım varken kaderimle yüzleşeceğim."

Onsuz gitmeye mi hazırlanıyordu? Yavaşça sordu: "Neden sanki seninle gelmeyecekmişim gibi davranıyorsun?"

"Neden hâlâ gidecekmişsin gibi davranıyorsun? Gitme konusunda yalan söylediğini günlerdir biliyorum."

Bir elini ağzına götürdü. "Yalan söyledim. Pişmanım."

"Benimle gelme konusunda fikrini değiştirdin mi?" diye sordu yüzündeki o beklenti ifadesiyle. Tüm yalanlarından sonra bile, bir yanı ona inanmak istiyordu.

"Hayır." Bu kelime bir ölüm çanı gibiydi. Ama kandırılmaktan yorulmuştu. Onu.

"Yani günlerin geçip gitmesine izin verdiniz ve birlikte savaşmaya niyetiniz yoktu.

Ben. Bunlar muhtemelen *son* günlerimdi ve sen benimle oynadın?"

"Seni istediğim konusunda yalan söylemedim. Farklı koşullar altında, birlikte bir şeylere başlıyor olabilirdik."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"*Kimse* ayrılmadan önce bu son adımı denemeliyiz," ısrar etti, sözleri bir sarsıntıyla noktalandı.

"Bu bugün ikincisi. Basınç giderek artıyor." "Depremler yarın sona erebilir."

Kırmızı gözlerini devirdi. "Hadi ama büyücü, kafanı kuma gömmekten bahsediyorsun. Sence bu diyarın gazları önce senin oksijenini mi tüketecek? Yoksa lavlar mı çabuk bitirecek? Dünyanın sonuna yaklaşıyoruz. Burada kalmak mantıksız."

"Ama ilkel bir hortlağı kılıçla yenmeye çalışmak mantıklı mı? Bir kaçış yolu olduğundan bile emin değiliz. Mantığa bu kadar mı değer veriyorsun? Şimdi de onu görmezden geliyorsun."

"Sahte bir kabadayılıkla yola çıkmıyorum ve düşmanımı hafife almıyorum. Kraliçeyle yüzleşmek korkunç olacak ama teslim olmaktansa savaşmayı tercih ederim."

"O zaman kendine bir şans ver." Güçlkle kesesinden kumdan bir bıçak çıkardı ve bileğini kesti. "Etimden iç. Bu bir rica değil."

Kosmina onun kanına bakarken dişleri keskinleşti. Açgözlü ama aynı zamanda ... tuzak kokusu alan bir hayvan gibi temkinli görünüyordu. Bakışını kesene kadar kalp atışları geçti. "Gitmek zorundayım. Şimdi." Aceleyle kapıya yöneldi.

Neden onu dinlemesin ki? *Belki de ona yalan söylemeye devam ettiğin içindir. O da senin yalan söylediğini biliyor.* Kumunu cebine koyarak onun peşinden koridora çıktı. "Biraz durup bunu tartışabilir miyiz?"

Merdivenlere ulaştığında yavaşlamadı ve hiç bitmeyen seks partisinin yanından hızla geçti. "Aynı tartışmaları tekrarlamayacağım. Bunu senin üzerine yıkmış da değilim."

"Neden beni içmeyi *denemiyorsun*? Bir ısırık neye zarar verir ki?"

"Bunun için zaman geçti. Ayrıca, şu anda seni o kadar iyi tanımak *istediğimden* emin değilim."

Göğsüne bir topuz darbesi daha az acıtırdı. Ama o bunu ve daha fazlasını hak ediyordu.

Alt katta, köprü açılırken vurma sesleri duyuldu. *Beni gerçekten terk mi ediyor?* "Daha fazla bilgiye sahip başka bir Lorean gelebilir. Senin

Kardeşim olabilir. Xodin az önce bana o iki ölümsüzün bir şekilde cehennem köpeklerinden kurtulduğunu ve yakında kaleye yaklaşacaklarını söyledi. Tek yapmamız gereken o zamana kadar dayanmak." Yenilenen bileğini kaldırdı.

Kız ona bakmayı reddedip fuayeye doğru yürümeye devam edince, hayal kırıklığı sözlerini keskinleştirdi: "Orada ikimizi de öldürtmeye hazırsın. Sen bencilsin! Tipik bir prenses. Hastalığının ötesinde hiçbir şeyin önemi yok. Hayatta kalmak için neye ihtiyacım olduğunu hiç düşünmüyorsun."

Sonunda yavaşladı ve ona döndü. "Bu doğru değil. Hayatta kalmak istiyorsan burayı terk etmelisin. Bunu yapacak kadar bana güvenebilir misin? Lütfen, Adham."

Adham. Yumruklarını sıkarak kadının karşısına dikildi. "Benden asla memnun olmayacaksın! Benden eğilip bklmemi bekliyorsun. Bu kamış kırılacak."

Elini onun yanağına doğru kaldırdı. "Umarım kamış büyür. Ve ben de senin yanında byyeceğim."

Kendini onun dokunuşuna yaslanmaktan alıkoydu. Ama bu gece onu kaybetmeyi ya da ölmeyi planladığı gece değildi.

"Benim için savaş." diye mırıldandı. Kelimelerin bir kısmı soru, bir kısmı emirdi; tatlılıkla karışık bir doğrudanlık. "Bizim için savaşmak mı?" Avuç içi adamın yanağında titredi. Çok fazla beklenti ...

Dişlerini sıktı, sonra tersledi, "Bana savaşabileceğim bir şey verin! Seninle, lanet olası veba ve ilkeller. Benden çok şey bekliyorsun."

O i burkan metanetli bakışıyla elini indirdi.

Sakinleşmeye alışarak, "Sana yalan söylediğim için beni cezalandırmak istiyorsan, bunu yapmanın yolu bu değil," diye homurdandı.

"Evet. Bir sürü yalan." Kaşları birbirine yaklaştı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Bir tedavi için dünyaları birlikte tarayacağımızı söylemiştin."

Bileğini tekrar havaya kaldırdı. "Yine de burada sunulanı denemiyorsun bile!"

Yarasına bakmıyordu, sadece gözlerinin içine bakıyordu. Onun gözleri yaşlarla doldu.

Kederine dayanamayarak yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve bir kükreme kopardı. "*Ahhh!*" İçindeki tüm kargaşayı gizleme zahmetine girmeden tekrar bakışlarıyla buluştu. Kadın gördükleri karşısında nefesi kesilince, adam ensesini kavradı, eli kadının üzerinde titriyordu. "Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoksa, o zaman sen de yalan söyledin! Bana kalbinin bana açık olduğunu söylemiştin. Sonsuza kadar."

"Öyle!" diye bağırdı. "İşte bu yüzden bu kadar acıtıyor. Büyücü, *senin için* burada kaldım. Hastalandığımda bile, önünüzde neyin doğru olduğunu görmeniz için size bir şans vermek için kaldım. Ama görmedin. Ve görebileceğini de sanmıyorum." Kendini onun elinden kurtararak geri çekildi.

"Yapma," diye . "Beni terk edemezsin."

Sesi kırılarak şöyle dedi. "Mecburum, çünkü şu anda bile sana daha fazla zaman vermek istiyorum." Elinin tersiyle gözlerine vurdu. "Zamanım yok." Rahatlamak istercesine kılıcının kabzasını sıkarak, "Hoşça kal büyücü," diye fısıldadı ve köprüye çıktı.

Şaşkınlık içinde onun aralarına mesafe koymasını, köprünün diğer ucuna ulaşip hızını artırdıkça formunun küçülmesini izledi. Kendini koruma duygusu tanımlanamayan duygularla savaştı. *Onunla git. Onunla yaşa ya da yok ol.*

Enti yanına sokulduğunda henüz bir adım atmıştı.

"Bırak gitsin, dostum. Kosmina kalbinde kahramanca bir sonla karşılaşmak istiyor, sen ise kalbinde benim kalemin rahatlığında kalmak istiyorsun. O buraya ait değil, ama sen aitsin."

Kosmina gözden kaybolurken, "Ben ona aidim," dedi. Bir adım daha atmıştı ki ejderhanın nefesi onu bir miasma gibi sardı. Göz kapakları ağırlaştı.

Enti onun kulağına mırıldandı: "Eski Silt Harea bu kadar kısa süredir tanıdığı bir kadının peşinden kabusa sürüklenmezdi."

Doğru. Ve hâlâ o adam olmalı. Kosmina onu ikna etmiş, uyarmış, ortaklığını ve hatta belki de aşkını teklif etmişti. Ama ona söz vermemişti. Elbette onsuz gitmek zorunda olduğunu hissetmişti. *O*, eğilip bükülen bir sazdı.

Enti devam etti, "O gulyabani kraliçe seni öldürmeyecek; seni *elinde tutacak*. Yeni bir köle olarak onun için hangi amaca hizmet edeceğini düşünüyorsun? Bir nöbetçi mi yoksa sıradan bir erkek arı mı? Belki de kovanında tüneller kazacaksın, eskiden yaptığın gibi çalışacaksın. Biz Sorceri'lerin sık sık söylediği gibi, 'Bir kez Inferi olan her zaman Inferi'dir.'"

Bu kelime hâlâ bir bıçağın ısırığını taşıyordu; yine de tek önemseddiği Kosmina'nın ilksele karşı kaderiydi. Prensesinin ona ihtiyacı vardı. Onun kanına ihtiyacı vardı. Onun korumasına. Ona.

Yine de durdu, dumanın içine daldı, onu takip etmek için hiçbir hareket yapmadı. "Artık vampir gittiğine göre, eski haline dönebilirsin. varoluş. Zevk *senin için* burada Silt."

Kosmina ona Adham derdi. *Silt* buraya aitse, belki de *Adham* değildi. "O vampir beni bir kum çölü gibi sürükledi. Benim için geri dönüş yok. Bunun doğru yol olduğuna inanıyor ve ben de ona *güveniyorum*."

Ne kadar *muazzam*.

"Ona güveniyorum," diye tekrarladı, kelimelerin tadına baktı ve onları doğru buldu. "Yani ya kalbimden geçenleri görmüyorsun ya da bu konuda yalan söylüyorsun." Odağını Kosmina'dan Enti'ye çevirdi ve Enti'nin irislerinin döndüğünü gördü. "Neden terliyorsun? Üzerimde bir tür güç kullanıyorsun!" Karşı koyarken titriyordu.

Sonunda, hatırlamakta zorlandığı o anı su yüzüne çıkı. Kurbanlarının düşüşünden beslenen şeytani bir büyücünün hikâyelerini duymamış mıydı? Onları tuzağa düşürmek için gereken her şeyi yaratabilen biri?

Bakışlarını çevresinde gezdirerek Vitis Kalesi'ni yeniden gördü. *Vitis hem asma* hem de *ahlaksızlık* anlamına geliyordu. "Başkalarının rüyalarını okumazsın. Onların *günahlarını* okuyorsun. Sen Ahlaksızlık Kraliçesisin." Buradaki kumar, tığınma ve seks partileri tasarım gereğiydi. Günahla besleniyor, günaha olanak sağlıyordu. "Şartlı tahliye, Gaolers, her şey hakkında yalan söyledin."

"Ve sen *asla* yalan söylemezsin." diye alay etti. Öfkesini dizginleyerek, "Rüyalar ahlaksızlıktan çok mu farklı?" diye sordu.

"Evet!" Enti'nin tırpanı yaratamamasının nedeni buydu; silah erdem için kullanılacaktı.

Saçlarını düzeltti. "Yalan söylemek zorundaydım. Ahlaksızlığın kötü bir şöhreti var. *Vicious* eskiden ahlaksızlık dolu anlamına geliyordu, şimdi ise zulüm dolu. İnsanlar benden şüphelendi, ben de markamı değiştirmeyi tercih ettim."

"İnsanlar teslim olduğunda güçlerini beslersin ama onları teslim olmaya da zorlayabilirsin. Şu anda beni zorluyorsun."

"Çünkü o vampir olmadan düşeceksin!"

"Yani onunla yapmayacak mıyım?" Enti'den bir adım uzaklaşmayı başardı. "Kosmina'ya karşı dürüst olacağımı biliyorsun. Bir daha asla sigara içmeyeceğimi biliyorsun. Senin için fark etmez!"

Ön kolunu nemli alınının üzerinde gezdirdi. "Senin ahlaksızlık potansiyelin tanıdığım herkesten daha fazla. Bin yılın büyük bir kısmında ona altın gibi taptın. Beni daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar güçlendirebildin."

"*Asla*."

"Zaten . Xodin'le bana gazap verdin, hatta biraz da prensesle. Ve çok fazla aldatma. Bu iyiydi, ama sana ihtiyacım var

tüm şehvetiniz, zayıflığınız, kıskançlığınız. Ve tabii ki alışkanlıklarınız."

"Senin için akılsız bir ev sahibi olmayacağım. Kosmina'nın peşinden gidiyorum, onu dünyaların sonuna kadar takip edeceğim." Yine de Enti'nin gücü, kullanmadığı bir kas olan iradesiyle savaşıırken olduğu yerde çakılı kaldı.

"O prensesin ahlaksızlığı ne biliyor musun? *Gurur*. Ve daha fazla yalanla onun gururunu incitmene asla izin vermeyecektir."

"Onun üzerinde de mi çalıştın? Seni beslemeye geri döneyim diye gitmesini mi sağladın?" Enti'nin etkisiyle savaşıırken çenesi sıkıştı. Ama duman onu daha önce hiç olmadığı kadar içine çekti; ta ki hiçbir şey bu çekime karşı koyamayana dek.

Hiçbir şey.

Neredeyse hiçbir şey.

Kosmina'nın çekimi daha fazlaydı. Vaha gözlü prenses. Omuzlarını dikleştirdi. "Ona bir daha asla yalan söylemeyeceğim."

Enti'nin sesine umutsuzluk karıştı. "Sana verilen her şeyi çarçur etmişken neden onunla bir şans daha hak ediyorsun?"

Verecek cevabı yoktu. Bu soruya sadece Kosmina cevap verebilirdi. Uykusunda ona nasıl uzandığını hayal etti ve içini bir sükûnet kapladı.

"Sen buraya aitsin, Silt!"

Artık bu isimden nefret ediyordu. "Ben artık öyle biri değilim." Sonunda kendini keşfetmişti. "Ben Adham'ım." Kosmina'nın koruyucusuydu. Sadece ona yalan söylememişti; kendine de yalan söylemişti çünkü bu kader yolculuğuna *her zaman* çıkmıştı. Onu korumak için kumuyla eğitim almıştı.

Hortlaklarla yüzleşmeden önce prensesine ulaşacak, sonra da onunla birlikte cehenneme . Eğer kendi hayatını onunkini korumak için feda ederek ölürse, o zaman bu, daha önce gelen her şeye bir anlam kazandıracaktı. "Kosmina'nın yanında savaşacağım." Hiçbir garantisi olmadan, onun için çölü geçecekti, her seferinde bir kum tepesi.

"Sadece bekle! Sen bana güç vermezsen, bu boyutta yaşayan herkes tehlikede olacak. Bizi terk etme." Bir deprem gümbürdedi, bu geceki üçüncü depremdi. Enti'nin gözleri hipnotik bir şekilde döndü ve sanki çabalıyormuş gibi bir çığlık attı.

"Sarsıntıları maskeliyordunuz. Gardiyanlar mahkûm göndermeyi bıraktı çünkü Kosmina'nın sezdiği gibi buranın işi bitti."

"Sarsıntılar azalana kadar idare edebilirim. Ve çekilecekler!"

O da aynı şeyi söylemişti. Kosmina'nın ona karşı sabrını kaybetmesine şaşmamalı. "Beni dinle Enti. Depremler sona ermeyecek ama Nightside sona ermek üzere. Tek umudun benimle gelmek. Alarmı çal ve burayı boşalt. Kovana birlikte saldıracağız."

"Bu kazanılamaz!" Maskesini yırtıp attı. "Her şey hakkında yalan söylediğimi söyledin ama söylemedim. Gaolers'ı okudum ve o ilkel hakkında söylediğim her şey doğru. Buradaki durumumuzu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Ayrıca, burası benim evim. Gidecek başka yerim yok."

"O zaman burada ölürsün." Sonunda ondan uzaklaşarak geleceğine doğru ilk adımını atabildi. "Benim üzerimde hiçbir kontrolün yok."

"Artık seni kontrol edemeyebilirim," dedi arkasından, sesi daha az umutsuz geliyordu. "Ama o yapabilir."

Omzunun üzerinden bakarken içini bir kuşku kapladı.

İnci şimdi Enti'nin yanında duruyordu. Sürmeli gözleri aysız bir gecedeki deniz kadar siyahtı.

Ve ses kutusu modülatörünü çıkarmıştı.

"Hayır!" Onun güçlü şarkısından kaçmak için koşmaya başladı. Ama köprü bir kez daha açılmaya başladı ve onu hapsetti... Pearl'ün sesinin çınlayan notaları üzerine yıkılana kadar.

Eoary-İki

Peşimden gel, Adham. Peşimden gel.

Mina onun aklının başına geleceğini, sonsuz bağlılığını ilan edeceğini ve koşarak geleceğini mi ummuştı?

Olabilir.

Amcaları Trehan ve Lothaire'in aşkı keşfettikten sonra mucizevi bir şekilde geliştiklerini gördükten sonra, Adham'ın da gelişebileceğine inanmıştı. Çok erken, çok fazla şey beklemiş olmalıydı. *Ya da çok fazla süre.* Adham'ın elini zorlamıştı, tıpkı kendisinin de zorlandığı gibi.

Lanet olsun ona, tüm bunları katlanılabilir kılmıştı. Onların ekibi cehennemi bile katlanılabilir hale getirmişti.

Adham'la arasındaki mesafeler arttıkça mantığını kullanmaya çalıştı ama içinde çelişkili duygular çalkalanıyordu. Boğazı sıkıştı ve daha fazla kan gözyaşı tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Hayatta kalmak için savaşırken daha fazla kan kaybetmeyi göze alamazdı.

Tek başına.

Arkasından içten çığlıklar gelmiyordu. O hortlaklarla tek başına yüzleşmeden önce ona yetişmek için koştururken telaşlı ayak sesleri duyulmuyordu. Bu yaratıklardan herhangi biri tek bir darbe bile alsa, onun gibi genç bir ölümsüzün işi biterdi.

Yine de Adham o kalede kalmaya karar vermiş, gerçek rüyaları olması gereken şeylere dalmıştı. Arkasına baktı, uzaktan son bir ışık titremesini zar zor seçebildi. Şu anda bile sigara içiyor muydu? Böyle bir durumda, şatonun diğer tüm cazibelerine yenik düşer miydi? Eğer öyleyse, Mina onun sonsuz yaşamındaki dişilerden sadece biri olacaktı.

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? Göğsü sıkıştı ve tökezledi. *Odaklan, Mina.*

Hortlakların taşlık yükselişinin kenarına yaklaştığında yağmur yağmaya başladı, sonra da bardaktan boşanırcasına yağdı. Düşmanlarıyla düz bir zeminde karşılaşmayı umarak kılıcını çekti ve şöyle seslendi: "Merhaba! Mezarından çıkıp oynamak isteyen var mı?"

Kayalar yer değiştirdi, önce yavaşça, sonra daha hızlı, tıpkı değişen duyguları gibi. Kendine acıması öfkeye dönüştü. Adham'a iyi davranmıştı! Hatalarını affetmiş ve daha iyisini yapması için her türlü şansı vermişti. Eğer onu takip edecek akli yoksa, o zaman iyi ki kurtulmuştu.

İnlerinden canavarlar fışkırdı. İlk kükreme ona ulaştığında omuzlarını dikleştirdi ve yağmuru tükürdü. Şu anki ruh haliyle . . . *Her birinin canına okuyacağım.*

Düzinelercesi taşlardan sıyrıldı ve saldırmak için aşağı indi. Onun tercih ettiği araziye ulaştıklarında, kalabalığa doğru hızla ilerledi. Kılıcı, kalın boyunlardan kafaları koparmak için ele geçirilmiş bir tılsım gibi parladı.

İri bir tanesi ona örs gibi bir yumruk fırlattığında, yer değiştiren havanın altında eğildi ve "Adham'ın benimle birlikte gitmesini bekliyordum" diye bağırdı. Başka bir düşmana doğru dönerken kafası yuvarlandı. "Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu"-*dilim*-"birlikte." Biri daha düştü. "Bana söz verdi"-vur-"birlikte bir gelecek!"

Duygularının isyanına teslim oldu ve öfkeye doğru sertçe eğildi.
Kes. Dilim. Vur.

Çok geçmeden, onun içini döküşünü duyacak sadece bir canavar kaldı. Onu yaklaştırdı. "Gel o zaman, sana mezarına götüremeyeceğin bir sır vereyim." Dilini oynatarak ilerledi. "O büyücü bir ... bir *pislik*!" Kılıcı kavis çizdi ve bir boynu daha aldı. Darbenin şiddetiyle yaratığın kafası yağmurda savruldu. "Söylediğimi söyledim!"

Orada, seğiren bedenlerden oluşan bir tarlada duruyordu, içinde inançsızlık dalgalanıyordu. Kılıcını kınına soktu ve en yakınındaki kafaya, "Bu herif gerçekten gelmiyor," dedi.

Kurşuni ayaklarıyla katliamın yanından geçti. Görüş alanından çıkmadan önce kaleye dönüp bakmaktan kendini neredeyse alıkoyuyordu. Neredeyse. Kendini ilerlemeye zorlayarak kovana doğru giden ulaştı. Taşlı bir patikaya girerek, dağın içine doğru bir giriş ararken kaya yüzleri arasında yükseldi. Son savaş.

Mirceo, küçük kız kardeşinin cesurca kaderiyle buluştuğunu hiç bilecek miydi? Belki Balery her şeyi onun kemiklerinin bir rulosunda görebilirdi. Adham, Mina'nın öldüğünü hissederse seçiminden pişman olur muydu?

Ve hala koşarak gelmemiştii.

Kaşları birbirine yaklaştı ve yavaşladı. Mantık sonunda öfkelerini bastırıp duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. *Büyücüyle aranızdaki bağı hayal etmediniz.*

Evet, Mina iyi bir gözlemciydi ve verdiği her sinyal Mina'nın onu önemseydiğini gösteriyordu, hatta belki de Mina'nın onu önemseydiği kadar. Onu takip etmeliydi. Mina'yı takip etmek yerine *büyücünün büyüğü şatosunda* geride kaldığına göre, başka bir güç iş başında olmalıydı.

Ama mantık şunu da söylüyordu: *Eğer büyücü gerçekten sizinle oynamadıysa ve şu anda evinde değilse.*

Buna inanamıyordu. Kalbi hâlâ sadece onun için çarpıyordu çünkü o kendisine aitti. Onun *eşiydi*. Bu, Enti'nin tarif ettiği gibi tek yönlü yalnız bir sokak mı olacaktı?

Muhtemelen. Ama Mina, Adham'dan tüm umudunu kesmeye hazır değildi.

Şatoya doğru geri dönerek hızını artırdı ve yağın yağmurun altında koşmaya başladı. Bu sefer onu kendisine katılmaya ikna etmek için ne söyleyebilirdi? Onu gitmeye zorlayamazdı.

Bekle. Evet, yapabilirdi. O bir Dacianlıydı. *Onu kılıç zoruyla alacağım.* Eğer Mina diyarın ölmekte olduğuna inanıyorsa, onu geride bırakamazdı. Daha hızlı koştu, yağmur damlaları yüzüne vuruyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Kosmina!" Gür bir ses taşıdı. "Neredesin? MINA!" "Adham?" Onun için gelmişti! Her şeyi riske atarak kendini kanıtlamıştı.

Ya da o da depremlerden kaçmak için geldi.

Bunu zihninden sildi ve adımlarını da hızlandırdı.

Taşlı patikadan aşağı inerken onu gördü.

Ona doğru koştu, kocaman ve çılgın görünüyordu. *"Mina."* Yanık gözleri vahşiydi, dudakları nefes almak için ayrılmıştı. Birbirlerine yaklaşıp kadar son sürat koştu. Kız kayarak önünde durduğunda, elleri kızın omuzlarını kavramak için uzandı. "Güvendesin."

"Geldin!"

Çenesini sıktı, sanki yüz ifadesinde alev alev yandığını görebildiği kelimeleri zapt etmek ister gibiydi. Sonunda başardı: "Biz ayrılmayacağız. Senden bir daha asla ayrılmak istemiyorum."

Daha iyi! "Ama ne değişti?"

"Bu: Sensiz hayatta kalmaktansa senin yanında ölmeyi tercih edeceğimi fark ettim." Nefes nefese bir ses çıkardı, *oh mu?* ile

Ah!

"Daha erken gelirdim ama Enti vurdu. O ahlaksızlık kraliçesi. Bundan besleniyor ve başkalarını da buna teslim olmaya zorlayabiliyor."

Mina Enti'nin aldatmacasını sezmişti ama büyücünün kendi kimliği hakkında yalan söyleyeceğini düşünmemişti! Nefes almaya cesaret edemeyen Mina, "Teslim oldun mu?" diye sordu.

"Hayır. Çok mücadele . Beni senden uzak tutmaya çalıştılar. Hiçbir şey yapamadı." Bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Eğilerek onun dudaklarına yapıştı.

Nefes nefese kaldı, elleri adamın nemli göğsüne doğru uçtu. Kalbi avuçlarının altında öfkeyle çarpıyor, kana susamışlığını ve cinsel arzusunu uyandırıyor. Dişleri keskinleştğinde, onu ısırmadan önce geri çekildi. "Dikkatli ol. Gözlerimi görüyorsun, ben senin için bir tehlikeyim."

"Beni içmelisin. Sana güvenmemi ve o yerden ayrılmamı istedin. Sonunda yaptım. Bu konuda da bana güvenmeni istiyorum. En azından bedenimin seni önümüzdeki sınavlar için daha güçlü kılmasına izin ver."

Bu hareketin onu iyileştireceğine ikna olmuş muydu? Hayır. Ama onun sarsılmaz kesinliği küçük bir umut doğurdu. Yine de sonra başını salladı. "Seni zayıflatamam. Kanına çok ihtiyacın olacak."

Yüzündeki yağmuru sildi. "İnci bana şarkı söyledi."

Mina'nın gözleri büyüdü. "Siren seni tuzağa düşürmeye mi çalıştı?"

Nod. "Enti'nin büyüsünden kurtulduğumda Pearl'e ses kutusu modülatörünü çıkarttırdı. Notaları beni ele geçirmiş olmalıydı ama ben bağışıklıyım."

"Bir Sorceri gücü mü?"

"Hayır. Senin üzerimdeki hakimiyetin onlarınkinden daha büyük. Beni kontrol edemediklerinde, kutsamalarıyla gitmeme izin verdiler. Enti bana bir kılıç bile verdi." Kum kesesinin yanındaki kını salladı.

"Anlamıyorum. Bir siren çiftleşmemiş herhangi bir erkeği köleleştirebilir." Altın rengi gözleri yağmurun altında hiddetliydi.

"Sorceri'nin eşi olmaz" diye fısıldadı.

"Öyle değil mi? Beni içmeni hayal ettim çünkü bir seviyede senin ne olduğunu zaten biliyordum. Benim olduğunu. Bu yüzden kanımı, sağlayabileceğim gücü ve anılarımı almanı istiyorum - çünkü onlar zaten *senin*."

Çığ gibi büyüyen duyguları arzusunu körükledi. "Biz eşiz. Bulunduk."

"Birbirimize kader tarafından teslim edildik" derken çok gururlu görünüyordu. "Adham, sen *osun*."

"O." Kalın kalın yutkundu. "Her zaman."

Yağmur bir solukla sona erdi, o kadar ani oldu ki sanki tanrıların bir selamı gibiydi

-İhtiyaç duymadıkları bir izin gibi. Ani sessizlik sığ nefes alışlarını, birbirlerine daha da yaklaştıklarında giysilerinin hışırtısını artırdı.

"Başlangıçta seni, kumların onu yok etmek üzere olduğunu bilmeyen bir çöl gülü olarak gördüm. Yine de bir parçam merak etti, ya çöl dokunuşunu yumuşatırsa? Ya yok etmek yerine korumayı öğrenseydi?" Avuçlarından ışık çıktı ve kesesindeki kum, esintiye kapılmış ipeksi bir eşarbı andırırçasına yanlarında süzölmeye başladı.

Yanağını okşamak için akarken dudakları aralandı, büyüünün sıcak kucaklaması fiziksel hale geldi. Sonra düzleştirilmiş avucunu kaldırdı ve kum avucunun üzerinde toplandı. Gözlerinin önünde taneler birleşerek bir şekle dönüştü. . .

"Bu bir gül goncası!" Bir çöl gülü. "Gücün çok güzel."

Dönen tomurcuğun çiçek açmasını sağladı, sanki duygularına ne olduğunu gösterir gibiydi. *Onu seviyorum*. Ve bu aşk, aralarında zaten titreşen sıcaklığa bağlıydı. İlahi olan hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Büyü, ısıltılı kuartzdan yüzlerine noktalar halinde yansiyordu. Gözlerini ona dikerek mırıldandı: "Ben seni korumak için doğdum Kosmina. Bu gece ve sonraki tüm günlerim boyunca da koruyacağım." Kumu kesesine geri koydu. "Beslenmelisin."

"O zaman aynı anda içimde olmanı istiyorum."

Etraflarını gözden geçirdi. "Bunu burada yapamayız. Nöbet tutmalı ve sizi güvenli bir yere götürmeliyim."

"Sanki bu zaten taşta yazılmış bir şey değilmiş gibi konuşuyorsunuz. Yazılı."

Tereddüt etti ama başını salladı. "Daha önce haklıydın; bu ölümcül yerden kaçmalıyız. Ve ilk seferin için yumuşak bir yatağa, zamana ve nazik bir dokunuşa ihtiyacın var. İçimde tam bir kaos var. Hayalini kurduğun şeyi sana veremem."

"Bana içgüdülerimi takip etmemi söylemiştin. Düşünemeyecek hale gelene kadar *çiftleşmem için* bana bağıyorlar. Ve eğer düşünemezsem, savaşamam. Eğer senin içgüdülerin benimkilerin yarısı kadar ses çıkarıyorsa, istilamıza nasıl konsantre olacağız?"

Tereddüt etti. Sonra bastırılmış bir nefes verdi. "Doğru söylüyorsun."

Artık hiçbir şey bunu durduramazdı. "Bana istediğimi vermeye hazır mısın?" Aşk.

Ciddi baş sallama. Niyetli gözler.

Onun sert şaftını kavradı ve zevkle titremesine neden oldu. "O zaman bu neden içimde değil?"

EOAIY-TΠAEE

Güzel soru.

Adham sirenin sesine karşı bağışıklık kazanmıştı çünkü ruhu verilmişti; Kosmina'nın kendi cazibesini inkâr etmek mümkün değildi.

Ona bakarken, içinde ilkel bir kadınsı bilgi olduğunu hissetti. Ona gizemi öğretmek üzere miydi? Şaftını ovarak bu düşünceleri sildi, sonra da soyunması için onu serbest bıraktı. Adamın önünde çırlıçıplak durana kadar kılıcını ve giysilerini çıkardı. Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırmasına rağmen prensesi titredi.

"Enfes." *Eşim.* Ona bakarken, talihin onun üzerinde ne kadar parlak bir şekilde parladığını anlamakta güçlük çekiyordu. Şimdi ona layık olmalıydı.

Yumuşak bir yataktan olabildiğince uzakta, ıslak bir kaya yüzüne doğru geri geri gitti. "Benimle ol." Yarı soru, yarı emir.

"Her zaman," diye tekrarladı. Aptalca onu takip etti, kemerini yırttı ve yağmurdan ıslanmış giysilerini çıkardı. O kadar kaskatı kesilmişti ki, hareketleriyle boyu ona çarpıyordu. Hevesli adımları onu daha da yaklaştıırken, bakire eşine sahip olmak üzere olduğunu fark etti. *Bu gerçekten olacaktı.* Acı çekmesine izin vermeden onun denenmemiş bedenini hazırlaması gerekiyordu.

Onun önünde durduğunda, sırayla esnek göğüslerini öpmek için eğildi. Emerken başını kendine doğru çekti ama seksinin tatlı kokusu onu aşağı çekti.

Kadının önünde diz çöktü ve bacaklarından birini omzuna attı. Yüzünü gömerek, kadınının ambrosia'sını içine çekti. *Eşimin.* Bu fikir göğsünü sıkıttığı kadar şaftını da kabarttı.

Parmaklarıyla onu ayırıp, sarkık klitorisini ortaya çıkarırken her şey farklı hissettiriyordu. O da istekliydi, kıvrımları dolgun ve hazırды. *Bu büyüünün cenneti.* Küçük tomurcuğuna diliyle bir fiske vurdu. . .

"Ah, Adham, evet!" Göğüslerini okşadı, o büyüleyici tümsekleri onun zevkine göre şekillendirdi.

Bir parmağını onun kayganlaşmış çekirdeğine daldırdı. "Çok sıkı," diye homurdandı klitorisine karşı. "Çok tatlı." Yakıcı ihtiyaç onu kuşatmıştı. Arzudan daha fazlası. Kosmina ile her şey *daha fazlaydı.*

Kız kırmızı meme uçlarını sıkıp sarsıldığında, adam kızın buklelerine doğru inledi ve neredeyse dölünü yere döküyordu. Bir şekilde kontrolü elinde tuttu. İkinci bir parmağını daha içine sokarak onları itti.

Şehvet dolu bir sesle, "Parmaklarının üzerinde süzülüyorum," diye mırıldandı.

Yüce kum! Onları pompaladı; yaladı. Ellerini değiştirerek kızın gergin kıcını kavradı ve küt bir parmak ucuyla yanaklarının arasındaki nemi okşadı.

"Oh!" Arkasındaki kayayı tırmaladı, kalçaları titriyordu. *"Ohhh . . ."*

Parmakları onun her yerini doldururken, aynı zamanda küçük klitorisini emdi. Saçlarını kavradı ve akılsızca ağzını ve elini sürdü.

Kızın çığlıkları kulaklarında çınlarken, aklına tek bir düşünce geldi: *O benim. O bana ait.* İşini bitirmek için geri döndü ve "Bana boşal" diye emretti. Bu da ona aitti.

Başını geriye atarak *"Adem!"* diye bağırdı ve kendini adamın dudaklarına sundu. Kanalı adamın parmaklarını sıktı, içinde çalkalanan bir adam için daha fazla eziyet - ıslak doruk noktası neredeyse onunkini çalana kadar.

Adham onun kalçalarını öptü, sonra kalkıp ağzını aldı ve tadını paylaştı.

Mina onun dudaklarına karşı bir çığlık attı, uyarılmışlığı geri tepiyordu. Bu da dişlerinin keskin olduğu anlamına geliyordu. Mina geri çekildiğinde, adam onun tereddütünü anladı.

Alnını onunkine yaslayarak, "İçme vaktin geldi aşkım," dedi.

O hazırды. miydi? "Eğer işler tersine giderse-"

"Olmayacak. Sen zaten benim lanet olası kalbimi çaldın. Ben seni alırken sen de benim kanımı alacaksın. Sadece içgüdülerini takip et."

Hiç bu kadar net olmamışlardı. Ona mümkün olan her şekilde açlık duyuyordu. Yine de bakışları o alaycı damara kaydı.

"Mina?"

Ona baktığında, göz bebekleri şişmişti.

"Evet! O. Biz . . . *Evet.*" Adam aceleyle başını avuçladı ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Onun uzunluğunu kavradı. Adam istekle kıpırdandı, o da ona övgü dolu bir vuruş yaptı. "Emin misin?"

"Tamamen. Kesinlikle." Boğuk bir sesle, "Şimdi" diye emretti.

O istedi. Öne doğru eğildi, selamlamak için onun etini yaladı. Mantığın hükmü kalmayana dek adamın tadı ona hükmetti. Kadın çenesini genişletip dudaklarının arasındaki tacı emerken, adam nefes almadı, göğsü hareketsizdi.

Dişlerini yavaşça başının arkasındaki etli çubuğa batırdı ve o damar iksirini bıraktı, cezalandırmaya gerek kalmadı. *Eve dönüş.* Büyücünün gürleyen kalbine doğrudan bir kanal.

"Yüce Tanrılar." Başı geriye düştü, gökyüzüne doğru böğürürken vücudu gerildi. "*Evet!*"

Kan boğazından aşağı öyle bir fışkırdı ki emmesine gerek kalmadı. Yine de emdi, onu tüketirken yanaklarını çukurlaştırdı. Göz kapakları kayarak kapandı, daha fazla yıldız patlaması için bir tuval oldu.

Hayat. Sihir. Adham.

Bunun için doğmuştu. Bu büyücü için.

Onu bu şekilde içmek bir tabu olabilirdi, ama bu bir tehlike değildi ve yanlış da değildi. *Bu kadar doğru olan hiçbir şey yanlış olamaz.*

Gözlerini tekrar açtığında, adam şaşkınlıkla ona bakıyordu. Parlayan avuçlarıyla yüzünü kavradı. "Mina. Benim Mina'm. Seni sonsuza kadar iyi besleyeceğim." Ereksiyonu daha da şişti, sanki sonsuza dek orada tutacakmış gibi zonklayan dişlerinin etrafında sıkılaştı.

Güçlü şaftının her atışında kan vücuduna doluyor, onu içten içe ısıtıyordu. Pençeleriyle onun dar kalçalarını kavradı, aç bir vampir eşinin nektarıyla zafer kazanıyordu.

Yine de yüzüne acı damgasını vurmuştu. "Sana kanımı özgürce veriyorum ama sen tohumumu çok erken çalıyorsun."

Ziyafetine eşlik edecek bir baharat mı? Daha sert emdi ve ondan süt sağlamak için sıkılaştıran kesesini okşadı.

"Dayanamıyorum, güzelim." Sesi acı içindeydi. "Isırığının altında dökülecek!" Sopasını ona uzatırken sırtı eğikti. "*MINA!*" diye kükredi

Gece.

Tohumu vücudundan kızın aç boğazına pompalanıyor, şaftının her kasılması kızın dişlerine masaj yapıyor ve açgözlü çığlıklarını boğuyordu.

"Siktir. . . siktir . ." diye homurdandı şok içinde, onun kendisini tüketmesini izlerken. İçini boşalttıktan sonra, "*Merhamet et!*" diye inledi. Kasları titredi, bu yüzden kadın ona acıdı ve ısırığını isteksizce bıraktı. Kemiksiz kalan adam kayaya yaslandı.

Onun önünde dururken, meme uçları terleyen göğsüne sürtünüyor, teni hassasiyet ve merakla karıncalanıyordu. Büyü kalbinde bir kazan gibi fokurduyordu. Pençeleri adamın dövmeleriyle buluştu, etine saplandı. *Benim.* Kendini güçlü, bilge ve *sevilmiş* hissetti. Duygularının yarattığı tufanın tüm İrfan'da yankılanmamasına, kanlı krallıkları devirmemesine çok şaşırdı.

"Mina," diye inledi. "Kara öpücüğünü şimdiden özledim." Serbest bırakıldığı için hâlâ sendeleyeyen Mina'nın yüzüne baktı. Hayran bakışları yerini saklamaya çalıştığı bir irkilmeye bıraktı.

EOAIY-EOUA

"Değişiklik yok, ha?" Kosmina'nın çenesinin metanetle yükselmesi onu dehşete düşürdü.

"I . . ." Adem düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Boşalması -bir büyücünün şimdiye kadar yaşadığı en sert boşalma- onu beyinsiz bir hortlak gibi hissettirmişti. "Gözlerin açık değildi." Dudaklarına ve yanaklarına renk gelmesine rağmen gözleri nedense daha kırmızıydı.

"Uzak bir ihtimaldi. Belki zamanla."

Onun koluna baktı. Onun etinden beslendikten sonra bu izlerin gözlerinin önünde yeniden oluştuğunu hayal etmişti. Eğer o metanetli olabiliyorsa, o da deneyebilirdi. Eğildi ve yarasını öptü. "Bu seni bana getirdi; seni benden çalmasına izin vermeyeceğim. Seni güvenli bir yere götürmek için cehennemi göze alacağım."

"Bu bana şimdiye kadar söylediğin en tahrik edici şey." Yakut rengi meme uçları gecenin havasında çıkıntı yapıyor, kalçaları sallanıyordu. Ve hâlâ aç görünüyordu. *Kum bana yardım et.* Sanki onu bir yudumda yutacakmış gibi.

Şehveti yanan bir fitil gibi yeniden alevlendi, siki sallanmaya başladı.

Dudakları kıvrıldı. "İçimde senin kanın, tohumun ve büyün var ama daha fazlasına ihtiyacım var büyücü. Bana ilahi olanı göster."

"Yine de baskı yok mu?" Sözleri bir sarsıntıya işaret ediyordu ama artık geri dönüşü yoktu. Kalçalarından birini sıkıştırdı ve kalçasını kalçasına yerleştirerek onu almak için yaydı.

"Zaten yolu yarıladık." Adamın aletini kavradı ve başını sıırılsıklam olmuş göbeğine bastırdı.

"Kadın!" Eve itmeme için elinden geleni yaptı! Vampir bakışları onu canlı canlı yerken bile bunu daha önce hiç yapmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Dişlerini gıcırdatarak kalçalarını eğdi ve

tacı onun darlığının içine soktu. Az önce boşalmıştı; tekrar boşalmamak için mücadele etti. Kosmina'yla ilgili her ayrıntı -aç gözlerinden kavrayan amına kadar- tıpkı ısırtığının yaptığı gibi kontrolünü zayıflatmak için komplo kuruyordu. *Bunu düşünme. İlk delinmeyi düşünme . . . ilk emmeyi . . .*

Dur.

Daha derine indiğinde ısırtıyla ilgili düşünceler ağır bastı. "Bana gizemin geri kalanını göstereceksin. Bunu istiyorum. Masumiyetini istiyorum. Hepsini istiyorum."

Yavaşça başını salladı, yüz ifadesinde bir söz vardı.

Adam bir titremeye geri çekilip tekrar içine girdiğinde, kadının gözleri büyüdü. "İçimde zonklayan ereksiyonunu hissedebiliyorum!"

Çünkü patlamak üzereydi. Kendini olabildiğince derine oturttuğunda, cesur prensesi yüzünü buruşturdu.

"Canını yakma." Eğilip alnına, burnuna ve incelmış dudaklarına öpücükler kondurdu. "Özür dilerim." Kızın acısı adamın dürtülerini yumuşattı, içindeki "Onu sert sik, sert sik!" diye bağırان sesi susturdu. Kızın alışabilmesi için kendini sabit tuttu.

"Kısa sürecek," diye güvence verdi ona. "Şimdiden daha iyi hissediyorum. Muhtemelen bana verdiğin kan yüzünden." Onun üzerinde kayarak alışmaya başladı. "Sanırım daha fazlasını kaldırabilirim."

"Yavaş gideceğim." Kalçalarını oynattı, telaşsızca geri çekildi ve tekrar içine girdi. "Zamanımız var." Yalanı değiştirdi: "Zaman yaratacağız."

"Daha iyi!" Dişlerini göstererek inledi. "Zonklama tekrar güçlendi!"

Oh, işte bu! Yine de hızını hiç artırmadı, sadece ölçülü itişler yaptı.

Daha fazlası için açgözlülükle onlarla buluşmaya başladı. "Bu *harika*," diye haykırdı keşfetmenin heyecanıyla. "Kendimizi nasıl durduracağız?"

Dudakları kıvrıldı, yeni bir deneyim daha. Kadının zevki onu sersemletti, aralarındaki bağ her türlü yüksekliğin kat be kat üstündeydi. Kesinlikle uçuyordu.

Gizem kendini açığa çıkarırken gece havasında büyücülük kıvılcımları çaktı. *Hayatım boyunca bunu aradım. Onu bekliyordum.* "Seni dünyaların ve zamanın ötesinde buldum. Gitmene asla izin vermeyeceğim prenses." Kıçını avuçlayarak onu yukarı çekti.

Bacaklarını adamın beline doladı ve sikinin üzerine yerleşti. "Hiçbir şeyi geri tutma! Beni daha da güçlendirdin." Omuzlarını sıkarak, kollarını dikleştirerek geriye yaslandı ve ona istediği gibi dalması için serbestlik verdi.

Kızın ıgıllıklarıyla irkilen adam onun kalçalarının arasına vurdu, terden nemlenmiş teni kızinkine çarpıyordu. Büyücölük dönerken depremler gürledi. Şok dalgaları, kalçalarının her esnemesine kıyasla daha uysaldı.

İçindeki basınç artarak daha önceki coşkusunu bastırdı, ta ki kendisini gökyüzüne fırlatan gayzer gibi hissedene kadar.

Aklından, Sorselan'ın eski dilinde dışisine övgüler yağdıran kelimeler mırıldandı. Ona bakarken gözleri öylesine parlıyordu ki, dışının gözlerinde sonsuza kadar yansıyordu.

Büyücölük fısıldayarak onu Adham'a bağladı. Adham'ın büyüünün tadına baktı; onun kanıyla beslendi. İkisi de onu gökyüzüne gönderdi.

Gözlerinden gelen sıcak ışık onu yıkadığında, yüzünü kaldırdı ve güneşin tadını çıkarır gibi onun tadını çıkardı. "Sen sihirlisin, Adham. Bunu görebiliyorum." Bacaklarını onun etrafında sıkarak rahatlamanın peşine düştü.

"Kıvılcım çıkarıyorsun." Klitorisini ovmak için aralarına uzandı. "Hepsini sana verirdim," dedi dövmele yeminine rağmen.

Başı döndüğünde ensesini kavradı ve *daha sert, daha sert* iterken onu güneş ışığı gözleriyle buluşmaya zorladı. Duruşunu genişletti, onu hislerle yok ederken kasları rahatlamayla keskinleşti.

Tüm gücüne rağmen onunla sevişiyordu. Vücudu doruğa ulaşmak için gerilirken bir başka aydınlanma daha yaşadı. Eğer iki ruh birbirine aşıkça, o zaman her türlü yoğunluk -ne kadar çiğ ya da kötü olursa olsun- sevişmek demektir.

Aralarındaki bağ titriyor ve parlıyordu; bu ölmekte olan yerde bile tanrısallık vardı.

Tam uçurumun kenarındayken, "Sana kumdaki her şeyi gördüğümü söylemiştim. Sanırım *seni* bile orada gördüm." Onun bakışlarını tutarak, "Seni çok uzun süre bekledim, Kosmina." sözlerini ısıarak söyledi.

Ona cevap vermeye çalıştı ama duyguları onu yuttu, kör edici bir coşku onu tüketmek üzereydi.

Kalçalarının her vahşi dalgalanışında, onu cennete doğru itti. "Sen her şeydin." Tüm gücüyle daldı, koca vücudu gerildi. "Sensiz ben var olamam."

Depremler. Dünyanın sonu. Kontrolün sonu. Aşkınlığa teslim oldular.

Bir kükremeyle boşaldı, kızın içine ısı pompaladı, parlak gözleri huşu doluydu.

Coşku ciğerlerinden cevap niteliğinde bir çığlık koparmadan hemen önce, *"Beni buraya götürebileceğini biliyordum," diye fısıldadı.*

Eoay-Elve

"İlahi mi?" Adem nefesleri arasında mırıldandı, hâlâ onun içine gömülmüştü. "İlahi," diye cevap verdi Kosmina, en az onun hissettiği kadar şimşek çakmış gibiydi.

İnsan her gece bu kadar yükseklerle çıkmıyordu. Yine de onunla birlikte *olacağını* biliyordu. Göğsü kabardı ve bacakları bükülene kadar boşalmış olmasına rağmen şaftı da kabardı.

Yer tekrar titrediğinde, sert gerçeklik geri döndü, ama nihayet -sonunda- buna *hazırdı*. Bunu berraklık izledi ve sonunda kum saatinin içini görerek onu da kucakladı.

Katlanmasının nedeni oydu ve şimdi yapması gereken bir iş vardı -doğduğundan beri tamamlaması gereken bir iş. Adam geri çekilirken, kadın bir kayıp iniltisi çıkardı.

"Yakında, aşkım."

İfadesinde kuşklar belirse de, "Bu sözünü tutacağım," dedi. Hızla kıyafetlerini buldular ve giyindiler. Yine de yola çıkmadan önce, "Zamanın bu anından vazgeçmek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Ben de bilmiyorum. Ama yapacak işlerimiz var."

"İş, dedi benim zevk arayan büyücüm." Küçük gülümsemesi soldu. "Haklıydın, bu hiçbir garantisi olmayan bir intihar görevi."

O da bunu düşünüyordu. "Seni burada bırakmak, kovana aramak ve sonra senin için geri dönmek istiyorum."

"Büyücülüğün geliyor -az önce gördüm- ama sayısız gulyabani nöbetçisini alt etmeye yetmiyor. Henüz değil."

Büyüsü daha önce kaynamıştı ama buna güvenemezdi. Avucunu kaldırdı ve zayıf bir ışık üretti. "Gücüme lanet olsun."

"Enti bana wendigoların, hortlakların ve cehennem köpeklerinin daha uzaklarda dolaştığını söyledi. Daha fazla tehlike zaten beni bulacaktı." Altlarında bir sarsıntı daha oldu. "Şimdi daha hızlı geliyorlar."

"Enti onları bir Sorceri maskesi takmış gibi gizleyerek bizim onları algılamamızı engelledi. Nedeni ne olursa olsun, onları etkilemeyi bıraktı. Benim yardımcımın vaatleri onu beslemediği için, kalma kararını yeniden düşünüyor olmalı."

Kosmina gözlerini kaleye doğru dikti. "Onlar sadece hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Yaptıkları yüzünden ölmeyi hak ediyorlar mı?"

"Onu bizimle gelmesi için teşvik ettim. O seçimini yaptı ve bunu hepsi için yaptı."

"Ona da sordum. Görünüşe göre herkes hortlaklarla savaşacak cesarete sahip değil. Şimdiden kokularını alıyorum." Kosmina kılıcını çekti. "Kovan girişinden çok uzakta değiliz."

"Onlar için hazır olacağız." Kadın hareketsiz kaldığında kendi kılıcını daha yeni çekmişti. "Kosmina?"

Yüzünü kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Huh."

"Ne oldu?"

"Bir şey yakaladım... başka bir koku. Beklenmedik ." Daha derin nefes aldı. "Soğuk ve özsu mu?"

"Mina?"

Dudakları aralandı. "Yaprak dökmeyen ağaçların ve karın kokusunu alıyorum!"

"O zaman ölümlüler âlemini yakalamışsın. Nereden geliyor?" "Silik, minicik bir iplik, ama kovanın içinden çıkıyor. Kovan depremler yeni bir yarık açmış olabilir. Adham, çok yaklaştık."

"Tıpkı dediğin gibi, kaçışımız orada yatıyor. Senin duyularınla çıkışı bulabiliriz -belki de ilkselle yüzleşmeden bile." Nightside'daki diğer ölümsüz yaratıklar da aynı ipucunu yakalayabilir miydi? "Ama acele etmeliyiz."

Nefes nefese başını salladı. "Hadi eve gidelim."

Kovana doğru koşarlarken bir deprem daha diyarı sarstı. Titreyen yol boyunca ona yardım etti. "Peki evimiz nerede olacak? Poly'de yeniden ele geçirilmeye karşı en güvende olacağımız yer. Benimle orada mı yaşayacaksın?"

Mini bir toprak kaymasının etrafından dolandı ve sıcak bir kahkaha attı. "Seninle her yerde yaşarım, büyücü."

"Artık krallığın kalbi olmamak mı?" "Başka bir krallığın kalbi olacağım."

Bu ona kısa ama şiddetli bir öpücük kazandırdı, kılıçları çarparak ilerlediler.

Patika geniş bir platoda sona eriyordu. Dağ uzak tarafta yükseliyor, dev kaya kıvrımlarıyla örtülü kumaşları andırıyordu. "Bu koyaklardan herhangi biri girişi gizleyebilir. Hislerin sana ne söylüyor?"

Havayı kokladı. "İşte bu." Kılıcıyla saat iki yönündeki bir bölgeyi işaret etti.

"Emin misin?"

"Eminim," dedi alaycı bir ifadeyle, hortlaklar tıpkı Xodin'in tarif ettiği gibi, tekmelenmiş bir tümsekten çıkan karıncalar gibi açıklıktan dökülmeye başlarken. Yeşil derileri gecenin karanlığında parlıyor, sarı gözleri ışıldıyordu. Pençeleri ve azı dişleri bu gözlerle uyumluydu ve onları tehditkâr bir şekilde açarak enfeksiyon saçıyorlardı. "Bu nöbetçiler bizi avantajlı bir zeminde mi karşılıyor? Rakiplerini hafife alıyorlar."

"Bizimle geleceğimiz arasında duran tek şeyin kendileri olduğunu anlamıyor olmalılar."

Sırıttı. "Hadi onları eğitelim!"

Nöbetçiler saldırdığında, Adham ve Kosmina kılıçları parlayarak onları karşıladı. Ele geçirilmiş bir adam gibi dövüştü. İyi zamanlanmış bloklar pençelerden kaçmasına yardımcı olurken, kılıcı birbiri ardına devrildi.

Kendi ilham verici atılımları arasında onun hareketlerini fark etti. "Motive oldun mu?" Bir omzuyla yüzündeki saçları taradı, sonra da bir hortlağın gözüne şişi sapladı. Uzun bir kristalle iyiydi; kılıçla ise bir harikaydı.

"Daha önce hiç olmadığı kadar. Çok çalışkan olabileceğimden şüpheleniyorum" -tek bir konsantre vuruşla bir üçlüyü biçti- "doğru teşvike sahip olduğumda." Yeşil kan bir fiskiye gibi fişkırdı.

"Buna inanıyorum." Sonunda inanabildi.

"İlerleme kaydediyoruz." Gulyabaniler fark etmişti; ulumaları kulakları sağır eder hale gelmişti.

"Neredeyse girişe geldik! O yarığa zamanında ulaşmalıyız." Aniden yanlarında bir yarık açıldı ve plato çatlamış bir tabak gibi ikiye ayrıldı. Zemin kayarken gulyabaniler ona doğru savruldu. "Adham!" Kosmina onların pençelerinden kurtuldu ama neredeyse yatay olan kenarda sallanmaya başladı.

Ona doğru hamle yaptı ve düşmeden önce kılıcının kolunu kaptı. Düşüş birkaç düzine metreden fazla olamazdı ama hortlaklar yuvarlanarak altındaki vadiyi doldurmuştu.

Adham onu yukarı çekerken havaya fırladılar ve saçlarını yakalayıp sarkıttılar!

"Ahh!" Başını geriye attı, boynu yaylandı.

Onun kolunu daha sıkı kavradı. Halat çekme savaşı; halat oydu. Kılıcını kızın arkasına sapladı ve saçlarının uçlarını kopardı.

Geri tepme onu adamın içine fırlattı. *Güvenli.*

Ama sonra çılgılık attı. Bir gulyabani arkadan yaklaştı. Adham kendini savunamadan Kosmina boştaki kolunu gulyabaninin pençeleriyle Adham'ın boynu arasına soktu.

Derisinde beş yeni yara açılmıştı.

"Kosmina?" Adham yaratığa öyle sert bir yumruk attı ki yaratık ayağa kalkamadı, sonra onu kendine doğru çekti. Kolundan akan kan kesik kolunu ıslattı ama Adham yeşil bulaşmanın çoktan yayıldığını gördü.

Pençeleneceğini biliyordu! "Neden? Kadın, neden?"

Yutkundu, soğukkanlı bakışları yerindeydi. "Olan oldu." Girişten daha fazla gulyabani fişkirirken, kendini onun elinden kurtardı ve mücadelenin içine daldı. "Seni içeri sokacağım. Yaklaştıkça ölümlüler dünyasının kokusunu alacaksın."

Yaşadığı şoku unutarak onun peşine düştü. Gulyabanilerin her birini öldürecek, onu özgürlüğüne kavuşturacak, sonra da dilek yüzüğünü ele geçirecekti. Kosmina en fazla üç gün içinde dönüşecekti ama saatler de sürebilirdi. *O zamana kadar onu kurtaracağım.*

Bir başka sarsıntı onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu; kadın metrelerce uzağa savruldu. Buna alışık olan hortlaklar ayaklarını yere sağlam basıyor ve ona saldırıyorlardı. Kılıcıyla oyma yaparken bakışlarını kızıdan ayırmadı.

Ayağa fırlamıştı ama çok geç kalmıştı; bir nöbetçi bir taş savurarak şakağına çarptı.

"Hayır!" Kız baygın bir şekilde yere yığıldığında Adem kükredi.

Çılgınca kılıç savurarak ileri atıldı.

Ancak bir çift nöbetçi onu kaptı ve ödülleriyle birlikte dağın içine doğru koşmaya başladı. Diğerleri kaçışlarını korudu.

Baştan aşağı savaştı. "Mina!" Bir deprem daha yankılandı. Kovanın girişine ulaşmadan hemen önce büyük bir toprak kayması meydana geldi.

Eşini takip etmek için kovana daldı-

Kayalar onu yakaladı ve yeni vadinin içine doğru fırlattı. Güç durdurulamazdı; taş, ölümsüz bedenini bile harap etti. Kılıç ve kum

kayboldu. Ve sonra uçurum dev bir ağız gibi üzerine kapandı, onu ve bir grup gulyabaniyi yuttu.

Ona ulaşmak zorundaydı, savaşmak zorundaydı! Tüm gücüyle çırpındı; açıkta kalan kemikleri yırtık pırtık derisini yüzdü. Parçalanmış uzuvları kayaları yerinden oynatamadı. Kayaları hareket ettirmeden kendini yenileyemezdi. Acı panikle savaşıyordu. Bu mezarda hava giderek azalıyordu.

Karanlıkta bir parıltı belirdi, hemen yanına gömülmüş bir gulyabani. Yeşil elini molozların arasından Adham'ın sıkışmış koluna doğru uzattı ama ona ulaşacak kadar esneyemedi. Bulaşmak için umutsuzca işaret parmağını uzattı, ta ki onu damlayan pençesinden birkaç santim ayırana kadar. Kıvrıla kıvrıla yaklaştı. Daha yakına. Bir solucan yuvalanıyor . . .

Hareketsiz kalan Adham kaçamadı. Savaşamadı. Kosmina'yı kurtaramadı.

Kum kesesini hissetmek için çabaladı, bu kayaların yarattığı alüvyonla bağlantı kurmaya çalıştı. Ama boğulma tehlikesi vardı. Nightside'in sonuna kadar ölüp tekrar tekrar dirilecek miydi? Ya da gulyabani komşusu temas kurana kadar?

Düşünceleri hava kaynağıyla birlikte soldu. Prensesin adı son nefesinde duyuldu. "*Mina . . .*"

Eoaiy-SIx

"Kutsal olmayan her şey aşkına, çeneni kapatacak mısın?" Lothaire, Kristoff'la birlikte bu Tanrı'nın unuttuğu yerde buldukları ilk *canlı* yaşam belirtisinden uzaklaşırken tersledi. "Sürekli şikâyet etmenden bıktım. Mina'nın kokusunu aldım ve onu takip etmeye devam edeceğim." Lothaire'in deliliği, hortlaklar karşısında ölümden dönmesi ve cehennem köpeklerinin geri dönüşünden sonra da devam ediyordu.

Yine de Kristoff'un ona ulaşması gerekiyordu. "Elbette onu takip edeceğiz, ama orada önünden geçip gittiğin şatoda yiyecek olurdu." Kaynar su denizinin ortasındaki bu bekleme yeri bir can simidi gibi görünüyordu. "Kendimizi yenileyebilir ve diğer düşmanlar için hazırlayabiliriz."

"O kalede büyücülük de vardı," dedi Lothaire, bir dağın yanındaki kayalarla kaplı platoya tırmanırken. "Daha önceki bilgeliğimden ders almayı başaramadın. Ders iki bin yirmi dokuz: Sorceri'den sakın." Kaşlarını çatarak puslu havayı içine çekti. İzini kaybetmiş miydi?

Muhtemelen. Etkili olamayacak kadar tükenmişlerdi. "Sen bir sürüngenin yavaş programıyla beslenebilirsin ama benim her gün kana ihtiyacım var. Şu anda kendi boynumu ısırabilirim."

"Daha önce yanından geçtiğimiz o hortlakların başı, önemli kılıç becerilerine ve hıza sahip yalnız bir savaşçı tarafından kesildi -Mina da bir kartvizit bırakmış olabilir. O kaledeydi ama kaleyi terk edip o yaratıklara meydan okumasının bir sebebi vardı."

Kristoff kaşlarını çatı. "Büyü yüzünden mi?"

"Bu olabilir. Dünyanın sonu geldiği için de olabilir.

Bu sürekli depremler bir hikaye anlatıyor ve sonu da göz yaşartıcı."

"Ne?" Kristoff dehşet içinde etrafına baktı, sanki çöken bir teneke kutunun içinde sıkışıp kalmışlardı. "Bir çıkış olduğunu söylemiştin. Bu diyarın her yerini dolaştık ve hiçbir çıkış bulamadık!"

"Belki de Mina yapmıştır," dedi umursamaz bir omuz silkmeye. "Bu kayaların altına gömülmüş bir yığın hortlak kanı kokusu alıyorum ama onun değil. Yine de bir büyücünün kokusunu alıyorum. Daha önce Mina'ya eşlik eden kişi. Neredesin büyücü? Çık ortaya, çık ortaya." Lothaire bir kaya yığınının tepesine tırmanarak "Neredesin?" diye tekrarladı.

Kristoff hâlâ bu dünyanın sona ermekte olduğunu düşünerek şaşkın şaşkın bakıyordu. Lothaire'in kendi sorusuna cevap verecek kadar akli kalmış mıydı?

Sonunda, Eski Düşman onun ayaklarının dibine baktı.

Mina, Adham'a ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan gulyabani kovanında yanıyordu.

Ateşi, Mirceo'nun kollarında güvenle tutulduğu çocukluğundan beri hiç olmadığı kadar yükselmişti. Bulaşıcı hastalıkla savaşırken vücudu yerde çırpınıyordu. Bilinci bir açılıp bir kapanıyordu. Dönüşüyordu.

Hayır, dönüşmüyor.

Ölüyorum, yakında bir canavar olarak yeniden doğacağım.

Bilincini yeniden kazanan Mina, kendini birkaç mil genişliğinde olması gereken oyuk bir mağaranın içindeki yükseltilmiş bir kaya rafında bulmuştu. Yüksek duvarları kaplayan yeşil balçık, hastalıklı bir ışık yayıyordu. Yakınlarda ilkel bir taş taht duruyordu.

Etrafında en az iki düzine nöbetçi vardı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama enfeksiyon tüm şiddetiyle etkisini göstermeye başlamıştı. Bu yaratıklardan uzaklaşmalı ve Adham'ı bulmalıydı. *Hâlâ hayattaydı. Hayatta olmalıydı.* Onu özgürlüğüne kavuşturmak için can atıyordu. En azından içlerinden biri kurtulabilirdi.

Daha fazla sarsıntı , altındaki taş titreşti. Ölümlüler âleminde gelen o ipliği tekrar algıladı. Tüm mücadelelerinden sonra, o ve Adham kurtuluşa çok yaklaşmışlardı.

Alnındaki teri sildi. Böyle bir şey olamazdı. Bir ölümsüz için en kötü kader onun başına gelmişti. Bir Lorean'ın bedeni neredeyse her şeye dayanırdı, hatta bazen ölüme bile.

Yine de Adham'ı o hortlaktan kurtardığı için pişman değildi. Mantık diyordu *ki, zaten vebaya yenik düşüyordun. Onun için fedakârlık yapmak en iyisiydi. Kalbi ise "Bu yüzden yapmadın."* diyordu.

Onu seviyordu.

Ama yaptıkları muhtemelen boşa gitmişti. Eğer onun kaderi bir kabussa, onunki neydi? Pençelenmek mi? Hiçliğe gömülene kadar Nightside'da hapsolmek mi?

Çok yaklaşımlardı. . . .

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Ona olan aşkına tutundu, ateşi yükselip sonunu getirirken bu kadar değerli bir şeyi kucaklamak istiyordu. Bilinci onu terk edene kadar bu aşkı kucaklayacaktı.

Adham.

Gulyabaniler hep birlikte sallanmaya başladı. Hezeyan halindeyken dağdaki tüm canavarlara bağlı olduğunu hissetti, sanki onlarla ortak bir zihni paylaşıyordu.

Bu nöbetçilerin, bulaşıcı hastalıklarının başka bir konakta filizlenmesinden heyecan duyduklarını hissetti. Drone hortlaklar tünellerinde çalışarak diyardan kaçış yolu arıyorlardı. Bu mağarada bir yerlerde, ilkel kraliçe eşini ve kardeşini özlüyordu. Asırlar önce, yeni topraklar keşfetmesi ve hastalık bulaştırması için onu başka bir yarıktan ölümlüler dünyasına göndermişti. Ama yarık onun arkasından kapanmıştı.

Kraliçe ona ulaşmak ve ölmekte olan bu topraklardan kaçmak için çıldırıyordu. Başkalarının tohumlaması için yumurtlamıştı ama seçtiği kralın gelecek nesillere babalık etmesini, gücünü ve bilincini aktarmasını istiyordu-

Mina başını sertçe salladı. Onlarla aynı düşünceleri paylaşmak istemiyor, zihnini kendisine bulaştırdıkları hastalıktan arındırmak için yanıp tutuşuyordu.

Son gücü de tükenip göz kapakları açılmayacak kadar ağırlaştığında bile dişlerini nöbetçilere doğru gösterdi.

Onları kışkırtmış olsa da hiçbiri saldırmayacaktı. Çünkü yakında o da onlardan biri olacaktı.

Gözlerini kapattı ve güneş gibi gözleri olan bir büyücü hayal etti.

EOAIY-SEVEF

Adem acı dalgalarıyla dirildi. Nerede ve havasız kaldığını anladı. Yakında tekrar boğulacaktı, ancak yeniden dirilecekti.

Önce Kosmina'yı kurtarabilirse bu kaderi kabullenebilirdi. Kaçırılmasından bu yana ne kadar zaman geçmişti? *Ona ulaşmalı.*

Nasıl? Parçalanmış vücut. Solmuş güç.

Kendisini hapseden taşlara doğru itti. Nafile çabaları onu gulyabani pençesine daha da yaklaştırdı. Bir santim daha yaklaşmış mıydı?

Bilinç bir kez daha kayboldu. *Hava lazım. İhtiyaç-*
Hava mı?

Nightside'da ikinci kez, boşalan ciğerlerini doldurmak için üzerine yıkandı.

Öksürük sesleri arasında diğer ölümsüzlerin sesini duydu. İki erkek onu kazıp çıkarırken tartışıyorlardı. *"Gulyabaniye dikkat et!"* diye bağırmaya çalıştı. Ama çenesi paramparça olmuştu.

Eller gevşek vücudunu sıktı. Onu son moloz yığınınından kaldırdıklarında, hâlâ gömülü olan pençeyi kıl payı kaçırdı.

Birisi onu bir kayaya yaslamayı başardı. Gözlerindeki kan sayesinde iki şekil görünür hale geldi. Görünüşlerini ayırt edene kadar gözlerini kırıştırdı: Birinin koyu sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Diğerinin ise kıvılcık gözleri, soluk saçları ve sert bir yüzü vardı.

Vampirler.

Kırmızı gözlü olan Adham'ın önünde çömeldi. "Kayaya gömülmek ha? Benim gömüldüğüm kadar uzun değil ama muhtemelen dikkatini çekmiştir. Görevde olmasaydım, özgürlüğün için sana yeni defterimi imzalattırdım."

Defter. Silt'in gözleri açıldığında, Eski Düşman'ı yıllar önceki son karşılaşmalarından tanıdı.

"Sen yeğenimle birlikte kokusunu aldığım büyücüsün," dedi vampir. "Seni bir yerden tanıyor muyum?"

Adham cevap vermeye çalıştı, kırık çenesini zorlukla oynatabiliyordu.

Sorunu fark eden Lothaire'in dikkati Adham'ın göğsüne, yırtık gömleğine kaydı. Öne doğru uzandı ve kanlı bezi yırtarak dövmele deriyi ortaya çıkardı. "Bir dövmele asla unutmam. Sen Silt Harea'sın, Kum Adam. Kosmina nerede? Ona doğru başını salla."

Lothaire kadar yaşlı bir ölümsüz onu kurtarabilirdi! Adham kovan girişine doğru başını sallamayı başardı ama heyelanın girişi kapattığını görünce şok oldu. Homurdandı, "Ghous ... çok ... er. Kurtarın!"

"Küçük Mina bir fetih mi yaptı?"

"In ountain. *Kazın!*" Bu kayaları yeterince çabuk aşabilirlerdi.

Lothaire onun bakışlarını takip etti, sonra Adham'ı değerlendirmek için geri döndü. "Üzerini tonlarca kaya örtmemiş olsaydı ondan ayrılmazdın. Yani o heyelan sen ona ulaşmadan gerçekleşmiş olmalı. Muhtemelen dün geceki büyük deprem sırasında oldu." Bütün bir gece mi geçmiş? "Bu da en azından o zamandan beri hortlakların elinde esir olduğu anlamına geliyor."

Evet, evet, git getir onu!

"Bu hayal kırıklığı yarattı." Lothaire ayağa kalktı. "Kristoff, görev değişti."

Kristoff mu? Kosmina'nın istediği kişi onun için buradaydı. Mezar Gezginini onu kurtardığı sürece Adham'ın umurunda değildi. "Neye dönüştü?"

"Daçyalı bir prensesin suikastı."

Hayır! Adem ziyan olmuş bedenini tekrar savurdu.

Lothaire, "Gulyabaniler ona da bulaşmış olmalı. Artık o da onlardan biri."

Adham'ın iki acil düşmanı vardı: Gulyabani salgını ve bu vampirler. Eğer büyücülüğünü geri kazanamazsa, Kosmina'yı ya birine ya da ikisine birden kaptıracaktı.

Vücudundaki kırıklara ve ezilmiş kemiklere baktı. Bir Inferi olarak olduğundan daha çaresizdi.

Büyücülük yok. Kosmina yok.

Daha önceki sözleri zihninde fısıldadı: *Sen sihirsin.*

Birbirlerini sahiplendiklerinde o kıvılcımı hayal bile edememişti. Büyücülüğü kaynıyordu ama henüz kullanılmamıştı. Eğer bir çöl gülü yaratabilirse.

bir hesaplaşma. *Bir binada olduğu gibi, tek fark ölçektir.*

Kristoff Lothaire'e kaşlarını çattı. "Doğruca suikasta mı gittin? Onun için Meblağlar Yüzüğü'nü hiç düşünmedin bile, değil mi?"

Yaptım!

Lothaire, "Hatırladığınız gibi, Dorada zaten beni kontrol ediyor. Ve yeni defterim henüz onu baştan çıkaracak kadar büyük değil."

"bunu düşünmüşsünüzdür."

Lothaire, "Bana dürüstlük atfetmek düşmanlarımın en büyük hatasıdır," dedi. "Onların saflarına katılacak mısınız?"

"İnkâr etmedin!"

Onlar tartışırken panik Adham'ın içine doldu ve çıkık omzunu arkasındaki kayaya doğru itip yerine oturtmasına yetecek kadar adrenalin sağladı. Bir elinin işlevi geri geldi. Onu bir bacak kemiğini kavramak için kullandı. Acıdan boğulmak üzereyken, parçalanmış uyluk kemiğini deri ve kas altına geri sokarak yenilenmeyi hızlandırdı.

Lothaire, "Uzak ve önemsiz bir akrabası için ruhunu pazarlık konusu yapacak bir vampire benziyor muyum?" diye sordu.

Kristoff volta attı. "Bunu çözmek için tüm bilgini kullan!" Kosmina'yı gerçekten önemsiyor olmalı.

"Wendigo toksini tuza tepki verir. Anılarımda hortlaklara karşı benzer bir silah olduğuna dair hiçbir ipucu yok."

Âlem dönerken, Adham diğer bacağını toparladı. Bir şekilde bilinci yerindeydi. Rejenerasyonla bile saatlerce bırakın savaşmayı, yürüyemeyecekti. Tabii . . .

Körelmiş gücü, parçalanmış bedenini telafi edebilir miydi? Önemli miktarda kuma ihtiyacı vardı ama burada hiç kum yoktu.

Siz Kum Kralı'sınız, o da bunu yapmak için var. Tek yapması gereken milyonlarca yıllık mekanik güç ve enerjiyi çağırmaktı.

Konsantre olurken Lothaire ve Kristoff'un tartışması azaldı. Kosmina'nın ona ihtiyacı vardı; bir hesaplaşmaya ihtiyacı vardı. *Sen sihirsin.*

Büyücülüğünü emirlerine itaat etmeye zorlamak yerine, kendi kendine kıvılcımlandığında neler olduğunu hatırladı.

Kosmina ile bağ kurmak. Onu hayal etmek. İlâhi olan. Gizemli. O her ikisiydi.

Bir koruyucu olduğunu fark etmişti, tek bir görevle doğmuştu: Kosmina Daciano'yu güvende tutmak. Tek bir güçle donatılmıştı. Sertleşti

Acı başını döndürdü ama bu düşünceyi aklından çıkarmadı. *Bu büyü benim olduğu kadar onun da büyüü.*

İçgüdüsel olarak, buna izin verirse gücünün ona olan aşkıyla eşleşecek şekilde artacağını biliyordu. Kaybedecek zamanı yoktu. Bir kez daha kalkanını indirdi ve göğsünü eğerek kendini ona açtı. Onlara. Her şeye.

Elleri parlamaya başladı. Onları sıkarak bu ışığı vampirlerden gizledi. Şimdilik.

Büyücülük içinde sonsuz bir şekilde filizleniyordu, pınar, bulmasını bekleyen vaha. Zihninin en derin girintilerinde, gücünün tüm engelleri aştığını, çamurdan bir barajı patlattığını görebiliyordu. Kristalin-

Gözlerinden ışık fışkırıyordu. Büyücülük yeniden canlanmasını tetikledi, kalp atışları gürleyerek yaralara büyü ve kan pompaladı.

Bu sırada vampirler Kosmina'nın kaderi üzerine tartışıyorlardı, ama bu konuda hiçbir etkilerinin olmayacağını asla bilmiyorlardı.

Çenesi konuşabilecek kadar iyileştiğinde, "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim," dedi.

Lothaire gülerek ona döndü. "Peki bu konuda ne yapacaksın Kum Adam? Uzuvarının yenilenmesi günler olmasa bile saatler sürer." Kristoff'a, "Ben kararımı verdim ve seninle tartışmak artık beni eğlendirmiyor," dedi. Lothaire heyelanı ölçmek için döndü.

Kristoff bir küfür savurarak onları takip etti. Hâlâ birbirlerine ateş ederek, Silt'i Kosmina'dan ayıran kayaları hareket ettirmeye başladılar.

O taşlar bunun için bir bedel ödemeliydi. Ellerini salladı ve taşlar altın renginde parlayana kadar büyü yaptı.

Vampirler geri sıçradı.

Bir bağırışla, Adham kayaları havaya kaldırdı. *Sen sihirsin.* Havadayken onları taşa çevirdi ... çakıl taşına çevirdi . ..onları havai fişek gibi un ufak etti.

Sonunda ipeksi kum, yanı başındaki zeminde muazzam bir yığın halinde aktı. Üzerinde çalışabileceği tonlarca kumu vardı ve bu da onu besliyordu.

Vampirler saldırmaya hazır bir şekilde dikkatle bakıyorlardı. *Dene bakalım.* Artık Kosmina için bir tehdit değillerdi. Artık hiçbir şey Adham'ın yoluna çıkamazdı, yaraları bile.

En iyi kumu vücudunun üzerine dökmesi için yönlendirdi, sonra onu sertleştirdi, kemiklerini yerine oturtmak ve hareket etmesine yardımcı olmak için bir zırh takımı oluşturdu. Acısını bastırarak ayağa kalktı; melez bir kral, yarı kum, yarı insan. Kum

Eski Sorceri avcılarını gibi yüzünü maskeleydi. Onu kuşatmak için iki kasırğa döndürdü.

Soğuk bir niyetle iki vampire seslendi. "Bu sizi ilgilendirmez."

"O artık bir hortlak." Lothaire dişlerini gösterdi. "Prenses Kosmina soyuna yakışır, gururlu bir kadındır. Asla böyle devam etmek istemez."

"Onu geri döndürmek için Dorada'nın yüzüğünü kullanacağım."

"Öyle mi? Uzun zaman önce dövmelerini ilgiyle okumuş, Sorselan kelimelerinin bir meydan okuma olduğunu düşünmüştüm. Kök gücünü asla kaybetmemeye yemin ederek kendini işaretledin. Dorada senin gibi bir büyücüden tek bir şey isteyecektir.

-Senin ruhun."

"Evet."

Lothaire'in bu cevabı beklemediği açıktı. "Mina için bir Inferi mi olacaksın?"

"Herhangi bir şey."

"Yüzüğü güvence altına alsanız bile, ölümü geri getiremez. Hastalık etkisini gösterir göstermez, bildiğimiz Mina kayboldu. Gerekeni yapmak zorundasınız. Ya da biz yapacağız."

"Yolumdan çekil. Ona zarar vermeye çalışırsan, soluduğun son şey kum olur."

Saldırmak yerine, Lothaire'in yüz ifadesi ilgiyle parladı. Başparmağını ona doğru kaldırdı ve Kristoff'a, "Bu Kum Adam'ın neler yapabileceğini görmeliyim," dedi.

Acısını görmezden gelen Adham, kendisini takip eden vampirlerin belli belirsiz farkında olarak kovanın temizlenmiş girişine doğru koştu. Daha fazla kum fırtınası onları takip ediyordu.

İnsan ya da hortlak yapımı tüneller her yöne açılıyordu. Her birinin kovanın kalbine çıkacağını düşünerek birini seçti ve içeri daldı.

Düzinelerce nöbetçiden oluşan bir birlik onu karşıladı. Ellerini salladı, kumdan bir duvar sertleşene kadar odaklanmış taneleri yönlendirdi. Onlara karşı dev bir sopa gibi kullandı ve Lothaire'in kıkırdaması ve Kristoff'un ona "Kapa çeneni ve bırak büyücü konsantre olsun" demesi eşliğinde onları sıvılaştırdı.

Hiçbir şey Adham'ın dikkatini dağıtamazdı; hiçbir şey onun tanrısal gücünü susturamazdı. Nightside'da tehditler birbirini ardına ona ve Kosmina'ya saldırmıştı.

o uğursuz bir tehditti, Kum Kralı.

Vücudu her an iyileşirken, su birikintisi kalıntılarının üzerinden atlayarak cehenneme doğru ilerledi. Dağın derinliklerinden sayısız inilti duyuldu. Binlerce hortlak onu selamlamak için yukarı doğru akın ediyordu.

Onlara doğru bir kum duvarı daha gönderdi. Gulyabanileri birbiri ardına sıçrattı.

Dünya yeşil kan ve kumla parlıyordu. Kan ve kum. Bir hesaplaşma.

Lothaire arkasından Kristoff'a, "Sorceri'lere dikkat et," diye mırıldandı.

Evet. Artık tamamen güçlenmiş olan Adham durdurulamazdı. Kosmina'yı buradan kurtaracak, onu ölümlüler diyarına götürecek ve sonra Dorada'yı çağıracaktı.

O yaşlı cadının ruhu için geleceğini biliyordu.

Özellikle de bir güç ürettiğinde. Kötülüğün ve Kumun Kraliçesi olacaktı ve Adham buna bir pazarlık diyecekti çünkü Kosmina'yı geri alacaktı.

Kan. Ve kum.

Eoaiy-Elcm

Ateşli rüyalar azaldı ve sis . Saatler ya da geceler sonra -geçtikten sonra Mina'nın gözleri açıldı. Gözlerini kırıştırdı ve her şeyi netleştirdi; nöbetçiler hâlâ etrafında dönüyordu ama şimdi ağızları gevşekti.

Ne oldu? Gulyabani gibi hissetmiyordu. Belki de hiçbiri hissetmiyordu. Hâlâ idrak edebiliyordu, ya onlar? Bazı gerçekleri biliyordu. Çizilmişti. Enfeksiyon yayılmıştı. Ateşle yanmış ve sayıklama geçirmişti.

Titreyen ellerine bakmaya korkuyordu. Yeşil olurlar mıydı?

Tüm cesaretini toplayarak aşağıya baktı. Teni aynı kalmıştı! Kesik kolunu yırttı.

Pürüzsüz et onu karşıladı. Sadece gulyabani çizikleri değil, veba yarası da yok olmuştu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Enerji onu doldurdu ve kendini eski haline döndü.

Etrafındaki hortlaklar tısladı ve tehditkâr bir şekilde yer değiştirerek çemberlerini daralttı. Deneyimlediği ortak akıl bağlantısı kaybolmuştu. Ayağa fırladı ve bakışlarını etrafta gezdirerek bir silah aradı. Onların bulaşmasından bir kez kurtulmuştu; ikinci kez kurtulma umudu yoktu.

"Kosmina!" Adham'ın derin sesi dağın içinden geliyordu. Hayatta kalmıştı!

"Ben buradayım! Başım belada!" "Sıkı tutun!"

Gulyabaniler pençelerini açmış ona doğru yaklaşırken, Adham'ın ve kumun kokusunu aldı. *Çok fazla* kum. Ona eşlik ediyordu. Lothaire mi? Evet, Kristoff da.

Burada bu kadar zorlukla karşılaşan iki ölümsüz onlar olmalıydı! şekilde bu diyara girip Adham'ın yerini tespit etmişlerdi ve şimdi üçlü ona doğru savaşılarak ilerliyordu.

Ayak sesleri tünellerde gulyabanilerin çığlıkları eşliğinde yankılanıyordu. Dağın derinliklerinden daha yüksek bir kükreme yankılandı ve teninde ürperti yarattı. *Primordial*. Diğerlerinin hepsinden daha hızlı ve daha güçlü.

Ama Mina şu anda kraliçe için endişelenemezdi. Gulyabaniler etrafını sarmıştı. Silahı yoktu, bir çizik daha alma riskine girmeden kalabalık sırayı yarmak için hızını kullanamazdı. Artık çok yakındaydılar, sadece birkaç adım ötedeydiler. Dişlerini göstererek döndü.

Gözlerinin önünde kum, bir arı sürüsü gibi odanın içine doldu. Düz bir çizgi halinde katılaşılarak havada asılı kaldı. . . .

"DUCK!" diye bağırdı.

Yere düştü. "Şimdi!"

Kum, otları biçen devasa bir tırpan gibi havayı yararak geçti. kafalar yuvarlanıyordu. Bedenler kasılmış uzuvların dansında birer birer parçalanırken, pençelerinden sıyrıldı ve kendini güvende tuttu.

"Vay canına." Adham'ın büyücülüğü muhteşemdi! Onu nasıl geri almıştı? Kendisine en yakın olan kesik kafaya "Kum Kralı geri döndü!" dedi. Gözleri büyü ve duygularla parlayarak odaya daldı.

Kristoff ve Lothaire onu takip etti.

Bir çöl tanrısına benzeyen büyücüsüne sıırttı. Kumdan bir zırh giymiş ve gözlerinin etrafında güneş gibi bir maske oluşturmuştu. İki kum hunisi onun yanında nöbet tutuyordu.

Onu görünce kekeleyerek bir adım attı. "Kosmina! Ne oldu sana böyle?"

"Bilmiyorum. Birkaç kez bilincimi kaybettim ama uyandığımda kendimi harika hissediyordum." Kadının dikkati adamın arkasına kaydı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Seni kurtarmak tabii ki," dedi Lothaire. "Ya da ötenazi yapmak. Her şey ne kadar gulyabaniliği koruduğunuza bağlıydı. Büyücüyü bir heyelandan çıkardıktan sonra, size ulaşmak için sayısız öcüyü yok ettiği için bize gerek kalmadı."

"Heyelan mı?" Ona ne olmuştu böyle? Ve neden onu kollarına almıyordu?

"Kadın, gözlerin ... gözlerin açık!" Adam şok içindeydi. "Kırmızılık gitmiş."

"Demek onda da veba varmış!" dedi Lothaire. "Lafı oraya gömdün, değil mi büyücü?"

Mina amcasını görmezden geldi. "Bakın, kolum tamamen iyileşti." Kolunu havaya kaldırdı.

"Bu nasıl ? O nöbetçi derini kesmiş. Enfeksiyon yayılıyordu."

"Çok ateşim vardı." Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama içimde de bir savaş varmış gibi hissediyordum, sanki bir bulaşıcı hastalık diğeriyle savaşıyor ama ikisi de kazanamıyordu."

"Mucizevi."

Lothaire Adham'a, "Mina'nın senden içtiğini varsayarsak -ki öyle varsayıyorum- kanın muhtemelen o savaşa yardımcı olmuştur. Bir büyücünün rakiplerini çılgına çevirip her şeyi kaybettirmesi gibisi yoktur."

Mina, "Nasıl olduysa oldu, iki korkunç kaderden kurtuldum. Artık gulyabani geçirmez miyim?"

Lothaire omuz silkti. "Öğrenmenin bir yolu var."

"Bunu riske atmayacağız." Adem ona doğru yürümeye başladı. "Şok için daha sonra vaktimiz olacak. Şimdilik bu iğrenç yeri geride bırakalım. Hâlâ ölümlüler âleminin kokusunu alıyor musun?"

"Tüm bu kokuşmuş balçığın ortasında onu almak için mücadele ediyorum." Mağaranın duvarlarından daha fazla hastalık sızıyor gibiydi, kayalardan da bu hastalık sızıyordu. "Ama sanırım bu mağaranın daha derinlerine inmemiz gerekiyor." Onay için Lothaire'e baktı - kralın hisleri kuvvetliydi - ve o da başını salladı.

Adham onun elini tuttu ve grup hızla ilerledi. Kumunu hazırda tutuyor, kasırgaları sıkılaşıyordu.

Bakışları tetikte, "Etrafımızda gizlenmiş başka nöbetçiler seziyorum. Yine de onları göremiyorum."

Lothaire mırıldandı, "Tetikte olun ve elinizden kaçmayın. Koşmak onları sadece oynak yapıyor."

Bir açıklığın yanından geçerlerken Mina bir başka yüksek mağaraya göz attı ve adımları durakladı. "Aman Tanrım."

Çok sayıda yeşilimsi sarı devasa yumurta zeminin ve duvarların her santimini kaplamıştı ve tavandan daha fazla kese sarkıyordu. Sarsıntılar bunların bir kısmını yerinden oynatmıştı. Grup izlerken, bir kese yere düşerek balçık ve yarı oluşmuş uzuvlar içinde patladı.

Lothaire heyecanlı bir kahkaha attı. "Ne kadar *canlandırıcı*. Tam da her şeyi gördüğünüzü sandığınız anda!"

Bir deprem daha şiddetlenerek gümbürdedi. Artçı sarsıntılar dinmeden önce etraflarına kayalar düştü. Toz ve karmaşa içinde Mina elini Adham'inkinden çekmek zorunda kaldı - boynunu sıkıştıran canavarca olanı kavramak için.

Anlama yetisi sarsıldı ve Mina soğuk basınca karşı yutkundu. Hastalığın içinde kamufle olmuş, sanki duvarın içinden çıkıyormuş gibi görünen ilkel saldırmıştı.

Ve beni avucunun içine aldı.

EOAIY-NIFE

Gulyabanilerin anası Kosmina'nın arkasında duruyordu, dokuz ayaklı bir dehşet.

Bu dişi gözünü kırpmadan eşinin kafasını koparabilirken Adem'in kumu işe yaramazdı. Tek bir sıyrıkla Kosmina tekrar yenik düşebilirdi. Gözleri artık çok netti ama bir şekilde kendini tutuyordu.

Daha fazla nöbetçi tünellerden mağaraya süzülerek savaşa hazırlanıyordu.
Çatışma.

Adham Kosmina'yı savunmak için çıldırıyordu. Yine de bu kraliçe sıradan bir canavar değildi; burada sadece soğuk mantık hüküm sürebilirdi.

Gözünün ucuyla bir hareket gördü. Lothaire
çıplak elleriyle saldırmak için gerildi.

"O bir ilkel. Sakın buna cüret etme," diye emretti Adham. Birinin Kosmina'yı tehlikeye atmasına izin vermeden önce Lothaire'in kellesini alırdı.

"Ne istiyor büyücü? O duyarlı biri. Bir noktaya kadar." Bu Lothaire'e kraliçeden bir tıslama kazandırdı.

Evet, Adham onun bakışlarında *bir* şeyler sezdi. Sonunda avuçlarına doğru başını salladı.

Kristoff mırıldandı, "Senin büyücülüğünü istiyor. Ne için? ?" Başka bir sarsıntının gümbürtüsü duyulunca sözlerini yarıda kesti. Dağ inledi ve konumunu ayarlar gibi oldu. "Ah. Sonunda neyin peşinde olduğunun kokusunu aldım."

Lothaire dikkatini uzaktaki bir noktaya çevirdi. "Birkaç mil ötede, bu mağaranın uzak duvarında bir çatlak var." Adham yaklaşık on santim genişliğinde bir çatlağı zar zor seçebiliyordu. "Hemen ötesindeki ölümlüler diyarının kokusunu alıyorum ama bir canavar ve ordusunun kaçması için çok küçük. Büyücünün o kayalara ne yaptığını biliyor olmalı ve onu

Buradan çıkmanın yolunu toz haline getirmek." Lothaire ekledi, "Gördün mü Kristoff, dediğim gibi: eğer bir giriş varsa, bir çıkış da olacaktır."

"Gerçekten zamanı mı?" diye tersledi.

Adham, "Siz ikiniz didişmeyi kesecek misiniz?" diye homurdandı.

Kosmina fısıldamaya cesaret etti: "İkiz kardeşine ve eşine ulaşmak istiyor. Ölümlüler diyarına gitti ama orada kapana kısıldı."

"Evet." Lothaire dişlerini emdi. "Eşi hakkında. Yani belli bir cadı belli bir büyücünün perili evine girmiş-"

Kovanın içinden bir yerlerden "*Ahh-woooooooo*" sesi geldi.

Lothaire'in başı döndü. "Bu sesi biliyoruz. Cehennem köpekleri bu partiye saldırıyor." Hırıltılar bu ulumalara katılarak bir zombi korusu oluşturdu. "Revenantlar ve wendigolar da. Sanırım herkes Nightside'in iptal edildiğini ve tek bir çıkış yolu olduğunu öğrendi."

Kraliçe boştaki elini sallayarak istilayı geri püskürtmeleri için bir dizi hortlak gönderdi.

Bir nöbetçinin altında açılan buhar deliği, sarı kemiklerden yeşil deriyi hızla pişirdi. Kan ve sülfür kokusu mağarayı doldurdu.

Adham kraliçeye seslendi: "*Artık* hepimizin gitmesi gerekiyor. Vampiri bana ver, öbür tarafta devam ederiz. Ama eğer onu pençelersen, seni bir anı bile kalmayana kadar didik didik ederim."

Bir sarsıntı daha. Tavandan yağan kayalar havada ıslık çalarak yere çarptı ve kraliçenin muhafızlarını dümdüz etti.

İlkel yine hüsrarla tısladı - ta ki mağara iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yer değiştirene kadar.

Uzaktaki çatlak duvar yırtıldı, çatlak büyüyen bir şimşek gibi aşağı doğru çatallandı. Birkaç dakika içinde birkaç metre genişliğe ulaşan yeni bir yarık oluştu. Başka bir dünyanın gece vakti gökyüzü görünür hale geldi. Ölümlülerin ülkesi.

Kraliçenin sarı bakışları açıklığa yöneldi; Kosmina yutkundu; vampirler dondu kaldı; Adham nefes almaya cesaret edemedi-

Kosmina aniden kraliçenin pençesinden kurtuldu ve bir bulanıklık gibi yere düşerek gulyabaninin dizlerinden birine vurmak için geriye doğru tekme attı.

Bu hareketi tanıyorum, diye düşündü ilkel kumla kaplanırken.

Kosmina yolundan çekilirken, o da gücünü serbest bıraktı. Kraliçe öfkeyle çığlık attı ve devasa gövdesiyle onun kumuyla savaştı.

Onlara dişlerini ve pençelerini göstererek kasırgaların içinden geçti.
Kahretsin, çok güçlü.

Sesi zorlanarak şöyle dedi. " mı, Mina?" "Hayır, ben iyiyim."

"Kendine dikkat et," diye uyardı Lothaire. "O yaratığın kanını akıtmamalısın."

Isırdı, "Ben hallederim." Ama ilkel gelmeye devam etti, ona karşı kazdı.

"Ah, Adham?" Kosmina onun yanından seslendi.

Elini bir kez daha sallayarak siklonları kraliçeyi yerden süpürmek için kullandı ve ivmesini elinden aldı. Onun gücüne karşı mücadele ederek, çırpınan yaratığı mağaranın diğer tarafına, lanetli kraliçeliğinin tahtına doğru yönlendirdi.

"İyi gösteriydi Kum Adam," dedi Lothaire. "Hem de tek damla kan dökülmeden."

"Onu orada ancak bu kadar asılı tutabilirim. Hadi gidelim." Büyüsünü arkasına odakladı ve hep birlikte Nightside'in tek çıkışına doğru ilerlediler. Yarık çoktan geri tepmeye başlamıştı, dağın ağırlığı açıklığa baskı yapıyordu.

Enkazdan yeni çıkmış olan Adham, şimdi başka bir taş eldivenle karşı karşıyaydı. Eğer kapanırsa, bir şekilde açabilir miydi? Muhtemelen tüm kovani başlarına yıkmadan açamazdı.

Daha fazla uluma sesi duyuldu. Dağ boyunca hortlaklarla karşılaşan ölümsüz gruplar, yarığa ulaşmak için birbirleriyle savaşıyordu. Diğer tüneller onları doğrudan buraya götürecekti.

"Gidin!" Kristoff, Adham ve Kosmina'nın arkasından bağırdı. "Daha hızlı!" Vampir de aynı sorunu fark etmişti. "Eğer o açıklığı kaçırsak, bir ordu üzerimize çullanacak."

Lothaire arkadan gelirken, "Bunlar senin arkadaşların mı?" diye sordu.

Adem ileride gördüğü bir manzara karşısında gözlerini kısıtı. Enti, İnci, Xodin ve birkaç kale sakini bir yan tünelden çıkmış, açıklığa doğru koşuyorlardı. "Tam olarak değil," diye cevap verdi.

Büyücü kadın ve yakın çevresi, Adham'ın hemen arkasından ve ölümsüzlerin önünden kovana sızmış olmalıydı. Sarsıntıları maskeleyemeyi bırakmasına şaşmamalı - o sırada Nightside'da koşuyordu.

Enti yarıktan geçerken omzunun üzerinden onlara bir öpücük gönderdi. "Tavsiyene uydum. Ve daha fazlasını! Görünüşe göre, diyar ölüyor." Şöyle ekledi

ama daha fazla kaya düşerek onun sözlerini bastırdı.
Ve sonra gittiler.

El7IY

Mina hızını kesmeden haykırdı: "Enti ve arkadaşları bizi dikkat dağıtmak için kullandı! Her zaman gulyabanilerle savaşmanın mantıklı olmadığını söylediler."

Dağ bir kez daha yalpaladı. Dörtlü yarığa yaklaşırken ulumalar ve toz onları takip etti.

Büyüsünü hâlâ kraliçeye yönelten Adham açıklığın önünde durakladı. "Ben hortlakları sıkıştıracağım. Sen dışarı çık." Mina'yı itti.

"Hayır, Adham, sensiz gitmiyorum!"

Kristoff ikisini de itti. "İşimiz bittiğinde bunu mühürlemesi gerek. Sadece git."

Dudakları incelmış olan Adham, Mina'yı takip etti. Kovanın içindeki kum üzerindeki kontrolü sarsılacak mıydı?

Kristoff dışarı çıkmak için vücudunu büktü. Lothaire hemen arkasında olacaktı.

Sonunda özgür kalan Mina gece havasını kokladı. Karla kaplı, yaprak dökmeyen bir ormana bakan geniş bir kayalığın üzerine çıkmışlardı.

Enti ve diğerleri çoktan ortadan kaybolmuşlardı, şüphesiz iblisler tarafından ışınlanmışlardı.

Yıldızlar ve ağaran ay dışarıdaydı, Mina'nın görüşünü aydınlatıyordu. Adham'la birlikte mehtaplı bir çölü ziyaret etme hayali gerçek olabilirdi-

"*Blyad'!*" Yarık aniden kapandığında Lothaire bağırdı. Taş bacaklarından birini yakalamış ve onu yere düşürmüştü. Adham'a, "Beni tutan taşı ez. Çabuk ol."

Kristoff, "Ve bu bariyeri tüm o ölümsüzlere açma riskini mi alayım? İzini sür ya da sisini kullan."

Lothaire sanki her ikisini de yapmaya çalışmış gibi görünüyordu. "Zaten tuzağa düşürülmüşken yapamam..." Sözleri kesildi, yüzü granit gibi oldu.

"Ne oldu amca?" Mina sordu.

"Diğer tarafta bir şey bacağımı yakaladı ve pençeledi. Kavrama gücüne bakılırsa, kraliçe hortlak büyücünün kumundan kurtulmuş ve son bir s.ktir git olarak beni neşeyle enfekte ediyor." "Duyduğuma göre yakın zamanda kötü bir cadı senin eşini öldürmüş!" diye bağırdı. Sonra Kristoff'a baktı. "Bacağımı çıkar, hem de hemen. Yoksa Furie'yi sonsuza dek kaybedersin."

"İçten dışa çürümene izin vermeliyim." Yine de Lothaire'in bacağını kesecek bir şey bulmak için açıklığı kolaçan etti. "Sende de veba olmaması çok kötü. O zaman büyücüyü içebilir ve bizim Mina'nın yaptığı gibi gulyabani salgınıyla savaşabilirdin."

"Kum Adam benden bile yaşlı! Onun tüm anıları beni kesin deliliğe sürükler. Mina'nın bunu dört gözle beklemesi gerekiyor."

Bu kadar doğru bir şey yanlış olamazdı. Adham'la bakışlarını paylaştı.

İçgüdülerinde konusunda çok haklıydı; kanını içmek onu kurtarmıştı, hem de hiç hayal etmedikleri bir şekilde. "Geleceğimiz konusunda iyimserim amca."

Kristoff keskin kenarlı bir taş bularak Lothaire'e döndü. "Bu canını . Senin de.

Ama ben bundan zevk alacağım." Taşı kaldırdı. "Üç sayıyorum. Bir-" Taşı yere çarptı ve bir ayak kadar yere sapladı,

Lothaire'in bacağını kesiyor.

"Ahhh! Seni vahşi!" Lothaire'in yeni kütüğünden fişkıran kan, arkasındaki yarığı boyadı. "İki bin otuz numaralı ders: Saymayı öğren." Sonra kayaya doğru bağırdı, "Bacağını çiğneme oyuncağı yap. Tadını çıkarın!"

"Kalk bakalım." Kristoff, kalan ayağının üzerinde durması için onu dik tuttu.

Ona yaslanan Lothaire kemerini çıkardı. Kan akışını durdurmak için bir turnike oluşturduktan sonra, damlayan elleriyle bir sıkıştırma hareketi yaptı. "Lütfen herkes endişelenmeyi bıraksın. Ben iyiyim. Lütfen, yeter. Bulaşıcı hastalık kalbime ya da beynime ulaşmadı."

Kristoff, "Sende var mı?" diye mırıldandı.

Lothaire onu görmezden geldi ve yeni yarasını heyecanla inceledi. "Bunu Lizvetta'ya göstermek ve sempati toplamak için sabırsızlanıyorum. Lothaire'in

gece benimdir."

Adham Mina'ya döndü. "Çizilmediğine emin misin?" Boynunu kontrol etti, pürüzsüz bir cilt bulunca rahatladı.

Ona gülümsedi. "Ben iyiyim." Sisinin geri döndüğünü bile hissetti, tıpkı bir kan pınarının yavaşça yeniden dolması gibi.

"Prenses, güvende olmanıza sevindim," dedi Kristoff.

Mezar Gezgini'yle yüzleştğinde, Adham onun yanında gerilerek Mina'yı sevindirdi. "Bana yardım etmek için diyarı ihlal ettiğin için çok teşekkür ederim."

Adham isteksizce ekledi, "Ve beni çıkardığın için teşekkür ederim. Senin yardımın olmadan ona ulaşamazdım."

Kristoff başını eğdi. "Ona layık ol Kum Adam."

Aww.

Adham başını salladı. Sonra bakışları onun yanından geçerek yarığa kaydı. "Bana bir saniye ver." Bir elini kanlı kayanın üzerine koymak için acele etti ve onu hissetti. "Sanırım dağ bir süreliğine şu anki konumuna yerleşti ama Nightside'in canavarlarının asla ortaya çıkmamasını sağlamak için buraya muhafızlar yerleştirmemiz gerekecek." O yumurta mağarası herkesin aklında olmalı.

Kan kaybından rengi solmuş olan Lothaire, "Bir Dacialı birliği göndereceğim. Takviye gelene kadar yerinde kal ve büyücülüğünle orayı koru." Mina'ya işaret etti. "Gel."

"Ben kalacağım. Adham ve ben ayrılmayız."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen ve kardeşin uygun olmayan eşlerle.

Önce bir iblis, şimdi de bir büyücü.

Dayanılmaz." "Yani Mirceo ve Caspion birlikte mi?"

"Mirspion? Evet, öyle de denebilir." Bununla birlikte, o ve Kristoff ortadan kayboldu.

Kardeşi sonunda isteksiz iblisi kazanmış olmalıydı ve ikisi çiftleşmişti. Gülümsemesi genişledi.

Adham Mina'ya döndü. "Yenilmezi yendiğine hâlâ inanamıyorum." Onu kollarının arasına aldı, bir kez daha kollarının arasında olduğu için şaşkın görünüyordu.

"Senin kanının yardımıyla yaptım."

"Önemli olan tek şey bana geri dönmüş olman." Parmak eklemlerini kızın yanağında gezdirdi.

"Her zaman yapacağım," diye söz verdi ona. "Ve artık özgürüz." "Haklıydın. Kaçış varmış."

"Ve olmadığını söylediğinde haklıydın. Sadece o deprem yarığı açtı." Başarı şansları çok azdı.

"Hayatımıza başlamaya hazırım ..." Sözleri duraksadı, gözleri daldı. Onu serbest bıraktı ve kaya rafını taramak için geri çekildi.

"Sorun ne?" diye sordu. "Çizilmediğine emin misin?" Şakaklarını sıktı.

"Eminim. Ama doğru olmayan bir şey var-"

"Mina!" Mirceo, yanında Caspion'la birlikte ondan otuz adım kadar uzakta belirmişti. İkisi de kılıçlarını kaldırmıştı ve Caspion'un kehribar rengi boynuzları düşmanca dikilmişti.

"Bu pislikle ne yapıyorsun kardeşim?" Mirceo talep etti. "Kardeşim, kılıcı bırak ve bizimle konuş. Lothaire sana ne olduğunu söylemedi mi? ne oldu?"

"Lothaire? Aylardır kayıp. Balery bizi buraya yönlendirdi." Mirceo ve Caspion yaklaştı. "Büyücüden uzak durun."

"Kılıcını indir, Mirceo. Ciddiyim. Ona zarar verirsen seni asla affetmem."

Böyle bir risk yoktu. Gözleri parlayan Adham, yanan avuçlarını bir çığlıkla kaldırdı ve büyüyle saldırdı.

Zaman yavaşlıyor gibiydi, olaylar işlenemeyecek kadar hızlı gerçekleşiyordu.

Ayaklarının altında bir şok dalgası patladı; uçurumun yüzeyi bir kum yığınının dönüştü. Adham kum kütesini jilet gibi keskin bir kamçıya dönüştürdü ve Mirceo'ya doğru fırlattı. "*Seni öldüreceğim!*"

Caspion kardeşini yakaladı - çok mu geç kalmıştı? Mirceo'nun kopan boynundan kan fışkırıyor, başı gevşek bedeninden doğal olmayan bir açıyla ayrılıyordu.

"*Ne yapıyorsunuz siz?*" Mina dehşet içinde çığlık atarak kardeşini korumak için Adham'ın üzerine atladı. O darbeyi sanki büyücü kendisine yapmış gibi hissetmişti.

Vahşi gözlerle bakan Adham onun saldırısını engelledi ve onu aç kumun içine itti.

Mina ayağa kalkmak için çabaladı ama yer hepsini içine çekerek olduğu yerde hapsetti.

Caspion bir kükremeye iblis gücünü kullanarak kendini kumun pençesinden kurtardı ve Mirceo'yu dışarı çıkardı. Bataklıktan kurtulunca kardeşinin izini sürerek uzaklaştı. Sadece eşini korumak için yanıp tutuşan bir iblis bu tutuşu kırabilirdi.

Ve şimdi Mina zar zor tanıdığı bir büyücüyle baş başa kalmıştı. Onu çok iyi okumayı öğrenmişti, ancak ifadesindeki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu - sanki kötü niyetli bir yabancı tarafından ele geçirilmiş gibiydi.

Bataklık ve şokla boğuşurken, "Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı. Yanağını okşayan ve hayatını kurtaran ılık kum kardeşini öldürmüş olabilirdi. "Neler oluyor?"

Cevap vermedi, sadece gücünü yönlendirmek için ellerini kaldırdı. Adham'ın büyücülüğünün hoş kucaklaması karanlığa dönüşmüştü.

Kendini kurtarmak için mücadele etti ama kum onu dizlerine kadar çekiyordu. . . beline kadar . . . "Kesin şunu! Bunu bana neden yapıyorsun?"

Kum kadının göğsüne ulaştığında öldürücü bir niyetle ona baktı.

"Beni boğacak mısın? *Beni mi?*" Sevdığı erkek onu öldürmek üzereydi. Kum boğazını çevrelediğinde nefes nefese kaldı ve "Adem, hayır!" diye bağırdı.

"Beni Dacia'ya götüreceksin," diye homurdandı sonunda. "Yoksa seni tekrar tekrar batırırım." Tam yüzeyin altına batacakken, kumları onu dönen tanelerden oluşan bir kasırga kafesine kaldırdı. "Bunu yapana kadar sana işkence edeceğim."

Onun büyüüne hapsolmuştu, izini bile süremiyordu. Sis yeteneği henüz yenilenmemişti. Kasırganın uğultusu arasında, "Bunu nasıl yapabildin? *Nasıl yapabildin?*"

"bulacağım ve öldüreceğim. O kadar durmayacağım."

Birdenbire pençe uçlu bir el kafesinin kumlarını yarararak içeri girdi. Caspion mu? Kum derisini aşındırıp dirseğine kadar et ve kemik parçalarını bırakırken bir kükreme sesi duyuldu. Bir zamanlar bir el olan şey hâlâ kolunu sarmayı başarıyordu. Caspion bir şekilde ona kilitlenmişti, onu takip etmek için.

Onlar gözden kaybolurken, büyücü ona doğru hamle yaptı ve "Kosmina!" diye bağırdı. Caspion onu Dacia'nın sarayına ışınladı. Duygudan kararmış gözleriyle onu serbest bıraktı ve taş zeminde yatan eşinin yanına gitti. Kardeşi baygındı, kafası bir et parçasıyla asılı duruyordu. Yenilenmek için yeterli miydi? Lothaire benzer bir yaralanmadan sonra iyileşmişti ama yaşlı ve güçlüydü! Mirceo, Mina'dan çok az yaşlıydı.

Caspion acı dolu bir feryatla Mirceo'nun yanına diz çöktü, kendi acısını unutmuştu.

O sırada Lothaire yarı giyinik ve tek ayağı üzerinde dengede durarak avluya girdi. "Ne oldu böyle?" Mirceo'dan Caspion'a ve Mina'ya baktı.

Dudakları kıpırdadı ama yıkım onu konuşamaz hale getirdi.

"Ah." Lothaire'in gözlerinin derinliklerinde anlayış parlıyordu. "Sorceri'ye dikkat et."

EI7IY-OFE

"Kosmina, hayır!" Adem dizlerinin üzerine çöktü, yumruklarını kumun etrafında sıktı. Buna lanet etti, yenilenen gücüne lanet etti. Büyücülüğü kontrolünün dışına çıkmıştı, sözleri ve eylemleri kendisine ait değildi.

Nasıl? Neden?

Gözleri ıslak ve zihni alev alev yanarken başını geriye attı ve gökyüzüne doğru kükredi, "*Bana inan, Mina.*" Son bir kez.

Dürtüler harekete geçti; bir hançere dönüştürdü ve onunla kendi gözünü oydu.

EI71y-İki

Castle Dacia

Müdahale, vampir tarzı.

Amaç: Mina'nın içmesini
sağlamak. Ve belki de
uyumasını.

Tüm ailesi ve arkadaşları gün batımında Dacia'nın avlusunda toplanarak "aklını başına getirmek" için bir araya gelmişlerdi - çünkü geçen hafta boyunca onu art arda ziyaret ettiklerinde bunu başaramamışlardı.

Lothaire ve Ellie yaldızlı kafataslarıyla süslü tahtlarında oturuyorlardı. Mirceo ve Caspion kürsünün kenarına yaslanmışlardı. Amcaları Stelian, Viktor ve Trehan, büyücü eşi Bettina ile birlikte yakınlarda duruyordu. Ellie'nin tahtının yanında, Balery dalgın bir ifadeyle bakıyordu.

Eksik olan tek kişi Kristoff'tu. Varlığının rahatsızlık vereceğine inanıyordu ama Mina onun Furie'yle her zamankinden daha fazla meşgul olduğunu da düşünüyordu.

Caspion'un elinin yenilenmesi bitmişti. Lothaire'in bacağı da. Mirceo'nun boynunda hâlâ bir bandaj vardı ama en azından yatağından kalkabilecek kadar iyileşmişti.

Mina hastalıklarından tamamen kurtulmuştu. Balery kanını test etmiş ve artık hem vebaya hem de hortlak toksinine karşı bağışıklığı olduğuna inanmıştı.

Yine de kalbim kırık kaldı. Mirceo, Caspion ve hatta Adham için duyduğu endişe beynini bulandırıyordu ama kritik bir şeyi unuttuğunu biliyordu. Bir an için gözlerini dinlendirebilirse, bunu çözebilirdi. Döndüğünden beri hiç uyumamıştı.

Lothaire, "Sizi bu akşam buraya çağırdık çünkü bazı insanlar sizin için endişeleniyor," dedi.

Mina sevgi dolu amcalarına baktı: kararlı ama sert Trehan, mücadelecı Viktor ve kanlı ölü matarasını yudumlayan gizli derinlikli Stelian. Ona duydukları sevgi bu farklı varlıkları birleştirmişti. Şimdi onlara baktığında, soylarının yüzyıllar boyunca savaştığına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Onlara endişelenmemelerini söyledim," diye ekledi Lothaire, "ama ısrar ediyorlar.

- "Büyücüye olan bariz hislerin gibi."

Bütün gözler üzerimdeydi. Mina, gençliğinde utangaçlığının kök saldığı yere geri dönmüştü. Kralının sözleri zihninde yankılanıyordu.

. . . sosyal açıdan bu kadar beceriksiz olmak . . . bana acı veriyor.

Geçmişte buraya yaptığı binlerce ziyaret ona yaklaşmakta olan bu gece hakkında hiçbir ipucu vermemişti - tüm sevdiklerinin karşısına kalbi kanlar içinde ve duyguları harap olmuş bir halde çıkacağı gece.

Veba artık Mina'yı desteklemediğine göre, utangaçlığı bir zamanlar gelişmesini sağlayan verimli zeminde yeniden ortaya çıkmalıydı.

Kardeşi acı dolu bir sesle, "Beni öldürmeye yemin etmiş birine nasıl aşık olduğunu hâlâ anlamıyorum," dedi. Mirceo boğazını ovuşturduğunda, Caspion'un gözleri duygularla kapkara kesildi, yeni bulduğu eşini kaybetmeye ne kadar yaklaştığı hâlâ aklından çıkmıyordu. Mirceo'nun inanılmaz iyileşme hızına rağmen iblis, kardeşi bandajını her düzelttiğinde irkildi.

Mina, Caspion'un Mirceo için tuttuğu nöbeti paylaşmış, kader kardeşine ömür boyu bağlanmıştı. Bir keresinde Mirceo'ya ona kimin bakacağını sormuş ve Mirceo da bunu üstlenmişti; ikisi de farklı bir dünyada, böylesine kutsal bir görevi yerine getirmek üzere genç bir iblisin doğduğunu bilmiyorlardı.

Lothaire kendi boğazını ovuşturarak, "Bu duyguyu bilirim, evlat," diye mırıldandı. Ellie onun elini sempatiyle okşadı, gerçi kur yapmaları sırasında neredeyse onun başını kesecek olan Ellie'ydi. O bir kazaydı; Adham'ın saldırısı öyle değildi.

Mina bu konuyu Mirceo'yla çoktan konuşmuştu ama yine de sessizce, "Adem bana yeminleri bozma yeteneği olduğunu söyledi," dedi.

Etrafta boğuk iniltiler.

"Büyücü yalan söyleyebildiği konusunda yalan mı söyledi?" Mirceo söyledi. "Kulağa mantıklı geliyor."

Lothaire gülerek ona şöyle dedi: "Kandırılmışsın. Bu en iyi Dacialıların başına gelir. Kelimenin tam anlamıyla, en iyilerimize, yani bana. Bir vampir tanrıçası beni aptal yerine koydu. Ama neyse ki ona hiç aşık değildim."

Mina sersemlemiş bir halde büyücüyle aralarındaki her etkileşimi, her kelimeyi, her gülümsemeyi analiz etmeye çalışmıştı. "Sen ve Kristoff, Adham'ın bana ulaşmak için nasıl savaştığını gördünüz. Onun bağlılığından neden şüphe ediyorsunuz? Kristoff şüphe etmiyor." Dalgınca söylediği gibi, "Kum Adam seni seviyor. İşin içinde başka bir şey var."

Adham'ın hareketlerini ne açıklayabilirdi? Mina bir düşünebilse...

Caspion nazikçe, "Silt seni sevdiğini söyledi mi?" diye sordu.

Adham. "Tam olarak değil. Ama en az onun kadar içten başka şeyler de söyledi ve her şeye rağmen beni kovana kadar takip etti."

Ellie yüzündeki sempatik ifadeyle, "Diğerleri de oraya gitmedi mi? Hepsi Nightside'in ölmekte olduğunu fark ettiğinde?"

Mina, "Bu doğru," diye itiraf etti. Enti, Adham'ın kalmasını ve Nightside'in istikrara kavuşmasını planlamış olsa da, kurnaz büyücü başka sonuçlar için de hazırlık yapmıştı. Hatta Dacialı bir kılıç ustası için bir tırpan yapmaya bile kalkışmıştı; böylece diğerleri de kovana takip edebilecekti. Mina onu suçlamıyordu. *Aşkta ve ilimde her şey mubahtır.* "Ama gerçek şu ki Adham ve ben çiftleştik."

Lothaire, "Sorceri'lerin eşleri olmadığına dair iyi bir bilgiye sahibim," dedi.

"Pardon?" Bettina, elini tutan Trehan'ın yanında kaskatı kesildi.

Lothaire onlara doğru umursamazca el salladı.

Bettina'nın çocukluk arkadaşı Caspion ona sempati dolu bir bakış fırlattı. Bu mahkeme Mina'ya asla inanmayacaktı. Mina'ya karşı açılan sağlam dava

Kum Kralı -ona karşı ve ondan önceki bin yıl boyunca sergilediği geçmiş davranışları da dahil olmak üzere- tek bir sonuca varılmasını sağlıyordu: Bir seri düzenbaz onu defalarca aldatmıştı. Daha da kötüsü, en başından beri yapmaya yemin ettiği şeyi yapmıştı.

İntikam almak için Mirceo'ya zarar ver.

En iyi tahmini, Lore'a ettiği yemini bozabileceği konusunda yalan söylediği ve daha sonra itiraf etmeyi planladığı yönündeydi. Belki de bu yeminin onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olacağını kavrayamamıştı. *Yine de bu yaşta mı?*

Kendini geri çekmenin öfkesiyle söylediği bu aceleci sözler, hayatlarının geri kalanında onları lanetleyecekti. Tek bir an, anlık bir hareket.

onu geri dönüşü olmayan bir eyleme iten metal bir mahmuz gibiydi.

Eğer gerçekten kötü biri değilse ve onunla oynamadıysa.

Bu şüpheler ortaya çıkar çıkmaz, onunla sevişirken gözlerindeki hayranlığı hatırladı. Tanrısallığa kendi başına ulaşamazdı.

-Ve bu hedefte yanılmamıştı. Mina usulca, "Eğer eş değilsek, o zaman neden kök gücünü Dorada'ya feda edecekti? Benim için bir Inferi olmak için mi?" Kristoff ona Adham'ın planından bahsetmişti.

Stelian matarasının ağzında mırıldandı: "O da öyle *dedi*. Ne dedi? yeğenimin boynunu kesmekti."

Bu grupta eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşuyordu. Mina, Adham'a inanmasını sağlayan tüm duyguları açığa vurabilirdi ama ailesi Mirceo'nun kafasının pamuk ipliğine bağlı olduğunu asla anlayamayacaktı. *Onları suçlayabilir miyim?*

"Düşmek üzere gibi görünüyorsun," dedi Balery, Lothaire, Kristoff ve Mina'yı bulmak için harcadığı uzun çabalardan sonra pek de iyi görünmüyordu. Bu kahin, Mirceo ve Caspion'u Nightside'dan çıkışa yönlendirene kadar, büyük kişisel bedeller ödeyerek haftalarca kemiklerini tekrar tekrar yuvarlamıştı. "İçmen gerek."

Mina, Adham'ın kanını sulandırmak istemedi. *O benim içimde*. Onu içine almıştı ve tek bir beden, tek bir kan haline gelmişlerdi. Artık vebalı olmasa da ona duyduğu açlık dinmek bilmiyordu.

"Uyumana yardımcı olacak bir şey de verebilirim," dedi Balery, kaşları kahverengi bakışlarının üzerine çekilerek. "Yoksa büyücünün anılarını rüyanda görmekten mi endişeleniyorsun?"

"Endişelenmeli!" Mirceo haykırdı. "*Silt Harea*'dan doğrudan içtiğine hâlâ inanamıyorum. Onun kaç yaşında olduğunu, sana kaç anı aktardığını biliyor musun? Gözlerin hâlâ kızarabilir."

Mina mırıldandı, "Bir başkasından doğrudan içmek hakkında konuşacak tek kişi sensin."

Yanakları kızardı ve Caspion yakasını yukarı çekti. Trehan ve Bettina ani bir ilgiyle tavanı incelediler. Lothaire ve Ellie bir gülümsemeyi paylaştılar. Görünüşe göre birden fazla Dacian bu "sapkınlığı" uyguluyordu.

Viktor iç çekti. "Soysuzlar."

Stelian matarasını kaldırdı. "Şereflerine."

Mina, "Onun anılarını bile göremeyebilirim" dedi.

Stelian bir yudum aldı. "Bunu öğrenmenin tek yolu var, yeğenim. Her zamanki cesaretinle yaklaşan saldırıyla yüzleş. Sonsuza kadar uyanık kalamazsın."

Ellie ekledi, "Tatlım, bu örs düşmek zorunda."

Mina bunu biliyordu ama ... "Eğer Adham Mirceo'ya daha en başta ettiğini bile hatırlamadığı bir yemine bağlı olduğu için saldırdıysa, bu beni yıkar. Eğer bir yemine bağlı değilse, bu da beni yıkar." Her iki durumda da, bir daha asla onunla birlikte olamayacaktı.

Yine de tam olarak başka bir alternatif yok muydu?

Düşünmeye ihtiyacı vardı!

"Hâlâ onu istiyor musun?" Mirceo yarasını işaret ederek, "Şaşkınlıkla başımı sallardım ama yine de düşebilir!" dedi.

Yüzünü buruşturdu.

"Silt'in yakalanması sırasında bizim tanık olduğumuz gibi tanık olsaydınız, böyle hissetmezsiniz." Caspion'a baktı. "Söyle ona."

İblis bir elini boynuzlarının arasındaki dağınık sarı saçlarında gezdirdikten sonra isteksizce, "Tam bir olaydı. Eski yüksek yaşam standartlarımıza göre bile..."

"Siz ikiniz değiştikçe, o da değişti." Ya da o *değişti*. Belki de değişmiştir.

"Neredeyse beni öldürüyordu. Bunu yapacağını haykırdı!" Mirceo yenilenen boğazını temizledi. "Bana ulaşmak için sana işkence edeceğini söyledi. Neden onun kötü olduğuna inanmıyorsun?"

Çünkü bana bir gül yaptı. Aştan başka hangi nedenle onun için bu simgeyi yaratmış olabilirdi ki? Bu da şu anda bir yerlerde yaptığı şey yüzünden acı çektiği anlamına geliyordu. "Kalbimde öyle olmadığını biliyorum."

Mirceo bir nefes verdi. "Kolun pençelendiğinde bunu *hissettim*. Seni aradığımız süre boyunca vebaya yakalandığından korktum." O ve Caspion onu bulmak için yorulmadan çalışmış, asla pes etmemişlerdi. "Ama sen onu kendi başına yendin. Sonra da hortlak bulaşmasını yendin! Neden bu duyguları yenemiyorsun?"

Botlarına bakarak, "Çünkü o diğer şeyleri yenmek *istedim*," dedi.

Sanki ona vurmuş gibi bir sesle, "Sadakat çatışmasından bahsediyorsun. O kadar masumsun ki onun ne olduğunu anlayamıyorsun. O sadece seni kullanıyordu. Onun gibiler böyle yapar."

"Ben masum değilim. Ve kullanılmadım," diye mırıldandı ama kimse dinlemiyor gibiydi.

Caspion, "Harea şu anda bile dışarıda bir ölüm makinesi gibi hem Mirceo'yu hem de Mina'yı avlıyor," dedi. İblis'in ödül avcısı ağına göre, Adham Daçya'yı aramış, casuslara bir servet harcamış ve

muhbirler. Eğer krallık gizemli bir şekilde saklanmamış olsaydı, onu çoktan bulmuş olabilirdi.

Lothaire tahtına geri oturdu. "Hag, kemiklerin ne diyor?"

"Onun hakkında bir fikir edinemiyorum," diye cevap verdi. "Daha önce hiç olmadığı kadar güçlendi, seyahat etmek için kumunu kullanıyor ve bu kadar sürekli büyü harcaması onu görüş alanımdan gizliyor."

Bu, Adham'ın o uçurumdan nasıl bu kadar çabuk kaçtığını açıklıyordu. Dacian nöbetçileri onu yakalamak ve Nightside'a açılan kapıyı korumak için geldiklerinde, Adham çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Sen Nix değilsin, değil mi?" Lothaire saraydaki herkesin bakışlarını üzerine çekerek şöyle dedi. "Yani iki seçenek var: Ya büyücü istemediği bir yemine bağlı -ki bunu anlayabiliyorum- ya da kötü ve intikam peşinde. Bununla da empati kurabilirim. Ama sonunda, nedenlerinin bir önemi kalmıyor. Büyücü Mirceo'yu hedef almaktan vazgeçmeyecek, bu yüzden Silt Harea'nın ölümüne karar veriyorum."

Mina bir solukla başını kaldırdı. "Kaderimdeki kişiyi öldürecek misin amca? Herkese söylediğim gibi, bir siren onun için şarkı söyledi ve onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. O ve ben çiftleştik."

"Sirenin bunu yaptığını gördün mü?" Caspion sordu. "Yoksa sana bunun olduğunu o mu söyledi?"

"Ben ... aslında görmedim."

Groans.

Lothaire, "Sana hiç Yalanlar Kralı'na karşı poker oynamaktan bahsetmiş miydin? Sorceri'ye güvenemezsin."

Bettina bir elini kalçasına koydu. "Tam burada duruyorum." Trehan'ın bakışları karardı.

Sanki o konuşmamış gibi Lothaire devam etti: "Kesin olarak bildiğim bir şey var: Bir büyücü suikastı muhteşem bir gösteridir. O sihirli yazı tipleriyle ne elde edeceğinizi asla bilemezsiniz. Farklı havai fişekler gibi. Çoğu patlar."

Bettina Sorceri maskesinin arkasından gözlerini devirdi. "Hâlâ buradayım."

Trehan, Lothaire'e uyarıcı bir bakış attı ve Bride'ını koruyucu bir şekilde yanına çekti. "Kendine dikkat et, Kadim Düşman."

"Sık sık. Yansımam beni bile etkiliyor."

Baş dönmesi Mina'nın üzerine çöktü ve ayağa fırladı. Yorgunluk ve keder mantığını neredeyse vebanın vaat ettiği kadar zayıflatmıştı. Belki de uyumalıydı ki kendine . "Adham bir yemin etti

Ben. Neden onu bundan kurtaramıyorum? Bu belirli koşullar altında gerçekleşebilir, değil mi?"

Bu yeminler konusunda uzman olan Lothaire şöyle dedi: "Eğer Mirceo'yu öldürerek dilerse, o zaman yapabilirsin."

"Böyle bir yemini bozmanın bir yolunu bulmak için dünyaları araştırmaya ne dersiniz?" Lothaire'in düşük seviyeli eğlencesi soldu. "Bunu denemediğimi mi sanıyorsun kızım?"

Gelinimin ruhu söz konusu olduğunda bu fikri bulamadığıma mı inanıyorsunuz? Şafakla yüzleşmekten ve kendimi yakmaktan başka seçeneğim yoktu - ki bunu yapmaya çalıştım. Bir sonraki sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, Dorada'nın yüzüğü bile beni bu yeminden kurtaramazdı."

Ellie uzanıp onun kolunu okşadı, ta ki çenesindeki gergin çizgi gevşeyene kadar.

Caspion, "Mina ve Mirceo bu kadar güçlü bir büyücüye karşı güvende olmayacaklar. O ortadan kaldırılmalı. Bunu yapmak için ben gönüllüyüm." Caspion bir ölüm iblisi ve bir avcıydı; Mina onun sözlerini çok ciddiye aldı.

Lothaire ağzı açık kalırken, "O zaman karar verildi," dedi. "Caspion Kum Adam'ı öldürecek. Yaklaştığınızda bana haber verin." Ellerinizi zevkle ovuşturdu. "İyi bir büyücünün başının kesilmesine bayılırım."

Bettina ısırıldı, "Zorunda mısınız?"

Mirceo kaşlarını çatarak Caspion'a baktı. "Dur bir saniye, onun kellesini almak istiyorum. Harea'nın ödülü konusunda ilk baştaki pervasızlığım olmasaydı bunların hiçbirisi olmazdı."

İblis cevap verdi, "Hiç şansın yok, sülük."

Viktor'un eli kılıcının kabzasında gezinmeye başlamıştı bile. "Ben yaparım."

Trehan, "Ben Gölge Evi'nin lideriyim. Kraliyet ailesine yönelik tehditlere suikast düzenlemek benim işim."

"Düzelتيyorum: bu senin işindi Trey," dedi aynı derecede güçlü Savaş Hanesi'nin başı Viktor. "Şimdi sen Betinna ile paylaştığın krallığı yönetmekle meşgulsün, ben de senin yerine geçiyorum."

"Bunu *Mina* yapmalı," diye araya girdi Stelian. "Aksi takdirde onu asla unutamayacak."

Viktor bu fikre ısınarak, "Evet. Sisinden saldırabilir ve o ahmak bunun geldiğini asla göremez. Savaş kadar cesurca değil ama işini görür."

Onlar Mina'nın Adham'a suikast düzenlemesini pervasızca tartışırken, kendini yine bataklığa saplanmış gibi hissediyor, boşluğa doğru çılglık atıyordu. . . .

"Bahsettiğimiz kişi benim küçük kız kardeşim. Benim hayatımda böyle bir şey olmayacak," dedi Mirceo bir Daçya prensinin tüm küstahlığıyla. "Bu benim küçük kız kardeşim."

Büyücüyü ben öldüreceğim. Tüm bu çılgınlığı Silt'in yakalanmasıyla ben başlattım."

Ellie parmaklarını şıklattı. "Yakalamak, işte bu iyi bir fikir.

Onu düşürmek yerine yakalayalım. Onu *her zaman* öldürebiliriz."

Lothaire düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Her zamanki gibi iyi bir nokta."

Ancak bir cinayet fikrinden yola çıkan bu mahkemedeki çoğunluğun daha azıyla ilgilenmeye niyeti yoktu. Hepsi aynı anda kendi pozisyonlarını savundular.

Mina bir yüzden diğerine baktı. Bu kadar çok kişi onu geleceğiyle ilgilenecek kadar sevdiği için kendini şanslı hissetmeliydi. Yine de hepsi ona aynı prensesmiş gibi davranıyordu - *eski* Mina - rehberliklerini memnuniyetle karşılayan, itaatini ciyaklayan ve iradesini teslim eden.

İrademe teslim ol. Ne oluyor lan?

Evet, utangaçlığı bu mahkemenin verimli topraklarında yeniden ortaya çıkmalıydı. Ama o bunu reddetti. Onun yerine farklı bir şey açmıştı, tıpkı kum tepeleri boyunca saplarını cesurca uzatan ve güneşe göz kırpan bir çöl gülü gibi.

Yeni Mina "*Herkes, yeter!*" diye bağırdı. Onun bu çıkışı Lothaire hariç herkesi sessizliğe gömdü.

İç çekerek, "Sonunda" diye mırıldandı.

"Ben masum *değilim*. Kandırılmadım." *Çiçek açıyor, çiçek açıyor.* "Ve sana Adham'ın benim eşim olduğunu ve beni sevdiğini söylediğimde ciddiyim." Mirceo'ya seslendi: "Büyücünün kalbini bana inanmak bu kadar saçma mı? Onun sevgisini kazanabilecek hiçbir meziyetim yok mu?"

Mirceo gözlerini kocaman açarak telaşla, "Elbette biliyorsun, değerli kardeşim! Sadece onları takdir edecek kadar mantıklı olmayabilirdi."

Her kelimeden sonra ellerini çırparak, "Benim meziyetlerim inkâr edilemez," dedi.

Her yerde çift çekim.

Mina bu sözleri söylerken, bunların doğru olduğunu biliyordu. *Rána*'sı hiç de yanmıyordu. "Kimse eşimi öldüremeyecek. Onu kurtaracağım. Bir şekilde ..." Zihni sonunda mantıkla ateşlendiğinde ve üçüncü alternatif ona bir gayzer gücüyle çarptığında sözlerini yarıda kesti: *Sorceri'ye dikkat et.* Caspion'a döndü. "Kaynaklarınız Adham'ın hareketleri hakkında rapor verdiklerinde, görünüşüyle ilgili olağandışı bir şeyden bahsettiler mi?"

İblis kaşlarını çattı. "Evet. Aslında yaptılar."

Zihnini Adham'ın ona kardeşini öldürmek zorunda olmadığını söylediği o geceye geri götürdü. O kadar çok sevinmişti ki

tüm sözlerini ya da *diğer* yeminini kaydetti. O zaman buna bağlı değildi ama Şimdi bağlıydı. Peki ne değişmişti?

Mina'nın yorgunluėu kayboldu, zihnini baŐka bir gėrevin ele geėirmesiyle dűŐünceleri keskinleŐti. Mahkemeye Őėyle dedi: "Adham'a ne olduėunu biliyorum. Ve onu nasıl geri getireceėimi de biliyorum."

ΕΙ7ΙΥ-ΤΠΑΕΕ

Tüm dünyalar benden korkmalı. Şimdi Poly'de.

"Siz ikiniz hazır mısınız?" Caspion ona ve Mirceo'ya doğru uzandı ve onları ışınlamak için ellerini tuttu. Balery'nin yuvarlanan kemikleri, şimdi yola çıkarlarsa Soğuk Ay gecesi Kayıp Yıllar Düzlemi'ne varacaklarını göstermişti.

Mina Caspion'a sertçe başını salladı. "Hazır."

Mirceo, "Ben hazır doğdum, tatlım," diye cevap verdi.

Adham'ın vadisini sınırlayan kum tepelerinin hemen ötesindeki Poly'ye indiklerinde Caspion hâlâ pişmanlıkla başını sallıyordu.

Dondurucu gecede kum fırtınası şiddetlenirken Mirceo onları gizlemek için bir sis kümesi oluşturdu. Kum tepelerinden birine doğru süzıldüklerinde etrafına tiksintiyle baktı. "Poly, *kapıyı çalmak için denemek* zorunda olmadığınız bir yer."

Değişen kumların her zerresi Mina'ya Adham'ın bu boyutta ne kadar zorlu olacağını hatırlatıyordu ve her şeye rağmen gücü şimdiden dolup taşıyordu.

İlk içgüdüğü bu geceki görevde yanında bir ordu getirmektir -ailesi de bunu kesinlikle istemişti- ama Mina'nın tuzağına çok fazla insanın doluşması Adham'ı riske atabilirdi. Yine de çok az kişi Mirceo'yu riske atabilirdi.

Bu yüzden bu üçlüye karar vermişti ve ilk kez kararları bağlayıcıydı. Her biri Adham'ın iyileşmesine nezaret edeceğini kabul edene kadar ne bulduğunu kimseye söylemeyi reddetmişti.

Şimdi gözlerini kardeşinin zor iyileşen boynuna dikmişti. Bu ne büyük bir tehlikeydi! Tuzağını daha avantajlı bir zamanda kurmak isterdi.

savaş alanı, ama ihtiyacı olan bileşenlerden biri artık burada yaşıyordu. . . .

Tepeye yaklaştıklarında Caspion şöyle dedi: "Fırtına orada dinecek ve kaleyi görebileceksiniz. Tam o noktadan yüzlerce avcının Harea'nın başına konan ödülü almaya çalışmasını izledim. Hepsi de onun tuzaklarına korkunç şekillerde düştü."

"Siz ikiniz neden bu işe kalkıştınız ki?" Onlar olmasaydı Adham'la tanışabilir miydi?

"Evet, Mirceo" -Caspion kaşlarını kaldırdı- "bizi böyle bir aptallığa iten şeyin ne olabileceğini söyle ona."

Mirceo omuzlarını dikleştirerek, "Şey. Şöyle bir şey var. Eşimin işine destek vermek istiyordum ve karşı konulmaz zekam ve cazibemle onu kazanmak için onunla daha fazla zaman geçirmeye çalışıyordum. Bu yüzden Harea'nın ödül ilanını bir avcının inindeki duvardan aldım, *randevu gecesi* düşündüm. İlanı almamın, kötü şöhretli Kum Kralı'nı yakalamak zorunda kalacağım ya da diğer avcılar tarafından öldürüleceğim anlamına geldiğini bilmiyordum."

"Ah, Mirceo." Mükemmel değildi ama Caspion ona karşı çok sabırlıydı. Mina kader kardeşine, "Onu çok seviyor olmalısın," dedi.

Çaresiz homurtu.

Mirceo sırtıttı. "Zekamdan ve cazibemden bahsetmiş miydim? Tekrar bahsedebilirim."

İkisi birbirleri için mükemmeldi. Fate ne yaptığını biliyordu. "Ödül avcılığına birlikte devam edecek misiniz?"

Mirceo, Caspion ile bakışlarını paylaştı. "Tükendik."

"Özür dilerim. Ellie bana tüm kurtarma çabalarınızdan bahsetti." Gaolers'ın ödülleri adına yakalamışlar, yarı tanrıları yakalayıp Mina'yı serbest bırakmaya zorlamayı planlamışlardı ama Gaolers girişimlerini engellemek için zaman manipülasyonu kullanmıştı.

"Canlı yayında kendimi ifşa etmeye karar verdim ama *biri* onun hemen yanımda olacağını söyledi." Mirceo başparmağını Caspion'a doğru kaldırdı. "Bu şerefsiz -pardon, yani-"

Baharatlı dili elinin tersiyle iterek onu şaşırttı.

"Her neyse, bu hödük beni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğine yemin etti ve tüm o romantik saçmalıklar."

Caspion iblis dişlerini eğlenerek gösterdi.

"Tam olarak bu numarayı yapabileceğini düşünmüştüm," dedi Mina. "Ben de Dorada'nın yüzüğünü kullanabileceğinden endişelendim."

"Bir sonraki oyunumuz buydu. Ama sonra Balery bize öne geçtiğini düşündüğünü söyledi. Biz de bekledik."

"Lothaire ve Kristoff'un sensiz ayrıldığını öğrenince çok öfkelenmiş olmalısın."

"Bilmece çözmek ve çeşitli saçmalıklar için tek kelime etmeden atlarını sürdüler ve ulaşmak için savaştığımız tek yere indiler. Bu acıttı. Ama onlar olmasaydı burada olmayacaktınız gibi geliyor."

"Doğru. Adham olmasaydı ben de burada olmazdım."

Mirceo gri gözlerini devirdi. "Şu tuzağının işe yaradığını söyle. Silt'in tamamen kötü olmadığını söyle. Bu onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmez."

"Kardeşim, gerçekten bu yola girmek istiyor musun?"

Caspion bile bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "İnsanlar değişemez mi?"

Mirceo ters ters baktı. "İkinizle de uğraşmayacağım. Bunun pek bir anlamı yok. Sadece Silt'in Mina için yeterince iyi olmadığını söyleyelim."

"Kader öyle olduğunu düşünüyor." Enti haklıydı; Mina mutlak bağlılıktan daha azına razı olamazdı. Ama bazen bir vampirin bunun için savaşması gerekirdi.

Mirceo nefes verdi. "O senin eşin değil. Sonunda sana uygun olanı bulduğunda, Silt konusunda ne kadar yanıldığını anlayacaksın."

"Adham. Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Kum tepesini aştıklarında, beklenti derisini diken diken ediyordu. Sonunda Adham'ın kendi elleriyle ve büyüyle inşa ettiği yapıyı görecekti. Kum fırtınası hafifledi; altlarında devasa bir piramidi kucaklayan bir vadi uzanıyordu.

Caspion nefesini dışarı üfledi. "Whoa."

Mirceo ve Mina aynı anda "*Vay canına,*" diye yankılandılar.

"Burayı son gördüğümüzden bu yana çok şey değişmiş," diye gözlemledi Caspion. "Elbette bu diyarda onlarca yıl geçti."

Mirceo, "Savunmaların hepsi gitmiş," dedi. Mina'nın duyduğu ölümcül tuzaklar yerine kale ardına kadar açıldı ve eğlence düşkünleri içeri girmek için sıraya girmiş, onları gerçek bir kırmızı halı karşılıyordu. Ateş çanakları rüzgârda dans ediyor ve piramidin yarık pencerelelerinden ışık yayılıyordu.

Caspion'un kaynaklarına göre, bu kale *yeni bir yönetim altındaydı*.

Adham dışarıda araştırma yaparken, Enti buraya taşınmış ve evini Lore'un en ateşli tensel zevkler yuvası haline getirmişti. Gaoler'ların asla gitmediği tek yer olan Poly'de kendini sürgüne göndererek Ahlaksızlık Kraliçesi lakabını yeniden almış ve bu lakabın hakkını sonuna kadar vermişti.

Tam o sırada Adham'ın scyllalarından biri mor dokunaçlarını piramide vurdu. Bu çağrıya cevap veren biri, dar bir pencereden yaratığın ağzının içine içki döktü. Dokunaçları sarhoşlukla çırpınıyordu.

Kuma kustuğunda Mina, Mirceo ve Caspion hep bir ağızdan koro oluşturdular, "Oha," yine. Dokunaçları gevşedi ve ıslak bir paspas gibi yayıldı.

"Silt'in bunu gördüğünde nasıl hissedeceğini hayal edebiliyor musun?" Mirceo bu ihtimal karşısında neşeyle sordu. "Tüm güvenliğiyle kutsal mekânı tersine döndü. Bu onun canını sıkacaktır."

Onu görmezden gelerek, "Enti ilk etapta savunmasını nasıl aştı?" diye sordu.

Caspion, "Kum Adam'ın cariyelerinin onun için kapıları ardına kadar açtığını duydum," dedi.

Mirceo kıkırdadı. "Bu akıllıca olmalıydı."

Mina dudaklarını büzdü ve Caspion'a döndü. "Burada olacağından emin misin?"

"Muhtemelen çoktan gitmiştir." İblis, ağına, tırmıkçılığıyla ünlü Mirceo'nun bu gece dolunayda, yenilenmesini ve kız kardeşinin dönüşünü kutlamak için yüzyılın bozgununa katılacağını haber vermişti.

Mina Adham'ı aramak için kalabalığı inceledi. Katılımcıların çoğu maske takıyordu, sadece Sorceri değil. O da kılık değiştirmiş olmalıydı, Mirceo gibi izini kaybettirebilecek bir hedefi ürkütmek istemezdi. "Anonim hoşgörü bir çekicilik olmalı." Sisın arkasından konuşmayı seven biriydi.

Mirceo ve Caspion bakıştılar, muhtemelen zamanında bu festivallerden sayısızına katılmışlardı.

"İçeriden gözlere ihtiyacım olacak." Yeni kılıcını kontrol etti ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Siz ikiniz, size ihtiyacım olursa diye burada beklemede kalın." Mirceo ve Caspion'u Adham'dan uzak tutmak , tüm taraflar için riski azaltıyordu.

Ben hariç.

Mirceo, "Onunla tek başına yüzleşmene izin vermemi mi bekliyorsun gerçekten? Seni daha yeni geri aldım ve ilk seferinde seni kaybetmekten zor kurtuldum."

Caspion'un yüzü ciddiye. "O da senin gibi acı çekti, Mina."

"Bunun için çok üzgünüm," dedi tüm kalbiyle. "Ama bu benim görevim."

Mirceo alnını ovuşturdu. "Bunu yapamam."

Onun omzuna sarıldı. "Kardeşim, eğer benim zeki ve yetenekli olduğuma inanıyorsan, o zaman gitmeme izin vermelisin. Beni büyük bir özenle yetiştirdin ve harika bir iş çıkardın ama ben artık bir çocuk değilim."

Mirceo bunu düzeltmesi, Mina'yı bir kez daha hizaya getirmesine yardım etmesi için Caspion'a baktı. İblisin yüzünde gördüğü şey, "Sen de mi?" diye mırıldanmasına neden oldu. Nefes vererek, "Peki. Biz burada kalacağız. Sadece sisini bir daha kaybetme, tamam mı?"

Onu hayatının tam da bu noktasına getiren hata. "Öyle bir planım yok."

"Abla, ya bu serseri hakkında yanılıyorsan?" Omuz silkti ve gülümsedi. "Hiç bu kadar haklı olmamıştım."

EI7IY-EOUA

Nerede o? Mina piramidin binlerce Lorean'dan oluşan kalabalığına karışırken düşündü.

Maskeli kalabalık bu etkileyici yapıyı duvardan duvara doldurmuş, tüm odalardan dışarı taşmıştı. Sevdiği erkeği bulmak için yüzleri taradı, Mirceo ve Caspion'un geri çekilmeyi ve görevine tek başına devam etmesine izin vermeyi kabul etmesine hala şaşırmıştı.

Büyüleyici meşalelerin ışığında ölümsüzler seks, uyuşturucu ve kumarın tadına baktı. Ahlaksızlık Kraliçesi bu gece bir güç ziyafeti çekiyor olmalı.

Büyük afyon pipolarının bulunduğu alçak masaların yanında sıra sıra zar oyunları vardı. Daha karanlık köşelerde çıplak bedenler kıvranıyordu. Onların kendinden geçme çığlıkları, zar kazananların çığlıklarına alternatif bir davul ritmi oluşturunuyordu.

Afyon dumanı havada o kadar yoğun bir şekilde asılı duruyordu ki, kumaşlara, taşlara işlemiş olmalıydı. Adham buna nasıl tahammül edebilirdi? Onu burada yaşarken hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Bu duvarlar arasında kaç yüzyıl kaybetmişti?

Bulması gereken tek Sorceri o değildi. Aynı zamanda düşmanını, geleceğini ve hatta geçmişinin bu kısmını çalan büyücü Enti'yi de arıyordu. Mina tüm bunları değiştirmek için buradaydı.

Büyücünün bir yerlerde sahneye çıkıp ilgi odağı olmasını bekliyordu. Bunun yerine Enti'yi arka odada, poker oynuyor olmalıydı.

Birkaç sarhoş iblis masada oturuyordu, kupaları yüzeyde halkalar oluşturuyor ve kartlarını ıslatıyordu.

Enti'nin gözleri kırmızı maskesinin ardında ışıltı ışıltı, altın rengi kıyafeti parlıyordu. Nightside'daki sınavlarından sonra tamamen iyileşmiş görünüyordu, gülümsemesi daha da göz kamaştırıcıydı. Doğru zaman geldiğinde, Mina'nın onunla birlikte hızlıca harekete geçmesi gerekecekti.

Enti kartlarını yere bıraktı ve masanın karşısındaki iblise "Yine sen kazandın!" dedi.

İblis mırıldandı, "Nasıl kaybetmeye devam edebiliyorsun anlamıyorum. Ve sen, bir zihin okuyucu!" Aralarındaki altın yığınının sarıldı ve onu daha yakına sürükledi.

"Çünkü sen , *ben* de kazanırım. Başka bir oyun mu?" Güldü. "Bütün gece seninle oynayacağım!"

Sorceri parlıyor. "mısın?"

Enti'nin pozisyonunu sabit tutan Mina ana salona dönerek kalabalığı taradı. *Neredesin sen?* Ya ortaya çıkmazsa? Caspion'un raporlarına rağmen, Adham'ın çağlar boyunca etmiş olabileceği diğer yeminleri yerine getirirken öldürülmüş olabileceğinden endişeleniyordu-

Şurada.

Göz ucuyla uzun boylu bir figür gördü, buradaki ölümsüzlere bile kafa tutan bir erkek. Domino maskesi takmıştı ama o cesur adımları ve işçi yapısını her yerde tanıyabilirdi.

Dişlerini onun için keskinleştirdi, yırtıcı içgüdüleri yükseldi. Neredeyse gülümsüyordu. Veba tek başına onu bu erkeğe susatmamıştı. Bir vampir ve bir büyücü arasındaki kader bağı yapmıştı.

Avuçlarını gizlemek için eldiven giymişti. Gözlerinden biri yanıyordu, diğeri ise yeniden canlanıyordu çünkü bir yemin onu gözünü bıçaklamaya zorlamıştı. Enti yemin bozma yeteneğini geri verene kadar bu yemine bağlı kalacaktı.

Bettina'ya göre, iki Sorceri'nin büyüü aktarabilmesi için birbirlerini görmeleri gerekiyordu, bu yüzden Mina'nın onu Enti'ye çekmesi gerekiyordu. Ama bunu yapmak için yapmaması gereken tek şeyi yapması gerekiyordu. . . .

Kosmina.

Adem, izdihamın arasında uzun sarı saçlı bir kadın gördüğünü sandı ama kadın ortadan kaybolmuştu. Burada olamazdı; ağabeyi buna asla izin vermezdi.

Hayal görüyor olmalıydı. Uykusuzlukla birleşen ıstırap zihnini çarpıtmıştı. Görme yetisi zarar görmüştü ama sağ gözü neredeyse yenilenmişti. Kemerinde bir bıçak vardı ve onu saplamaya hazırdı. Bu, her şeyi yok edecek yemini tamamlamak için ihtiyaç duyduğu zamandan tasarruf etmesini sağladı.

Kosmina'nın Daçya'da güvende olmasını, onun kirli ellerinden uzakta olmasını umuyordu. Tek yapmak istediği onu korumaktı ve şu anda onun için en büyük tehlike *kendisiydi*.

Başına ne geldiğini bilmeyecek, onu bir kez daha kandırdığını düşünecekti. Onun kendisine inanması konusunda onca zaman kafa yorduktan sonra, şimdi umutsuzca inanmasını istiyordu. Ama güvenmesi için hiçbir neden vermemişti.

Kalabalığı taradı. Mirceo'dan henüz iz yoktu. O vampir neden güvenliğini bırakıp buraya gelsin ki? *Benim lanet olası kaleme gelmek için mi?* Kosmina, Mirceo'nun biraz kibirli olabileceğini kabul etmişti. Bu özelliği onu bu gece öldürtecekti.

Bu düşünce Adham'ı paniğe sürükledi ama dışarıdan sakın göründüğünü, yeminlerle çalışan bir otomat olduğunu biliyordu. Lorean kalabalığının arasından hızla geçti, onların maskaralıkları aklına kendi geçmiş davranışlarını getirdi.

Eskiden kütüphanesi olan yerin önünden geçti. *Seks partisi.*

Eskiden onun iniydi. *Kumar salonu.*

Eskiden sigara içme odası olan yer. *Orası hala aynı.*

İlgilenmeden eski cariyelerinden bazılarını tanıdı, Enti'ye kapılarını açtıklarını duymuştu. Onlar hakkındaki düşünceleri değişmişti. Artık kötü niyet beslemiyordu, ona neden sadakat göstermediklerini anlayabiliyordu. Belli ki buna layık değildi.

Ama Enti. . tüm hırsızlıkları için ona karşı öfkeyle kaynıyordu. Büyücünün Kosmina'yla paylaşmaya niyetlendiği cennetin kontrolünü ele geçirdiğini ilk duyduğunda çok öfkelenmişti. *Benden daha fazlası çalındı.* Ama böyle görünce, eşini buraya asla getiremeyeceğini biliyordu.

Zaten yapamazsın! Onu sonsuza dek kaybetmekle lanetlenmişti. *Ben de kendimi lanetledim.*

Mirceo ve Mina'ya karşı saldırıya geçmenin hatırladığı dehşet içini kemirmeye devam ediyordu ama bunu yine yapacaktı. Eski yeminlerinin çoğu geçersizdi çünkü onları yıllar içinde ölen Loreanlar için etmişti. Birkaç Sorceri suikastı gerçekleştirmeye zorlanmıştı ama şimdi sadece iki yemini kalmıştı: Gözünü bıçaklamak ve kader kardeşini öldürmek.

Adham bir suikastçıya kendisini oyundan çıkarması için para veremezdi, kelimeleri bile söyleyemezdi: "Ölümüm için altın." "Ölümüm için altın"

Ölümsüzlerin ölmek için gittikleri mistik alev çukuruna gitmek için kum. *Ben denedim.*

Silt, Enti'nin yakınında olmasına ve tamamen güçlenmiş olmasına rağmen, onu büyüsünü geri vermeye zorlayamazdı çünkü bu yeminlerinin amacına ters düşerdi.

Çıkış yolu yoktu. Umutsuzluk bir ahlaksızlıktı, Ahlaksızlık Kraliçesi'nin bu ininde güçlendirdiği bir ahlaksızlık. Etrafını duman gibi sarmıştı. Bir Inferi olmanın çorak ruhsuzluğu bunun yanında hiçbir şeydi.

Sonunda Silt ne olduğunu ve ne istediğini biliyordu ama geleceği üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Hayalleri kaybolan bir serap gibiydi.

Bir başka sarışın parıltısı karşısında kısa kesildi. *Bu Kosmina!* Dehşet ve özlemin ardından utanç yanaklarını kızarttı. Burada olamazdı, evine yapılan bu saygısızlığı göremezdi. Kendi ahlaksızlıkları da bu lağım çukurunun bir parçasıydı.

Dürtü bir kez daha saldırdı. Ölümsüzleri iterek geçti ve eldivenlerini çıkardı. Kendisini içeride takip etmesi için âlemden kum çekti. Onu takip ederken bir yakalama için çalkalandı. Onu uyaramazdı, onu kurtarmak için gidemezdi.

Kosmina'yı ne kadar severse sevsin, hiçbir şey bu laneti bozamazdı - ta ki yaptıkları *onu* bozana kadar.

EI7ıy-Elve

Av peşinde.

Mina sisini bir kez daha kullandı ve aceleyle poker odasına geri döndü. Plan basitti: Enti'nin boynuna bir kılıç dayayarak, onu içeri kadar takip eder etmez Adham'ın gücünü geri vermeye zorlayacaktı.

Kapı aralığından geçerken iblis poker oyuncuları gidiyordu. Enti neden onları yollarına göndersin ki? Büyücü masada tek başına oturmuş, güçleriyle masayı toparlıyordu ve Mina'ya gibiydi.

Planı yeniden düşünecek zaman yoktu. Mina kılıcını çekti ve arkasından yaklaştı-

"Kosmina Daciano," diye mırıldandı Enti, ama onu göremiyordu. "Kalabalığın içinde aklından geçenleri okuduğumu sandım. Sohbet edebilmek için iblisleri yollarına gönderdim. Seni çok uzun zamandır bekliyordum, gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

Mina kılıcını büyücünün altın yakasının üzerine yerleştirdi. "Seni son gördüğümünden bu yana sadece bir hafta geçti."

"Senin zamanın, benim değil. Burada geçirdiğim yıllardan sonra hiç olmadığım kadar güçlüyüm." Mina'nın kılıcına umursamaz bir tırnakla vurdu. *Ting, ting, ting.* "Bir dostu düşman edinmek istediğinden emin misin?"

"Arkadaş mı? Şaka mı yapıyorsun?" Öfkesini dizginleyerek, "Neden burada olduğumu biliyorsun. Adham içeri girmek üzere ve girdiğinde onun gücünü geri vereceksin."

"Yoksa ne olur? Silahsız bir büyücünün kellesini uçurmayacaksın. Sen iyisin." Bu kelimeyi bir hakaret gibi söylemişti. "Senin sinir bozucu gururun hariç." Ses

Büyüyle titreyerek, "Mengenede bize katıl, gururlu prenses," diye emretti.

Enti, Mina'nın zihnini bulandırarak düşüncelerini bulandırdı. *Neden her şeyi riske atan ben olmalıydım? Neden beni ve kardeşimi bu kadar inciten bir adamın peşinden gideyim? ?*

Mina büyüünün etkisinden kurtuldu. "Aşk için buradayım, Enti, en büyük erdem -Ve sana karşı savunmamı." Kılıcını daha sert bastırdı.

"Bana asla zarar vermezsin. Beni seviyorsun, başından beri seviyorsun. Prensese, ben sadece bir ev istedim."

"O zaman neden onun yemin bozma yetkisini alıyorsun?"

Omuz silkti. "Diğerine gidecektim ama o onu ."

"Onun kök gücüne mi saldırdın? Enti!"

"Altın aşkına, bizim işimiz bu. Buraya yerleşmek zorunda kalacağımızı biliyordum ve kum büyücülüğü kendi yeteneklerim yeniden şarj olana kadar hayatta kalma şansımızı artıracaktı."

"Bir gücü çalmak sana yetmedi, bu yüzden evini mi çaldın?" Mina odanın dışından gelen loş bir vızıltı duydu; yaklaşan bir kum fırtınasının sesiydi bu. *Geliyor.*

"Cariyeleri burayı açtı ve beni karşıladı. Burada her şeye sıfırdan başladım, Pearl gibi bir sirenin hayatta kalması için gereken denizi inşa edecek kadar bile gücüm yoktu." Sesi kederli çıkan Enti, "Yani o ve Xodin beni en zayıf olduğum anda terk etti. Bu yerden başka hiçbir şeyim kalmadı."

Mina'nın bakışları kapıya kaydı. Sempatı duygusu onu ele geçiriyordu ama Adham her an burada olabilirdi.

"Kesinlikle," dedi Enti onun aklından geçenleri okuyarak. "Fırtına şiddetlenirken buraya girmek üzere ve sen de fırtınanın içinde kaybolacaksın."

"Sadece sana söylediğimi yap!"

"Hiçbir şeyi iade etmiyorum prenses. Yeminleri bozabilmek zaman zaman işe yarıyor ve ben ettiğim yeminlerin hepsini yerine getirmeye hevesli değilim."

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Blöf yaptığımı düşünüyorsun ama durum ölüm kalım . Eşimi ve kardeşimi kurtarmak için her şeyi yaparım ve yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Enti hemen, "Senin gibi biri kafamı alırsa, Silt'in gücü zamanın bir başka bir Sorceri bebeğine dönüşmek üzere cesedimi terk eder. Onu nasıl bulacaksın?"

Enti haklıydı. Bettina bu konuda uyarmıştı. Vızıltı giderek arttı, fırtına öncesi eşikte yuvarlanan kum taneleri gibi. Soğuktan çukursuz hissediyorlardı.

Zamanımız kalmadı. *Düşün, Mina!* "Eğer onun gücünü geri verirsen, sana burayı vereceğiz ve bundan sonra burası senin evin olacak."

Enti esniyormuş gibi yaptı. "Zaten işgal ettiğim yeri bana verir misiniz?"

"Onu resmen sahipleneceksin ve asla peşinden gelemeyecek." Mina onun da aynı fikirde olacağından neredeyse emindi. Ama sonra, bu anıtsal yapıyı kendi elleriyle inşa etmişti. "Açgözlülük etme, büyücü kadın. Aksi takdirde amcamın Dacialı ordusuna burayı yerle bir ettiririm. Bir kez daha sıfırdan başlamak zorunda kalırsın."

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Anlaştık prenses," dedi. Mina onu serbest bırakıp kılıcını kınına soktuğunda Enti parmaklarını birbirine geçirdi ve eklemlerini çatlattı. "Bu gece erdemlilik oynayacağız!"

İçeri dolan kumlar kapının girişini taşla çevirdi, ses kulakları sağır ediyordu. Adham fırtınanın arkasından girdi ve domino taşını çekip çıkardı. Tüm ihtişamıyla bir kral, kaslı fiziğinin üzerine kumdan bir zırh giymişti ve arkasında bir kobranın kukuletası gibi daha fazla kum tanesi geziniyordu. "Nerede o, Enti? Kosmina nerede?" Odayı kaplayan kum dalgaları sanki onu arıyor gibiydi.

Büyücü kadın Mina'ya mırıldandı: "Sen kumun arkasını görebiliyor olabilirsin ama ben göremiyorum. Ve ben onu bir anlığına görene kadar bu işe yaramayacak prenses."

"Hallediyorum." Mina Adham'a doğru buğulandı. Eşi olduğu için kozasını ona da uzatabilmeli ve onu da havaya dönüştürebilmeliydi. Güçleri Adham'ın etrafını sararken, onu da kendisi gibi şekilsiz, ışıltılı bir eter olarak hayal etti.

Adam sise dönüştüğünde içini bir tatmin duygusu kapladı - çünkü adam onun eşiydi. Orada, yüz yüze duruyorlardı ve sanki bir asır geçmiş gibi hissediyordu. Ya da saniyeler. "Ah, merhaba!"

O kadar şaşırılmıştı ki kumu sallanarak yere düştü. "Neden buradasın?" Dişlerini sıktı, alnını ter bürüdü. "Artık elimdesin. Bana kardeşinin nerede olduğunu söyleyeceksin," dedi zorlukla algılanabilen bir yüz buruşturmasıyla. Ve tüm bu süre boyunca belinden çıkardığı hançeri kadının boğazına dayadı.

"Hayır, Adham!"

Kadın onu durdurmak için kolunu tutsa da, adam saldırdı, ucu kendine doğru çevirdi ve gözüne sapladı. Adam acıyı fark etmedi bile, sadece kızın görebildiği kadarıyla tam bir umutsuzlukla ona baktı.

"Bu sondu, aşkım." Sisinin solmasına izin verdi ve bir kez daha görünür hale geldiler. "Şimdi, Enti!"

"Peki," diye homurdandı büyücü kadın. "Al o zaman."

Büyücülük tek renkli bir gökkuşağı gibi odanın içinde yayıldı. Adem'in kalan gözü bir anlığına daha da parlaklaştı ve bir çılgılık atarak doğruldu.

Nefes almaya cesaret edemedi. Planı işe yaramış mıydı?

"Kosmina?" diye mırıldandı şaşkınlıkla, ona doğru sarkarak. "Mina ..." Soluk alıp verişleri, bir ömür boyu süren hayal kırıklığı ve üzüntüyü taşıyor gibiydi.

Kollarını büyücüsüne doladı. "Yanımdayım, Adham. Yanımdayım." Etraflarına yığılan kumlar şimdi yeniden sıcak geliyordu.

Saçlarına doğru, "Biliyordun." diye mırıldandı. Yüzünü ona dönmek için geri çekildi. "*Biliyordun*. Bunu nasıl anladın?"

Yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sana inandım." Kaşları birbirine yaklaştı ve onu öptü.

"Yeter artık!" Enti bağırdı. "Çok şuruplu."

Öpüşmeyi kestiler. Sonra Adem Enti'ye döndü. Yüzündeki yorgunluk kaybolmuş, kızgınlığı artmıştı. "Bunu bana, *bize* sen yaptın. Kardeşini öldürmeye yemin ettiğimi biliyordun. Büyücülüğümü benden çaldığın için seni yok etmeliyim."

"Sanki sen benimkini soymayı düşünmedin!"

Kum uğursuzca yükseldi. "*Şu anda* bunu düşünüyorum." İntikama saygı duyan büyücünün bunun için haklı bir nedeni vardı.

"Adham, bekle," dedi Mina, tek istediği buradan gitmekti. Arka plandaki müzik kakofonisi ve şamatalı kahkahalar onu rahatsız ediyor olmalıydı. Adham'ın tekrar içki içeceğine inanmıyordu ama dumanı solumak rahatsız edici olmalıydı. "Hadi gidelim."

Tehditkâr bakışları Enti'nin üzerinde kilitli kaldı. "Beni ölmekte olan bir dünyaya hapsedmek ve eşimden sonsuza dek uzak tutmak için sirenin akılsız bir kuklası yapmaya çalıştın. Bu işe yaramayınca, sen ve arkadaşların için kovanla savaşabilmem için bana bir veda hediyesi olarak bir kılıç verdin. Gücüm kaçışın için yolu açtı ama bu senin için yeterli değildi. Geri döndün ve yemin bozma yeteneğimi çaldın. Neden bunun için gittin?"

Uh-oh.

Ama Enti yemi yutmadı, onun yerine konuyu değiştirdi. "Eğer Vitis Kalesi'ndeki kaynaklarım olmasaydı, sen ve vampir Nightside'da yok olurdunuz. Peki şimdi ne olacak? Arkadaşın bana buranın sahibi olacağına dair söz verdi. Tek yapman gereken çekip gitmek ve neredeyse istediğin her şeye sahip olacaksın. Ama sahip olabilir misin? Yoksa İntikam hâlâ senin metresin mi?"

Mirceo ve Caspion o anda odanın içinde iz sürdüler, ikisi de kumun üzerinden tırmanırken öfkeli görünüyorlardı.

"Kız kardeşime lanet bir *kum fırtınası* mı *fırlattın*?" Mirceo, Caspion onu zapt edemeden bir yumruk savurdu ve Adham'ın yüzünü yumrukladı.

El7ıy-SIx

Adem sadece darbeyi aldı. Mirceo'nun yumruğu bir top atışı gibi gelse de, o darbeyi ve daha fazlasını hak etmişti.

Sonra Kosmina'ya ne olmuş olabileceğini fark etti. "Onu öldürebilirdim! İkiniz bunca zamandır buradaydınız ve benimle tek başına yüzleşmesine izin mi verdiniz? Neden onunla birlikte değildiniz?"

Mirceo elini salladı, Adham'ın o güçlü yumruktan sonra hâlâ ayakta durmasına şaşırılmış görünüyordu. "Olmamamız için bizi nasıl ikna etti bir bilsem."

"Hey, hey, millet," dedi Kosmina. "Günü kazandık. Kimsenin canı yanmadı. . . ." Kaşlarını çatarak Enti'ye baktı. "Dur bir saniye. İninizde şiddeti yasaklayabilirdiniz."

Enti'nin göz kamaştırıcı gülümsemesi ortaya çıkma tehdidinde bulundu. "Genelde öyle yaparım. Öfke iyidir ama diğer tüm kötü alışkanlıkların toplamı kadar iyi değildir."

Kosmina farkına vararak nefesini tuttu. "Adham'ın bir tehdit olacağını biliyordun. -Ve sana zarar vermemek için bazı tavizler vereceğimi biliyordun. Bütün bunları onun kalesini ele geçirmek için planladın!"

Tırnaklarını inceledi. "Yeterince zamanım oldu."

"Başka bir oyun mu?"

"Çok fazla diye bir şey yoktur." Geniş göz kırpma.

Adham onun yanında gerildiğinde Kosmina, "Olan .
Öfke alevleniyor. Gitmeliyiz."

Git. Zinciri kır. Yine de avuç içleri parlayarak durdu. İntikam için yaşayan bir Sorceri, düşmanının cezasız kalmasına izin verebilir Adham

eşinin berrak gözlerine baktı, bakışları endişe doluydu.

İstediğim her şey .

Enti'ye döndü. "Arkadaşımın yolundan gideceğim ve bu kan davasının peşini bırakacağım." Buz gibi ekledi, *"Bir kez."*

Enti maskesini düzeltti. "Tekrar görüşene dek, büyücü."

Etrafına son bir kez baktıktan sonra, "Umarım burası bana yaptığı her şeyi sana da yapar," dedi.

"Gel aşkım," dedi Kosmina, onu aceleyle ön girişe kadar takip ederek.

Yapının üzerinden kumlar savruldu, vadiye yaklaşan bir fırtına vardı. Elini sallayarak fırtınayı dindirdi ve dolunayı ortaya çıkardı.

"Ah, Adham." Kadın gururlu bir ifadeyle ona gülümsedi ve adamın omuzları dikleşti. "Geleceğimiz için intikamdan vazgeçtin."

"Senin için her şeyi yaparım." Olanlara ve olacıklara rağmen, bir şekilde onun sevgisini kazanmıştı. Ve sadakatinden ödün vermeyen yiğit prensesi onu lanetinden kurtarmıştı. En büyük çöl kadar muhteşemdi; bir çöl gibi, kalbini bütünüyle ele geçirmişti.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu da gelecekleri için yapması gereken işler olduğu anlamına geliyordu. Mirceo ve Caspion onları dışarıda bulduklarında, Adham onlara "İkinizi de incittiğim için özür dilerim" dedi.

Caspion şaşkın bir ifadeyle, "Seni Nightside'a gönderenlerden özür mü diliyorsun? Vay anasını, oyuncu gerçekten aşık olmuş."

"Evet, öyleyim." Kosmina'nın elini tuttu ve kardeşinin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ve eğer beni oraya göndermemiş olsaydın, onunla asla tanışamayacaktım." Adham ihtiyatla kaleye baktı. *Hâlâ orada, o duvarların içinde olabilirdim.* Onlarla tekrar yüzleşti. "Bu yüzden beni cehenneme teslim ettiğiniz için size teşekkür edebilirim." Söyleyeceğine asla inanmayacağı sözler. Ama gerçek cehennem ona sahip olamamak olacaktı.

Mirceo kaşları çatılmadan önce şaşkın görünüyordu. "Kafamı kestir! Neredeyse!"

"Kontrolüm yoktu. Sizi uyarmaya çalıştım ama yaptıklarım bana ait değildi." "Şimdi ne olacak? Her kafayı bulduğunda ya da dikkatsiz davrandığında bunu yapmak zorunda kalacağız. gücünü kaybet."

"Bir daha asla kafayı bulmayacağım ve bir daha asla kaybetmeyeceğim. İlk seferinde sadece on binlerce ghou! öldürdüğüm ve bir primordiali savuşturduğum için yaptım. Ayrıca, hiç kimse benim ikincil yeteneğim için bir hamle yapmadı. Yapacağım.

Kök büyülerimle yaptığım gibi onu kilitleyin ve bu benden çağlar boyunca çalınmadı."

"Ama bir zamanlar çalınmıştı?" Caspion sordu. Bettina'yla olan dostluğu Sorceri'lere aşına olduğu anlamına geliyordu. "Sen bir Inferi miydin?"

Kosmina'nın Adham'ın elini tutuşu destek için sıkılaştı, ancak kelimenin hiçbir acısı yoktu. Her şey göreceliydi.

Enti içeriden bağırdı: "*Bilin bakalım bu gece pokerde kim kazandı millet? Bu büyücü kadın! Her yerde içki var!*"

Kosmina alt dudağını dişledi. "Seni elinde tuttuğu için kızgın değil misin?"

"Burayı bir daha asla görmek istemiyorum. Sana bu diyarda yeni bir kale inşa edeceğim. Yeni bir başlangıç." Alnını onunkine bastırdı ve Mirceo'nun derinleşen öfkesini neredeyse *duyabiliyordu*.

"Yine de gözlerin kızarabilir, kardeşim. Onu sadece bir kez içtin. Bırakabilirsin."

Güldü. "Onu bu gece içeceğim!"

Adem dimdik durdu. Onun ısırtısından sonra vücudu gelecek ısırtılara hazırlanmış, onun için daha fazla kan üretmişti. Damarları kanla dolmuştu. "Aynı fikirdeyim." Talihinin dönmesi onu hayrete düşürmüştü.

Mirceo'nun çene kasları, seçtiği sözcükleri açıkça ısırırken şişti. En sonunda şöyle dedi: "Şu anda saldırmamak için kendimi zor tutuyorum. Sadece . . . Cas, bana yardım et."

İstifa etmiş gibi görünen iblis, "O bir çocuk değil. Yapabileceğimiz ya da yapmamız gereken hiçbir şey yok. Bir nokta hariç. Büyücü az önce ona *bu diyarda* bir kale inşa edeceğini söyledi, ki bu-"

Mirceo onun yerine "-olmuyor lan," diye bitirdi.

Bu ikisi onu yakaladıklarında henüz bir çift olmamışlardı. Şimdi sonsuza dek bağlı görünüyorlardı. "Gardiyanlar pes etmeyecek," dedi Adham. "Başka bir hapishane bulacaklar ve benim için tekrar gelecekler. Ve muhtemelen Kosmina da kaçtığına göre o da gelecektir."

"Artık vebalı değil," dedi Caspion. "İyileşecek. Ve onu Dacia'da koruyabiliriz."

"Adham ve ben burada, Poly'de yaşayacağız," dedi. "Zaten planlamıştık için

."

"Kardeşim, hayır. Burası eşi benzeri olmayan bir ıssızlık."

"Onsuz acı çekeceğim şey de bu. Onunla yaşamayı mı tercih edersin? Poly'deki yeni eşin mi yoksa onsuz yaşamak mı?"

"O büyücü senin eşin *değil*. Seni nasıl ikna edebilirim?"

"Yapamazsın. Ama ben seni ikna edebilirim, bu konuyu sonsuza dek kapatabilirim..." Kosmina bulanıklaşarak bir sis oluşturdu ve Adham'ı da bu sisin içine aldı. Tenleri belirsizleşti, dış hatları güneşin vurduğu kuvars gibi parladı. Adham'a "Bunu seninle paylaşabilirim çünkü kader bizi birbirimize bağlıyor" dedi.

Onun buhar kümesinin içinden hayretle baktı. "Gerçekten hava gibiyiz. Daha önce buna inanmakta güçlük çekiyordum. Sen çok yetenekli bir vampirsin. Ve birden o ikisinin kaleme nasıl girdiklerini anladım."

"Weakhold." Kosmina ona sırtıttı, vaha bakışları neşeliydi. "Yeni kalemiz bir gelişme olsa iyi olur."

"Oh, öyle olacak. Bizi duyabilir ya da görebilirler mi?" "Sisimize girmedikleri sürece göremezler."

Onu kendine yaklaştırdı. "Ne zamandır seni arıyorum, ne aradığımı bilmediğim zamanlarda bile." Söz vermek için dudaklarını onunkilere bastırdı. Öpücük yoğunlaştı, fitil ateşlenmek üzereydi.

Adam isteksizce geri çekildiğinde -ağabeyi bir metre ötede durmuş, hâlâ öpüşüyordu- kızın yüz ifadesi yumuşamıştı. Öpücüğündeki taahhüdü anlamıştı.

Onları bir kez daha sağlamlaştıran Kosmina, Mirceo'ya "Biliyorsun, kaderin bana bağlamadığı bir Daçyalı'yı sisime dahil edemezdim. O benim."

Caspion omuz silkti. "Sisle tartışamazsın. Ailemize hoş geldin büyücü." Mirceo'ya dirsek attı.

"O kadar hızlı değil!" Vampir sıkı devreler halinde volta atıyordu. "Bu büyücüyü bir şekilde kız kardeşimle birlikte kabul etsem bile Poly'nin zaman farkını kabul edemem. Dacia'dan buraya günde iki kez iz sürsek bile bizi görmeden onlarca yıl geçirir." Kosmina'ya, "Eğer ikinizin -bunu söylediğime inanamıyorum- çocukları olursa, Cas ve ben onları büyüyene kadar tanımayacağız. Ailemiz paramparça olur."

Kosmina usulca itiraf etti, "Mirceo haklı. Bu onlar için adil olmaz."

Adham ona, "Ben Dacia'da yaşayacağım. Kendim için bunu hiç düşünmeden yaparım." Ama onun için... Bir keresinde orada yavaş yavaş ölmekte olduğunu söylemişti.

"Dacia'da yaşamak istemiyorum ama ailemi görmeden de gidemem." Artık kabul edilemez iki seçenekle karşı karşıyaydı: bir yerde ikamet etmek

ayrılmak ya da sevdiklerini özlemek için can atıyordu. Sonra gözleri genişledi. "Başka bir yer daha var. Beni Sorselan'a götürür müsün?"

Mirceo: "Kaynak ne?"

Caspion mırıldandı, "Burası Sorceri kökenli diyar. Artık terk edilmiş durumda. Orasının bir çöl diyarı olduğunu bilmelisin."

Mirceo adımlarını durdurdu. "Bir çöl mü? Bizler *vampiriz*. Hiçbir şey kızgın güneşin altında boş bir tuvalden daha korkunç olamaz." Ürperdi. "Biz karanlığı severiz. Ve soğuğu. Ve yeraltını. Bir sebepten dolayı!"

Adham'a bakarken dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Kum tepelerinin üzerindeki ayın harikulade olduğunu duymuştum. Benim de gündüz için sisim var."

Adem'in kalbi küt küt atıyordu. Onu doğru duyuyor olabilir miydi? "Seni her yere götürürüm ama emin misin?" Onunla orada bir hayata başlama düşüncesi içinde heyecanla uğulduyordu. Ona inşa edeceği şatoyu ve şatonun yerini şimdiden hayal edebiliyordu.

"Eminim. Ama anılar çok mu fazla olur?" Kaşlarını çattı. "Geri dönmek istemeyebilirsin."

Elini salladı ve yakındaki bir kum tepesini usturayla düzeltilmiş gibi düzleştirdi. "Geçmişe sünger çekeceğiz ve yeni anılar yaratacağız."

Yüz ifadesi sevinçle değişti. "O zaman anlaştık."

Caspion tipik bir avcı pragmatizmiyle, "Bize güvenlikten bahset," dedi. "Gaolers'ın gelmeye devam ettiğini varsayalım."

"Büyücülüğüm tamamen geri geldi" -Kosmina'ya olan hisleri kadar sınırsız- "bu da her kum tanesinin bir nöbetçi olacağı anlamına geliyor. Diyara gelen herkesi tespit edebilirim."

Mirceo ikna olmamıştı. "Ya Gaolers evinizde belirir ve zaman manipülasyonunu kullanırsa?"

Kosmina, "Onlar gelmeden önce varlıklarını hissettim ve nefeslerim yoğunlaştı. Artık neye bakacağımızı bildiğimize göre, ilk işaretlerinde Poly'nin izini sürebiliriz."

Adham ekledi, "Kum scyllalarının zaman manipülasyonunu püskürttüğü söyleniyor. Bu yüzden onları buraya çektim. Gaolers'ın Poly'ye girmesi ihtimaline karşı yedeğim onlardı. Sizin yardımınızla yaratıkları Sorselan'a nakledebiliriz."

Kosmina sırttı. "Bu mülkün devriyle birlikte Enti'ye *sıfır* scyllas sözünü verdim." Sanki sözlerini noktalamak istercesine, içlerinden biri piramidin tabanından yüksek sesle geçirdi ve kum havaya püskürdü.

"Geri püskürttüğü mü söyleniyor? Söylenti mi?" Mirceo'nun sabrı taşmaya başlamıştı. "Hâlâ çok fazla risk var."

"Yaşamak için biraz risk almaya hazırım," diye belirtti Kosmina. "Ayrıca, Adham'la tanıştığımdan beri çölün hayalini kuruyorum. Sanırım bunun bir nedeni var." Elini sıkarak, "Orada ikamet etmeye karar verdik. Bize iyi şanslar dile."

Bunun üzerine Caspion, "Biliyoruz Mina ve size elimizden gelen her şekilde yardım edeceğiz," dedi. Arkadaşına seslendi: "Haydi sülükçük, onları kutsayın ve işe koyulalım. Boğuşmamız gereken sarhoş scyllalar var."

Gergin anlar geçti ve Adham sanki geleceğı bir kum tuzağıının üzerinde asılı kalmış gibi hissetti.

Bunun üzerine Kosmina, "Kardeşim, senin hayır duanı almayı tercih ederdim ama buna *ihtiyacım* yok," dedi.

Adham gülümsemesini kontrol etti. Artık utangaç olmayan prensesi, sadece kendi şartlarına göre yaşayacaktı.

"Şey. Sen gerçekten farklısın." Mirceo ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Peki. Darılmak yok, Silt."

Kadın kararlı bir şekilde "Onun adı Adham" dedi.

EI7IY-SEVEF

Sorselan Aylar
sonra . . .

"Daha sevimli olamazdı," dedi Kosmina yerdeki yerinden. Gözlerinde kalpler, halının üzerinde bir top yuvarladı.

"Ya da daha yaramaz," dedi Adham arkadaşının yanındaki yerinden sevgiyle. "Bir çift botumu daha kesti."

Kosmina topu getirirken yavru akreplerine "Yaramaz, iğneli yavru," diye mırıldandı. Mirceo iyi niyetinin bir göstergesi olarak Sequara için özür dilemiş ve bunu onlar için tedarik etmişti. "Minik Sequaret'imizin daha fazla oyuncağa ihtiyacı olmalı."

Adem kaşlarını kaldırdı. Akrep oyuncakları yeni evlerinin bütün bir katını kaplamıştı bile.

Eski kalesinin aksine, eşine Dacia'nın tarzında, uçan payandalar, kemerler ve Gotik kulelerle vampir bir kale inşa etmişti. Elmas pencereler gün boyunca güneş ışığını filtreliyor ve geniş salonunda bir kan çeşmesi fokurduyordu.

Yapıyı vahasının kıyısına, meyve ağaçlarının ve kum tepelerinin arasına yerleştirmiş, blokları hareket ettirmek için kum kullanmıştı. Rekor sürede inşa edilen bu yapı, şimdiye kadar inşa ettiği en görkemli şeydi.

Sekaret oyuncağını kovalamaktan yoruldu ve mırıldanarak yatağına doğru ilerledi. Yaratık uyuyakaldığında Kosmina iç geçirdi, bakışları büyülenmişti. Onun anılarından kesitler görmeye başlamış olsa da, gözleri mavi kalmaya devam etti. "Ondan önce örümcekleri hiç sevmezdim."

"İnsanın üzerinde büyüyorlar."

Güneş batarken, akşam esintileri şatonun çok sayıdaki rüzgâr çanını harekete geçirdi. Bugünün kavurucu güneşini hatırlayarak avucunu ensesine sürttü. Burada olmak bir şekilde onu sinirlendiriyor olmalıydı. "Biliyorsun, her zaman sürgün edilmeyeceğiz. Gaolers'la savaşacağız." Bu fantazmlar Adham'ın ve Kosminanın başına bir ödül daha koymuştu, bu da yakında onları nasıl yok edeceğini keşfedeceği anlamına geliyordu.

Onun yanındayken güçlüydü. Yine de güç hırsızlığına ve onların düşmanlarına karşı her zaman tetikte olacaktı.

Kumdan nöbetçileri ve onların büyüyen muhafız akreplerinin yanı sıra, daha fazla tuzak kurmuştu. Mirceo ve Caspion'un yardımıyla sarhoş scyllaları kalenin etrafındaki arazide yaşamaları için buraya ışınladılar. Yaratıklar için zorlu kuruma dönemi göz açıcı olmuştu, ancak dersler çıkarılmış ve herkes bu deneyimden büyümüşü.

"Onlarla savaşacağız. Evet," dedi Kosmina. "Ama ben bunu sürgün olarak görmüyorum." Ayağa kalktı ve onun elini tutarak yükselen ayı seyretmesi için geniş gözlem güvertesine götürdü. Yüzünü rüzgârın nazik öpücüğüne doğru kaldırdı, buradaki esintilerden hoşlanmış görünüyordu. Buna şaşmamalı. Mina eşyalarını toplamak için onu Dacia'ya kadar takip ettiğinde, her zaman var olan sisi bir parça hava bile bozmamıştı.

Küpeştede, önlerindeki manzarayı hayranlıkla seyrettiler. Palmiye yaprakları hışırdıyor ve dalgalar berrak suya vuruyordu. Sarı bir dolunayın küreciği değişen kum tepelerinin üzerinden bakıyordu. "Burası evim." Tam bu sözleri söylemişti ki mor bir dokunaç bir korkuluğun etrafından kıvrıldı. Ardından biraz daha koyu renkli bir dokunaç daha geldi. Bu gece ritüeline alışkındı, ceplerinden kuru et çıkardı ve dokunaçları tedavi etti.

Canavarca zevk sesleriyle, ödülleri kalenin tabanına götürdüler. Daha fazla dokunaç yeniden ortaya çıktığında, bir kıkırdamayla ceplerini boşalttı. "Açgözlü scyllalar." Kosmina tüm bu kum, güneş ve canavarların arasında burayı gerçekten seviyordu.

Arkadaşına hayretle bakarken, "Yine de Dacia'nın kalbi olmayı özlemiyor musun?" demek zorunda kaldı.

Yüzünü ona çevirdi, solgun teni ay ışığında yıkanıyor. "Mirceo ve Caspion artık kalbin ta kendisi," dedi kolayca. "Yarın akşam yemeğe geleceklerini söylemiş miydin?"

"Zorundalar mı?" Adem sordu, ama aldırmadı. Onlara karşı sadece minnettarlık duyuyor, sık sık kendisine ne olacağını merak ediyordu.

Genç bir Daçya prensi rastgele bir ödöl posterini çalmasaydı.

Kosmina'nın ağabeyi ve kader kardeşi onu mutlu ediyordu, bu da onu mutlu ediyordu. Ayrıca, bu ikili onun düşündüğü kadar da kötü değildi.

Aslında, ailesinin tüm üyeleri, sevgili Mina'larını Gaolers'ın erişiminden uzak tutmak için en iyi savunma önlemlerini sonsuza dek tartışmaya devam etti.

Daçyalılar gerçekten de yetenekli savaşçılardan oluşan bir birlikti. Bu kadar yetenek ve güç bir araya geldiğinde, Adham ve Daçyalılar önleyici bir saldırıyla Gaolers'ı alt edebilirlerdi. Yeni savaş planını bir sonraki toplantılarında gündeme getirmeyi planlıyordu.

Bu tehdidi etkisiz hale getirene ve Kosmina'nın yadigârı kılıcını onların elinden alana kadar rahat etmeyecekti. İntikam için değil. Sadece eşi istediği için.

Kosmina sırtarak, "Öyle olmalı," diye cevap verdi. Ama "Furie'nin yerini Lothaire'den nasıl öğreneceğimizi planlayacağız," dediğinde sırtışı azaldı. Amcasına kendisinin de boğulduğunu ve Kristoff'un eşinin tekrar tekrar böyle acı çekmesi fikrine dayanamadığını anlatmıştı. Ona yardım etmesi için yalvarmıştı. Belki Kraliçe Ellie'nin yardımıyla Eski Düşman'a karşı bir şeyler yapabilirlerdi.

Adham ne zaman Kosmina'nın boğuluşunu hatırlasa, Kristoff'un arkadaşının durumunu göz önünde bulundurarak nasıl hâlâ aklı başında olduğunu anlamıyordu. Adham ne zaman kendi gömülüşünü hatırlasa, Lothaire'in neden *öyle olmadığını* anlıyordu.

"Amcam bu bilgiyi er ya da geç açıklamak zorunda. Arkadaşımın da dediği gibi, bu iş bitmiş sayılır." Adham'a yaslandı, kolunu omuzlarına doladığında iç geçirdi ve üzerlerine bir rahatlama çöktü.

Nix'in Kosmina'yı hedef alıp almadığını hâlâ bilmiyorlardı - kahinin Lothaire ve Kristoff'a müdahale ederek onları Nightside'a götürmesi bunu gösteriyordu - ama eğer bu hayatları Valkyrie'nin müdahalesinin bir sonucuysa, o zaman bir hayranıydı.

Kosmina, "Sen daha önce tuzakları kontrol ederken bana eşlik eden biri vardı," dedi. "Kraliçe Ellie, Balery'nin izini sürdü."

"Keşke buranın daha çok ziyaretçisi olsaydı," dedi alaycı bir ifadeyle ve kızın saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Biraz ısınlanma istasyonuna benziyor, değil mi?" Kıkırdadı. "Ama bu aynı zamanda bir iş ziyaretiydi. Balery tüm belirteçlerimin sabit kaldığından emin olmak için kanımı tekrar test etmek istedi."

Kosmina'nın yanında gerildi ve yüzünü ona çevirdi. "Ve?" diye bağırdı, tüm rahatlığı kaybolmuştu.

Adham'ın yüzünü endişe kaplayınca Mina hemen, "Hiçbir hastalık kalmadı," dedi. Gerçi Balery, Adham gibi bir büyücüden içki içmenin ona güçlü seviyelerde büyü kazandırdığına dikkat çekmişti.

Mina her yerde büyü'nün izlerini görüyor, topraklarındaki kum tepelerinin üzerindeki altın tozu gibi parılıyordu. Hatta ona her baktığında büyü yaydığını bile görebiliyordu.

"Güzel. Güzel." Nefes verdi, gerginlik vücudunu terk etti. "İyi," diye tekrarladı, sanki kötü huyları savuşturmak için bir büyü okur gibiydi.

"Ben iyiyim. Güvendeyim." Eğilip adamın dudaklarına hızla ısınan bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, yüz ifadesi hınzırca bir sevişme vaat ediyordu ve bu ilahi deneyimi tekrar yaşamak için sabırsızlanıyordu. Daha önce boynunda bıraktığı ısırik izi iyileşmişti ve vücudunun çeşitli yerlerinde yenilemesi için sabırsızlanıyordu.

Daha sonra çölü daha fazla keşfedebilir ya da baharda eğlenebilirlerdi. Ve ay batımında, rüzgar çanları ve dalgacıklar onu bir ninni gibi yatıştırırken, kollarında uyuyakalırdı.

Her gün uyurken onun anılarını yaşıyordu -yüzündeki güneşin belirsiz hislerini, hiç yemediği yemekleri, hiç içmediği şarapları. Afyonun sersemletici yüzüşü. En sevdiği anısı, bir geyiği toynaklarla işaretlenmiş kum tepeleri boyunca, sonunda evleri olacak yere doğru takip ediydi. . . .

Ama şimdi kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Bunun için endişeleniyor muydun, aşkım?"

"Pek sayılmaz, çünkü Dacia'nın sınırlarını geçtikten sonra istediğim zaman geri dönebiliyorum. Ama seninle bu konuyu konuşmadan önce sağlığımdan emin olmak istedim." Koluna dokundu. "İstemiyorsan bunu her zaman takmak zorunda değilsin."

Gerginliği geri döndü. "Çocuk mu istiyorsun?"

"Her zaman bir aile hayali kurmuştum ama seninle tanışmadan önce bu konuda özel bir isteğim yoktu. Ama şimdi ... evet. Çocuklarımızı istiyorum."

Kaşları birbirine çatıldı. "İlk aklıma gelen kaçak olduğumuz, bu yüzden geleceğimizi planlayamayacağımız. Ama siktir et bunu. Birlikte kendi şartlarımıza göre yaşıyoruz."

Dudakları kıvrıldı. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim, benim iyimser, çalışkan büyücüm."

"Gerçekten bir aile kuracaksın" - boğazını yumruk yaparak temizledi
-"Benimle mi?"

"Adham, sen *osun*. Ve onlar da *onlar* olacak."

Başını salladı, gözleri biraz çılgınca, kelepçeyi çekip çıkardı ve fırlattı.

Adam onun dudaklarına yapıştığında, kadın onun büyüüne teslim oldu. Bir zamanlar bu adamdan erimiş altın ummuştu ama şimdi sıcak ateşin asla soğumayacağını biliyordu. Bu alevler titriyor ve parlıyordu, bağları sıcaklıkla canlıydı. Daha azından hoşlanmıyorlardı.

. . . cennetten daha iyi.

El7iy-Elcm

Dacia

Bir kez daha villanın balkonunda oturlurlarken Lothaire Kristoff'a, "Kraliçem size yardım etmem için ikna edici bir gerekçe sunmaya devam ediyor," dedi. Nix'in tahrip ettiği masa sonraki aylarda değiştirilmişti. Satranç tahtaları, bir sürahi kanlı ölü ve kadehler oyunlarını bekliyordu. "Mina'nın Furie için yaptığı içten yakarışlar beni de biraz etkiledi. Belki bu gece kazanırsınız."

Kristoff heyecanla çalkalansa da kendini zorlayarak, "O halde başlayalım," dedi. Beyaz şövalyesiyle açılışını yaptı.

"Az önce nerede olduğuma inanamazsınız. Krallığa yeni bir ziyaretçimiz var. Yakında onunla tanışacaksın."

Zindandan öfkeli bir kükreme sesi duyulduğunda Kristoff, "İstemsiz bir ziyaretçi," diye gözlemledi.

Lothaire ne kadar çok hayatla oynadı! Bir piyon oynadı. Uygun.

Kristoff'un Nightside'da üvey kardeşi için topladığı sempati, sabırsızlık ve kızgınlığın birleşik ağırlıkları altında ezilmişti. "Benim eski zindan hücrem mi?" diye sordu, sesi sertti.

"Hayır. Bize biraz daha ... benzersiz güvenli bir tane lazımdı." Sanki bir şaka yapıyormuş gibi sırttı, Kristoff da ona bu konuda soru sormamaya karar verdi.

Bunun yerine birkaç hamle yaparak stratejilerini belirlediler.

Lothaire gözlemledi, "Zaferin tadı seni kızdırıyor. Şimdiden geleceğinizi hayal ediyor olmalısınız. Yine hayallerin gerçeklik dünyasında değil."

"Evet, evet. Bunların hepsini daha önce de duydum. Furie herkesin korkması gereken çılgın bir dişi şeytan."

Lothaire kanlı kadehini yudumladı. "İşte size bilmediğiniz bir şey. Söylentilere göre Demestriu'ya suikast düzenlemek için yola çıktığında başarısız olacağını biliyordu. Elbette Nix onu uyarmış olmalı. Ama Furie'nin vampirlere olan kını onu her şeye rağmen Demestriu'yu avlamaya itti - çünkü bir Horde kralını öldürme şansı için bile her şeyi yapardı." Masum bir ifade takınmaya çalışarak, "Şu anda başvurduğunuz pozisyon bu değil mi?" dedi.

Kristoff bunu görmezden geldi. "Nasıl oldu da suikastçıdan tutsağa dönüştü?" "Demestriu oldu. alt etti ve öldürdü, ama o sanki ölümden dirilmiş gibi." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben gençken amcamız yaşlıydı. Çok yaşlı ölümsüzler ilginç güçler geliştirir; temelde onlar tüm o hatalı kuralların sinir bozucu istisnalarıdır."

Kristoff bakışlarını kısmıştı. "Ona hayrandın."

"Karmaşık bir ilişkimiz vardı. Sonunda Stefanovich'e benim bile tahmin ettiğimden daha çok benzedi. Tek kelimeyle: şeytani."

"Bunu ona karşı koyduğumda fark ettim." Yetmiş yıl önce Kristoff Helvita'yı ele geçirmeye çalışmış, ancak Forbearer ordusu çok ağır bir bedel ödemiş, sayıları azalmıştı.

"Adil olmak gerekirse, çoğu kişinin düşündüğünden daha iyisini yaptın. Kimse senin Golyat'a karşı koyacak cesarete sahip olacağını tahmin etmiyordu." Lothaire ona yine o ölçülü bakışını attı. "Ve beş yıl önce bir Horde kalesini ele geçirdin. Belki de tamamen gözümden düşmüş değilsindir." Biraz daha kan döktü.

Kristoff kendi içkisini içmedi, zinde kalmak istiyordu. Zafer burada olabilir ya da olmayabilirdi ama bilgi kesinlikle buradaydı. Lothaire'in fazlasıyla sahip olduğu şeye açlık duyuyordu.

Birkaç hamle yaptılar; sonra Kristoff kayıtsızca, "Demestriu işkenceleriyle tanınırdı," dedi. Lothaire'in dikkatini dağıtmak isteyerek, "Bloodroot Ormanı'na gömülmeyi hak etmek için ne yaptın?" diye sordu. *Sana hâlâ eziyet eden bir gömü.*

Lothaire'in gözleri bulanıklaştı. "Hiçbir şey yapmadım. Ona kesinlikle hiçbir şey yapmadım. Ama benden sonsuza dek kendi çıkarlarına hizmet edeceğime dair yemin etmemi istedi.

normalde verir. Yüzyıllar sonra beni topraktan çıkarıp bir kez daha dikmekle tehdit ettiğinde, istediği her şeyi yaptım."

"Bir yemin seni tahtadan mı çıkardı? O zaman benim için önerdiğin şeyi sana yaptı."

"Evet." Lothaire kadehini yudumladı. "O öldürüldüğüne göre artık önümde sadece sen varsın."

"Kuzen Emmaline değil mi?" Her şeye rağmen, korkak vampir/Valkyrie kuzenleri öz babası Demestriu'yu öldürmüştü.

"Emmaline için endişelenmiyorum. O tacı istemiyor, senin ve benim istediğimiz gibi değil. Acaba ondan öğrenilecek bir ders var mı?" Lothaire düşüncelere daldı.

Bir süre sonra iki kardeş aynı anda konuştu: "*Hayır.*"

Birbirlerine ters ters baktılar.

Kristoff bu şeytanla hiçbir ortak noktası olsun istemiyordu. Yine de Lothaire sahip olduğu en yakın aileydi.

Karşılıklı hamleler arttıkça Kristoff daha önce hiç bu kadar uzun süre dayanamadığını fark etti. Lothaire'in geldiğini asla göremeyeceği karmaşık bir kumar tasarladı. *Heyecanını kontrol et. Bunu bir hayvan gibi hissedebilir.*

"Demestriu Amca zalimlik yapmayı çok severdi," diye yüksek sesle düşündü Lothaire. "Bir keresinde Stefanovich'in Helvita'daki kraliyet odasına bir veba taşıyıcısı sokmuştu, orada gelini ve varisi koruma altında uyuyordu. Bir küçük çizik sonra .

.."

Kristoff'un çenesi gevşedi. "O zaman Demestriu annemi öldürmüş sayılır mı? Bunu yapan o muydu?"

"Öyle görünüyor."

"Ama biri beni bebekken gizlice kaçırdı. Beni insanların arasına kim sakladı-"

"*Şah mat.*"

O kelime. Hiçbir yerden gelmedi. *Düşündüm ki . . . Kazandığımı sanıyordum.*

Lothaire tavrını yumuşatmamıştı, sadece onunla oynuyordu. Daha fazla oyun, daha fazla zaman, daha fazla akıl sağlığı akıp gidiyor.

Şah mat. Şu *kelime*.

Gazap patladı. Kardeşini alt etmek için masaya doğru hamle yaparken vücudunu hız ve güç doldurdu. Zebani gözünü bile kırpamadan dişlerini Lothaire'in boynuna geçirdi.

Kan. Etten.

Lothaire bir feryatla onu çekerek uzaktaki duvara fırlattı. Kristoff taşa çarptı. Bir kemik kırıldı. Kafatası kırığı mı? Önemli değildi. Zaten kaynaktan beslenmişti. İçinden daha da fazla güç aktı, aktarım tamamlandı. Ayağa fırladı ve kanlı dişlerini gösterdi. "Katil içgüdüğü için bu nasıl?" Nightside'da Lothaire'in deliliğine tanık olduktan sonra bu yolu seçmemeye karar vermişti ama öfkenin başka fikirleri vardı. "Haklısın. Birbirimize çok benziyoruz.

Özellikle de şimdi bu kadar birçok anı." Lothaire'in tüm kurbanlarından ve Lothaire'in kendisinden.

"Seni aptal, al onları o zaman." Bir avucunu boynundaki yaraya bastırarak Kristoff'un kızarmış olması gereken gözlerine baktı. "Onlarla boğulacaksın. Anılarım seni benim yapabileceğimden daha çok kızdıracak. Babamız gibi sen de kaybolmuşsun."

"Ama o bulunacak."

"Furie rüyasında havayı mı yoksa ateşi mi görür? Yüzeye ne çıkarmak üzere hakkında hiçbir fikrin yok."

"Benim geleceğim." Bununla birlikte Kristoff, Dacia'dan sonsuza dek uzaklaştı. .

..

EI7IY-NIFE

*Cheap Thrills Drive-in Theatre
Fayetteville, Arkansas
Aylar önce . . .*

"Avlanamaz olan seni avlarken sen onu nasıl avlarsın?" Nix tiyatronun projeksiyon odasındaki koalisyonuna mırıldandı. "Avlanamaz olursunuz" - açıklamak için durakladı- "avlanamazsınız."

Sorceri Alevler Kraliçesi Emberine esnedi. "Yeter, Valkyrie. Sadece nereye *ateş edeceğimizi* söyleyin."

Taş Kraliçesi Portia başıyla onayladı. "Bir saattir üzerimizdeki bulutlarda bir dağı havaya kaldırıyorum. Bu bir kavrama değil. Ve ölümlülerin patlamış mısırlarından biraz istiyorum."

Diğer müttefikler -Valkyrie'ler, cadılar ve Fury'ler- Sorceri'nin sabırsızlığını paylaşıyordu. Ama cadılar bir kez olsun ayıktı ve Furyler henüz hedef dışı kimseyi öldürmemişti. Hiçbir parıltılı taş Valkyrieler'in aklını başından almamıştı.

Bu gece çok iyiyiz!

"Tamam. Maç öncesi moral konuşmamı kısıtlayacağım." *Boo-hiss, eğlence yok.* Bertil bile hayal kırıklığını haykırdı, omzundaki tüneğinden ters ters baktı. "Bu geceki avımız şu anda görünmezliğini kullanıyor. Ejderha değiştiren ilkel, açık hava sinemasının önünde kıvrılmış yatıyor." Geçmiş ve gelecek görüşünün birleşimiyle, metalik mavi pulları, mamut gövdesi ve bir çift altın sikke gibi gözleriyle Uthyr'i görebiliyordu.

Liderleri Felaket Getiren Orion'dan sonra Møriør'un en güçlü üyesiydi. Ejderha formundayken Uthyr, diyarlar arasında portallar oluşturabilir veya

ateşli bir nefesle dünyayı yakabilir. Zamanda yolculuk bile yapabiliyordu. Bir ilkel olarak, tüm silahları püskürttüğü söylenen pulları vardı.

Uthyr bu rastgele yerde sadece bu akşamki *Godzilla* gösteriminin tadını çıkarmak için bulunuyordu. Filmin ilk büyük savaşı yaklaşıyordu ve kalbi neşeli bir beklentiyle hızlandı.

Ne yazık ki ejderha şekil değiştirenler ölümlülerin arabalı sinemalarına ait değillerdi. Geniş güç cephaneliğinin altında bir zayıflık yatıyordu: kibir. Bu gece onun çöküşü olabilirdi.

Nix'in müttefikleri o yöne döndüğünde, Nix toplanan kadınları inceledi. Cadılar Nix için ölümüne savaşacaktı. Valkyrieler de öyle. Fury'ler bu savaş için yuvalarından uyanmış, kötülüğün kökünü kazımak için harekete geçmişlerdi. Uthyr'in kötü olduğuna karar vermişlerdi. *Uthyr için kötü oldu. Sorceri.*

.. ?

Buradaydılar.

Portia, "Ona ölümlülerin önünde saldırmak konusunda emin misin?" dedi. Park alanı onlarla doluydu, kamyonları gösteri için sıraya girmişti. "Her şeyi filme alacaklar, sonra da kendimizi insanlara ifşa ettiğimiz için kırıpılacağız."

"İhtiyaçlar falan. Bu ona karşı tek şansımız." Serpintiyle daha sonra ilgileneceklerdi. Ayrıca Nix, Gaolers'ın hapishanede yer sıkıntısı çektiğini iyi bir otoriteye sahipti.

Portia'nın dudakları inceldi. "Ember ve bana geçici olarak sizinle müttefik olursak öldürmemiz için ilkel bir *dev* vaat ettiniz. Biz diğer Møriør'lar için kiralık yardımcı değiliz."

"Uthyr oldukça büyük. Bu sayılır mı?"

Emberine'in kızıl saçları uçlarından kıvılcımlar saçıyordu. "Savaşta muhtemelen öleceğimizi de söylemiştin. Bu bizim son gecemiz mi kahin?"

Endişesinde haklıydı. Nix bu akşamki savaşın çoğunu tahmin etmişti ama nihai sonucu görememişti. Ve kaderin burnunu ait olmadığı yerlere sokmak gibi bir alışkanlığı olduğunda her şey olabilirdi.

Yine de kadim Valkyrieler, bir Fury yuvası, bir cadılar meclisi ve bir çift kötü Sorceri bu işi başaramazsa, kim başarabilirdi? "Size söz veriyorum, bu gece ölmedikçe kimse ölmeyecek. Şimdi, herkes benim parlak planımı hatırlıyor mu? Çünkü ben hatırlamıyorum."

Her yerde iç çekmeler.

Adil Cara'nın menekşe rengi gözleri ciddiydi. "Hatırlıyoruz. Biz hazırız, kardeşim."

"Ne tatlı bir kız," diye mırıldandı Nix, uzun zaman öncesine ait bir anı zihnini kurcalarken. Tam olarak toparlayamadı, bu yüzden işine geri döndü. "Tamam, başla bakalım. Onu indirene kadar durma, yoksa Lore sonsuza dek kaybolacak."

Koalisyon Nix'i geride bırakıp arabalı sinemanın etrafına -ve üstüne- yerleşirken, cadılar el ele tutuşup usulca kehanet sözleri söyleyerek ejderhanın kamuflajını kaldırmak için büyü kanalize ettiler.

Uthyr derece derece görünür hale geldi, muhteşem bir manzaraydı. Nix'in bakışları onun parıldayan gözlerinden boynuzlarına ve dişlerine, oradan da kıvrımlı boynuna doğru kaydı. Zayıf ve kaslı ejderha gövdesini çivili kuyruğuna kadar hayranlıkla izledi. Mavi pulları yarı hatırlanmış bir rüya gibi parılıyordu.

Hatırlandı. Hafıza. O alaycı anı su yüzüne çıktı ve çok uzak bir geçmişe, Valkyrie'lerin köken diyarı Valhalla'ya ışınlandı.

Furie ve Cara, bir Fury anneden doğan ikiz kızlar, mor, yeşil ve beyaz aurora dalgaları tepelerinde dans ederken Nix'in önünde el ele duruyordu. Yedi yaşındaydılar ve şimdiden sonsuza dek birbirlerine bağlanmışlardı; kuzgun kanadı renginde saçları ve annelerinin menekşe rengi gözleri vardı.

İkizlerden biri Öfke içgüdülerini yerine getirmek için yanıyordu; diğeri ise Fury'den çok Valkyrie olarak sırlarını saklıyordu. Kanatları yakında ortaya çıkacaktı, bu da Valhalla'nın onları daha fazla tutamayacağı anlamına geliyordu.

Nix'in görüşünün arkasında, Uthyr'e karşı savaş başladı. Öfkeli gökyüzünden pike bombardımanı yaparak saldırılarını gerçekleştirdiler. Cadılar altıgenler fırlattı. Valkyrieler kılıçlarını kaldırarak saldırdı. Bulutlarda, Adil Cara ateşten kanatlarıyla süzülüyor, kötü şöhretli bir silahla saldırmak için bekliyordu.

Yine de Uthyr cesurca savunarak Nix'i günümüze geri getirdi.

Kaybediyor muyuz? Projeksiyon odasından aşağıya, katliamın ortasına doğru fırladı.

Bir ejderha ve diğer "efsaneler" arasındaki kargaşayla karşı karşıya kalan Arkansalılar, dört tekerlekli araçlarını gerçek hayattaki Godzilla'dan uzağa sürerek interaktif filmi terk etti. Bazıları için çok geçti; ejderha yanlışlıkla kamyonlara basıp ölümlüleri kaiju'laştırdığında inleyen metal sesi duyuldu.

Kargaşanın içinden sıyrılan Nix, savaş alanını koşarak geçti. Kan birikintileri onun ve Bertil'in üzerine sıçradı. "Uçup git, dostum." Bunu bir çığlık atarak yaptı.

Onun bakışlarını yakalayan Uthyr kahkahalarla güldü ve kibrini tam anlamıyla ortaya koyan bir duman tütürdü. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu, küçük Valkyrie?" Pençeli pençesiyle göğsüne vurdu.

"Dürüstçe mi? *Hayır.*" Yıldırım etrafında bir kalkan oluşturana kadar daireler çizerek döndü. Her yönden cızırtılar geliyordu ve avuçlarından ona doğru fırlatıyordu.

Acıyla kükreyerek, tıpkı Godzilla'nın gemileri yerle bir etmek için şaha kalkması gibi ekranın önünde şaha kalktı. Uthyr derin bir nefes aldı ve ekrana doğru bir ateş akımı püskürttü. Alevin ucunda bir portal açıldı. Dört ayağı üzerinde yeni çıkışa doğru ilerledi.

"Geçide ulaşmasına izin vermeyin!" Nix ona daha fazla yıldırım bağırdı.

Kanatlı Fury'ler kılıçlarıyla kafasına saldırırken çığlıklar duyuldu. Gözlerini hedef aldılar ama pullu kapakları onu korudu. Yavaşlamak zorunda kalınca boynuzlarıyla ölüm meleklerine vurdu.

Nix başka bir birliğe, Sorceri'ye el salladı. Portia gözlerini devirdi, hâlâ iyi adamlarla işbirliği yapmaktan iğreniyordu ve dağını ekranın üzerine bırakarak geçidi kapattı. Ejderha durmak için çabalarken, Emberine hüsrarla kükreyen yaratığı aydınlattı.

Nix'e dişlerini göstererek bakışlarını gökyüzüne kaldırdı ve uçup gitmek için devasa kanatlarını açtı.

Göğsü korumasızdı. Kalbi alınmaya hazırды.

Cara yüksekten pike yaptı, ateşten kanatları parıldıyordu. Ejderhaya doğru hızla ilerlerken doğaüstü inişinden hava ısıklık çaldı.

Sırtını yere vurdu, momentum onu toprağın üzerinde sürükledi. Kanatları bir çukur açarken, Cara da geniş göğsünün üzerindeki yolculuğa eşlik etti. Cara'yla bakışları buluştu ve kritik bir an için donakaldı; bu da cadıların onu büyüleriyle toprağa bağlamak için ihtiyaç duydukları tek şeydi.

Onun kalbi. *Onun* kalbi. Cara.

Nix'in geçmişe dair hayali geri döndü. Göz açıp kapayınca kadar önce Cara kasvetli küçük bir kızdı. . .

Nix'e sordu, "Geleceğimiz ne olacak? Furie ve ben hep birlikte mi olacağız?"

Nix yutkundu. "İkiniz de sizden bekleneni yapacaksınız."

Furie, "Elbette döneceğiz. Bizim türümüz savaşçıdır, ateşten doğar ve görevlerimiz sırasında ateşe dönmek için yanıp tutuşur."

"Siz yıldırımdan doğdunuz, sevgililer. Bu parlak bir ateş türüdür." Nix bir sonraki nefesinde içsel düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi: "İkinizi de çok seviyorum ama yine de acı çekmenize izin vereceğim."

Dikkatli bakışlar. Hep birlikte sordular: "Neden?"

"Bedenimde şarkılar görüyorum ve gün ışığıyla aydınlanan gökyüzünde yıldızlar duyuyorum. Bu delilik mi? Yoksa zevk mi?"

"Neden?" diye tekrarlayarak vazgeçmediler. "Çünkü," diye fısıldadı Nix. "Yaptığım şey bu-" "Abla!" Cara seslendi.

Görüntü durakladı ve Nix gözlerini kırpıştırarak şimdiki zamana geri döndü. "Evet?"

"O bağlı." Cara duygusuz yüzündeki kanı temizledi. Onun kanı olmalı. Ya da bir ölümlünün. Ejderha bir damla bile kaybetmemişti.

Nix devrilen canavarı içine çekti. Cadıların görünmez bağlarına karşı çırpındı, ama bu meclis bu gece onu eziyordu ve o arsız Wiccanlar bunu *bilmiyorlar* mıydı?

Elinde sade ahşap bir asayla düşmanının yanında duran Cara, Nix'e "Bu şerefe nail olmak ister misin?" diye sordu.

Bir pençesiyle çenesine vurdu. "Hayır. O tamamen senin, Carafına."

"Bu ne çılgınlık Valkyrie?" diye bağırdı. "Beni öldüremezsin. Ben bir ejderhayım."

"Zavallı yaratık." Nix tısladı. "O kadar uzun zamandır bu formdasın ki gerçek bir ejderha olmadığını unutmuşsun. Sen bir *şekil değiştirensin*."

"Benim terazim aşılmaz!"

"Öyleydiler," dedi Cara asayı kaldırıp güçlendirirken. Simsiyah alevlerden oluşan bir bıçak ortaya çıktı ve onu bir tırpana dönüştürdü; bu tırpan ilkel iblisi çoktan devirmişti. Alevler karanlık olmasına rağmen bir şekilde ışık yayıyordu.

Uthyr'in gözleri , çırpınışları arttı. "Ben hâlâ bir primordiyalim. Kanımın bir damlası hepinizi yok edecek. Beni öldüremezsiniz!"

"Sakin ol," dedi Nix. "Cara seni öldürmek istemiyor. Sadece kalbini istiyor."

Uthyr'in sıra sıra dişleri silahın ışığında parlıyor, göz bebekleri daha da küçülüyordu. "Bunu yapma, yoksa cehennemle yüzleşirsin. Møriør sadece misilleme yapmakla kalmayacak, seni hayal bile edemeyeceğin kadar cezalandıracak." Uthyr daha sert çırpındı.

Ama cadılar onu sakinleştirmek için kehanetlerini yoğunlaştırdılar.

Cara soğuk gözlerini kırpmadan bıçağı Uthyr'in göğsünün derinliklerine sapladı ve dokunulmaz olduğu varsayılan pullarını delip geçti. Alev keserken dağladı ve cadılar meclisinin büyüleri kaçabilecek ilkel kan damlalarını etkisiz hale getirdi.

Acı ve şok içinde kıvranan Uthyr soluk soluğa kelimeleri sıraladı: "Ne ...
... yapıyorsun . Ne yapıyorsun? *Neden?*"

"Bir daha bu forma geçemeyeceğinden emin oluyoruz." Cara, Nix'in yardımıyla göğsündeki devasa kalbi çıkardı. "Bu bir ejderha şekil değiştiricinin şekil değiştirmesinin anahtarı değil mi?"

"Hayır, hayır!" Dönüşmeye başladı, pulları kayboldu, vücudu küçülerek insan görünümüne büründü. Ejderha dişleri ve ağzı ölümlü bir adamın yüzüne dönüştü. "Neden beni öldürmüyorsun?"

Emberine avuçlarının içi ateşle doluyken, "Ona itaat et," diye buyurdu. "O Lore'un bir düşmanı."

"O bizim için canlı olarak çok daha değerli," dedi Nix. "O akıntıdaki bir yaprak. Hepiniz öylesiniz."

Emberine Portia'yla bakıştı ve mırıldandı: "Sen ne dersen o, Nucking Futs Nix."

Uthyr ısırды, "Sana asla yardım etmeyeceğim."

"Sadece var olduğunuz için olacaksınız. Lideriniz Orion'un her varlığın içindeki zayıflığı görebildiği söylenir. Peki size yapılan bu saldırı nasıl gerçekleşti? Ya her zafiyeti göremiyor ya da sizinki hakkında size yalan söyledi. Ne olursa olsun, ittifakınıza *pimi* çekilmiş bir el bombası olarak döneceksiniz" -kocaman ejderhanın kalbini okşadı- "çekilmiş."

Göğsünü açarak kalbine doğru süründü ve onun için yeri tırmaladı.

Nix parmaklarını şıklattı ve bir cadı ona kocaman bir çanta fırlattı. Nix ve Cara kalbi içine yerleştirdiler.

Bertil mükemmel bir zamanlamayla, dramatik çıkışları için Nix'in omzunun üzerine indi. "Yakında iyileşeceksin, yaprağım. Bu arada Orion'a selamlarımı ilet." Nix ve Bertil birlikte, ellerinde ödül ve cadılardan birinden çaldığı büyücü günlüğüyle Dacia'ya doğru yıldırım hızıyla ilerlediler.

Bu kalp tüm savaşı değiştirecekti.

Eğer hatırlarsam. . . .

YAZAR HAKKINDA

Kresley Cole, Immortals After Dark paranormal serisinin, genç yetişkin Arcana Chronicles serisinin, erotik Game Maker serisinin ve ödüllü beş tarihi romanın 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. Florida'da ailesi ve çok fazla evcil hayvanıyla birlikte yaşamaktadır.

Kresley'i sosyal medyadan takip edin:

KRESLEY COLE'UN KİTAPLARI

Karanlıktan Sonra Ölümsüzler Serisi

Savaş Lordu Sonsuzluk
İstiyor Başka Hiçbir Açlığa
Benzemeyen Bir Açlık
Kötülere Dinlenme Yok
Bir Kış Gecesinde Kötü İşler Gecenin
Kıyısında Karanlık İhtiyaçlar
Karanlık Arzular
Alacakaranlıktan Sonra Bir
İblis Kralın Öpücüğü Kışın
Derin Öpücüğü Karanlık
Bir Prensın Zevki
Karanlıktan Gelen İblis
Karanlık Bir Savaşçının
Düşleri Lothaire
Shadow's Claim
MacRieve
Dark Skye
Sweet Ruin
Gölgenin Baştan
Çıkarması Wicked
Abyss Munro
Cadılar Bayramı'nın Cadı Kraliçesi

Oyun Yapımcısı Serisi

Profesyonel Usta
Oyuncu

Arcana Günlükleri

Zehirli Prenses
Sonsuz Şövalye Kışın
Ölümü
Sıfırncı Gün
Arcana Rsing
Mezardan Gelen
Karanlık Çağrı

MacCarrick Kardeşler Serisi

Eğer Cüret

Edersen Eğer

Arzu Edersen

Eğer

Aldatırsan

Sutherland Serisi

Kaptan Fiyat

Kresley'in tüm kitaplarını [Amazon](#)'da bulabilir veya [web sitesini](#) ziyaret edebilirsiniz.

Umarım SHADOM'UN KALBI'ni beğenmişsinizdir!

Kresley'nin haber bültenine kaydolun ve en son kitap yayınlama
güncellemelerini ve tanıtımlarını alın.

[Kaydolmak için Buraya Tıklayın](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

